Raymond Chandler

Rămas bun pentru vecie

Raymond Chandler

Rămas bun pentru vecie

Raymond Chandler

Rămas bun pentru vecie

Traducător Anda Teodorescu

Publisher Hamish Hamilton, 1953, *The Long Good-Bye*

Editura Univers, Colecţia Enigma, 1977

Raymond Chandler, unul dintre marii scriitori de romane poliţiste, s-a născut la Chicago în anul 1888.

Când avea doisprezece ani familia sa a emigrat în Anglia, unde a învăţat la Dulwich College. După ce a făcut studii în Franţa şi Germania s-a întors la Londra în 1907, unde fără nici o tragere de inimă, s-a angajat funcţionar.

A abandonat slujba în favoarea scrisului şi a lucrat la unele ziare ca reporter, eseist, recenzor de cărţi şi chiar scriitor de versuri. În 1912 s-a îmbarcat spre America şi s-a stabilit în California. După primul război mondial, în timpul căruia a luptat în armata canadiană, a intrat în afaceri şi a ajuns directorul unei companii petroliere.

În 1924 s-a căsătorit cu Cissy Pascal.

La începutul crizei economice din anii treizeci a reînceput să scrie povestiri pentru diverse publicaţii. Până în 1938 publicase şaisprezece povestiri şi lucra la primul său roman, *Somnul de veci*, care a fost publicat în 1939. Devenit instantaneu un mare succes, a fost prezentat de critică drept: „un nou tip de roman poliţist, în care ingeniozitatea intrigii este completată de un stil literar distinct şi distins".

La fel de bine primite au fost *Adio, frumoasa mea* (1940), *Fereastra de sus* (1942), *Femeia din lac* (1943), *Sora cea mică* (1949), şi *Rămas bun pentru vecie* (1954), toate având-l în comun pe faimosul detectiv particular Philip Marlowe. Multe dintre cărţile sale au fost adaptate ca scenarii şi a şi scris scenarii pentru filme, printre acestea numărându-se *Asigurare dublă* şi *Dalia albastră*, amândouă nominalizate pentru premiul Oscar.

A fost ales ca preşedinte al Asociaţiei scriitorilor de romane de aventuri din America. În ultimii ani de viaţă a suferit de o accentuată depresie psihică şi în general a avut probleme cu sănătatea. A murit în 1959, în California.

Dilys Powell i-a caracterizat opera ca „un amestec unic de severitate şi sensibilitate, de un înalt rafinament şi de o deosebită poezie", iar Elizabeth Bowen l-a descris ca „un artist atât de strălucit, cu o imaginaţie atât de originală, încât nici un studiu al literaturii americane moderne n-ar putea să facă abstracţie de el".

CAPITOLUL 1

Când l-am întâlnit întâia oară pe Terry Lennox era beat mort într-un Rolls-Royce Silver Wraith aflat în faţa barului *The Dancers.* Paznicul îi scosese maşina din parcaj şi era silit să ţină portiera deschisă fiindcă piciorul stâng al lui Terry Lennox se bălăbănea pe afară ca şi când tipul ar fi uitat că mai are şi aşa ceva. Părea tinerel, atâta doar că părul îi era albicios cum sunt oasele bine uscate. Se vedea după ochi că e beat turtă. Altfel însă nu arăta rău, îmbrăcat în smoching şi semănând aidoma cu toţi papiţoii ce-şi cheltuiesc banii într-o bombă care doar pentru asta există.

Lângă el era o tipă. Avea un păr de o frumoasă nuanţă roşcată, un zâmbet distant şi un vizon albăstrui pe umeri care aproape că făcea ca Rolls-Royce-ul să nu se deosebească de altă maşină. Fără să reuşească însă. Nici o maşină nu poate să se asemene cu un Rolls.

Tipul de la parcare, cum se întâmplă de obicei, era cam golănos, cu o hăinuţă albă şi cu numele restaurantului brodat pe piepţi cu aţă roşie. Tocmai începea să se cam sature.

— Alo, domnu', îi spunea el cam enervat lui Terry, n-aţi vrea să băgaţi picioruşu' ăla în maşină ca să închid şi eu uşa? Că altfel o las deschisă şi picaţi afară de tot!

Privirea pe care i-o aruncă fata putea să-l străpungă şi să iasă afară de un cot prin partea cealaltă. Şi totuşi nu-l băgă în sperieţi. La *The Dancers* au destui clienţi care să-i trezească la realitate pe cei legănaţi de iluzii despre influenţa grămezilor de bani asupra personalităţii omului.

Tocmai atunci intra în parcaj o maşină sport decapotabilă – o marcă străină – şi din ea ieşi un tip care-şi aprinse cu bricheta de bord o ţigară interminabilă. Purta o cămăşuţă ecosez, pantaloni galbeni şi cizme de călărie.

Se îndreptă către intrarea barului împrăştiind nori de smirnă parfumată, fără să se deranjeze măcar să arunce o privire Rolls-Royce-ului. Îl ignoră ca şi când ar fi fost o vechitură. Se opri în capul scărilor care duceau pe terasă şi-şi înfundă un monoclu în ochi. Fetei îi străfulgera deodată un gând.

— Mi-a venit o idee grozavă, dragă. De ce nu mergem cu taxiul până la tine să scoatem decapotabilul din garaj? E o seară aşa de mişto pentru o plimbare de-a lungul coastei până la Montecito. Ştiu eu acolo

nişte tipi care dau petreceri afară, lângă piscină.

Băiatul cu părul ca oasele bine uscate răspunse politicos:

— Îmi pare nespus de rău, dar nu mai am automobilul. A trebuit să-l vând.

După cum vorbea n-ai fi zis că a băut altceva decât suc de portocale.

— L-ai vândut, iubiţel? Cum adică?

Se îndepărtă de el către marginea maşinii, dar asta nu era nimic faţă de cât i se depărtase vocea.

— Vreau să spun că am fost silit să-l vând, spuse el. Pentru a avea ce mânca.

— Aa, da.

De data asta parcă nici îngheţata nu s-ar mai fi topit în guriţa ei. Paznicul îl situa acum pe papiţoiul albicios într-o categorie mai accesibilă lui: săracă.

— Uite ce e, neamule, eu am treabă la altă maşină, îi zise el. Ne vedem noi altă dată, eventual.

Şi lăsă portiera să se deschidă larg. Beţivanul se rostogoli şi ateriză direct pe asfalt, taman pe fundul pantalonilor. Aşa că m-am apropiat şi m-am băgat pe fir. Ştiu prea bine că-i o greşeală să te amesteci în treburile unui beţiv. Chiar dacă te place şi te ştie, când se trezeşte mai întotdeauna îţi trage un picior. L-am apucat de subsuori şi l-am ridicat în picioare.

— Vă mulţumesc din tot sufletul, spuse el politicos.

Între timp fata trecuse la volan.

— Când se-mbată devine îngrozitor de britanic! spuse ea cu o voce în care răsună cel mai pur oţel inoxidabil. Vă mulţumesc că l-aţi prins.

— O să v-ajut să-l aşezăm pe bancheta din spate, i-am zis.

— Îmi pare rău, dar am întârziat la o întâlnire importantă.

Ambreie şi Rolls-ul începu să demareze.

— Un câine de pripas, nimic mai mult, adăugă ea cu un zâmbet glacial. Poate-i găsiţi dumneavoastră un cămin. A rămas fără casă.

Şi Rolls-ul porni pe alee, ieşi în bulevardul Sunset, coti la dreapta şi dispăru. Când s-a înapoiat paznicul, eu încă mă mai uitam după fată şi-l ţineam în braţe pe beţivul care acum dormea dus.

— Mă rog, unii aşa înţeleg să se poarte, m-am adresat eu hăinuţei albe.

— Cred şi eu, zise el cinic. De ce să le iroseşti pe un matol? Vreau să zic, toate rotunjimile alea.

— Îl ştii?

— Am auzit-o pe damă zicându-i Terry. Altfel, să mă ia dracu dacă-l ştiu. Însă n-am mai mult de două săptămâni de când sunt aici.

— Adu-mi, te rog, maşina, i-am zis dându-i bonul.

Până să-mi aducă bătrânul meu Oldsmobile mi s-a părut că ţin în braţe un sac cu plumb. Hăinuţa albă mă ajută să-l urc pe perna din faţă. Sacul de plumb deschisese un ochi, ne mulţumi şi adormi la loc.

— E cel mai politicos beţiv pe care l-am cunoscut vreodată.

— Pe aici vin de tot soiul, de toate mărimile şi culorile, răspunse hăinuţa albă. Nici unul nu face măcar două parale. Asta parcă a avut o operaţie estetică, sau cam aşa ceva.

— Mda.

I-am dat un dolar şi mi-a mulţumit. Avea dreptate în privinţa operaţiei estetice. Obrazul drept al noului meu prieten era ţeapăn, albicios şi brăzdat de cicatrici subţirele, abia vizibile. De-a lungul lor pielea părea sticloasă. Chirurgie reparatorie, şi încă o operaţie destul de serioasă.

— Şi ce ai de gând să faci cu el?

— Îl iau la mine să-l trezesc – măcar atât cât să-mi spună unde stă.

Hăinuţa aibă zâmbi larg.

— N-ai decât, dacă vrei să fii fleţ. Eu l-aş arunca în primul şanţ şi aş roi-o. Sugativele astea nu-ţi dau decât bătaie de cap şi nici o bucurie. Eu am părerile mele despre chestiile astea. Cu concurenţa asta aşa tăioasă omu' trebe să-şi cruţe puterile ca să se apere la o adică.

— Ceea ce se cheamă c-ai izbutit, văd!

Rămase cam nedumerit şi numai după aceea înţelese destul ca să se înfurie, dar între timp eu mă urcasem în maşină şi pornisem. Avusese dreptate însă, cel puţin în parte. Terry Lennox mi-a adus probleme cu duiumul. Dar, la urma urmelor, de asta mă şi ocup.

În anul acela locuiam pe bulevardul Yucca, înspre Laurel Canyon. Casa era mititică, într-o fundătură de pe o colină. Avea o scară lungă de lemn de segvoia până la uşa de intrare şi un pâlc de eucalipţi chiar vizavi. Cucoana care mi-o închinase mobilată plecase în Idaho ca să stea un timp la fiica ei rămasă văduvă. Chiria nu era mare, fie din cauză că proprietăreasa voia să se poată întoarce când avea chef, fie din cauza scărilor. Îmbătrânise şi nu prea mai era în stare să le ia în piept ori de câte ori venea acasă.

Greu, dar până la urmă l-am cărat pe beţivan în sus pe scări. Îşi dădea toată silinţa să mă ajute dar picioarele îi erau ca de cauciuc şi adormea mereu în mijlocul câte unei propoziţii politicoase, de scuze. Am descuiat, l-am târât înăuntru, l-am trântit pe o canapea lungă, am aruncat o pătură peste el şi l-am lăsat să doarmă. Timp de un ceas mi-a sforăit ca un caşalot. Apoi s-a sculat brusc şi s-a năpustit în baie. Când a ieşit, mi-a aruncat o privire scrutătoare, cam crucişă, şi s-a întrebat cu glas tare unde dracu' se află. I-am explicat. Mi-a spus că-l

cheamă Terry Lennox, că locuieşte într-o garsonieră mobilată în Westwood şi că nu-l aşteaptă nimeni. Vorbea clar, fără să i se împleticească limba.

Îmi spuse că nu i-ar strica nişte cafea tare. I-am adus-o şi a sorbit-o cu grijă, ţinând bine farfurioara sub ceaşcă.

— Cum de-am ajuns aici? mă întrebă privind în jur.

— Ai căzut dintr-un Rolls la barul *The Dancers.* Iubita ţi-a plecat.

— După cum se vede. Fără îndoială, avea toate motivele s-o facă.

— Eşti englez?

— Am stat o vreme pe la ei. Dar nu m-am născut acolo. Dacă-mi permiţi, aş vrea să chem un taxi şi să plec.

— Te aşteaptă unul jos.

Coborî scările fără ajutor. Până la Westwood nu spuse mare lucru decât că sunt foarte amabil şi că îi pare rău că s-a dat în spectacol şi că mi-a căzut pe cap. O spusese probabil atât de des şi la atâţia oameni, încât devenise aproape un automatism.

Garsoniera lui era mică, impersonală şi plină de mobilă, de parcă abia în după-amiaza aceea s-ar fi mutat în ea. Pe o mescioară din faţa unei canapele cu o tapiţerie de un verde crud era o sticlă de whisky pe jumătate goală, gheaţă topită într-un castron, trei sticle goale de apă gazoasă, două pahare şi o scrumieră de sticlă plină de mucuri mânjite şi nemânjite de ruj. Prin garsonieră nu era nici o fotografie şi nici un lucru cât de cât personal. Ca şi când ar fi fost o odaie de hotel închiriată pentru o întâlnire sau pentru un rămas bun, pentru un pahar de băutură şi o conversaţie, sau pentru a-ţi aduce o damă. Nu arăta deloc ca locuinţa cuiva.

Mi-a oferit ceva de băut, dar am zis nu, mulţumesc. Nu m-am aşezat. La plecare, mi-a mai mulţumit o dată – dar în aşa fel încât parcă nici nu l-aş fi cărat până în vârful unui munte, dar nici că ar fi fost un fleac. Era încă destul de nesigur şi cam jenat, dar al dracului de politicos. A stat în prag până a venit liftul şi m-a văzut intrând în el. Orice se putea spune despre el, dar nu că e prost-crescut.

Nu mai pomenise de fată. Şi nici că n-are slujbă sau vreo perspectivă şi că din ultimii sau penultimii dolari plătise nota la bar pentru o damă de lux care nici măcar nu-şi pierduse vremea aşteptând să vadă că nu-i azvârlit la puşcărie de vreo patrulă de poliţişti sau bătut măr de vreun taximetrist parşiv şi aruncat pe un loc viran.

Coborând cu liftul, mi-a venit ideea să mă întorc şi să-i iau sticla cu whisky. Dar nu era treaba mea şi oricum, n-avea nici o valoare. Dacă au ei chef, tot îşi fac rost de băutură. M-am întors acasă muşcându-mi buzele. În meseria mea se cuvine să fii dur, dar individul avea ceva care mă înduioşa. Nu ştiu anume ce – doar dacă nu era cumva părul alb sau obrazul plin de cicatrici, vocea limpede sau politeţea. Poate că asta era destul. Oricum, nu aveam prea multe şanse

de a-l mai întâlni. Cum spusese şi fata, nu era decât un câine de pripas.

CAPITOLUL 2

L

-am văzut din nou cu vreo lună înainte de Crăciun. Magazinele de-a lungul bulevardului Hollywood începuseră deja să se umple cu porcăriile obişnuite la preţ de speculă pentru Crăciun şi în ziare puteai deja să citeşti ce groaznic o să fie dacă nu-ţi faci cumpărăturile de Crăciun la timp. Groaznic avea să fie oricum: aşa e întotdeauna.

La vreo trei străzi înainte de clădirea în care se afla biroul meu am văzut o maşină a poliţiei parcată în paralel cu alta şi pe cei doi curcani din ea uitându-se fix la ceva aflat lângă o vitrină. Acel ceva era Terry Lennox – sau ceea ce mai rămăsese din el – şi rămăşiţele nu erau cine ştie ce atrăgătoare.

Se sprijinea de vitrină. Trebuia să se sprijine de ceva. Cămaşa îi era murdară, desfăcută la gât şi doar pe jumătate băgată în pantaloni. Nu se bărbierise de vreo patru-cinci zile. I se ascuţise nasul. Era atât de palid încât firişoarele subţiri ale cicatricilor abia dacă se vedeau. Iar ochii erau ca nişte găuri înfundate într-un morman de zăpadă. Nu încăpea îndoiala că poliţaii aveau să-l înhaţe fără întârziere. M-am repezit la el şi l-am luat de braţ

— Ţine-te drept şi umblă, i-am spus cât puteam eu de ferm. I-am făcut cu ochiul. Te descurci? Eşti băut?

Mi-a aruncat o privire vagă şi mi-a zâmbit cu zâmbetul lui strâmb.

— Am fost. Abia sufla. Acum mă simt cam... gol pe dinăuntru.

— Perfect, dar dă din picioare. Altfel nu mai ai mult şi nimereşti în duba aia şi te trezeşti în arestul pentru beţivani.

Făcu efortul necesar şi mă lăsă să-l târăsc prin mulţimea de gură-cască de pe bulevard, până la bordură. Acolo era o staţie de taxiuri şi am deschis uşa unei maşini.

— Ălălalt e primul, zise taximetristul arătând cu degetul la maşina din faţă. Întoarse capul şi-l văzu pe Terry. Dac-o vrea să vă ia, adăugă.

— E un caz grav, urgent. Prietenului meu îi este rău.

— Mda, zise şoferul. Putea însă să i se facă rău în altă parte.

— Ia cinci foiţe verzi şi arată-ne cât de frumos ştii să zâmbeşti.

— Mă rog, dacă aşa stau lucrurile!... zise şi înfipse în spatele oglinzii retrovizoare revista cu un marţian pe copertă.

Am băgat mâna înăuntru şi am deschis portiera. L-am împins pe Terry Lennox în taxi şi umbra maşinii poliţiei a acoperit fereastra din

partea cealaltă. Un poliţai cărunt a ieşit din ea şi s-a îndreptat spre mine. Am înconjurat taxiul şi i-am ieşit în întâmpinare.

— O clipă, frumuşelule. Ce-avem noi aici? Domnul şifonat şi soios îţi e chiar prieten bun?

— Destul de bun ca să-mi dau seama că are nevoie de un prieten. Şi nu e beat.

— Din motive financiare, fără îndoială, răspunse poliţistul.

Când a întins mâna, i-am pus în ea legitimaţia. S-a uitat la ea şi mi-a înapoiat-o.

— Aha, îmi zise. Un detectiv particular care ajută un client. Vocea i se schimbă şi deveni dură. Asta ne spune câte ceva despre dumneata, domnule Marlowe. Dar despre el?

— Îl cheamă Terry Lennox. Lucrează în cinematografie.

— Drăguţ din partea lui, replică sarcastic poliţistul. Băgă capul pe geam şi se uită bine la Terry care zăcea în colţ, apoi adăugă: După părerea mea, n-a lucrat cine ştie ce în ultima vreme. Aş zice că nici n-a prea dormit sub un acoperiş în ultima vreme. Şi aş mai zice că nu e decât un vagabond pe care ar trebui să-l culegem de pe drumuri.

— Nu se poate să fiţi chiar aşa în urmă cu arestările. Oricum, nu la Hollywood, sună comentariul meu.

Continuă să se uite la Terry.

— Cum îl cheamă pe prietenul tău, băieţaş?

— Philip Marlowe, articulă încet Terry. Locuieşte pe bulevardul Yucca în cartierul Laurel Canyon.

Poliţistul îşi retrase capul. Se întoarse şi dădu din mână.

— S-ar fi putut să-i fi suflat dumneata numele chiar adineauri.

— S-ar fi putut, dar n-am făcut-o.

Mă privi ţină o clipă.

— Mă rog, de data asta o-nghit, zise el. Dar mişcă-l de pe stradă.

Se urcă în maşina poliţiei care o luă din loc. Am urcat şi eu în taxi şi am parcurs cele trei străzi care ne despărţeau de parcajul în care-mi ţineam maşina. Înainte de a trece în maşina mea, i-am întins taximetristului cei cinci dolari promişi, dar el m-a privit fix şi a clătinat din cap.

— Doar cât arată aparatul, domnu', sau s-o rotunjim la un dolar, dacă doriţi. Am fost şi eu la pământ la viaţa mea. Nu s-a găsit nimeni ca să mă bage într-un taxi şi să mă scoată de la ananghie. La Frisco. Al dracului oraş.

— San Francisco, am spus mecanic.

— Eu îi zic Frisco. Fir-ar ele să fie de grupuri minoritare. Mersi!

A luat dolarul şi a plecat.

Ne-am dus într-o grădină de vară unde se serveau chifteluţe nu tocmai rele la gust. A mâncat şi Terry vreo două şi a băut o sticlă cu bere după care l-am dus acasă. Scările încă rămâneau o problemă, dar,

scrâşnind din dinţi şi gâfâind, le-a urcat totuşi. Peste un ceas era bărbierit, îmbăiat şi arăta din nou a om. Ne-am aşezat la masă în faţa a două pahare cu băutură foarte slabă.

— Noroc că ţi-ai amintit cum mă cheamă.

— Mi s-a părut de datoria mea să ţin minte numele. Te-am căutat şi în cartea de telefon. Se putea să n-o fac?

— Şi de ce nu mi-ai telefonat? Doar nu m-am mutat de aici. Şi mai am şi un birou.

— Cum era să te deranjez?

— După cât se pare, pe cineva tot trebuia să deranjezi. S-ar zice că n-ai prea mulţi prieteni.

— Ba da, prieteni am, protestă el, mă rog, prieteni de un anumit fel. Întoarse paharul cu fundul în sus. Nu-i uşor să ceri ajutor, mai ales când doar tu eşti de vină. Se uită la mine cu un zâmbet obosit: Poate că la un moment dat o să mă las şi de băutură. Toţi cei ca mine spun acelaşi lucru, nu-i aşa?

— E nevoie de vreo trei ani.

— Trei ani?

Părea surprins.

— De obicei. E cu totul altă lume. Trebuie să te obişnuieşti cu nişte culori mai palide, cu nişte sunete mai puţin stranii. Şi nu trebuie să-ţi scoţi din minte posibilitatea unor recidive. Toţi cei pe care-i cunoşti bine devin din ce în ce mai ciudaţi. Pe unii din ei n-o să-i mai poţi vedea în ochi şi nici ei pe tine.

— Asta n-ar schimba prea mult lucrurile, spuse el. Se întoarse să se uite la ceas, apoi reluă: Am lăsat în autogara Hollywood, la casa de bagaje, un geamantan de două sute de dolari. Dacă aş avea bani destui ca să-l scot aş putea să-mi cumpăr unul ieftin şi să-l amanetez pe celălalt, aşa încât să am cu ce să-mi plătesc un bilet de autobuz până în Las Vegas. Acolo pot să-mi găsesc o slujbă.

N-am zis nimic. Am clătinat doar din cap şi am continuat să-mi ţin în palmă paharul cu băutură.

— Te gândeşti, probabil, că ideea asta ar fi putut să-mi vină ceva mai înainte, a reluat el calm.

— Mă gândesc doar că în spatele tuturor acestor chestii trebuie să fie ceva în care nu e treaba mea să mă amestec. Slujba e certă sau doar o speranţă?

— E sigură. Un tip pe care-l cunosc bine din armată ţine un cazinou mare – *Terrapin.* Fireşte, e şi el un fel de rechin – că toţi sunt – dar pe de altă parte e băiat de treabă.

— Nu mi-e greu să-ţi plătesc biletul de autobuz şi încă ceva pe deasupra. Dar parcă aş vrea să dau banii pe ceva cât de cât sigur. Mai bine dă-i un telefon.

— Mulţumesc, dar nu e nevoie. Randy Starr n-o să mă lase el la

ananghie. Nu m-a lăsat niciodată. Iar geamantanul îl pot amaneta pe cincizeci de dolari. Ştiu din experienţă.

— Uite ce-i. Îţi dau eu banii. Să nu mă iei drept un fraier cu inimă largă. Ia ce-ţi dau şi fii băiat cuminte. Vreau să scap de dumneata fiindcă am un fel de presentiment.

— Nu zău? Privi la pahar. Abia dacă sorbea. Ne-am întâlnit numai de două ori şi de fiecare dată ai fost mai mult decât amabil. Ce fel de presentiment?

— Că data viitoare o să te găsesc într-o încurcătură din care n-o să te mai pot scoate. Nu ştiu de ce am eu presimţirea asta, dar aşa stau lucrurile.

Îşi atinse obrazul drept cu buricele degetelor.

— Poate din cauza asta. Mă face să arăt cam sinistru. Deşi este o rană onorabilă – sau, oricum, rezultatul uneia.

— Nu e vorba de asta. Asta nu mă deranjează câtuşi de puţin. Sunt detectiv particular. Iar dumneata eşti o problemă pe care nu-i treaba mea s-o rezolv. Şi totuşi, o problemă. Să zicem că am eu un al şaselea simţ. Dacă vrei să fiu ultrapoliticos, hai să zicem, o cunoaştere a oamenilor. Poate că fata nu te-a placat acolo la bar numai fiindcă erai beat. Poate că avea şi ea o presimţire.

Zâmbi vag.

— Am fost căsătoriţi cândva. O cheamă Sylvia Lennox. Am luat-o pentru că e bogată.

M-am ridicat în picioare şi l-am privit lung.

— Îţi fac nişte ouă jumări. Trebuie să te hrăneşti.

— Stai o clipă, Marlowe. Te întrebi probabil de ce dacă eu eram fără un ban şi Sylvia înoată în bani nu i-am cerut vreo două-trei hârtii. Ai auzit vreodată de mândrie?

— Ei nu, că m-ai omorât, Lennox!

— Serios? Mândria mea e puţin diferită. Mândria unui om care nu are altceva. Iartă-mă dacă te scot din răbdări.

M-am dus la bucătărie, am prăjit nişte pâine, şuncă, am spart vreo câteva ouă şi am făcut cafea. Am mâncat în nişa pentru micul dejun. Casa fusese construită pe vremea când oamenii mai aveau încă aşa ceva.

I-am spus că trebuie să mă duc la birou şi că o să-i iau geamantanul la întoarcere. Mi-a dat bonul. Căpătase oarecare culoare şi ochii nu-i mai erau atât de înfundaţi în cap încât să trebuiască să scotoceşti după ei. Înainte de a pleca am pus sticla de whisky pe măsuţa de lângă canapea.

— Demonstrează-ţi mândria cu sticla asta. Şi dă un telefon la Vegas, măcar aşa, ca să-mi faci mie plăcere.

Zâmbi şi ridică din umeri. Pe când coboram scările eram încă supărat. Nu înţeleg de ce, aşa cum nu înţelegeam de ce un om preferă

să moară de foame pe stradă decât să-şi amaneteze garderoba. Nu ştiu ce principii avea dar, oricare ar fi fost, şi le respecta.

Geamantanul era nemaipomenit. Din piele de porc ce se cam uzase şi care la cumpărare fusese probabil de culoare crem pal. Încuietorile erau de aur. Era făcut în Anglia şi dacă l-ai fi găsit cumva şi la noi ar fi costat mai curând opt sute de dolari decât două.

I l-am trântit sub nas. M-am uitat la sticla de pe măsuţa de cocteiluri. Nu se atinsese de ea. Nu era mai băut decât mine. Fuma, dar fără prea mare plăcere.

— L-am sunat pe Randy, mi-a spus. S-a supărat că nu l-am chemat mai înainte.

— Vezi, ai nevoie de un străin care să te ajute. Am arătat către geamantan. Cadou de la Sylvia?

Terry şi-a întors privirile spre fereastră.

— Nu. L-am primit în Anglia, cu mult înainte s-o cunosc pe ea. De fapt, foarte demult. Dacă poţi să-mi împrumuţi unul vechi, aş vrea să-l las pe ăsta la dumneata.

Am scos din portmoneu cinci hârtii de douăzeci de dolari şi i le-am pus în faţă.

— N-am nevoie de gajuri amanetate.

— Nu asta voiam să spun. Doar nu eşti Muntele de pietate. Pur şi simplu, nu vreau să-l iau cu mine în Las Vegas. Şi n-am nevoie de atâţia bani.

— Foarte bine. Dumneata rămâi cu banii şi eu rămân cu geamantanul. Dar să ştii că în casa asta hoţii pot pătrunde uşor.

— N-ar conta cine ştie ce, spuse el indiferent. De fapt, n-ar avea nici o importanţă.

Îşi schimbă hainele şi pe la cinci şi jumătate ne duserăm să mâncăm la Musso. Fără băutură. Apoi a luat autobuzul de la Cahuenga iar eu m-am întors acasă îngândurat. Îşi mutase lucrurile într-o valiză uşoară de-a mea, iar geamantanul gol rămăsese pe pat acolo unde-l desfăcuse. Într-una din încuietori era o cheiţă de aur. Am încuiat geamantanul, aşa gol cum era, am legat cheiţa de mâner şi l-am pus pe raftul de sus al dulapului meu de haine. Nu părea să fie chiar de tot gol, dar ceea ce s-ar mai fi putut afla în el nu era treaba mea.

Era o noapte liniştită şi casa părea mai goală ca de obicei. Mi-am scos tabla de şah şi am încercat apărarea franceză contra lui Steinitz. M-a bătut în patruzeci şi patru de mutări, dar de câteva ori i-am dat şi eu de furcă.

La nouă jumătate sună la telefon o voce pe care o mai auzisem cândva.

— Domnul Philip Marlowe?

— Da.

— Sylvia Lennox la telefon. Ne-am cunoscut acum vreo lună în faţa barului *The Dancers*. Am aflat după aceea că aţi fost atât de amabil încât să-l duceţi pe Terry acasă.

— Da.

— Ştiţi, probabil, că suntem divorţaţi: cu toate acestea, sunt destul de îngrijorată în ceea ce-l priveşte. S-a mutat din garsoniera pe care o avea la Westwood şi nimeni nu ştie pe unde ar mai putea fi.

— Am băgat de seamă încă din seara în care ne-am cunoscut ce îngrijorată sunteţi.

— Uite ce e, domnule Marlowe, eu i-am fost nevastă. Nu am prea mare înţelegere pentru beţivi. Poate că m-am purtat cam rece şi poate că aveam ceva important de făcut. Sunteţi detectiv particular şi putem să aranjăm lucrurile ca un angajament profesional.

— Nu trebuie să le aranjăm în nici un fel, doamnă Lennox. În momentul de faţă se află în autobuz în drum spre Las Vegas. Are un prieten acolo care o să-i dea ceva de lucru.

Vocea i se învioră deodată.

— A, la Vegas? Vai, ce romantic din partea lui! Acolo ne-am căsătorit.

— Probabil că a uitat, altfel ar fi plecat în altă parte.

În loc să-mi trântească telefonul, râse. Un râs scurt, viclean.

— Cu toţi clienţii sunteţi la fel de nepoliticos?

— Nu-mi sunteţi clientă, doamnă Lennox.

— S-ar putea să vă fiu într-o bună zi, cine ştie? Mă rog, atunci, să zicem, cu doamnele.

— Acelaşi răspuns. Omul era la pământ, mort de foame, murdar, fără un chior. I-aţi fi putut da de urmă dacă vi s-ar fi părut că merită. Nu voia să vă ceară nimic atunci şi probabil că nici acum nu vrea să primească nimic de la dumneavoastră.

— E un lucru pe care n-aveţi cum să-l ştiţi dumneavoastră, îmi răspunse ea rece şi închise telefonul după ce-mi ură noapte-bună.

Avea perfectă dreptate, firește, iar eu fusesem perfect cretin. Dar nu simţeam că aş fi greşit. Eram enervat. Dacă m-ar fi sunat cu o jumătate de ceas mai devreme aş fi fost poate suficient de enervat ca să-l bat măr pe Steinitz – dacă n-ar fi fost mort de cincizeci de ani şi dacă partida de şah n-ar fi fost dintr-o carte.

CAPITOLUL 3

Cu trei zile înainte de Crăciun am primit din Las Vegas un cec de o sută de dolari. În plic mai era şi un bilet scris pe hârtia cu antet a hotelului. Îmi mulţumea, îmi dorea sărbători fericite şi-mi spunea că speră să ne vedem în curând. Bomba era în post-scriptum. „*Sylvia şi cu mine plecăm într-o a doua lună de miere. Îmi spune să-ţi scriu să nu te superi pe ea pentru că vrea să încerce din nou*".

Restul l-am aflat de prin ziare, uitându-mă la una din rubricile snoabe ale cronicii mondene. Nu le citesc prea des, doar când nu mai găsesc nimic altceva care să mă scârbească:

„*Corespondenta noastră moare de nerăbdare să vă poată comunica vestea că Terry şi Sylvia Lennox s-au recăsătorit din nou la Las Vegas, scumpii de ei. Evident, ea este fata cea mai mică a multimilionarului Harlan Potter din San Francisco şi Pebble Beach. Sylvia i-a angajat pe Marcel şi Jeanne Duhaux ca să-i redecoreze reşedinţa de la Encino, de la un cap la altul, în cel mai soooching dernier-cri. Poate vă amintiţi, fetelor, Curt Westerheym, antepenultimul soţ al Sylviei, i-a făcut cadou, când s-au căsătorit, o vilişoară cu optsprezece camere. Dar poate că vă întrebaţi ce s-a întâmplat cu Westerheym? Chiar dacă nu vă întrebaţi, St. Tropez e răspunsul şi din câte am auzit, pentru totdeauna. S-ar putea să mai fie amestecată şi o ducesă de sânge foarte albastru, cu doi copilaşi drăgălaşi la culme. Dar ce-o fi spunând Harlan Potter despre această recăsătorire? Aici nu putem să mergem decât pe ghicite. Domnul Potter e un om care niciodată nu dă un interviu. Scumpii de voi, vai ce discreţi sunteţi, uneori* ."

Am aruncat ziarul într-un colţ şi am deschis televizorul. După lăturile de pe pagina mondenă, boxerii de pe ecran arătau splendid. Dar oricum, faptele erau probabil fapte. Pe pagina mondenă nu-ţi dă mâna să torni gogoşi.

Nu-mi era greu să-mi imaginez vilişoară de optsprezece camere perfect amenajată cu vreo câteva din milioanele lui Potter, ca să nu mai vorbim de decoraţiunile executate de cuplul Duhaux după ultimul strigăt al simbolismului falic.

Ceea ce nu-mi puteam deloc imagina era figura lui Terry Lennox învârtindu-se pe lângă una din piscine, îmbrăcat în şort, şi cerându-i prin radio-telefon majordomului să pună şampanie la gheaţă şi să frigă găinuşele de munte. Nu prea aveam cum să mi-l imaginez. Dar, la urma urmelor, dacă tipul n-avea altceva mai bun de făcut decât să se

joace de-a ursuleţul de pluş, ce mă privea pe mine? N-aveam chef să-l mai văd vreodată. Deşi ştiam că am să-l mai văd, dacă nu din alt motiv, măcar din pricina nenorocitei ăleia de valiză din piele de porc.

Şi într-o zi umedă de martie, pe la ora cinci după-masă şi-a făcut apariţia în sărăcăciosul meu magazin general de inteligenţă. Era schimbat. Părea mai bătrân, foarte sobru şi sever, de un splendid calm. Se citea pe faţa lui înţelepciunea omului care a învăţat să se lase moale când îi dă cineva un brânci. Avea un balonzaid sidefiu şi mănuşi asortate, nu purta pălărie, iar părul alb îi era lins ca guşa unui porumbel.

— Nu vrei să mergem la un bar liniştit şi să bem ceva? mă întrebă el, ca şi când ne-am fi despărţit cu zece minute înainte. Vreau să zic, dacă ai timp.

Nu ne-am strâns mâinile. Nici atunci, nici altă dată. Englezii nu-şi strâng mâna aşa, una-două, ca americanii, şi cu toate că nu era englez, deprinsese câteva din manierismele acestei naţii. I-am zis:

— Hai să trecem pe la mine ca să-ţi iei valiza de zile mari. Nu ştiu de ce, dar parcă-mi stă pe cuget.

El clătină din cap.

— Ai fi foarte amabil dacă ai mai păstra-o câtva timp.

— De ce?

— Aşa simt eu. Te deranjează? Pentru mine reprezintă un fel de legătură cu vremea în care nu eram un pierde-vară bun de nimic.

— Trăsnit! Dar la urma urmelor, e treaba dumitale.

— Dacă îţi faci probleme că ar putea fi furată...

— Şi ăsta e tot treaba dumitale. Ce ziceai de păhărelul ăla?

Ne-am dus la localul lui Victor, în maşina lui ruginie marca „Jowett Jupiter", cu o capotă din prelată uşoară sub care de-abia încăpeam amândoi. Tapiţeria era din piele deschisă la culoare, iar garniturile metalice aveau aerul că sunt din argint. Nu sunt unul din ăia care leşină după maşini, dar căruţa asta zău că a făcut să-mi lase gura apă. Zicea că într-o secundă prinde o sută pe oră. Schimbătorul de viteze era mititel şi prăpădit, abia dacă-i ajungea până la genunchi.

— Patru viteze, îmi explică el. N-au inventat încă un schimbător automat pentru maşinile astea. Nici nu e nevoie. Poţi să porneşti într-a treia chiar în pantă şi oricum în mijlocul traficului nu ajungi niciodată să bagi într-a patra.

— Cadou de nuntă?

— Un cadou gen „am văzut din întâmplare jucărioara asta într-o vitrină". Sunt un tip foarte răsfăţat.

— Nu-i rău. Dacă nu se vede şi eticheta cu preţul.

Îmi aruncă o privire scurtă apoi se uită iar la caldarâmul umed. Ştergătoarele duble fâşâiau încet pe parbrizul mititel.

— Eticheta cu preţul? Asta există în toate cazurile, băiete. Nu

cumva-ţi închipui că nu sunt fericit?

— Iartă-mă. Am dat-o niţel în bară.

— Sunt bogat. Cine dracu vrea să fie fericit?

În vocea lui era o undă de amărăciune pe care nu o recunoşteam.

— Cum o mai duci cu băutura?

— Mă descurc în modul cel mai elegant, bătrâne. Habar n-am din ce motiv am devenit deodată perfect capabil să mă descurc. Dar în chestiile astea nu se ştie niciodată, nu-i aşa?

— Poate că n-ai fost niciodată un beţiv autentic.

Şedeam într-un colţ al barului lui Victor şi beam „burghie”.

— Aici habar n-au să le facă, spuse el. Ceea ce numesc ei „burghiu” e suc de lămâie sau de chitră, gin cu un pic de zahăr şi bitter. Un adevărat „burghiu” îl faci jumate gin, jumate lămâie şi cu asta basta. Taie cocteilul Martini de la distanţă.

— Niciodată n-am făcut prea multe mofturi apropo de băuturi. Cum te-ai descurcat cu Randy Starr? Pe aici pe la noi are reputaţia unui dur.

Se sprijini de spetează şi căpătă un aer gânditor.

— S-ar putea să fie. Probabil că toţi sunt la fel. Dar la el nu se vede. Aş putea să-ţi pomenesc pe loc numele a vreo doi băieţi de la Hollywood, tot din branşă, cărora le place să joace rolul ăsta. Lui Randy puţin îi pasă. În Las Vegas e un om de afaceri perfect legal. Când te duci pe acolo, să-l cauţi. O să vă împrieteniţi.

— Puţin probabil. Nu-mi plac gangsterii.

— Asta-i doar o vorbă, Marlowe. Asta-i lumea noastră. Aşa ne-au alcătuit-o două războaie şi aşa o s-o păstrăm. Randy cu mine şi cu un alt camarad am fost odată băgaţi într-o chestie proastă de tot. Asta ne-a făcut să rămânem legaţi unul de altul.

— Şi atunci de ce te-ai ferit să-i ceri ajutorul când erai la strâmtoare?

Dădu paharul pe gât şi chemă chelnerul.

— Pentru că nu putea să mă refuze.

După ce chelnerul ne aduse încă un rând am spus:

— Pentru mine astea-s doar vorbe. Dacă întâmplător tipul îţi datora ceva, de ce nu te gândeşti şi la el? Poate i-ar face plăcere să aibă prilejul de a-şi achita ceva din datorie.

Clătină încet din cap.

— Ştiu că ai dreptate. Bineînţeles că l-am rugat să-mi dea o slujbă. Dar cât am avut-o, m-am achitat de ea muncind. Cât priveşte cerutul favorurilor sau pomenilor, nu, mersi.

— În schimb le primeşti de la un străin.

Mă privi drept în ochi.

— Străinul poate să-şi vadă de drum şi să se facă oricând că n-a auzit rugămintea.

Am băut trei „burghie” mici, nu mari, şi n-au avut nici un efect asupra lui. O asemenea cantitate l-ar fi ameţit pe un adevărat alcoolic. Aşa că mi-am făcut socoteala că poate se lecuise.

Apoi m-a condus înapoi la birou.

— Luăm masa la opt şi un sfert, spuse el. În ziua de azi, doar milionarii pot să-şi permită un asemenea lux. Numai personalul de serviciu al milionarilor acceptă astfel de condiţii. Avem o groază de invitaţi simpatici.

De atunci şi-a făcut un obicei să mă viziteze pe la ora cinci. Nu ne duceam întotdeauna la acelaşi bar, dar la Victor mergeam mai des decât în altă parte. Poate că îi trezea în minte unele asociaţii despre care eu nu ştiam nimic. Nu bea niciodată prea mult şi chestia asta părea să-l surprindă.

— Trebuie să fie ceva asemănător crizelor de malarie, zise el. Când te apucă, e prost. Când nu, e ca şi când n-ai fi deloc bolnav.

— Ce nu pot să pricep eu e cum se face că un tip privilegiat ca tine are chef să stea la băutură cu un detectiv prăpădit.

— Faci cumva pe modestul?

— Aş! Sunt pur şi simplu mirat. Oi fi eu un tip prietenos, dar oricum, nu trăim în aceeaşi lume. Nici nu ştiu exact unde locuieşti, atâta doar că pe undeva pe la Encino. Sper că eşti mulţumit în viaţa de familie?

— Nu am nici un fel de viaţă de familie.

Beam din nou câte un „burghiu”. Localul era aproape pustiu. Mai erau vreo câţiva beţivani înrăiţi care stăteau la bar pe scaune înalte şi întindeau mâna încet, ca să apuce primul pahar cu băutură, cu grijă să nu răstoarne ceva.

— Nu prea m-am prins. Ar trebui oare să înţeleg ceva?

— Superproducţie, intrigă inexistentă, cum se spune în cercurile cinefile. Probabil Sylvia e destul de fericită, deşi nu neapărat cu mine. În cercul nostru treaba asta nu e chiar atât de importantă. Găseşti întotdeauna ceva de făcut dacă nu eşti silit să munceşti sau să te gândeşti cât costă. Nu e mare bucurie, dar dacă ai bani nu-ţi mai dai seama. Bogătaşii n-au avut niciodată vreuna. Niciodată nu doresc cu tot dinadinsul ceva, poate doar pe nevasta altuia, iar dorinţa asta e destul de palidă în comparaţie cu dorinţa nevestei instalatorului de a-şi cumpăra perdele noi pentru camera de zi.

N-am zis nimic. I-am lăsat lui sarcina de a întreţine conversaţia.

— În general, nu fac altceva decât să-mi omor timpul, continuă el. Şi să ştii că nu se lasă omorât chiar aşa uşor. Un pic de tenis, un pic de golf, un pic de înot, un pic de călărie şi plăcerea neasemuită de a-i urmări pe prietenii Sylviei încercând să se stăpânească până la prânz, înainte de a începe să-şi înece mahmureala.

— În seara când ai plecat la Las Vegas spunea că nu-i plac pilangiii.

Zâmbi strâmb. Mă deprinsesem atât de mult cu faţa lui brăzdată de cicatrici, încât nu-mi atrăgea atenţia decât atunci când o schimbare de expresie scotea în evidenţă partea ţeapănă.

— Se referea numai la ăia fără bani. Dacă au bani, se cheamă doar băutori. Dacă varsă pe verandă, e treaba majordomului să cureţe după ei.

— Nu te-a obligat nimeni să accepţi viaţa asta.

Isprăvi paharul dintr-o sorbitură şi se ridică.

— Trebuie s-o şterg, Marlowe. În afară de asta, te plictisesc şi numai Dumnezeu mi-e martor că mă plictisesc şi pe mine însumi.

— Nu mă plictiseşti. Sunt un ascultător bine antrenat. Mai devreme sau mai târziu s-ar putea să ajung să înţeleg de ce-ţi place să fii întreţinut ca un pudel de salon.

Îşi pipăi uşor cicatricile cu vârful degetelor. Avu un zâmbet uşor detaşat.

— Mai bine te-ai întreba de ce vrea să mă aibă lângă ea, nu de ce vreau să stau cuminte pe pernuţa mea de satin aşteptând răbdător să fiu mângâiat pe cap.

— Îţi plac pernuţele de satin! i-am zis, ridicându-mă să plec şi eu. Îţi plac aşternuturile de mătase, soneriile de tot felul şi intrările reverenţioase ale majordomului zâmbitor.

— Poate. Am crescut la un orfelinat în Salt Lake City.

Am ieşit afară şi mi-a spus că ar vrea să meargă pe jos. Venisem cu maşina mea şi de data asta fusesem destul de iute de mână ca să prind eu nota şi s-o achit. M-am uitat după el cum se îndepărtează. O rază de lumină dintr-o vitrină îi reflectă o clipă albeaţa părului care dispăru apoi în aburul uşor al înserării.

Îmi plăcuse mai mult când era beat, la pământ, flămând, distrus şi mândru. Oare? Sau poate îmi plăcea să am eu poziţia dominantă? Erau greu de înţeles motivele lui. În meseria mea există perioade când trebuie să laşi omul să fiarbă în zeama lui până când dă pe dinafară. Orice poliţai bun cunoaşte trucul. Seamănă în mare măsură cu şahul sau boxul. Pe unii trebuie să-i înghesui şi să nu-i laşi să-şi recapete echilibrul. Pe alţii nu e nevoie decât să-i atingi şi încep să-şi cărăbănească singuri pumni.

Mi-ar fi spus cu siguranţă povestea vieţii lui dacă l-aş fi întrebat. Dar nu l-am întrebat niciodată nici măcar cum a ajuns să-şi facă mutra praf. Dacă l-aş fi întrebat şi dacă mi-ar fi spus, aş fi putut, eventual, să salvez vreo două vieţi. Eventual, dar cine ştie de fapt?

CAPITOLUL 4

Ultima oară când am stat împreună la un pahar era în luna mai, şi ceva mai devreme ca de obicei, puţin după ora patru. Arăta obosit şi slăbise, dar privea în jur cu un zâmbet abia schiţat, de încântare.

— Îmi plac barurile la ora când de-abia se deschid. Când aerul e încă proaspăt şi curat, totul străluceşte şi barmanul se mai uită o dată în oglindă ca să vadă dacă cravata îi stă drept şi dacă are părul bine lins. Îmi plac şirurile ordonate de sticle de pe rafturi şi îmi plac oglinzile strălucitoare, precum şi senzaţia de aşteptare nerăbdătoare. Îmi place să-l văd pe chelner când amestecă primul cocteil, şi pune paharul pe o farfurioară curată, cu un şerveţel împăturit lângă el. Îmi place să-l beau picătură cu picătură. Primul pahar liniştit dintr-o seară, într-un bar liniştit – ce lucru minunat!

M-am declarat de aceeaşi părere.

— Alcoolul e ca şi amorul, spuse el. Primul sărut e ca o vrajă, al doilea devine intim, al treilea intră pe un făgaş banal. După aia începi s-o dezbraci.

— Şi asta-i chiar aşa de rău?

— Tulburarea simţurilor e într-adevăr intensă, dar emoţia este impură – impură în sens estetic. Nu pufnesc şi nu strâmb din nas când vorbesc de amor. E necesar şi nu e neapărat un lucru urât. Dar e o activitate care trebuie întotdeauna ţinută sub control. A o face pasionantă e o industrie de miliarde de dolari, şi necesită tot atâtea investiţii.

Privi în jur şi căscă.

— N-am prea dormit bine în ultima vreme. E plăcut aici. Dar în curând o să-nceapă să vină sugativele, or să vorbească tare şi or să râdă, iar afurisitele de femei or să-nceapă să-şi vânture braţele, să se scălămbăie, să-şi zdrăngăne brăţările şi să-şi scoată la vânzare farmecele preambalate care mai târziu or să aibă un uşor dar caracteristic miros de transpiraţie.

— Ia-o încet, l-am întrerupt. Şi ce-i cu asta? Sunt oameni, transpiră, se murdăresc, trebuie să se ducă la toaletă. Ce te aşteptai să fie – fluturi aurii palpitând într-un abur trandafiriu?

Îşi goli paharul. Îl întoarse cu gura în jos şi urmări cum pe buza lui se formează o ultimă picătură, care tremură şi cade.

— Îmi pare rău de ea, spuse încet. E o căţea ordinară. Poate că de fapt ţin la ea – aşa, într-un fel detaşat. Poate că într-o bună zi o să aibă

nevoie de mine şi eu o să fiu singurul individ din anturajul ei care n-o să-i dea cu ciocanul în cap. Dar probabil că până atunci n-o să-i mai pot fi nici eu de folos.

I-am aruncat o privire.

— În orice caz, ştii să te vinzi pe bani buni şi în stil mare, i-am spus după o clipă.

— Mda, ştiu. Sunt un om slab, fără nerv sau ambiţie. M-am agăţat de inelul de alamă şi m-a zdruncinat când am constatat că nu e de aur. Tipii în genul meu au un singur moment mare în viaţa lor, un singur balans perfect la trapez. Apoi nu le mai rămâne altceva de făcut în viaţă decât să încerce să nu cadă de pe trotuar în canal.

— Unde vrei să ajungi?

Mi-am scos pipa şi am început s-o umplu.

— E speriată. E speriată până în măduva oaselor.

— De ce?

— Nu ştiu. În ultima vreme nu prea am mai vorbit unul cu celălalt. Poate din pricina bătrânului e speriată. Harlan Potter e o bestie împietrită. Pe dinafară, numai demnitate victoriană, iar pe dinăuntru e la fel de nemilos ca un călău al Gestapoului. Sylvia e o boarfă ordinară. O ştie şi el prea bine, nu-i place deloc, dar mare lucru nu poate face. Aşa că aşteaptă şi pândeşte şi dacă Sylvia o încurcă rău şi intră în gura lumii, o s-o frângă în două şi o să îngroape cele două jumătăţi la o sută de mile distanţă.

— Bine, dar eşti soţul ei.

Ridică paharul gol şi-l izbi de muchia mesei. Paharul se sparse cu un zgomot ascuţit. Barmanul ne privi lung, dar nu scoase un cuvânt.

— Uite-aşa, băiete. Chiar aşa. Sigur, sunt soţul ei. Aşa scrie în acte. Eu sunt cele trei trepte albe şi uşa mare verde din faţă şi inelul de alamă cu care trebui să baţi de trei ori, o dată lung şi de două ori scurt ca să iasă portăreasa şi să-ţi dea drumul în bordelul cu taxa de o sută de dolari.

M-am ridicat şi-am pus nişte bani pe masă.

— Vorbeşti al dracului de mult, i-am spus, şi mult prea mult despre tine. Pe altă dată.

Am ieşit lăsându-l acolo surprins şi palid – după câte mi-am putut da seama la lumina obişnuită prin baruri. A strigat ceva în urma mea dar mi-am văzut de drum.

După zece minute a început să-mi pară rău. Numai că după zece minute nu mai eram acolo. N-a mai venit pe la mine pe la birou. N-a mai venit deloc, nici măcar o dată. Îl atinsesem tocmai unde-l durea mai tare.

O lună nu l-am mai văzut. Când a reapărut, era pe la cinci dimineaţa: tocmai se lumina de ziuă. Ţârâitul insistent al soneriei m-a făcut să mă rostogolesc jos din pat. Am străbătut apartamentul cât am

putut de repede şi am deschis. Stătea în prag, arătând de parcă n-ar fi dormit de-o săptămână. Avea pe el un pardesiu uşor, cu gulerul ridicat, şi parcă tremura. Îşi trăsese peste ochi o pălărie neagră de fetru.

În mână avea un pistol.

CAPITOLUL 5

Pistolul nu era îndreptat spre mine, îl ţinea doar în mână. Era un automat de calibru mediu, o marcă străină, în orice caz nu un Colt şi nici un Savage. Cu faţa lui albă şi scrijelată, cu gulerul ridicat şi pălăria trasă pe ochi, cu pistolul în mână parcă era dintr-un film demodat cu gangsteri.

— Du-mă la Tijuana să prind avionul de 10.15, îmi spuse. Am paşaport şi viză şi totu-i în regulă în afară de transport. Din anumite motive, nu pot lua nici trenul, nici autobuzul şi nici avionul din Los Angeles. Cinci sute de dolari e suficient pentru asta?

Am rămas în prag şi nu i-am făcut loc să intre.

— Cinci sute, plus pistolul? l-am întrebat.

S-a uitat la el absent. Apoi l-a vârât în buzunar.

— Ar putea însemna protecţie pentru dumneata, nu pentru mine, mi-a replicat el.

— Atunci intră.

M-am dat la o parte şi a intrat abia târându-şi picioarele. S-a prăvălit pe un scaun. Era încă întuneric în sufragerie, din cauza tufelor abundente pe care proprietăreasa le lăsase să crească şi să ascundă ferestrele. Am făcut lumină şi mi-am căutat o ţigară. Am aprins-o. M-am uitat lung la el. Mi-am ciufulit părul care era deja ciufulit. Am adoptat iar zâmbetul meu etern obosit.

— Ce m-o fi apucat să dorm într-o dimineaţă atât de încântătoare? Zece şi un sfert, zici? Avem timp berechet. Hai la bucătărie să fac nişte cafea.

— Am dat de o belea mare cât casa, sticlete.

Era prima oară că-mi spunea „sticlete”. Dar parcă se potrivea cu apariţia lui, cu felul cum era îmbrăcat, cu pistolul şi cu toate celelalte.

— O să fie o zi splendidă. Vânt slab. Se aud eucalipţii bătrâni de vizavi şoptindu-şi dulci nimicuri, stând de vorbă despre tinereţea lor în Australia când cangurii ţopăiau pe sub rămurelele lor şi ursuleţii koala se fugăreau umblând unii în cârca altora. Da, parcă aşa-mi dădeam şi eu cu presupusul, că ai cam încurcat-o întrucâtva. Hai să vorbim despre asta după ce bem vreo două ceşti de cafea. Când mă scol, am totdeauna mintea cam tulbure. Să discutăm problema cu domnul Huggins şi cu domnul Young.

— Uite ce e, Marlowe, nu-i momentul...

— Nu te teme, drăguţule. Domnul Huggins şi domnul Young sunt

de-ai noştri şi printre ăi mai buni. Ei îmi fac cafeaua. *Huggins şi Young*. E treaba lor de-o viaţă, mândria şi bucuria lor. Zilele astea o să mă ocup eu puţin de ei ca să dobândească reputaţia pe care o merită. Până una alta, n-au dobândit decât bani. Doar n-o să-ţi închipui că asta-i mulţumeşte.

Tot trăncănind, am trecut în bucătărie. Am dat drumul la apa caldă şi am luat fierbătorul de cafea de pe raft. Am pus câteva linguriţe de cafea, iar între timp apa începuse să fiarbă. Am umplut partea de jos a aparatului şi l-am pus pe foc. Am pus deasupra receptaculul cu cafea şi l-am înşurubat bine.

Între timp, Lennox venise după mine. A rămas o clipă sprijinit de uşă, apoi s-a îndreptat clătinându-se către nişa pentru micul dejun şi s-a lăsat să cadă pe un scaun. Tremura încă. Am luat de pe raft o sticlă de *Old Granddad* şi i-am turnat o doză destul de serioasă într-un pahar mare. Ştiam că o să aibă nevoie de un pahar mare. Chiar şi aşa a trebuit să-l ţină cu amândouă mâinile ca să-l facă să ajungă la gură. A înghiţit, a pus paharul jos cu zgomot şi s-a lăsat cu toată greutatea pe speteaza scaunului, făcându-l să scârţâie.

— Cât pe ce să dau în primire, a mormăit el. Parcă aş fi în picioare de o săptămână. Azi-noapte n-am închis ochii.

Cafetiera începuse să bolborosească. Am făcut focul mic şi am fost atent să văd cum se ridică apa. O clipă a rămas în suspensie la fundul tubului de sticlă. Am dat încă o dată focul la mare, atât cât să se ridice cafeaua şi pe urmă l-am micşorat din nou. Am amestecat cafeaua, am acoperit-o şi am fixat cronometrul la trei minute. Metodic tip, Marlowe ăsta. Nimic nu-l poate abate de la ritualul cafelei. Nici măcar un pistol în mâna unuia aflat în culmea desperării. I-am mai turnat o porţie de whisky.

— Stai aici, i-am spus. Să nu scoţi o vorbă. Să stai şi gata.

Al doilea whisky l-a luat doar cu o singură mână. M-am spălat în viteză şi ceasornicul aparatului de cafea a sunat tocmai când ieşeam din baie. Am stins focul şi am aşezat cafetiera pe masă, pe un fel de şerveţel de pai. De ce oare povestesc toate astea? Fiindcă atmosfera aceea încărcată făcea ca fiecare detaliu să fie o adevărată performanţă, o mişcare deosebită şi foarte importantă. Era unul din acele momente hipersensibile când toate mişcările, de obicei automate, oricât ar fi ele de obişnuite, de bine stabilite, devin acte de voinţă separate. Ca atunci când ai avut poliomielită şi înveţi din nou să umbli. Nimic, dar absolut nimic nu ţi se mai pare firesc.

Cafeaua scăzuse, aerul năvălise înăuntru cu şuieratul obişnuit; lichidul bolborosea şi în cele din urmă se linişti. Am scos capacul şi l-am pus pe uscătorul de vase, în adâncitura care îi era rezervată.

Am umplut două ceşti. Într-a lui am turnat şi whisky.

— Pentru tine, Terry, cafea amară.

În ceaşca mea am pus două bucăţi de zahăr şi nişte frişcă. Începeam să-mi revin. Aproape că nici nu ştiu când am deschis frigiderul şi am scos cartonul cu frişcă. M-am aşezat în faţa lui. Nu se mişca. Stătea ţeapăn în colţul lui, amorţit. Apoi, pe neaşteptate, capul i se prăbuşi pe masă şi începu să suspine.

Nu mi-a acordat nici o atenţie când m-am întins peste masă şi i-am scos arma din buzunar. Un Mauser 7,65, o frumuseţe. L-am mirosit. Nu se trăsese nici un foc. I-am scos încărcătorul. Plin. Pe ţeavă, nimic, Terry ridică ochii, văzu cafeaua şi sorbi încet din ea, fără să se uite la mine.

— N-am împuşcat pe nimeni, spuse el.

— Cel puţin nu de curând. Şi, oricum, pistolul ar fi trebuit curăţat. Nu cred că ai fi putut omorî pe cineva cu ăsta.

— O să-ţi povestesc totul.

— Aşteaptă o clipă.

Mi-am băut cafeaua cât de repede am putut, ţinând seama că era încă fierbinte. Mi-am umplut din nou ceaşca. Apoi am reluat:

— Uite cum stă treaba. Fii atent ce-mi spui. Dacă vrei într-adevăr să te duc cu maşina până la Tijuana, nu trebuie să ştiu două lucruri. În primul rând... Mă asculţi?

Dădu din cap, abia perceptibil. Privea cu ochi fără expresie la peretele din spatele meu. În dimineaţa aceea, cicatricile erau livide. Pielea îi era aproape ca varul de albă şi totuşi scrijeliturile ieşeau în evidenţă.

— În primul rând, am repetat rar, dacă ai comis o crimă sau vreun lucru pe care autorităţile ar putea să-l considere un delict – ceva serios, vreau să spun – nu trebuie să ştiu despre asta. În al doilea rând, dacă ştii unele fapte cu privire la o astfel de crimă eu nu trebuie să le aflu. Asta în caz că vrei să te duc până la Tijuana: E limpede?

Se uită ţintă la mine. Privirea era încordată însă fără viaţă, îi făcuse bine cafeaua. N-avea pic de culoare, dar nu mai tremura. I-am mai turnat o cafea şi i-am pus şi whisky în ea.

— Ţi-am spus că am dat de belea.

— Am auzit. Nu vreau să aud ce fel de belea. Sunt silit să-mi câştig existenţa, aşa că nu vreau să-mi pierd autorizaţia.

— S-ar fi putut să te ameninţ cu pistolul.

Am zâmbit şi am împins pistolul spre el. L-a privit fără să-l atingă.

— Nu m-ai putea ţine sub ameninţare până la Tijuana, Terry. Nu m-ai putea ameninţa dincolo de grăniceri nici pe scara avionului, până te urci în el. Din când în când, mai am şi eu de-a face cu armele. Să lăsăm chestia cu pistolul. Grozavă figură aş face explicând la poliţie că m-am speriat aşa de tare încât n-am avut încotro. Presupunând, bineînţeles, – eu unul habar n-am – că ar fi ceva de spus la poliţie.

— Ascultă, înainte de prânz sau poate chiar şi după aceea n-o să

vină nimeni să bată la uşă. Servitorii ştiu că nu e cazul s-o deranjeze când doarme târziu. Dar pe la prânz, camerista o să bată la uşă şi o să intre. Ea n-o să fie în cameră.

Am sorbit în tăcere din cafea.

— O să vadă că n-a dormit în camera ei, continuă el. O să se gândească atunci unde s-o caute. La o oarecare depărtare de casă e un pavilion special pentru oaspeţi, cu propria lui alee de acces şi cu garaj separat. Sylvia a dormit acolo şi acolo o s-o găsească servitoarea.

M-am încruntat.

— Trebuie să am mare grijă ce întrebări îţi pun, Terry. Nu se poate să fi petrecut noaptea altundeva?

— Toate hainele sunt aruncate prin cameră. Niciodată nu-şi pune lucrurile la loc. Camerista o să-şi dea seama că şi-a pus doar un capot peste pijama şi că a ieşit aşa. Nu rămâne deci decât pavilionul pentru oaspeţi.

— Nu neapărat.

— Altfel nu se poate. Ce dracu, nu-ţi dai seama că ei ştiu ce se întâmplă în pavilion? Servitorii ştiu întotdeauna.

— Să trecem mai departe.

Se zgârie cu unghia pe obrazul cel bun, încât lăsă o dungă roşie.

— Şi în pavilionul de oaspeţi, continuă el rar, camerista o să găsească...

— Pe Sylvia cherchelită, beată, paralizată, făcută praf, l-am întrerupt eu brutal.

— Aha!

Căzu pe gânduri. Stătu mult în cumpănă.

— Da, desigur, adăugă el, aşa o să fie. Sylvia nu e alcoolică. Aşa că atunci când depăşeşte limita, urmările sunt destul de drastice.

— Şi aici se încheie povestea. Sau aproape. Dă-mi voie să improvizez. Ultima dată când ne-am întâlnit, m-am purtat cam aspru cu tine şi – dacă-ţi aduci aminte – am plecat şi te-am lăsat baltă. M-ai iritat al dracului. Gândindu-mă mai bine după aceea, mi-am dat seama că, bătându-ţi joc de tine însuţi, încercai să scapi de un sentiment al catastrofei. Spui că ai paşaport şi viză. E nevoie de oarecare timp ca să obţii viza pentru Mexic. Ăia nu lasă chiar pe oricine să le intre în ţară. Deci plănuiai încă de mult s-o ştergi. Mă întrebam câtă vreme ai să rezişti.

— Probabil că aveam un vag sentiment de obligaţie de a rămâne cu ea, în ideea că s-ar putea să aibă nevoie de mine şi pentru altceva nu numai ca paravan care să-l împiedice pe babacu să-şi bage nasul prea tare în treburile ei. Dar, apropo, am încercat să-ţi vorbesc azi-noapte.

— Dorm greu. N-am auzit telefonul.

— Apoi m-am dus la baia turcească. Am stat acolo câteva ore, am

făcut o baie de abur, o baie rece, un duş dintr-alea cu mii de ace, masaj şi am dat câteva telefoane. Am lăsat maşina la *La Brea & Fountain*. De acolo am venit pe jos. Nu m-a văzut nimeni intrând pe strada ta.

— Şi telefoanele acelea au vreo legătură cu mine?

— Unul era către Harlan Potter. Bătrânul a plecat ieri cu avionul la Pasadena după nişte treburi. Nu a mai trecut pe acasă. A fost destul de greu să-l capăt la telefon, dar în cele din urmă mi-a vorbit. I-am spus că-mi pare rău, dar îmi iau tălpăşiţa.

Spunând acestea, privea puţin pieziş, dincolo de chiuvetă, pe fereastră, la arbustul de tecoma care se agita izbindu-se de geam.

— Şi ce-a zis?

— Că-i pare rău. Mi-a urat noroc. Şi m-a întrebat dacă am bani. Terry râse aspru. Bani! Pentru el astea sunt primele patru litere ale alfabetului. I-am spus că am destui. Apoi i-am telefonat sorei Sylviei. Cam acelaşi lucru şi acolo. Şi asta-i tot.

— Vreau să te întreb un singur lucru. Ai prins-o vreodată cu un bărbat în pavilionul pentru oaspeţi?

Clătină din cap.

— N-am încercat niciodată. N-ar fi fost nici o greutate. Niciodată n-a fost.

— Ţi se răceşte cafeaua.

— Nu mai vreau.

— Deci bărbaţi, slavă Domnului, cu grămada? Totuşi te-ai întors şi ai luat-o din nou de nevastă. O fi o bucăţică dulce, dar orişicât...

— Nu ţi-am zis eu că nu sunt bun de nimic? Parcă de ce am părăsit-o prima dată? De ce, după aceea, mă îmbătăm criţă ori de câte ori o vedeam? De ce preferam să umblu prin mocirlă mai degrabă decât să-i cer bani? A fost măritată de cinci ori, fără să mă mai pun şi pe mine la socoteală. Şi oricare din ei s-ar întoarce imediat la ea doar la un semn. Şi nu numai pentru un milion de gologani.

— Halal bucăţică! Şi de ce trebuie să prinzi avionul de 10 şi 15 la Tijuana?

— La zborul ăsta nu se prea înghesuie lumea. Nimeni din Los Angeles nu vrea să treacă munţii cu un „DC-3"' demodat, când poate să ia un „Constellation" şi să fie în şapte ore la Ciudad de Mexico. Şi nici un „Connie" nu aterizează acolo unde vreau eu să mă dau jos.

M-am ridicat şi m-am sprijinit de chiuvetă.

— Şi acum, hai să facem o mică recapitulare şi te rog să nu mă întrerupi. Ai venit la mine azi de dimineaţă într-o stare de mare tulburare emoţională şi mi-ai cerut să te duc cu maşina la Tijuana ca să prinzi un avion de dimineaţă. Aveai o armă în buzunar, dar nu înseamnă neapărat că am văzut-o. Mi-ai spus că ai încercat să înduri lucrurile cât de mult ai putut dar că astă-noapte s-a terminat totul. Ţi-

ai găsit nevasta beată moartă după ce fusese un bărbat la ea. Ai ieşit şi te-ai dus la baia turcească, aşa ca să-ţi treacă vremea până dimineaţa, şi între timp le-ai telefonat celor mai apropiate rude ale nevestei şi le-ai spus ce ai de gând să faci. Nu mă privea unde pleci. Aveai actele necesare ca să intri în Mexic. Nu mă privea nici cum urma să pleci. Suntem prieteni şi am făcut ceea ce mi-ai cerut fără să mă gândesc prea mult. Şi de ce nu? Nu mi-ai dat bani. Aveai maşina ta, dar erai prea surescitat ca să poţi conduce. Şi asta-i tot treaba ta. Eşti emotiv de felul tău şi pe deasupra ai mai căpătat şi o rană gravă în război. Cred că ar trebui să-ţi ridic maşina de acolo şi s-o las undeva la un garaj să ţi-o păstreze.

Se căută prin buzunare şi scoase un port-chei pe care-l trânti pe masă.

— Sună bine? întrebă el.

— Depinde cine ascultă. N-am terminat. N-ai luat nimic decât hainele de pe tine şi nişte bani pe care îi aveai de la socrul tău. Ai lăsat tot ce aveai de la ea, inclusiv jucărioara minunată parcată la *La Brea.* Vrei să pleci cât mai curat cu putinţă pentru tine, şi să pleci cât mai repede. Cred că merge. Acum mă duc să mă bărbieresc şi să mă îmbrac.

— De ce faci asta pentru mine, Marlowe?

— Tratează-te cu un whisky până mă bărbieresc.

Am ieşit şi l-am lăsat acolo şezând ghemuit într-un colţ. Nu-şi scosese nici acum pălăria şi pardesiul. Arăta însă mult mai vioi.

M-am dus în baie şi m-am bărbierit. Când îmi înnodam cravata în dormitor a intrat şi a rămas în prag.

— Am spălat ceştile pentru orice eventualitate. Dar am stat şi m-am gândit mai bine: n-ar fi oare indicat să chemi totuşi curcanii?

— Cheamă-i tu. Eu n-am ce să le spun.

— Vrei s-o fac?

M-am întors brusc şi i-am aruncat o privire fioroasă. Aproape că am ţipat la el:

— Fir-ar să fie! De ce dracu n-o laşi baltă odată?

— Îmi pare rău.

— Sigur că-ţi pare rău. Ăstora ca tine întotdeauna le pare rău şi întotdeauna când e prea târziu.

A făcut stânga-mprejur şi s-a întors în sufragerie.

Când am terminat cu îmbrăcatul, am încuiat uşa din spate a casei. Intrând în living-room, l-am găsit adormit pe un scaun, cu capul atârnând într-o parte, fără pic de culoare în obraji şi cu tot corpul prăvălit fără vlagă din cauza epuizării. Îţi făcea milă. Când l-am atins pe umăr s-a trezit încetul cu încetul, ca şi cum s-ar fi întors dintr-o lungă călătorie într-o ţară îndepărtată. Când m-am convins că e destul de atent, i-am spus:

— Ce facem de valize? O mai am încă pe aia albă din piele de porc.

— E goală, spuse în treacăt. Şi bate la ochi.

— Fără bagaj o să bată şi mai tare la ochi.

M-am întors în dormitor, m-am urcat pe scăriţa din dulapul pentru haine şi am luat valiza din piele de porc de pe ultimul raft. Trapa pătrată de la pod îmi venea chiar deasupra capului aşa că am ridicat-o şi am împins port-cheiul de piele cât de departe am putut, în spatele uneia dintre bârnele prăfuite care erau acolo.

Am coborât cu valiza, am şters-o de praf şi am azvârlit în ea, la întâmplare, câteva lucruri: o pijama nouă, pastă de dinţi, o perie de dinţi pe care o aveam de rezervă, nişte prosoape ieftine, batiste de bumbac, un tub de cremă de cincisprezece cenţi şi un aparat de ras care ţi se dă cadou când cumperi un pachet întreg de lame. Nimic folositor, nimic marcat, nimic bătător la ochi. Atâta doar că lucrurile lui proprii ar fi fost de mai bună calitate. Am mai adăugat şi o sticlă de whisky de o jumătate de litru în ambalajul original, apoi am încuiat valiza şi, lăsând cheia în broască, am intrat în living-room. Adormise din nou. Am deschis uşa fără să-l trezesc şi am dus valiza în garaj unde am trântit-o pe bancheta din spate a automobilului meu decapotabil. Am scos maşina, am încuiat garajul şi m-am dus să-l trezesc. În sfârşit am plecat după ce am încuiat toate uşile. Am mers repede dar nu atât de repede încât să atragem atenţia. N-am prea vorbit. Nu ne-am oprit nici să mâncăm. Nu ne mai rămăsese prea mult timp.

Vameşii n-au avut nimic cu noi. Am parcat lângă birourile lor de pe platoul bătut de vânturi, unde se află situat aeroportul Tijuana şi am aşteptat până şi-a cumpărat Terry biletul. Elicele avionului se învârteau deja încet. Făceau încălzirea motoarelor. Un pilot frumos ca o stea de cinema îmbrăcat într-o uniformă cenuşie conversa cu un grup de patru oameni. Unul dintre ei avea vreun metru nouăzeci şi un toc de pistol la şold. Alături, o fată în pantaloni şi doi oameni mai în vârstă – un bărbat mărunţel şi o femeie cu părul cărunt, atât de înaltă încât pe lângă ea omuleţul părea de-a dreptul pitic. Se mai învârteau pe acolo alţi trei-patru bărbaţi – evident mexicani. Ăştia păreau să fie toţi pasagerii. Scara era pusă, dar nimeni nu avea aerul că se grăbeşte să urce. Un însoţitor de bord mexican coborî pe scară şi dădu semne că aşteaptă. După cât se părea, nu existau megafoane. Mexicanii intrară în avion, dar pilotul mai stătea la o parolă cu americanii.

Lângă mine era parcat un „Packard” mare. Am coborât şi am aruncat o privire la certificatul de înmatriculare de pe bord. Poate odată şi odată o să mă învăţ şi eu minte să nu mai îmi bag nasul în toate celea. Tocmai când scoteam capul afară, am văzut că femeia înaltă se uita fix în direcţia mea.

Apoi Terry ieşi din aerogară şi se îndreptă spre mine pe aleea prăfoasă şi pietruită.

— Am terminat, spuse el. Acum îmi iau rămas bun.

Mi-a întins mâna. I-am strâns-o. Acum arăta bine, doar obosit, tare obosit. Am scos valiza de piele din maşină şi am pus-o pe alee. S-a uitat furios la ea.

— Ţi-am spus că n-am nevoie de ea, şuieră printre dinţi.

— E o sticluţă cu băuturică în ea, Terry. Plus o pijama şi alte chestii. Anonime toate. Dacă n-ai nevoie de ea, las-o la casa de bagaje. Sau arunc-o.

— Am motivele mele, spuse rece.

— Şi eu pe ale mele.

Începu brusc să zâmbească. Luă valiza într-o mână iar cu cealaltă mă strânse de braţ.

— Bine, amice. Tu eşti bossul. Şi bagă de seamă, dacă se încurcă lucrurile – ai un cec în alb. N-ai nici o obligaţie faţă de mine. Am băut împreună de câteva ori, ne-am împrietenit şi am vorbit prea mult despre mine. Ţi-am lăsat cinci sutare în cutia cu cafea. Să nu te superi.

— Mai bine n-o făceai.

— N-o să ajung niciodată să cheltuiesc nici jumătate din câţi bani am.

— Noroc, Terry.

Cei doi americani urcau pe scăriţa avionului. Un tip îndesat cu faţa lată şi oacheşă ieşi în uşa aerogării, ne făcu semn cu braţul şi cu degetul.

— Urcă-te, i-am spus. Ştiu că n-ai omorât-o tu. De-aia mă aflu aici.

Făcu un efort vizibil. Corpul i se încordă. Dădu încet să plece, apoi se uită înapoi.

— Îmi pare rău, dar în privinţa asta te înşeli, zise el calm. Am să mă îndrept agale spre avion. Ai timp berechet să mă opreşti.

Şi plecă. L-am urmărit cu privirea. Tipul din pragul aerogării aştepta, dar nu părea prea nerăbdător. Mexicanii nu sunt niciodată nerăbdători. Se aplecă, bătu uşurel cu mâna în valiza lui Terry şi zâmbi cu gura până la urechi. Apoi se dădu la o parte şi Terry intră pe uşă. Peste o clipă ieşi pe cealaltă parte, acolo unde te întâmpină de obicei vameşii când intri în ţară. Se îndreptă cu paşi înceţi spre treptele avionului. Se opri şi privi către mine. Nu făcu semn cu mâna şi nici vreo altă mişcare şi nici eu. Apoi urcă în avion şi scăriţa fu retrasă.

M-am întors la automobilul meu, am pornit motorul, am băgat în marşarier şi am întors ca să ies din parcaj. Femeia înaltă şi bărbatul scund mai erau lângă pistă.

Femeia îşi scosese batista ca să facă semn cu ea. Avionul rula spre

capătul aerodromului ridicând nori de praf. Făcu un viraj şi motoarele intrară în regim cu un zgomot bubuitor. Apoi porni, luând treptat viteză.

Nori de praf se ridicau în spatele lui. Deodată l-am văzut în aer. M-am uitat după el cum se ridică în văzduhul plin de vârtejuri şi cum dispare spre sud-est, pe cerul albastru golaş. Am plecat. Nimeni de la postul de grăniceri nu s-a uitat la mine, ca şi cum faţa mea ar fi însemnat la fel de puţin ca şi limbile unui ceasornic.

CAPITOLUL 6

Drumul de la Tijuana la Los Angeles e lung şi unul dintre cele mai plictisitoare din California. Tijuana e un vax: toţi de acolo nu vor altceva decât să-ţi ia banii. Puştiul care se învârte pe lângă maşină şi te priveşte cu ochi mari şi trişti milogindu-se: „Daţi-mi şi mie cinci cenţi, conaşule", în propoziţia următoare o să încerce să ţi-o plaseze pe soră-sa în pat. Tijuana nu e Mexic. Nici un oraş de frontieră nu e altceva decât un oraş de frontieră. Aşa cum un port nu e altceva decât un port. San Diego? Unul dintre cele mai frumoase porturi din lume, dar în el nu găseşti nimic altceva decât vapoare şi câteva bărci de pescari. Noaptea însă, e o feerie. Murmurul valurilor e atât de blând, ca vocea unei băbuţe îngânând psalmi. Dar Marlowe trebuie să se ducă acasă şi să-şi numere lingurile.

Drumul spre nord e la fel de monoton ca melodia îngânată de un marinar. Treci printr-un oraş, sui un deal, străbaţi o plajă, treci prin alt oraş cobori alt deal, mai treci pe lângă o fâşie de plajă.

Am ajuns acasă pe la două şi i-am găsit aşteptându-mă într-o maşină neagră pe care nu scria poliţie, nu avea lumină roşie, ci numai o antenă dublă, chestie pe care n-o au numai maşinile poliţiei. Apucasem să urc jumătate din trepte când au ieşit din maşină şi au strigat după mine: era perechea obişnuită, cu costumele obişnuite, cu obişnuitele mişcări voit degajate, ca şi când tot universul ar fi rămas cu gura căscată şi cu ochii holbaţi aşteptând să le spună ei în ce parte să se învârtească.

— Dumneata eşti Marlowe? Vrem să stăm puţin de vorbă.

Îmi flutură pe sub nas insigna. Atât de scurt încât ar fi putut să fie şi insigna serviciului de deratizare. Era bălan şi cu un aer dezagreabil. Celălalt era înalt, arătos, curăţel, cu o scârboşenie studiată şi precisă pe chip. Un mardeiaş purtat prin şcoli. Aveau ochi deprinşi să pândească şi să aştepte, ochi prudenţi, răbdători şi liniştiţi, ochi dispreţuitori şi reci, ochi de copoi. Ochi pe care-i capătă odată cu parada de sfârşit de an de la şcoala de poliţie.

— Sergent Green, de la Brigada criminală centrală. Dânsul e detectivul Dayton.

Am urcat mai departe şi am descuiat. Nu se face să dai mâna cu curcanii din poliţia centrală. Ar fi fost un gest prea intim.

S-au aşezat în living-room. Am deschis ferestrele şi de afară a pătruns şoapta brizei. Conversaţia o susţinea Green:

— E vorba de un individ numit Terry Lennox. Îl ştii?

— Stăm din când în când la un pahar. Locuieşte la Encino, e însurat cu una bogată. N-am fost niciodată pe la el pe acasă.

— Din când în când, zici? spuse Green. Cam cât de des vine asta?

— Expresia e vagă. Aşa am şi vrut să fie. Uneori o dată pe săptămână, alteori din două în două luni.

— Pe nevastă-sa o cunoşti?

— Am văzut-o o dată în treacăt, înainte să se recăsătorească.

— Unde şi când l-ai văzut ultima oară?

Mi-am scos din cutia de la capul mesei o pipă şi mi-am umplut-o. Green s-a aplecat înainte. Tipul înalt s-a lăsat pe spate, ţinând pregătit un pix deasupra unui carnet cu cotorul roşu.

— Şi acum ar trebui să vă întreb: „Dar ce înseamnă toate acestea", iar dumneavoastră ar trebui să-mi răspundeţi: „Noi punem întrebări, nu tu!"

— Aşa că mai bine răspunzi la ele, nu?

Mi-am aprins pipa. Tutunul era cam umed. Până s-o aprind ca lumea mi-au trebuit câteva clipe bune şi vreo trei chibrituri.

— Timp am, spuse Green, dar am cheltuit deja prea mult din el aşteptându-te. Aşa că dă-i drumul. Ştim cine eşti. Şi tu ştii că nu ne-am plimbat până aici doar ca să ne facem poftă de mâncare.

— Aşa mă gândeam şi eu, i-am răspuns. Ne ducem destul de des la localul lui Victor şi doar rareori la *Felinarul Verde* sau la *Taurul şi Ursul*... Asta vine în capătul falezei, localul ăla care încearcă să arate ca un han englezesc...

— Nu mai bate câmpii.

— Cine a murit? am întrebat.

Detectivul Dayton luă cuvântul. Avea o voce bine timbrată, matură, aspră, care nu îngăduia nici o replică.

— Te rog să răspunzi doar la întrebări, Marlowe. Suntem aici pentru o cercetare obişnuită. N-ai nevoie să ştii mai mult.

Poate că eram obosit şi nervos. Poate că mă simţeam oarecum cu musca pe căciulă. Puteam să învăţ să-l urăsc pe individ şi fără să-l cunosc. Chiar dacă m-aş fi uitat la el din celălalt capăt al unui bufet expres şi tot mi-ar fi venit să-i mut fălcile.

— Lasă gargara, băiete, i-am răspuns. Păstrează-ţi palavrele astea pentru brigada de minori. Dar până şi pe ăia i-ar umfla râsul auzindu-te.

Green chicoti încântat. Faţa lui Dayton nu-şi schimbă expresia şi totuşi păru deodată cu zece ani mai în vârstă şi cu douăzeci de ani mai scârbos. Respiraţia îi ieşea pe nas fluierând uşor.

— A absolvit dreptul, spuse Green. Pe Dayton nu-l duci cu una cu două.

M-am ridicat alene şi m-am dus la bibliotecă. Am scos de acolo un

exemplar legat în piele din codul penal al statului California şi i l-am băgat sub nas lui Dayton.

— Vreţi să fiţi atât de amabil şi să-mi indicaţi articolul care prevede că trebuie să răspund la întrebări?

Dayton se ţinea tare şi era calm. Avea să mă burduşească, şi amândoi ştiam asta. Dar trebuia să aştepte momentul potrivit. Ceea ce însemna că nu e sigur că Green îl va susţine în cazul când calcă regulamentul. Aşa că spuse numai:

— Fiecare cetăţean e dator să dea concurs poliţiei. În toate felurile, inclusiv acţiune fizică şi în special răspunzând la orice întrebare care nu este de natură să-l incrimineze în vreun fel şi pe care poliţia consideră necesar să i-o pună.

Vorbea cu un glas vioi, limpede şi dur.

— Aşa ies lucrurile până la urmă, i-am zis. Oamenii sunt intimidaţi, direct sau indirect. Legea nu prevede nici o obligaţie de acest gen. Nimeni nu are nevoie să spună nimic poliţiei, nicicând şi nicăieri.

— Mai termină odată, izbucni Green enervat. Ştii prea bine că umbli cu fofârlica. Stai jos. Soţia lui Lennox a fost ucisă într-un pavilion de oaspeţi de la reşedinţa lor din Encino. Lennox a întins-o. Sau, în orice caz, nu e de găsit nicăieri. Drept care noi căutăm un suspect într-un caz de omucidere. Asta-ţi ajunge?

Am aruncat volumul pe un scaun şi m-am aşezat pe canapeaua în faţa căreia stătea Green.

— Şi de ce aţi venit la mine? i-am întrebat. Nici nu le-am văzut vreodată casa. V-am spus doar.

Green îşi bătea uşurel şoldurile cu palmele. Mai sus, mai jos, mai sus, mai jos. Se uita la mine şi zâmbea larg. Dayton stătea pe scaun şi nu zicea nimic. Muşca din mine doar cu ochii.

— Fiindcă numărul dumitale de telefon a fost scris în ultimele douăzeci şi patru de ore pe un bloc-notes aflat în camera lui Lennox îmi explică Green. E o agendă cu calendar şi fila de ieri a fost ruptă, dar se pot vedea urmele pe pagina de astăzi. Nu ştim când te-a sunat. Nu ştim unde s-a dus, de ce sau când. Dar trebuie să întrebăm, fireşte.

— De ce în pavilionul de oaspeţi? am întrebat eu fără să sper că o să-mi răspundă.

Green roşi un pic.

— Se pare că ea se retrăgea destul de des acolo. Noaptea. Avea musafiri. Servitorii văd printre copaci când e lumină. Maşinile vin şi pleacă târziu, uneori foarte târziu. Ceea ce-i prea mult, strică. Nu-ţi fă iluzii. Lennox e omul care ne trebuie. S-a dus la pavilion pe la unu noaptea. L-a văzut din întâmplare majordomul. S-a întors singur peste vreo douăzeci de minute. Şi după asta, nimic. Luminile au rămas aprinse. Azi de dimineaţă ia-l pe Lennox de unde nu-i. Majordomul s-a

dus să vadă ce se întâmplă în pavilionul de oaspeţi. Cucoana era în pat, goală ca o sirenă şi omul nu i-a recunoscut mutra. Practic nu mai avea aşa ceva. I-o făcuse cineva terci cu o statuetă de bronz înfăţişând o maimuţă.

— Terry Lennox nu era în stare de una ca asta, am zis. Sigur că-l înşela. Chestie veche. Întotdeauna l-a înşelat. Au divorţat şi s-au recăsătorit. Nu-mi vine să cred că era prea fericit, dar ce l-ar fi putut apuca aşa, dintr-o dată?

— Nimeni nu ştie cum se întâmplă chestiile astea, răspunse Green răbdător. Se întâmplă în fiecare zi. Şi cu bărbaţii şi cu femeile. E câte unul care înghite şi înghite şi iar înghite. Până când, deodată, se satură. Uneori nu ştie nici el de ce, cum se face că vede roşu într-un anume moment. Important e că se întâmplă, şi cineva moare. Aşa că noi avem treabă. Aşa că-ţi punem o întrebare simplă. Aşa că nu mai bate câmpii dacă nu vrei să te umflam.

— N-o să vă spună nimic, domnule sergent, spuse Dayton înţepat. A citit cartea aia de drept. Ca toţi cei care citesc o carte de drept, îşi închipuie că şi găseşte legea acolo.

— Tu să iei note şi să-ţi laşi creieraşii să se odihnească, zise Green. Dacă eşti chiar atât de deştept, o să te lăsăm să ne cânţi o baladă tristă la fumoarul de la comisariat.

— Daţi-o naibii, domnule sergent, dacă-mi permiteţi să mă exprim astfel, cu tot respectul pentru gradul dumneavoastră.

— De ce nu vă bateţi? i-am zis lui Green. O să am eu grijă să-l prind în braţe când o să facă buf.

Dayton îşi puse cu multă grijă deoparte carnetul de note şi pixul. Se ridică în picioare cu o strălucire voioasă în ochi. Se apropie de mine şi se propti dinaintea mea.

— Hopa sus, minte-sprintenă. Să nu crezi că dacă am fost la Colegiu înseamnă că am învăţat să accept toate obrăzniciile unui păduche ca tine.

Am început să mă ridic. Încă nu-mi găsisem echilibrul când m-a pocnit. M-a prins cu un croşeu clar de stânga şi a mai adăugat şi unul de dreapta. Mi-a sunat un clopoţel în cap, dar nu ca să mă cheme la masă. M-am aşezat şi am început să clatin din cap. Dayton era tot acolo. Dar acum zâmbea.

— Ia să mai încercăm o dată, îmi zise el. Până acum nu erai pregătit. Se cheamă că n-a fost un lucru perfect cinstit.

M-am uitat la Green. Îşi privea degetul mare de parcă ar fi studiat o unghie încarnată. Nu m-am mişcat şi nici n-am vorbit, aşteptând să ridice ochii. Dacă mă sculam în picioare, Dayton mă pocnea din nou. De fapt ar fi putut să mă pocnească oricum. Dar dacă m-aş fi ridicat şi m-ar fi pocnit, l-aş fi făcut bucăţele, pentru că loviturile dovedeau că el nu se pricepe decât la box. Nimerea în plin, dar ar fi fost nevoie de

prea mulţi pumni ca să mă doboare de tot.

Green zise cu un aer aproape absent:

— Deşteaptă treabă, Billy băiete. I-ai dat individului exact ce ţi-a cerut. Doctoria de dezlegat limba.

Apoi ridică ochii şi zise pe un ton blând:

— Încă o dată, Marlowe, ca să trecem în procesul-verbal. Ultima oară când l-ai văzut pe Terry Lennox, unde şi cum şi ce aţi vorbit, şi de unde vii acum? Răspunzi?

Dayton stătea în picioare cu un aer degajat dar bine proptit pe picioare. În ochii lui era o licărire blândă şi dulce.

— Dar cu ălălalt individ ce s-a întâmplat? am întrebat, fără să-l bag în seamă.

— Care ălălalt individ?

— Ăla de-a făcut toată treaba din pavilionul de oaspeţi. În costumul lui Adam. Nu cumva vrei să spui că tipa a trebuit să se ducă până acolo ca să facă pasienţe?

— Chestia asta o lăsăm pe mai târziu – când îl găsim pe soţ.

Normal. Dacă n-o fi însă prea mare deranjul, după ce-aţi prins un fazan.

— Să ştii, Marlowe: nu deschizi gura, te băgăm la răcoare.

— Ca martor-cheie?

— Pe dracu, martor-cheie. Ca suspect. Asupra ta pluteşte bănuiala că ai fost complice sau tăinuitor după săvârşirea unei crime. Că ai ajutat să scape un suspect După cât cred eu, l-ai dus pe individ undeva. Şi în momentul de faţă n-am nevoie de altceva decât de-o simplă bănuială. De câteva zile, căpitanul e cu fundu-n sus. Cunoaşte el regulamentul, dar are câte-un moment de uitare. Asta ar putea să fie o nenorocire pentru tine. Într-un fel sau altul, trebuie să-ţi smulgem o declaraţie. Cu cât o obţinem mai greu, cu atât suntem mai siguri că ne este necesară.

— Astea-s prostii pentru el, zise Dayton. Tipul le vede la legi.

— Sunt prostii pentru toată lumea, zise calm Green. Dar dau rezultate. Haide, Marlowe. Am să-mi folosesc autoritatea de poliţist asupra ta.

— E-n regulă, i-am zis. Foloseşte-o. Terry Lennox era prietenul meu. Am investit în el o cantitate substanţială de sentimente. În orice caz, destul de multe ca să nu le stric pur şi simplu pentru că un poliţist îmi spune să ies cu ceva la el. Voi îl acuzaţi de cine ştie ce – poate chiar de ceva mai rău decât ce-mi spuneţi. Aveţi şi nişte argumente: mobilul, împrejurarea favorabilă şi faptul că a fugit. Mobilul e o chestie veche, de mult neutralizată, aproape făcând parte din convenţie. Nu sunt eu prea mult în admiraţia acestui gen de convenţii, dar ăsta e omul... Niţel cam slab şi cam bleg. Restul nu înseamnă nimic, afară doar de faptul că dacă a ştiut că tipa e moartă, a mai ştiut

că el e o victimă sigură în mâinile voastre. La anchetă – dacă se va face aşa ceva şi dacă mă cheamă şi pe mine – va trebui să răspund la un interogatoriu. Dar la întrebările voastre nu sunt obligat să răspund. Ascultă, Green: Văd foarte bine că dumneata eşti băiat drăguţ. Tot aşa cum văd că amicul dumitale e doar un curcan înfumurat pe chestia insignei şi care face paradă de muşchii lui. Dacă vrei să mă bagi rău de tot la apă, atunci dă-i voie să mă pocnească din nou. Să ştii că-i rup creionaşul ăla nenorocit.

Green se ridică şi mă privi cu tristeţe. Dayton nici nu se clintise. Era un tip de pistolar convins că nimereşte din primul foc. Îi trebuia timp să-şi aline dezamăgirea.

— Am să dau un telefon, zise Green. Dar ştiu de pe acum ce răspuns o să primesc. Marlowe, eşti o biată păsărică prinsă în laţ. O păsărică pirpirie. Dă-te la o parte din calea mea!

Această ultimă propoziţie nu-mi era adresată mie, ci lui Dayton. Dayton se întoarse, se aşeză din nou şi puse mâna pe carnetul de procese-verbale.

Green se duse la telefon şi ridică încet receptorul. Faţa lui, cu nimic ieşită din comun şi deloc frumoasă, se încreţi într-un rânjet lung, încet şi nemulţumit. Asta e nenorocirea cu poliţaii. Eşti pornit să-i urăşti de moarte şi când colo întâlneşti unul care ţi se pare deosebit de uman în felul cum se poartă cu tine.

Căpitanul îi zise să mă aducă, fără multe fasoane, la poliţie.

Îmi puseră cătuşe. Nu percheziţionară casa, ceea ce mi s-a părut o mare neglijenţă din partea lor. Probabil îşi închipuiau că sunt un om cu prea multă experienţă ca să ţin acolo vreun lucru periculos pentru mine. Dar greşeau. O percheziţie făcută cu pricepere ar fi dus la descoperirea cheilor de la maşină. Şi când aveau să găsească automobilul – ceea ce, mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să se întâmple – aveau să potrivească aceste chei la broasca lui şi astfel puteau afla că Terry Lennox fusese întovărăşit de mine.

De fapt, aşa cum s-a dovedit mai târziu, toate astea erau prostii. Automobilul n-a fost descoperit niciodată de nici o poliţie. A fost furat probabil în cursul nopţii, dus până la El Paso, unde i se făcuseră alte chei şi acte false ca în cele din urmă să fie vândut pe piaţa din Ciudad de Mexico. Acest procedeu este acum atât de curent încât a devenit pur şi simplu banal. Majoritatea banilor se întorc în Statele Unite sub formă de heroină. După concepţia gangsterilor, asta face parte integrantă din politica de bună vecinătate.

CAPITOLUL 7

Î

n anul acela, şeful brigăzii criminale era un oarecare căpitan Gregorius, un poliţist dintr-o specie pe cale de dispariţie dar nu încă moartă, genul acela care rezolvă crimele cu ajutorul lămpilor puse în ochi, cu frânghia udă, picioare trase în şale, genunchiul lovind în vintre, pumnul în plexul solar şi bastonul de cauciuc pe şira spinării. Şase luni mai târziu, a fost pus sub acuzaţie în faţa juraţilor pentru sperjur, concediat fără să fie judecat şi, ulterior, călcat în picioare de un armăsar, la ferma lui din statul Wyoming.

În momentul acela însă, eu eram o pradă sigură pentru el. Şedea la biroul lui, fără haină şi cu mânecile suflecate până aproape de umeri. Era chel ca o cărămidă şi începuse să se îngraşe, aşa cum se întâmplă cu toţi bărbaţii între două vârste care au fost cândva muşchiuloşi. Avea ochi cenuşii ca de peşte. Nasul enorm arăta ca o reţea de vase capilare gata-gata să plesnească. Îşi sorbea cafeaua, dar nu era câtuşi de puţin liniştit. Mâinile lui butucănoase şi puternice erau ca acoperite de blană. Avea păr până şi-n urechi, smocuri proeminente. Tocmai căuta ceva cu mâna pe birou şi când intră Green ridică ochii.

Green îi zise:

— Tot ce avem împotriva lui, domnule căpitan, este doar faptul că nu vrea să ne spună nimic. Ne-am dus la el numai din pricina numărului de telefon. A fost plecat de-acasă şi nu vrea să ne zică unde. Îl cunoaşte destul de bine pe Lennox, dar nu spune când l-a văzut ultima oară.

— Se crede mare, zise pe un ton indiferent Gregorius. Dar noi i-am putea îmbunătăţi oricând atitudinea.

Spuse toate acestea cu aerul că nu-i pasă nici cât negru sub unghie de cele ce se întâmplă. Şi probabil că aşa şi era. Pe el nu-l teroriza nimeni.

— Chestia este că procurorul-şef şi-a dat seama că problema asta o să facă multă vâlvă prin jurnale. Şi nici nu-l pot ţine de rău pentru asta. fiindcă babacul tipei e cine e. Cred că n-ar fi rău dacă i-am smulge ăstuia vorbele din gură cu cleştele.

Mă privi de parcă aş fi fost un chiştoc de ţigară sau un scaun liber. Ceva care intră în mod obişnuit în raza lui vizuală, fără să prezinte nici un pic de interes pentru el.

Dayton îi vorbi respectuos.

— E mai mult decât evident că întreaga lui atitudine a fost compusă în aşa fel încât să creeze o situaţie în care să poată refuza să vorbească. Ne-a citat articole de lege şi atâta m-a aţâţat că m-a făcut să-l pocnesc. Ştiţi, domnule căpitan, în privinţa asta am luat-o cam tare pe de lături.

Gregorius îi aruncă o privire fără expresie:

— Probabil că eşti destul de uşor de scos din sărite dacă te poate aţâţa un prăpădit ca ăsta. Cine i-a scos cătuşele?

Green recunoscu că el a făcut-o.

— Pune-i-le la loc, zise Gregorius. Strânge-le bine. Dă-i şi lui ceva care să-l facă să se mai învioreze.

Green puse cătuşele la loc, sau cel puţin începu s-o facă.

— Cu mâinile la spate, lătră Gregorius.

Green îmi prinse mâinile la spate cu cătuşele. Stăteam pe un scaun cu spătar.

— Strânge-le mai bine, zise Gregorius. Să-i muşte în carne.

Green le strânse mai tare. Mâinile începură să-mi amorţească. Gregorius mă privi cu tristeţe.

— Acum poţi vorbi. Grăbeşte-te!

Nu i-am răspuns. A început să rânjească, lăsându-se pe speteaza scaunului. A întins încetişor mâna după ceaşca de cafea şi a cuprins-o cu degetele. S-a aplecat puţin înainte. A aruncat cu ea în mine, dar am izbutit să mă feresc ridicându-mă brusc de pe scaun. Am căzut pe umăr, m-am rostogolit şi apoi m-am ridicat încet. Între timp mâinile îmi înţepeniseră de tot. Nu le mai simţeam deloc. Începuseră să mă doară braţele deasupra cătuşelor.

Green mă ajută să mă aşez la loc pe scaun. Zaţul mânjise speteaza şi chiar şi o parte a locului de stat, dar cea mai mare parte căzuse pe podea.

— Tipului nu-i place cafeaua, zise Gregorius. Şi mişcările lui sunt iuţi. N-are treabă. Reflexe prima-ntâia.

Nimeni nu zise nimic. Gregorius mă cercetă atent, cu ochii lui de peşte.

— Să ştii, şefule, că o autorizaţie de detectiv particular nu face mai mulţi bani decât o carte de vizită. Ia să-ţi auzim declaraţia, mai întâi verbală. O aşternem mai târziu pe hârtie. Fă-o cât mai completă. Să zicem, de pildă, că ne-ai prezenta o relatare amănunţită a tuturor acţiunilor dumitale începând de aseară de la ora zece. Vreau să zic, o descriere detaliată. Biroul ăsta al nostru cercetează un caz de omor şi suspectul principal lipseşte. Dumneata ai legături cu el. Tipul îşi prinde nevasta că-l înşeală, îi face capul piftie de nici nu se mai cunoaşte carnea de os şi de păr, năclăit în sânge. Vechea noastră prietenă, statueta de bronz. Nu e originală, dar îşi face treaba. Adică îţi închipui, şefule, că orice prăpădit de detectiv particular o să poată

să vină să-mi ţină mie lecţii de drept? Dacă pentru asta ai venit, dom'le, atunci să ştii că te aşteaptă zile grele. Nu există poliţie în ţara asta care să-şi poată face treaba dacă se ţine numai de litera legii. Dumneata ai nişte informaţii şi eu am nevoie de ele. Puteai să zici că n-ai şi puteam să nu te cred. Dar dumneata n-ai zis nici măcar nu. Să ştii, amice, că pe mine nu mă duci cu chestii dintr-astea. Nu mă duci nici pân-la colţ. Hai, dă-i drumu'!

— Dom'le căpitan, sunteţi amabil să-mi scoateţi cătuşele? Adică, vreau să spun, dacă v-aş da o declaraţie?

— Poate că da. Dar fă-o cât mai scurtă.

— De pildă, dacă v-aş zice că nu l-am văzut pe Lennox în ultimele douăzeci şi patru de ore, că n-am vorbit cu el şi că habar n-am unde s-ar putea afla – asta v-ar satisface, domnule căpitan?

— Eventual, dacă te-aş crede.

— În schimb, dacă v-aş zice că l-am văzut, şi unde, şi când, dar că habar n-aveam să fi omorât pe cineva şi nici măcar că s-a comis o crimă, şi, mai departe, că n-am habar unde-ar putea să fie el în clipa asta, asta nu v-ar satisface deloc, nu-i aşa?

— Cu ceva mai multe amănunte, aş putea să dau ascultare unei asemenea declaraţii. Mi-ar trebui nişte chestii dintr-astea – unde, când, cum arăta, ce s-a vorbit, unde se ducea. Din chestii dintr-astea ar putea să iasă ceva.

— Cu tratamentul pe care mi-l aplicaţi, i-am zis, ceea ce ar ieşi ar fi probabil încriminarea mea pentru complicitate.

Muşchii de la fălci i se încordară. Ochii lui căpătară culoarea zăpezii murdare.

— Şi atunci?

— Nu prea ştiu, i-am zis. Am nevoie de un avocat. Aş fi dispus să vă dau tot ajutorul. Dar ce-ar fi dacă am aduce aici pe cineva de la procurorul-şef?

Scoase un hohot de râs răguşit. Îi trecu foarte repede. Se ridică cu gesturi greoaie şi se plimbă în jurul biroului. Se aplecă deasupra mea, sprijinindu-se cu laba lui enormă de lemnul biroului şi zâmbi. Apoi, fără să i se schimbe câtuşi de puţin expresia, mă pocni peste vinele gâtului cu un pumn greu ca o ghiulea de fier.

Nu-şi luase cine ştie ce avânt pentru lovitura asta. Şi totuşi parcă am fost decapitat. Mi-a venit în gură un gust de fiere. Simţeam în ea şi sânge. N-am auzit altceva decât un bubuit în creier. Stătea aplecat asupra mea, zâmbitor încă şi acum, şi fără să-şi fi luat mâna stângă de pe birou. Îi auzeam glasul ca de la mari depărtări.

— Înainte eram bun la bătaie, dar am început să îmbătrânesc. Văd că ştii să primeşti un pumn zdravăn, amice, şi, să ştii, asta-i tot ce pot să-ţi dau. Dar aveam pe-aicea pe la închisoarea oraşului nişte băieţi care ar putea să lucreze şi la abator dacă ar vrea. Poate că n-ar

fi trebuit să-i angajăm pentru că nu sunt prea drăguţi, nu sunt nişte boxeri reglementari şi cu pufuleţi de pudrieră ca Dayton ăsta al nostru. Ei n-au patru copii şi o grădină de trandafiri ca Green. Ei trăiesc pentru alte distracţii. Mde, e nevoie de oameni de toate felurile şi nu găseşti uşor mână de lucru. Mai ai multe idei dintr-alea mici şi ciudate despre ceea ce ai putea să spui dacă ţi-ai da osteneala să vorbeşti?

— Nu atâta vreme cât sunt încătuşat, domnule căpitan.

Vorbeam cu greutate, m-a durut chiar să şi scot cuvintele astea. S-a lăsat mai tare peste mine şi i-am simţit mirosul de transpiraţie şi duhoarea putreziciunii. Apoi şi-a îndreptat spinarea, a trecut din nou în spatele biroului şi şi-a aşezat fundul solid pe scaun. A luat o riglă cu trei colţuri şi şi-a plimbat degetul mare pe una din muchii, de parcă ar fi fost un cuţit. Şi-a îndreptat privirile asupra lui Green.

— Ce aştepţi, sergent Green?

— Ordine.

Green scoase cu greutate cuvântul acesta, de parcă n-ar fi putut să sufere nici măcar sunetul propriului său glas.

— Da' ce aştepţi să ţi se spună? Doar eşti om cu experienţă – aşa reiese din dosarul tău. Am nevoie de o declaraţie detaliată cu privire la mişcările din ultimele douăzeci şi patru de ore ale individului ăstuia. Poate chiar şi pe o perioadă mai lungă, dar deocamdată măcar atât. Vreau să ştiu ce a făcut clipă de clipă. Vreau declaraţia semnată în prezenţa martorilor şi verificată. Am nevoie de ea peste două ore. Şi apoi îl vreau înapoi aici, îngrijit, curat, spălat şi fără semne. Şi, încă o chestie, Green...

Făcu o pauză şi îi aruncă lui Green o privire cruntă, care ar fi îngheţat până şi un cartof aburind.

— ...data viitoare când mai pun vreunui suspect câteva întrebări politicoase, nu mai vreau să te văd stând acolo şi uitându-te de parcă i-aş fi rupt o ureche.

— Am înţeles, domnule căpitan. Apoi se întoarse către mine. Să mergem, îmi zise el cu greutate.

Gregorius îmi rânji cu toţi dinţii. Avea nevoie de dentist – chiar foarte mare nevoie.

— Ia să auzim fraza aia de despărţire, prietene.

— Da, domnule căpitan, i-am răspuns politicos. Probabil că n-aţi avut intenţia, dar, oricum, fără voia dumneavoastră mi-aţi făcut un serviciu. Asta şi cu ajutorul detectivului Dayton. Mi-aţi rezolvat o problemă. Nici unui om nu-i place să-şi trădeze un prieten, dar eu unul nu mi-aş trăda nici măcar un duşman ca să cadă în mâinile dumneavoastră. Nu sunteţi numai o gorilă, sunteţi şi un incapabil. Nu vă pricepeţi nici măcar să conduceţi o anchetă foarte simplă. Eram pe muchie de cuţit şi aţi fi putut să mă întoarceţi cum doreaţi. Dar nu v-

aţi putut stăpâni să nu mă insultaţi, să nu-mi aruncaţi cafeaua în obraz, şi să nu mă loviţi cu pumnii, deşi în situaţia în care mă aflam nu puteam decât să-i primesc fără să ripostez. De-acum înainte nu v-aş mai spune nici măcar cât e ceasul – chiar văzându-l acolo, pe perete.

Din cine ştie ce motiv, rămase absolut liniştit şi-mi îngădui să-mi ţin tot discursul. Apoi rânji:

— Amice, eşti doar un prăpădit de duşman al poliţiei. Atâta tot eşti – sticlete pe cont propriu – un individ care nu poate să sufere poliţiştii.

— Există şi locuri unde pe copoi nu-i urăşte nimeni, domnule căpitan. Dar în locurile acelea n-aţi putea ajunge dumneavoastră copoi.

O înghiţi şi pe asta. Am impresia că-i dădea mâna s-o facă. Probabil că până în ziua aia încasase şi lovituri mai zdravene. Apoi sună telefonul de pe biroul lui. Se uită într-acolo şi făcu un gest. Dayton înconjură repede biroul şi ridică receptorul.

— Biroul căpitanului Gregorius. La telefon detectivul Dayton.

Apoi ascultă. O uşoară îngrijorare îi încruntă sprâncenele frumos desenate. Într-un târziu spuse încetişor:

— Vă rog să aşteptaţi o clipă, domnule comisar.

Îi întinse receptorul lui Gregorius:

— E comisarul Allbright la telefon, domnule căpitan.

Gregorius se făcu negru la faţă:

— Da? Dar ce mai vrea şi mucosul ăsta nenorocit?

Luă receptorul, nu-l duse imediat la ureche, ci mai întâi îşi alungă încruntarea:

— Vă ascult, domnule comisar.

Ascultă un timp, apoi răspunse:

— Da, domnule comisar, e aici în biroul meu. I-am pus câteva întrebări. N-a vrut să ne dea concursul. N-a vrut deloc să ne ajute... Cum aţi spus?

O încruntare bruscă şi feroce îi răsuci trăsăturile feţei, schimonosindu-i-o şi întunecându-i-o ca pământul. Până şi fruntea i se împurpură. Dar tonul nu i se schimbă câtuşi de puţin:

— Dacă este un ordin direct, ar trebui, domnule comisar, să-l primesc prin şeful detectivilor... Da, sigur, am să acţionez pe baza lui până când primesc confirmarea. Fireşte... Aş, de unde! Nimeni nu l-a atins nici măcar cu o mănuşă... Da, să trăiţi! Imediat!

Lăsă receptorul în furcă. Mi se păru că-i tremură puţin mâna. Ridică ochii, îmi cercetă faţa şi apoi pe a lui Green.

— Scoate-i cătuşele, zise cu un glas fără expresie.

Green descuie cătuşele. Frecându-mi mâinile una de alta aşteptam să simt o mie de ace – senzaţia că sângele s-a pus în mişcare după amorţeală.

— Du-l la închisoarea districtului, zise încet Gregorius. Suspect de omor. Procurorul-şef al districtului ne-a suflat cazul din palmă. Frumos sistem mai avem şi noi pe aici.

Nimeni nu se clinti. Green era lângă mine şi sufla din greu. Gregorius ridică ochii către Dayton.

— Ce naiba aştepţi, bă, gogoaşă necoaptă? O îngheţată la pahar, sau ce?

Dayton era cât p-aci să se înece:

— Dar n-am primit nici un ordin, căpitane.

— Spune-mi „domnule căpitan”, lua-te-ar naiba! „Căpitane” pot să-mi spună sergenţii şi ofiţerii, dar nu tu, ţâncule! Nu tu. Afară!

— Am înţeles, să trăiţi!

Dayton se îndreptă repede spre uşă şi ieşi. Gregorius se scula greoi în picioare şi se duse la fereastră, rămânând cu spatele la noi.

— Haide, s-o întindem de-aici, îmi murmură Green la ureche.

— Scoate-l de-aici până nu-i zdrobesc faţa sub călcâi, zise Gregorius ferestrei.

Green veni către uşă şi o deschise. Tocmai când dădeam să ies, Gregorius lătră deodată:

— Stai! Închide uşa!

Green o închise şi se rezemă de ea.

— Vino încoace, tu! lătră iarăşi Gregorius, de data asta către mine.

Nu m-am mişcat. Am rămas locului şi m-am uitat la el. Nici Green nu s-a clintit. A urmat o pauză încordată. Apoi încet, foarte încet, Gregorius a străbătut încăperea şi, apropiindu-se de mine, şi-a lipit bombeurile de ale mele. Şi-a băgat labele greoaie în buzunar. Se legăna într-o parte şi-n alta.

— Nu l-a atins nimeni nici măcar c-o mănuşă, zise el printre dinţi de parcă ar fi vorbit în sinea lui.

Ochii lui priveau detaşaţi, fără expresie. Gura îi tremura convulsiv.

Apoi mă scuipă între sprâncene.

Se dădu înapoi:

— Asta-i tot, mulţumesc.

Se întoarse pe călcâie şi reveni la fereastră. Green redeschise uşa.

Ieşind, îmi căutam batista.

CAPITOLUL 8

Celula numărul trei din arestul criminal are două priciuri, ca în vagoanele de dormit, dar închisoarea nu era prea plină aşa că eram singur în celulă. În general eşti tratat destul de bine. Ţi se dau două pături, nici prea murdare, dar nici prea curate, şi o salteluţă nu prea groasă şi plină de ghemotoace aşezată pe nişte bare de metal încrucişate. Ai closet cu apă, un lighean ca să te speli, şervete de hârtie şi un săpun de rufe zgrunţuros şi cenuşiu. Sectorul celulelor e curat şi nu miroase a dezinfectant. Treaba o fac tot deţinuţii – cei de încredere, întotdeauna destul de numeroşi.

Paznicii închisorii te cântăresc din ochi şi ochii lor sunt foarte înţelepţi. Dacă nu eşti beat şi nici nevropat, şi nici nu te comporţi ca atare, ţi se dă voie să-ţi păstrezi chibriturile şi ţigările. Până la ancheta preliminară ai voie să rămâi cu hainele tale. După aceea, ţi se pun hainele vărgate, fără cravată, fără curea şi fără şireturi la ghete. Şezi pe prici şi aştepţi. Altceva n-ai de făcut.

În arestul pentru beţivi nu e chiar aşa de bine. Nu sunt priciuri, nici scaune, nici pături, nimic. Zaci pe ciment. Şezi pe closet şi verşi în propriile tale poale. Ăsta este punctul cel mai de jos al mizeriei. Am văzut-o cu ochii mei.

Deşi încă nu se lăsase întunericul, luminile din tavan erau aprinse. Pe partea dinăuntru a uşii de oţel a secţiei cu celule, în jurul ferestruicii era o împletitură de oţel. Luminile se aprindeau şi se stingeau din afara uşii. Se stinseră la ora nouă seara. Nimeni nu intră pe uşă şi nu zise nimic. Puteai să te afli tocmai în mijlocul unei fraze dintr-un ziar sau dintr-o revistă. Fără nici un sunet, clinchet sau prevenire – întuneric. Şi stăteai aşa până în zorii zilei de vară şi n-aveai nimic de făcut decât să dormi, dacă puteai, să fumezi, dacă aveai ce, şi să gândeşti, dacă aveai vreun subiect la care să te gândeşti şi care să nu te facă să te simţi mai prost decât când nu te gândeşti la nimic.

În închisoare, omul n-are nici un fel de personalitate. Reprezintă doar o minoră problemă de rezolvat şi câte un paragraf inserat în diversele procese-verbale. Nimănui nu-i pasă cine-l iubeşte sau cine-l urăşte, cum arată, ce-a făcut în viaţă. Nimeni nu reacţionează în nici un fel la prezenţa lui, decât dacă face scandal. Nimeni nu-l insultă. Nu i se cere altceva decât să se îndrepte liniştit către celula lui şi să stea liniştit de îndată ce ajunge acolo. N-are împotriva cui să lupte, nici un

lucru din pricina căruia să se enerveze. Temnicerii sunt oameni liniştiţi, lipsiţi de animozităţi şi feriţi de sadism. Toate poveştile alea pe care le citeşti despre deţinuţi care ţipă şi urlă şi bocănesc în pereţi sau bat în gratii şi-şi freacă lingurile de ele, şi temniceri care se reped la ei cu măciucile – toate astea or fi, poate, pe la penitenciarele mari. Dar o închisoare bună este unul din cele mai liniştite locuri din lume. Noaptea poţi să treci prin sectorul celulelor obişnuite, să iscodeşti printre gratii şi să vezi un ghemotoc învelit în pătură, sau un păr răvăşit, sau doi ochi care privesc în gol. S-ar putea să auzi vreun sforăit. Din an în paşte ai putea să auzi chiar şi un om care se luptă în somn cu un coşmar. Într-o închisoare viaţa e suspendată, nu are nici un scop, nici un sens. În altă celulă ai putea să vezi un om care suferă de insomnie şi care nu e în stare nici măcar să încerce să adoarmă. E aşezat pe marginea priciului şi nu face nimic. Se uită la tine sau nu se uită. Te uiţi la el. Nu zice nimic şi nici tu nu zici nimic. Nu e nimic de comunicat.

În colţul sectorului celulelor s-ar putea să fie o a doua uşă de oţel care duce la camera de confruntare. Unul din pereţii acesteia e făcut dintr-o plasă de sârmă vopsită în negru. Pe peretele din spate sunt trase linii pentru măsurat înălţimea. Deasupra sunt lămpile de neon. Intri acolo, de obicei dimineaţa, exact înainte de a ieşi din tură căpitanul de noapte. Te aşezi cu spatele la liniile de măsurat şi lămpile se holbează puternic la tine şi îndărătul plasei de sârmă nu se vede nici o lumină. Dar acolo se află o mulţime de oameni: poliţai, detectivi, cetăţeni care au fost jefuiţi sau atacaţi, sau înşelaţi, sau daţi jos din maşină cu pistolul în coastă, sau privaţi de economiile strânse ban cu ban o viaţă întreagă. Nu-i vezi şi nu-i auzi. Auzi glasul căpitanului care a fost de serviciu noaptea. Îţi ajunge la ureche clar şi răsunător. Îţi porunceşte să mergi de colo-colo sau să faci cutare şi cutare mişcare, de parc-ai fi un căţel de la circ. E obosit şi cinic şi competent. Este regizorul unei piese care ţine afişul de mai multă vreme decât oricare alta, dar care nu-l mai interesează:

„Aşa, tu ăla. Stai drept. Suge burta. Lasă bărbia în jos. Trage umerii înapoi. Ţine capul drept. Uită-te drept înainte. Întoarce-te la stânga. Întoarce-te la dreapta. Uită-te drept în faţă şi întinde mâinile. Cu palmele în sus. Cu palmele în jos. Suflecă-ţi mânecile. N-are cicatrici vizibile. Părul castaniu închis, câteva fire cărunte. Ochi căprui. Un metru optzeci înălţime – poate unu optzeci şi doi. Greutatea – circa optzeci şi două-optzeci şi trei de kilograme. Numele – Philip Marlowe. Ocupaţia – detectiv particular. Ei, bravo, mi-a făcut plăcere să te văd, Marlowe. Asta-i tot. Următorul”.

Vă rămân îndatorat domnule căpitan. Vă mulţumesc pentru timpul preţios ce mi l-aţi acordat. Aţi uitat să mă puneţi să deschid gura. Am câteva plombe foarte drăguţe şi o coroană de porţelan de

prima calitate. O coroană de porţelan care a costat optzeci şi şapte de dolari. Şi aţi mai uitat, domnule căpitan, să vă uitaţi şi în nasul meu. Acolo aţi putea găsi vreo câteva cicatrici dintr-alea pe care le căutaţi. Ţesut conjunctiv. Operaţie de sept făcută de un măcelar! Două ore a durat, pe vremuri. Aud că acum se face în douăzeci de minute. Deviaţia de sept am căpătat-o odată când jucam rugbi, domnule căpitan, o mică eroare de calcul într-o încercare de a bloca balonul. În schimb, am blocat piciorul adversarului – după ce lovise mingea. Penalizare de la linia de cincisprezece metri – şi cam tot atâţia metri de bandaj scrobit de sângele închegat mi-au scos din nas centimetru cu centimetru, a doua zi după operaţie. Nu mă laud, domnule căpitan. Vă spun doar. Uite aşa, contează şi amănuntele.

În ziua a treia, un temnicer mi-a descuiat celula în mijlocul dimineţii.

— Ţi-a venit avocatul. Stinge ţigara – dar nu pe jos.

Am aruncat-o în closet. M-a dus la vorbitor. Un bărbat înalt, palid, brunet, stătea în picioare şi se uita pe fereastră. Pe masă era o servietă maro, înţesată de hârtii. S-a întors către mine. A aşteptat să se închidă uşa. Apoi s-a aşezat lângă servietă, în capătul celălalt al unei mese de stejar scrijelită toată, descinsă cu siguranţă din arca lui Noe. O cumpărase tata Noe de la vechituri. Avocatul a deschis o tabacheră de argint frumos lucrată, a aşezat-o în faţa lui şi m-a măsurat din cap până-n picioare.

— Ia loc, Marlowe. Vrei o ţigară? Mă numesc Endicott. Sewell Endicott. Am primit instrucţiuni să te reprezint în justiţie – fără să te coste vreun ban. Bănuiesc că ai dori să scapi de-aici, nu?

M-am aşezat şi am luat o ţigară. Mi-a aprins-o cu bricheta.

— Îmi pare bine să vă revăd, domnule Endicott. Ne-am mai cunoscut pe vremuri – când eraţi procuror districtual.

Încuviinţă din cap.

— Nu-mi aduc aminte, dar e foarte posibil. Zâmbi uşor. Nu prea era genul meu slujba aia. Mă tem că nu prea am fire de tigru.

— Cine v-a trimis?

— Nu am permisiunea să ţi-o spun. Dacă mă accepţi ca avocat, onorariul va fi acoperit.

— Bănuiesc că asta înseamnă că l-au prins.

Nu mi-a răspuns, ci doar s-a uitat lung la mine. Am tras un fum din ţigară. Era una dintr-alea plină de filtre. Îi simţeai gustul ca de ceaţă densă strecurată prin vată.

— Dacă te referi la Lennox, zise el, şi fireşte că la el te gândeşti, nu? – nu l-au prins încă.

— Dar de ce atâta mister, domnule Endicott? În privinţa persoanei care v-a trimis.

— Cel ce m-a angajat doreşte să rămână anonim. Acesta este

privilegiul lui. Mă accepţi?

— Nu ştiu, i-am răspuns. Dacă nu l-au prins pe Terry, de ce mă reţin pe mine? Nu m-a întrebat nimeni nimic şi nici n-a trecut nimeni pe la mine.

Se încruntă şi-şi privi degetele lungi şi albe.

— Procurorul şef Stringer a preluat cazul şi se ocupă personal de el. Poate că deocamdată n-a avut încă vreme să te interogheze. Dar, în orice caz, ai dreptul la procedura reglementară de inculpare şi la un interogatoriu preliminar. Te pot scoate de aici pe cauţiune în cadrul procedurii de *habeas corpus.* Probabil cunoşti prevederile legii.

— Am fost băgat la zdup ca suspect de omor.

Dădu nervos din umeri.

— Asta e doar o atrăgătoare lozincă generală. Ai fi putut să fii închis în tranzit spre Pittsburg, sau pe baza uneia sau alteia dintr-o duzină de acuzaţii posibile. Ceea ce probabil stă în intenţia lor este să te declare complice *post factum.* L-ai dus pe Lennox undeva, nu-i aşa?

Nu i-am răspuns. Am aruncat pe jos ţigara fără gust şi am călcat-o. Endicott a dat iarăşi din umeri şi s-a încruntat.

— Ei bine, atunci măcar aşa, de dragul discuţiei, să presupunem că ai făcut-o. Ca să te acuze de complicitate după comiterea omorului ar trebui să dovedească intenţia nocivă. În cazul de faţă, asta ar însemna să fi avut cunoştinţă de faptul că s-a comis o crimă şi că Lennox fugea de la locul ei. În orice caz, poţi fi eliberat pe cauţiune. Bineînţeles că ceea ce eşti de fapt, se numeşte „martor-cheie”. Dar în statul ăsta, un om nu poate fi ţinut la închisoare ca martor de bază decât printr-o hotărâre a tribunalului. Nu poate fi martor esenţial decât dacă e declarat ca atare de un judecător. Însă autorităţile pot găsi întotdeauna o cale de a face ceea ce doresc.

— Da, i-am răspuns. Un detectiv numit Dayton mi-a mutat fălcile. Un căpitan de la secţia criminală, pe nume Gregorius, mi-a aruncat în cap cu o ceaşcă de cafea, m-a lovit peste gât atât de tare, că era să-mi crape o arteră – puteţi să şi vedeţi că e încă umflat – şi când un telefon de la comisarul de poliţie Allbright l-a oprit să mă dea pe mâna mardeiaşilor ca să mă omoare în bătăi, m-a scuipat în obraz. Aveţi perfectă dreptate, domnule Endicott. Oamenii ăştia ai legii pot face întotdeauna ce vor.

Se uită destul de semnificativ la ceasul de la mână.

— Vrei să fii eliberat pe cauţiune sau nu vrei?

— Mulţumesc. Nu cred că ţin neapărat. În ochii publicului, un individ care e eliberat pe cauţiune e deja pe jumătate vinovat. Ulterior, pentru ca să scape, trebuie să aibă un avocat foarte isteţ.

— Asta e o prostie, zise el nervos.

— Se poate să fie o prostie. Şi eu sunt un prost. Altfel nici n-aş fi aici. Dacă sunteţi în legătură cu Lennox, spune-ţi-i să nu-şi mai bată

capul cu mine. Nu-i de vină el că mă aflu aici. Mă aflu numai din vina mea. N-am de ce să mă plâng. Asta face parte din convenţie. Meseria mea e să-i primesc pe oamenii care vin la mine cu diverse necazuri. Necazuri mari, necazuri mici, dar întotdeauna necazuri pentru care nu vor să se adreseze poliţailor. Credeţi că ar mai veni cineva la mine dacă orice mardeiaş cu insignă de poliţist ar putea să mă întoarcă pe dos ca să mi se scurgă măruntaiele şi odată cu ele şi curajul?

— Înţeleg ce vrei să spui, îmi zise el încet. Dar dă-mi, te rog, voie să te corectez într-o privinţă. Nu sunt în legătură cu Lennox. Aproape că nici nu-l cunosc. Sunt doar un funcţionar al tribunalului, aşa cum sunt toţi avocaţii. Dacă aş şti unde se află Lennox nu i-aş putea ascunde această informaţie procurorului-şef. Maximum ce aş putea face ar fi să cad de acord să i-l predau la timpul şi la locul stabilit după ce am avut o întrevedere cu el.

— Nimeni altcineva nu şi-ar da osteneala să vă trimită aici ca să mă ajutaţi.

— Adică mă faci mincinos?

Se aplecă puţin ca să-şi stingă ţigara, frecând-o de partea de dedesubt a mesei.

— Dacă nu mă înşel, domnule Endicott, dumneavoastră sunteţi din statul Virginia. În ţara noastră avem un fel de fixaţie istorică în privinţa virginienilor. Întotdeauna când ne gândim la el, îi vedem ca un fel de floare a cavalerismului şi onoarei Sudului.

Zâmbi:

— E foarte drăguţ ce spui. Ce n-aş da să fie şi adevărat. Dar mă tem că pierdem vremea. Dacă ai fi avut măcar un dram de minte în cap ai fi spus poliţiei că nu l-ai mai văzut pe Lennox de o săptămână. Nu era neapărată nevoie să fie adevărat. Când te puneau să dai declaraţia sub prestare de jurământ ai fi putut oricând să le spui cum au stat lucrurile de fapt. Nu există lege care să te pedepsească dacă-i minţi pe poliţişti. Dealtfel şi ei se aşteaptă s-o faci. Sunt mult mai fericiţi dacă-i minţi decât dacă refuzi să le vorbeşti. Aşa, li se pare o sfidare a autorităţii lor. Ce speri să câştigi în felul ăsta?

Nu i-am răspuns. De fapt nici nu aveam ce să-i răspund. S-a ridicat în picioare, a întins mâna să-şi ia pălăria, a închis cu zgomot tabachera şi a băgat-o în buzunar.

— Te-ai găsit să joci marea scenă dramatică, zise el cu răceală. Îţi aperi drepturile, vorbeşti despre legi, prerogative şi dreptate. Oare cât de naiv poate să ajungă un om, Marlowe? Ar fi normal ca un tip ca dumneata să ştie cum stau lucrurile. Autorităţile nu înseamnă justiţie. Ele constituie un mecanism foarte imperfect. Dacă apeşi exact pe butoanele care trebuie şi dacă mai eşti şi norocos, s-ar putea ca justiţia să apară până la urmă. Autorităţile nici n-au fost vreodată destinate să fie altceva decât un mecanism. Am impresia că nu eşti în dispoziţia

potrivită ca să te laşi ajutat, aşa că eu mă retrag. Dacă te răzgândeşti, poţi da oricând de mine.

— Am să încerc să mă mai ţin tare vreo două zile. Dacă pun ei mâna pe Terry nici n-o să le mai pese cum a izbutit să fugă. Singurul lucru care-i interesează este circul pe care-l pot face la proces. Uciderea fiicei domnului Harlan Potter poate să aducă titluri de o şchioapă ziarelor din toată ţara. Un demagog ca Springer ar fi în stare să plutească pe creasta valurilor stârnite de vâlva asta şi să ajungă în cele din urmă magistrat-şef al statului. Şi de acolo n-ar mai fi decât un pas până la fotoliul de guvernator, după care...

M-am oprit şi am lăsat restul gândului să plutească în aer.

Endicott mi-a zâmbit batjocoritor:

— Mă tem că nu ştii prea multe despre domnul Harlan Potter.

— Iar dacă n-or să-l prindă pe Lennox, n-or să mai *dorească* să afle cum a fugit. Ştiţi, domnule Endicott, n-or să dorească altceva decât să uite cât mai repede de toată povestea.

— Zi aşa, Marlowe, ţi-ai pus toate gândurile în ordine în legătură cu povestea asta?

— Am avut şi timp, berechet. Tot ce ştiu despre domnul Harlan Potter este că, după câte crede lumea, valorează o sută de milioane de dolari şi că e proprietarul a vreo nouă sau zece ziare. Cum mai merge publicitatea?

— Publicitatea?

Glasul îi îngheţase.

— Daaa. Văd că n-a venit nici un gazetar să-mi ia vreun interviu. Mă aşteptam să fac o adevărată explozie în ziare cu povestea asta. Speram să capăt o mulţime de angajamente, să-mi sporesc afacerile. „*Detectiv particular preferă închisoarea denunţării prietenului*".

Endicott se îndreptă spre uşă şi când puse mâna pe clanţă se mai întoarse o dată:

— Eşti amuzant, Marlowe. În unele privinţe eşti de-a dreptul copilăros. E adevărat că o sută de milioane de dolari pot cumpăra o publicitate imensă. Dar să ştii, prietene, că dacă le foloseşti în mod inteligent, pot cumpăra şi o imensă tăcere.

Deschise uşa şi ieşi. Apoi veni un gardian şi mă duse înapoi în celula numărul trei a arestului criminal.

— Mă tem că n-o să rămâneţi prea mult pe la noi, dacă îl aveţi pe domnul Endicott, zise el amabil, în timp ce încuia uşa.

Ce era să-i răspund? I-am zis că sper să-i fie gura aurită.

CAPITOLUL 9

Gardianul din tura de seară era un blond cu umeri laţi şi cu un fel de rânjet destul de prietenos. Era un om între două vârste, aşa că trăise destul ca să depăşească stadiul înduioşării ca şi pe cel al furiei. Nu voia altceva decât ca orele de serviciu să treacă uşor şi avea aerul că în privinţa lui toate lucrurile pot să meargă uşor. Deschise uşa de la celula mea.

— Te caută cineva. Un tip de la biroul procurorului. Nu dormeai?

— E cam devreme pentru mine. Cât e ceasul?

— Zece şi paişpe.

Rămase în prag şi-şi aruncă ochii prin celulă. O pătură era întinsă pe priciul de jos, cealaltă era împăturită ca să-mi slujească drept pernă. În căldarea de gunoi erau vreo două prosoape de hârtie folosite, iar pe marginea lavoarului un sul de hârtie igienică. Gardianul încuviinţă din cap.

— E vreun lucru personal pe-aici?

— Doar eu.

Lăsă deschisă uşa de la celulă. Trecurăm pe un coridor liniştit până la ascensor şi apoi coborârăm la biroul de informaţii. Lângă masă stătea un grăsun într-un costum gri şi fuma o lulea. Avea unghiile murdare şi mirosea rău.

— Sunt Spranklin de la biroul procurorului districtual, îmi zise el cu o voce aspră. Te cheamă sus domnul Grenz.

Întinse mâna la spate şi scoase o pereche de cătuşe.

— Ia să vedem dacă-ţi vin bine astea.

Gardianul şi cu băiatul de la informaţii îi zâmbiră foarte amuzaţi de gluma lui.

— Ce-i cu tine, Sprank? Te temi cumva c-o să te caftească în lift?

— N-am chef să risc nici un fel de încurcături, mârâi el. Mi s-a întâmplat mie o dată de mi-a scăpat un tip din mână. Şi să vezi atunci ce m-au muşcat toţi de fund. Hai să mergem, băiete.

Funcţionarul de la informaţii îi întinse un formular şi Spranklin îşi depuse semnătura cu multe înfloriturі.

— Riscurile nu sunt pentru mine, zise el. În oraşul ăsta nu ştii niciodată ce minuni te mai aşteaptă.

O maşină de patrulare aduse un beţiv cu o ureche însângerată. Ne îndreptarăm spre lift.

— Ai dat-o în bară, băiete, îmi zise Spranklin în lift. E groasă de tot, zău aşa, şi vorbele acestea păreau să-l umple de satisfacţie. În oraşul ăsta, oricine poate cădea mesa.

Liftierul întoarse capul şi clipi şiret către mine. I-am răspuns cu un zâmbet.

— Ia vezi, băiete, să nu încerci să faci vreo prostie, îmi spuse sever Spranklin. Odată l-am împuşcat pe un individ fiin'că a-ncercat să-mi scape printre degete. Toţi m-au muşcat de fund.

— Se mai întâmplă din când în când, nu?

Spranklin medită:

— Asta cam aşa e. Şi aşa, şi aşa, tot te muşcă de fund. E dat dracului oraşul ăsta. Ăştia n-au pic de respect.

Ieşirăm din lift şi trecând de o uşă dublă capitonată intrarăm în birourile procurorului districtual. Tabloul de comandă pentru telefoane era mort, cu firele scoase ca pentru noapte. În sala de aşteptare nu era nimeni. Prin vreo două birouri mai ardea încă lumină. Spranklin deschise uşa unei cămăruţe luminate în care se afla un birou, un fişier, vreo două scaune şi un individ îndesat cu o bărbie aspră şi priviri de tâmpit. Era roşu la faţă şi tocmai împingea ceva în sertarul biroului.

— Puteai să baţi la uşă! lătră el la Spranklin.

— Iertaţi-mă, domnule Grenz, se bâlbâi Spranklin. Mă gândeam numai la deţinut.

Mă împinse în birou.

— Să-i scot brăţările, domnule Grenz?

— Nu ştiu cine naiba te-a pus să i le pui, zise acru Grenz.

Se uită atent cum îmi desface Spranklin cătuşele. Acesta ţinea cheia într-un mănunchi cam cât un grepfrut şi nu-i fu deloc uşor s-o găsească.

— E-n regulă, acum şterge-o, zise Grenz. Aşteaptă afară ca să-l duci înapoi.

— Apăi se cheamă că am cam ieşit din tură, domnule Grenz.

— Ai să ieşi din tură când ţi-oi spune eu c-ai ieşit.

Spranklin se îmbujoră şi-şi strecură cu greu fundul grăsuliu prin uşa întredeschisă. Grenz se uită sălbatec la el, apoi după ce se închise uşa întoarse aceeaşi privire către mine. Trăgându-mi un scaun m-am aşezat.

— Nu ţi-am zis să stai jos, lătră Grenz.

Mi-am scos o ţigară cam scuturată din buzunar şi am băgat-o în gură.

— Şi nu ţi-am zis că ai voie să fumezi, urlă Grenz.

— În celulă am voie să fumez, aşa că nu văd de ce n-aş putea-o face şi aici?

— Pentru că ăsta-i biroul meu şi aici *eu* stabilesc regulile.

Dinspre el străbătu către mine, peste birou, un abur puternic de whisky.

— Mai trageţi o duşculiţă, i-am zis. Asta vă mai linişteşte un pic. Am impresia că intrarea noastră v-a întrerupt oarecum.

S-a lăsat cu un gest violent pe speteaza scaunului. S-a învineţit la faţă.

Am scos cutia de chibrituri şi mi-am aprins ţigara.

După o pauză destul de îndelungată, Grenz mi-a vorbit cu un glas mai blând:

— E-n regulă, căpăţânosule. Eşti un adevărat bărbat, nu? Dar ştii ceva? Când vin aici, toţi sunt grozavi şi mai ales se dau mari şi tari, dar când ies, toţi sunt de aceeaşi statură – micuţă. Şi toţi au aceeaşi formă – încovoiată.

— Despre ce aţi dorit să-mi vorbiţi, domnule Grenz? Şi nu vă formalizaţi de prezenţa mea dacă vreţi să mai trageţi niţel la măsea. Şi eu sunt dintr-ăia care mai dau pe gât câte un păhărel din când în când, mai ales dacă sunt obosit şi speriat şi surmenat.

— Nu pari să fii prea impresionat de încurcătura în care te afli.

— Nu prea văd c-aş fi într-o încurcătură.

— Lasă că mai discutăm noi despre asta. Între timp vreau de la dumneata o declaraţie cât mai completă.

Întinse un deget către magnetofonul de pe măsuţa de lângă biroul lui.

— Ţi-o luăm acum şi mâine o dăm la transcris. În caz că adjunctul procurorului-şef e mulţumit de declaraţia dumitale s-ar putea să te elibereze, cu condiţia să-ţi dai cuvântul de onoare că nu părăseşti oraşul. Hai, să începem.

Porni magnetofonul. Glasul lui era rece, hotărât şi exact atât de dezagreabil cât reuşea să şi-l facă. Dar mâna lui dreaptă parcă se simţea mereu atrasă de sertarul de la birou. Deocamdată era încă prea tânăr ca să aibă nasul congestionat, dar nişte vinişoare roşii tot se vedeau, iar albul ochilor avea un colorit nesănătos.

— Am început să mă plictisesc, i-am zis.

— Să te plictiseşti? De ce? a izbucnit el.

— De nişte omuleţi neprietenoşi în mici birouri neprietenoase, care scot tot felul de cuvintele neprietenoase, care n-au absolut nici un sens. Stau de cincizeci şi şase de ore în arestul criminal. Nimeni nu m-a violentat, nimeni n-a încercat să-mi dovedească în vreun fel că e mare şi tare. Nici n-aveau nevoie s-o facă. Puteau aştepta, fiindcă totul le stătea la îndemână. Dar de ce mă aflu eu acolo? Am fost băgat la răcoare pe baza unei bănuieli. Dar ce fel de sistem juridic o mai fi şi ăsta care permite ca un om să fie încarcerat în arestul criminal pentru că un poliţist sau altul n-a obţinut răspunsul la cine ştie ce întrebare? Ce dovezi avea? Un număr de telefon pe o foaie de hârtie. Şi ce

încerca el să dovedească băgându-mă la gros? Nimic altceva decât că are suficientă putere ca s-o facă. Şi acum dumneavoastră adoptaţi acelaşi ton: încercaţi să mă faceţi să simt cât de multă putere degajaţi în această cutiuţă pe care o denumiţi biroul dumneavoastră. Îl trimiteţi pe tipul acela speriat ca o dădacă să mă aducă aici în toiul nopţii. Credeţi că dacă am stat singur numai cu gândurile mele timp de cincizeci şi şase de ore am ajuns să am lapte cu griş în loc de creier? Credeţi că o să vă plâng pe umeri şi o să vă rog să mă mângâiaţi pe creştet pentru că mă simt îngrozitor de singur în închisoarea aia mare şi pustie? Lăsaţi-o baltă, domnule Grenz! Beţi o înghiţitură şi să ne purtăm ca oamenii civilizaţi ; sunt dispus să vă acord credit că nu vă faceţi decât datoria. Dar înainte de a începe, lăsaţi arma violenţei din mână. Dacă sunteţi destul de mare şi tare, atunci n-aveţi nevoie de pumnal, iar dacă aveţi nevoie de el, atunci înseamnă că nu sunteţi destul de mare şi tare ca să mă învârtiţi cum vreţi.

Şedea acolo fără să se clintească şi mă asculta cu ochii ţintă la mine. Apoi arboră un zâmbet acru:

— Frumos discurs, n-am ce zice. Ei, şi acum, dacă ţi-ai slobozit toată scârna din tine, hai să-i dai drumul şi la declaraţia aia. Vrei să răspunzi la nişte întrebări anume sau mi-o spui aşa cum doreşti?

— Vorbeam doar cu păsărelele, i-am răspuns. Nu voiam altceva decât să aud cum îmi mai sună glasul. Nu dau nici un fel de declaraţie. Dumneavoastră sunteţi avocat de meserie şi ştiţi foarte bine că nu pot fi obligat să dau vreo declaraţie.

— Asta-i drept, zise el calm. Cunosc legea. Cunosc şi activitatea poliţiei. Îţi ofer doar o şansă de a te disculpa. Dacă nu vrei să profiţi de ea, îmi convine şi mie de minune. Te pot pune sub acuzaţie mâine dimineaţă la ora zece şi te pot trimite la un interogatoriu preliminar. S-ar putea să obţii eliberarea pe cauţiune – deşi eu am să mă opun – dar chiar dacă ţi-o acordă, o să se fixeze o sumă foarte mare. O să te coste o groază de bani. Iată una din căile pe care putem merge.

Se uită la o hârtie de pe birou, o citi şi apoi o întoarse cu faţa în jos.

— Şi care ar fi acuzaţia?

— Articolul 32. Complicitate după crimă. Delict. Pedeapsa merge până la cinci ani închisoare.

— Mai bine l-aţi prinde mai întâi pe Lennox, i-am zis vorbind cu multă grijă.

Grenz mă avea el cu ceva la mână şi mi-am dat seama de asta din comportarea lui. Nu ştiam exact cât ştie, dar era clar că ceva tot avea el în cap.

Se lăsă pe speteaza scaunului, luă un toc de pe birou şi începu să-l învârtească încet între palme. Apoi zâmbi. Era cum nu se poate mai

încântat de sine.

— Ştii, Marlowe, Lennox e un om pe care nu-l poţi ascunde uşor. Pentru majoritatea oamenilor e nevoie de o fotografie şi încă de una foarte bună şi clară. Dar în cazul unui individ cu un obraz brăzdat de semne, nu mai e nevoie. Ca să nu mai vorbim de părul alb la un bărbat de numai treizeci şi cinci de ani. Avem patru martori, poate chiar mai mulţi.

— Martori la ce?

Îmi venise brusc un gust amar în gură, ca fierea pe care o simţisem după ce mă bătuse căpitanul Gregorius. Asta mi-a amintit că gâtul mă doare încă şi că e umflat. L-am frecat uşurel.

— Nu fi fleţ, Marlowe. Întâmplător, un judecător de la Curtea de Apel din San Diego şi cu nevastă-sa tocmai îşi conduceau fiul şi nora care plecau cu avionul ăla. Toţi patru l-au văzut pe Lennox, iar nevasta judecătorului a văzut şi automobilul în care a venit şi persoana care l-a condus. Ştii vreo rugăciune?

— Asta-i foarte drăguţ, i-am răspuns. Dar cum aţi dat de ei?

— S-au transmis buletine speciale la radio şi la televiziune. N-a fost nevoie de altceva decât de o descriere amănunţită. Ne-a telefonat judecătorul.

— Sună destul de frumuşel, i-am zis cu un aer semeţ, de magistrat. Dar să ştiţi că nu e suficient. Mai e nevoie de încă vreo câteva lucruri. Trebuie să-l prindeţi şi trebuie să dovediţi că a făptuit un omor. Şi pe urmă abia trebuie să dovediţi că eu o ştiam.

Mi-a arătat cu degetul o telegramă întoarsă cu faţa în jos.

— Cred că până la urmă am să trag totuşi duşca aia. Prea mult lucrez noapte de noapte.

Deschise sertarul şi puse pe masă o sticlă şi un păhărel. Îl umplu ochi şi îl dădu pe gât dintr-o înghiţitură.

— Mai bine, zise el. Mult mai bine. Îmi pare rău că nu-ţi pot oferi şi dumitale atâta vreme cât eşti arestat. Puse dopul la sticlă şi-o împinse într-o parte, dar nu cine ştie ce, de parcă ar fi vrut să mai poată ajunge o dată la ea. A, da, ziceai că trebuie mai întâi să dovedim ceva. Păi de, amice, se prea poate să avem deja o mărturisire. Ar fi cam albastru, hă?

Pe toată şira spinării, de sus până jos mi se mişca un degeţel îngheţat, ca o insectă rece care umblă pe tine.

— Atunci ce nevoie mai aveţi de o declaraţie de la mine?

Grenz rânji:

— Aşa ne place nouă, să lucrăm cu toate formele în regulă. Lennox va fi adus înapoi şi judecat. Avem nevoie de toate materialele pe care le putem obţine. Nu e vorba atâta de ceea ce dorim de la dumneata, cât de pedeapsa cu care ne-am putea învoi, eventual, să te lăsăm să scapi – dacă ne dai o mână de ajutor.

M-am uitat lung la el. A început să învârtă nişte hârtii. S-a foit pe scaun, s-a uitat la sticlă şi a trebuit să recurgă la o doză enormă de voinţă ca să se abţină de a nu o înhăţa.

— Poate că vrei să auzi cum sună tot libretul, îmi zise el brusc, cu un rânjet cam exagerat şi greţos. Ei bine, deşteptule, ca să-ţi arăt că nu glumesc, uite-o aici.

M-am aplecat spre biroul lui şi el a crezut că mă întind să-i iau sticla. A smuls-o imediat şi a pus-o la loc în sertar. Dar eu nu voiam altceva decât să-mi arunc chiştocul în scrumieră. M-am lăsat la loc pe spate şi am aprins altă ţigară. A început să-mi vorbească repede.

— Lennox a coborât din avion la Mazatian – un orăşel de vreo treizeci şi cinci de mii de locuitori pe aeroportul căruia se încrucişează mai multe linii aeriene. A dispărut vreo două-trei ore, apoi un bărbat înalt cu părul negru, pielea oacheşă şi ceea ce ar fi putut să constituie nişte cicatrici de la o bătaie cu cuţitele, a cerut un bilet pentru oraşul Torreon, şi şi-a dat numele de Silvano Rodriguez. Vorbea spanioleşte bine, dar nu destul de bine pentru un om cu un asemenea nume. Era prea înalt pentru un mexican cu pielea atât de oacheşă. Pilotul avionului a raportat cazul. La Torreon poliţiştii s-au dovedit prea lenţi. Copoii mexicani nu sunt chiar nişte mingi de foc. La ce se pricep ei bine e să împuşte oamenii. Până când au ajuns ei la aeroport individul închiriase un avion şi plecase mai departe într-un orăşel de munte numit: Otatoclan – o mică staţiune turistică de pe malul unui lac. Pilotul avionului Charter făcuse instrucţie militară în Texas. Vorbea bine englezeşte. Lennox s-a prefăcut că nu înţelege ce-i spune.

— Dacă o fi *fost* într-adevăr Lennox, l-am întrerupt eu.

— Stai o clipă, şefule. Era Lennox cum mă vezi şi cum te văd. Mă rog, se cheamă că s-a dat jos la Otaloclan şi a luat o cameră la hotelul de acolo, de data asta dându-şi numele de Mario de Cerva. Avea la el un pistol, un Mauser calibrul 7,65, ceea ce bineînţeles că în Mexic nu înseamnă mare lucru. Dar nu ştiu de ce, pilotului de la avionul închiriat individul nu i s-a părut a fi chiar curat, aşa că le-a şoptit ceva autorităţilor locale. Ăia l-au pus pe Lennox sub supraveghere. Pe urmă au verificat la Ciudad de Mexico cum stau lucrurile şi s-au dus peste el.

Grenz a luat de pe birou o linie şi a început să privească în lungul ei, un gest fără nici o semnificaţie, făcut doar ca să nu trebuiască să se uite la mine.

— Aha, i-am zis. Isteţ băiat, aviatorul ăla, şi drăguţ cu clienţii lui. Povestea asta pute ca dracu.

Ridică brusc ochii către mine:

— Ceea ce dorim noi, zise el sec, este un proces fulger, omor fără premeditare, mărturisit şi necontestat de noi. Există nişte chestii în care n-am prea vrea noi să ne băgăm. La urma urmei, familia e destul

de influentă.

— Adică Harlan Potter.

Grenz dădu scurt din cap.

— După părerea mea, toată chestia asta este dubioasă. Springer ar fi putut să obţină un adevărat triumf cu ea. Are tacâmul complet. Detalii decoltate, subiect de bârfă, bani mulţi, nevastă frumoasă şi necredincioasă, soţul, erou rănit în război – că bănuiesc că de acolo are cicatricile – să fiu al dracului dacă povestea asta n-ar ţine titluri de o şchioapă în ziare săptămâni întregi, şi încă pe pagina întâia. Toate fiţuicile cele mai ordinare din ţară ar mânca-o cu lingura. Şi când colo, noi o facem să treacă aproape neobservată şi o lăsăm să se stingă uşurel. Dădu din umeri. Mă rog, dacă aşa vrea şeful, ce să-i faci? El decide. Ei, capăt şi eu declaraţia aia?

Se întoarse spre magnetofonul care tot timpul ăla bâzâise încetişor, un beculeţ arătând că e pus pe înregistrare.

— Stingeţi-l, i-am zis.

S-a răsucit şi mi-a aruncat o privire ucigătoare.

— Îţi place atât de mult la zdup?

— Nu e chiar aşa de rău. Nu te întâlneşti chiar cu lumea cea mai selectă, dar parcă ai tot timpul chef numai de înalta societate? Hai, domnule Grenz, fiţi rezonabil. Ce încercaţi să faceţi din mine? Un turnător? Se prea poate să fiu eu încăpăţânat, şi poate chiar şi sentimental, dar nu uitaţi că sunt şi un om practic. Să presupunem că dumneavoastră aţi fi obligat să angajaţi un detectiv particular ca mine... Da, da, mă rog, ştiu că ideea vă repugnă... dar să presupunem că aţi fi într-o situaţie în care asta v-ar fi singura scăpare. V-aţi adresa unui detectiv care şi-a dat prietenii pe mâna poliţiei?

Mă privi cu o ură cumplită.

— Şi mai sunt vreo două chestii, am continuat eu. Nu vi se pare că tactica adoptată de Lennox pentru evadare a fost puţin cam prea transparentă? Dacă voia să fie prins, atunci nu era nevoie să-şi dea chiar atâta osteneală. Iar dacă nu voia să se lase prins, cred că era suficient de deştept ca să nu se deghizeze în mexican tocmai în Mexic.

— Ce vrei să spui? mă întrerupse Grenz, care începuse acum să-şi arate colţii.

— Vreau să spun că nu vă pot permite să-mi turnaţi tocmai mie pe gât bazaconiile alea pe care le-aţi scornit şi că n-a existat nici un fel de Rodriguez cu părul vopsit şi nici vreun Mario de Cerva la Otatoclan şi că nu ştiţi mai mult despre locul unde se află Lennox decât despre locul unde şi-a îngropat piratul Barbă Neagră comoara.

Îşi scoase iarăşi sticla. Îşi turnă o măsură şi o dădu repede pe gât ca şi mai înainte. Apoi, încetul cu încetul, se arătă mai destins. Se răsuci în scaun şi stinse magnetofonul.

— Mi-ar fi plăcut grozav să fiu procuror în procesul dumitale, zise

el cu o voce stridentă. Eşti tipul de om care face pe deşteptul şi care-mi place mie cel mai mult să-l pun cu botul pe labe. Tinicheaua asta o să-ţi atârne multă, multă vreme de coadă, vulpoiule. Ai să te plimbi cu ea, ai să te aşezi cu ea la masă şi cu ea o să şi dormi. Şi data viitoare când ai să mai calci alături cu drumul, gata, te lichidăm. Acum însă, trebuie să fac un lucru care mă scârbeşte la culme.

Pipăi cu mâna pe birou, trase spre el hârtia întoarsă cu faţa în jos şi o semnă. Poţi să-ţi dai întotdeauna seama când cineva îşi scrie propriul nume. Face nişte mişcări cu totul speciale. Apoi Grenz se ridică, înconjură biroul şi deschise uşa cămăruţei, strigându-l pe Spranklin. Grăsunul intră împreună cu duhoarea lui caracteristică. Grenz îi înmână hârtia:

— Ţi-am semnat ordinul de eliberare, îmi zise. Sunt funcţionar de stat şi uneori am de îndeplinit şi îndatoriri neplăcute. Eşti cumva curios să ştii de ce am semnat ordinul?

M-am ridicat.

— Dacă ţineţi neapărat să-mi spuneţi...

— Cazul Lennox este închis, amice. Nu mai există un caz Lennox. Azi după-amiază, în camera lui de la hotel, a scris o mărturisire completă şi apoi s-a împuşcat. La Otatoclan, exact cum ţi-am spus.

Am rămas în picioare privind în gol. Cu coada ochiului l-am văzut pe Grenz trăgându-se încet înapoi, de parcă s-ar fi temut că am să-l lovesc. Probabil că o clipă am avut o înfăţişare cumplită. Apoi se află din nou în spatele biroului şi Spranklin mă înhăţă de braţ.

— Hai, mişcă-te odată, mi-a zis cu un glas care aducea mai mult a chelălăit. Omul mai vrea să se mai ducă şi pe-acasă noaptea.

Am ieşit cu el şi am închis uşa. Am închis-o încetişor de parcă aş fi părăsit o încăpere în care tocmai a murit cineva.

CAPITOLUL 10

S

cotocindu-mă prin buzunare, am găsit copia ţidulei pe care erau înscrise obiectele de uz personal şi predând-o mi s-a înmânat originalul. Mi-am băgat lucrurile prin buzunare. La un capăt al biroului de informaţii stătea aplecat un individ care, în momentul în care dădeam să plec, s-a îndreptat din şale şi mi-a adresat cuvântul. Avea cam un metru nouăzeci înălţime şi era subţire ca o trestie.

— Vrei să te duc până acasă?

În lumina aceea urâtă nu părea nici tânăr, nici bătrân, avea un aer obosit şi cinic, dar nu-i puteai bănui că ar fi vreun bişniţar.

— Cât mă costă?

— Nimic. Sunt Lonnie Morgan de la *Journal.* Tocmai ies din tură.

— A, acoperi rubrica poliţienească, i-am zis.

— Doar săptămâna asta. De obicei mă ocup de primărie.

Am ieşit din clădire şi ne-am îndreptat spre automobilul lui aflat în parcaj. Am ridicat ochii spre cer. Mai erau câteva stele dar nu se vedeau bine din cauza luminilor oraşului. Era o noapte răcoroasă şi agreabilă. Am tras în piept aerul proaspăt. Apoi m-am urcat în automobilul lui şi ne-am îndepărtat.

— Locuiesc tocmai la Laurel Canyon, i-am zis. Poţi să mă laşi unde vrei.

— Ăştia te aduc cu maşina, dar puţin le pasă cum te întorci acasă, mi-a zis el. Cazul ăsta mă interesează într-un fel, deşi mai mult îmi face greaţă.

— S-ar părea că nu e vorba de nici un caz, i-am răspuns. Terry Lennox s-a împuşcat azi după-amiază. Aşa zic ei. Aşa zic.

— Foarte comod, zise Lonnie Morgan, privind drept înainte prin parbriz. (Automobilul se strecura liniştit pe nişte străzi liniştite.) Aşa îşi ridică mai uşor zidul.

— Care zid?

— Ştii, Marlowe, cineva ridică un zid de jur împrejurul cazului Lennox. Sper că eşti destul de isteţ ca să-ţi dai seama de asta, nu? Nu face succesul publicitar şi de casă pe care-l merită. Procurorul-şef a plecat aseară la Washington. Trebuie să fie un fel de convenţie. A părăsit de bunăvoie cea mai dulce bucăţică de publicitate care i-a picat în mână de mulţi ani încoace. De ce?

— N-are rost să mă întrebi pe mine. Eu vin de la răcoare.

— Pentru că cineva a făcut să-i renteze mai mult această

atitudine, aia e explicaţia. Nu mă refer la o chestie ordinară, cum ar fi un teanc de bancnote. Cineva i-a făgăduit un lucru care e foarte important pentru el şi nu există decât o singură persoană implicată în acest caz care să aibă posibilitatea să fi făcut acest lucru. Tatăl fetei.

Mi-am sprijinit capul de tapiţeria maşinii.

— Nu prea mi se pare probabil, i-am zis. Cum rămâne cu presa? E drept că Harlan Potter are în buzunar vreo câteva ziare, dar ce faci cu concurenţa?

Mi-a aruncat o ocheadă amuzată, şi-apoi s-a concentrat asupra conducerii maşinii.

— Ai fost vreodată gazetar?

— Nu.

— Ziarele sunt proprietatea unor bogătaşi care le publică. Toţi bogătaşii frecventează acelaşi club. Fireşte, există o concurenţă – o concurenţă aspră şi crâncenă pentru tiraje, pentru zonele şi domeniile reportajelor, pentru reportajele în exclusivitate, atâta vreme cât e vorba de lucruri care nu dăunează prestigiului şi privilegiilor şi situaţiei proprietarilor acestor ziare. Dacă însă lucrurile stau altfel, gata, se pune capacul. Şi asta e, prietene, pe cazul Lennox s-a pus capacul de la sicriu. Ştii, amice, cazul Lennox – dacă i s-ar fi dat importanţa şi atenţia cuvenită – ar fi putut să sporească fantastic tirajul multor ziare. Are tot ce vrei în el. Procesul ar fi atras aici reporteri de mâna întâi din toată ţara. Dar n-o să fie nici un fel de proces. Pentru că Lennox a dispărut înainte de a se putea pune în mişcare procedura. După cum ziceam – foarte comod – pentru Harlan Potter şi pentru familia lui.

M-am îndreptat din şale şi l-am privit lung:

— Adică vrei să spui că toată povestea e aranjată?

Gura i s-a strâmbat într-un zâmbet sardonic.

— Poate că Lennox a recurs la ajutorul cuiva ca să se poată sinucide. Poate că s-a împotrivit niţel la arestare. Pe copoii mexicani îi mănâncă întotdeauna degetele să apese mai repede pe trăgaci. Dacă vrei să facem un mic pariu, îţi dau multe avantaje înainte: sunt convins că nimeni nu s-a apucat să numere găurile de glonţ din trupul lui.

— Mă tem că greşeşti, i-am zis. L-am cunoscut destul de bine pe Terry Lennox. Era de mult terminat. Dacă-l aduceau viu înapoi, puteau să facă ce voiau din el, că el se lăsa. Era în stare chiar să şi declare că a fost omor cu premeditare.

Lonnie Morgan clătină din cap. Ştiam ce-o să spună, şi nu m-a dezamăgit:

— Câtuşi de puţin. Dacă ar fi împuşcat-o sau i-ar fi crăpat ţeasta, poate că da. Dar era vorba de mult prea multă brutalitate. Faţa ei era făcută terci de nici nu se mai cunoştea. Nu puteau să-l condamne

decât pentru omor fără premeditare, şi, chiar şi aşa, tot s-ar fi iscat scandalul.

— S-ar putea să ai dreptate.

S-a uitat iar la mine:

— Zici că-l cunoşteai pe individ. Crezi c-a fost o înscenare?

— Sunt obosit. Astă-seară nu prea sunt în dispoziţie meditativă.

Urmă o pauză îndelungată. Apoi Lonnie Morgan îmi zise calm:

— Dacă aş fi un băiat cu adevărat isteţ şi nu doar un jurnalist prăpădit, poate că aş socoti că, de fapt, nici n-a ucis-o el.

— E şi asta o idee.

Îşi băgă o ţigară în gură şi o aprinse frecând un chibrit de bordul maşinii. Fumă în tăcere. Faţa lui suptă era vizibil încordată.

Am ajuns la Laurel Canyon şi i-am spus unde s-o cotim din bulevard şi pe unde să intrăm în strada mea. Automobilul a urcat încet dealul şi s-a oprit în faţa scărilor de lemn ale casei mele.

Am coborât.

— Mulţumesc pentru amabilitate, Morgan. Nu vrei să bei ceva?

— Va trebui să amân plăcerea pentru altă dată. Bănuiesc că preferi să fii singur.

— Am avut destul timp să fiu singur. Mult prea mult.

— Ai şi un prieten de la care trebuie să-ţi iei adio. Probabil c-ai ţinut mult la el din moment ce i-ai lăsat să te bage la zdup din pricina lui.

— Dar cine a zis că aşa am făcut?

Morgan a arborat un zâmbet firav:

— Faptul că nu pot tipări reportajul nu înseamnă că nu ştiu adevărul, amice. La revedere. Pe curând.

Am închis portiera maşinii iar el a întors şi a coborât dealul. Când luminile din spate ale maşinii au dispărut după colţ, am urcat scările, mi-am luat ziarele şi am intrat în casa goală. Am aprins toate lămpile şi am deschis toate ferestrele. Era un aer tare stătut.

Mi-am făcut o cafea, am băut-o şi am scos cele cinci hârtii de o sută de dolari din cutia de cafea. Erau răsucite strâns de tot şi împinse tocmai la fund, într-o parte. Am început să mă plimb în sus şi-n jos cu ceaşca de cafea în mână, am deschis televizorul, apoi l-am închis, m-am aşezat pe un scaun, m-am ridicat în picioare şi iar m-am aşezat. Am citit toate ziarele care se adunaseră pe treptele casei. Cazul Lennox începea cu litere de-o şchioapă pe prima pagină, dar până în dimineaţa respectivă se prefăcuse deja într-un material de mâna a treia sau a patra. Era o fotografie a Sylviei, dar nici una de-a lui Terry. Era şi o fotografie de-a mea – un instantaneu de a cărui existenţă nici n-aveam habar. „*Detectiv particular din Los Angeles reţinut pentru cercetări*”. Se mai publica şi o fotografie mare a casei Lennox din Encino. Avea o înfăţişare oarecum englezească, cu tot felul de

turnuleţe şi probabil că-i costa o sută de dolari numai să spele geamurile. Era aşezată pe un deal în mijlocul unui teren de aproape un hectar, care în zona Los Angeles însemna o proprietate imensă. Era fotografiat şi pavilionul de oaspeţi – o miniatură a clădirii principale. Era înconjurat de copaci. Se vedea bine că ambele fotografii fuseseră făcute de la mare depărtare, ca apoi să fie mărite şi retuşate. Nu exista nici o fotografie a ceea ce ziarele denumeau „camera morţii".

Mai văzusem toate chestiile astea şi mai înainte, la închisoare, dar acum citeam reportajele şi priveam fotografiile cu alţi ochi. Toate puse la un loc nu-mi spuneau altceva decât că a fost ucisă o fată bogată şi frumoasă şi că presa nu a avut aproape deloc acces la informaţii.

Aşadar, influenţa misterioasă începuse să acţioneze încă din primele momente. Băieţii însărcinaţi să facă reportaje pentru pagina judiciară scrâşniseră probabil din dinţi, dar mârâiseră în van. Asta era clar, şi corespundea celor pe care le ştiam. Dacă Terry a vorbit la telefon cu socru-său, care se afla la Pasadena, chiar în noaptea crimei, cu siguranţă că pe proprietatea lor trebuie să fi venit cel puţin zece oameni din garda personală, înainte măcar ca poliţia să fi prins de veste.

Un lucru însă nu era deloc clar şi nu rima cu celelalte – felul în care fusese ucisă victima. Nimeni n-ar fi putut să mă facă să înghit gogoaşa că Terry a făcut această faptă.

Am stins toate luminile şi m-am aşezat la o fereastră deschisă. Într-un tufiş, un mierloi dintr-aceia care cântă de parc-ar râde scoase câteva triluri şi păru că se minunează singur de ce face, după care se culcă.

Aveam un fel de mâncărime pe gât, aşa că m-am bărbierit, am făcut un duş şi m-am întins în pat, ascultând, de parcă din depărtările nopţii aş fi putut auzi un glas – genul acela de glas liniştit şi răbdător care-ţi clarifică toate lucrurile. Dar nu l-am auzit şi mi-am dat seama că nici n-o să-l aud vreodată. Nimeni n-avea să-mi explice cazul Lennox. Nici nu era nevoie de vreo explicaţie. Ucigaşul mărturisise şi era mort. Procuratura n-avea să facă nici măcar o anchetă.

După cum remarcase Lonnie Morgan de la *Journal,* era mai comod aşa, chiar foarte comod. Dacă Terry Lennox şi-a ucis nevasta, era splendid. Nu mai era nevoie să-l judeci şi să scoţi la iveală toate amănuntele dezagreabile. Dacă n-a ucis-o el, şi-aşa era bine un mort e cel mai bun ţap ispăşitor. Nu mai ripostează la nimic.

CAPITOLUL 11

Dimineaţa m-am bărbierit iar, m-am îmbrăcat şi m-am dus ca de obicei în centru ; mi-am parcat maşina la locul obişnuit, şi dacă omul de la parcare ştia cumva că sunt o figură publică importantă, înseamnă că şi-a jucat splendid rolul, prefăcându-se că habar nu are. Am urcat, am străbătut coridorul şi am luat cheile ca să-mi deschid biroul.

Un individ negricios şi destul de spilcuit nu mă scăpa din ochi:

— Te cheamă Marlowe?

— Şi ce-i cu asta?

— Rămâi pe-aici. Vrea să te vadă cineva.

Şi-a dezlipit spinarea de pe perete şi s-a îndepărtat agale.

Am intrat în birou şi mi-am luat corespondenţa. Mai erau şi alte scrisori pe masă, unde le pusese femeia de serviciu după ce făcuse curăţenie seara. Am tăiat plicurile după ce am deschis ferestrele şi am aruncat ceea ce nu-mi trebuia – de fapt mai toate. Am conectat soneria care comunica în camera vecină, mi-am umplut pipa şi mi-am aprins-o şi apoi m-am aşezat la birou aşteptând ca cineva să strige după ajutor.

Mă gândeam, într-un mod oarecum detaşat, la Terry Lennox. Imaginea lui începuse deja să se îndepărteze şi să se estompeze – părul alb şi faţa brăzdată de tăieturi şi un farmec palid şi genul lui special de mândrie. Nu l-am judecat şi nici nu l-am analizat, după cum nici nu i-am pus vreodată întrebări – cum a căpătat rănile acelea sau cum de a ajuns să se însoare cu o femeie ca Sylvia. Era ca o persoană pe care o cunoşti într-o croazieră şi ajungi să o ştii destul de bine, dar de fapt n-o ştii deloc. Dispăruse exact ca o cunoştinţă de acest fel când îşi ia rămas bun de la tine pe cheiul portului şi-i zici: „Să mai ţinem legătura, prietene”, deşi ştii bine că nici tu nici el n-o s-o faceţi. Mai mult ca sigur, n-o să-l mai vezi niciodată. Dacă se întâmplă totuşi să-l reîntâlneşti, va fi pentru tine cu totul altcineva – doar un tovarăş de călătorie într-un vagon restaurant: „Cum mai merg treburile?” „Aşa şi-aşa”. „Arăţi bine”. „Şi dumneata”. „M-am cam îngrăşat”. „Parcă cine nu se-ngraşă?” „Îţi mai aduci aminte de voiajul ăla pe vasul *Franconia* (sau cum naiba îi zicea)? „Cum să nu, a fost o călătorie grozavă, nu?”

Pe dracu, grozavă. Te-ai plictisit de moarte. Vorbeai cu individul pur şi simplu pentru că nu era pe-acolo nimeni care să te intereseze. Poate că tot aşa a fost cu Terry Lennox şi cu mine. Ba nu, nu chiar aşa. O bucată din el îmi aparţinea. Investisem în el timp şi bani, şi trei zile petrecute la răcoare, ca să nu mai vorbim de un pumn în falcă şi de-o

lovitură la carotidă, pe care o mai simţeam şi-acum, ori de câte ori înghiţeam. Acuma murise şi nu puteam nici măcar să-i dau înapoi cei cinci sute de dolari. De asta îmi părea cel mai rău. Întotdeauna se întâmplă ca mărunţişurile să te întristeze cel mai mult.

Soneria de la uşă şi telefonul ţârâiră în acelaşi timp. Am răspuns mai întâi la telefon pentru că soneria nu însemna decât că cineva a intrat în micuţa mea sală de aşteptare.

— Domnul Marlowe la telefon? Vă caută domnul Endicott. Rămâneţi la aparat, vă rog.

A răsărit şi el:

— Aici e Sewell Endicott, mi-a zis, ca şi cum n-ar fi ştiut că prăpădita aia de secretară mi-a comunicat deja numele lui.

— Bună dimineaţa, domnule Endicott.

— M-am bucurat să aud că ţi-au dat drumul. M-am gândit că poate până la urmă ţi-a venit gândul cel bun de a nu te mai împotrivi.

— N-a fost un gând. A fost pură încăpăţânare.

— Mă îndoiesc că vei mai avea vreo încurcătură cu chestia asta. Dar dacă se mai întâmplă totuşi ceva şi ai nevoie de ajutor, te rog să mă anunţi.

— De ce aş avea? Individul e mort. Ar trebui ca ăia să-şi dea foarte multă osteneală ca să poată dovedi că sunt vinovat de deţinerea unor secrete. Şi pe urmă, ar mai trebui să poată dovedi că a comis o crimă sau că a fugit în mod intenţionat.

Îşi drese glasul:

— Poate, zise el cu multă grijă, nu ţi s-a spus că a lăsat o mărturisire completă?

— Mi s-a spus, domnule Endicott. Dar vorbesc cu un jurist, nu? Ar fi oare neindicat să sugerez că şi o mărturisire ar trebui să poată fi confirmată – atât din punctul de vedere al autenticităţii cât şi din cel al exactităţii?

— Mă tem că nu prea am timp pentru discuţii juridice, îmi zise brusc. Trebuie să plec cu avionul în Mexic, având de îndeplinit o îndatorire destul de tristă... Probabil îţi închipui despre ce e vorba, nu?

— Mda. Depinde pe cine reprezentaţi. Încă nu mi-aţi spus, v-aduceţi aminte, nu?

— Mi-aduc perfect aminte. Ei, la revedere, Marlowe. Să ştii că oferta mea de ajutor rămâne încă valabilă. Dar dă-mi voie, te rog, să-ţi mai dau şi un mic sfat: nu fi chiar atât de sigur că ai scăpat de încurcătură. Te afli într-o situaţie destul de vulnerabilă.

A închis telefonul. L-am aşezat şi eu cu grijă în furcă. O clipă am rămas cu mâna pe receptor, încruntându-mă tare. Apoi mi-am alungat amărăciunea de pe faţă şi m-am sculat să deschid uşa interioară care dădea spre sala de aşteptare.

La fereastră era aşezat un individ care răsfoia o revistă. Purta un costum gri-albăstrui, cu carouri bleu-pal foarte discrete. Picioarele, pe care şi le ţinea încrucişate, erau încălţate cu un fel de mocasini negri – din aceia cu numai două găuri de şireturi care sunt aproape la fel de comozi ca şi pantofii sport şi care nu-ţi rup ciorapii de fiecare dată când mergi două sute de metri. Batista imaculată era împăturită cu marginea paralelă cu buzunarul de la piept şi dindărătul ei se vedea rama ochelarilor de soare. Avea părul des, negru şi creţ. Era foarte bronzat. Ridică ochii strălucitori ca de pasăre şi-mi zâmbi pe sub mustaţa subţirică. Cravata maro avea un nod cât un vârf de ac pe cămaşa de un alb strălucitor.

Aruncă deoparte revista.

— Ce rahaturi mai scriu şi fiţuicile astea, zise el. Am citit o chestie despre Costello. Da, sigur, ăia ştiu totul despre Costello, cum ştiu şi eu totul despre Elena din Troia.

— Cu ce vă pot fi de folos?

Mă măsură fără grabă din cap până-n picioare.

— Tarzan călare pe o trotinetă roşie, îmi zise în cele din urmă.

— Cum?

— Tu, Marlowe. Parc-ai fi Tarzan călare pe o trotinetă roşie. Te-au zgâlţâit tare?

— Pe ici-pe colo. Dar de unde şi până unde a ajuns să te intereseze?

— După ce a vorbit Allbright cu Gregorius?

— Nu. După aceea nu m-a mai zgâlţâit nimeni.

Încuviinţă din cap cu un gest scurt:

— Ai avut un grangur de a vorbit cu Allbright să pună artileria grea pe capul idiotului ăluia.

— Te-am întrebat de ce te interesează. Întâmplător, nu-l cunosc pe comisarul Allbright şi nu eu am fost acela care l-a rugat să nu facă nimic. Nu văd de ce ar fi făcut ceva pentru mine?

M-a privit morocănos vreme îndelungată. S-a ridicat încet, graţios ca o panteră. A traversat încăperea şi şi-a băgat nasul în biroul meu. Mi-a făcut semn din cap şi a intrat. Era un tip dintr-aceia care oriunde ar apărea parc-ar fi cel puţin proprietarii clădirii. Am intrat după el şi am închis uşa. Rămăsese în picioare lângă masă şi privea amuzat în jur.

— Eşti un tip mărunt, de bani mărunţi.

Am trecut în spatele mesei de lucru şi am aşteptat.

— Ia zi, Marlowe, câte lovele scoţi pe lună?

Am lăsat replica să treacă şi mi-am aprins pipa.

— Eu cred că dacă îţi ies şapte sute cincizeci înseamnă c-ai spart banca.

Am pus chibritul ars în scrumieră şi am început să pufăi din lulea.

— Eşti un ciubucar mărunt, Marlowe. Te mulţumeşti cu firimituri. Eşti atât de mic încât trebuie să te privească omul cu lupa ca să te vadă.

Nu i-am răspuns.

— Ai emoţii de două parale. Nici nu faci mai mult de două parale, cu tot ce ai. Te împrieteneşti cu un individ, bei câteva pahare cu el, discuţi nişte tâmpenii cu el, îi strecori ceva metal când a băgat-o pe mânecă, şi pe urmă te vinzi lui cu arme şi bagaje. Semeni cu un băieţel de şcoală care a citit despre Frank Merriwell. N-ai pic de curaj; n-ai minte-n cap nici de doi bani, n-ai legături, n-ai pic de înţelegere, aşa că te dai mare şi te aştepţi ca lumea să plângă deasupra hoitului tău. Tarzan pe o trotinetă mare şi roşie. Arboră un zâmbet obosit. În registrul meu eşti trecut la suma de zero dolari, zero cenţi.

Se aplecă peste birou şi mă pocni cu dosul palmei peste faţă, nepăsător şi în scârbă, fără intenţia de a mă lovi ca să mă doară şi fără să abandoneze zâmbetul de pe buze. Apoi, văzând că nici cu asta nu mă clinteşte, se aşeză alene. Îşi puse cotul pe birou şi-şi prinse bărbia bronzată în mâna încă şi mai bronzată. Ochii strălucitori ca de pasăre mă priveau fără să aibă în ei altceva decât strălucire.

— Ştii cine sunt, bă, mărunţelule?

— Te numeşti Menendez. Băieţii îţi zic Mendy. Unde operezi, în sectorul plajei?

— Grozav!? Dar ce, chiar aşa tare m-am lăţit?

— Habar n-am. Probabil că ţi-ai început cariera ca peşte într-un bordel mexican.

Scoase din buzunar o tabacheră de aur şi cu o brichetă tot de aur îşi aprinse o havană subţire. Suflă un fum acrişor şi încuviinţă din cap. Puse tabachera pe masă şi o mângâie cu vârfurile degetelor.

— Să ştii, Marlowe, că eu sunt un nene dintr-ăla mare şi rău. Scot o groază de biştari. Trebuie să scot o groază de biştari ca să-i pot jumuli pe gagiii pe care trebuie să-i jumulesc. Am o casă la Bel-Air care a costat nouăzeci de miare şi deja am scos de la teşcherea încă o dată pe-atâta ca s-o aranjez. Am o nevastă mişto – blondă platinată – şi doi copilaşi aşezaţi la şcoli bune particulare pe coasta de răsărit. Nevastă-mea are pietre în valoare de o sută cincizeci de bătrâne şi încă vreo şaptezeci şi cinci de miare băgate în blănuri şi ţoale. Am majordom, două servitoare, bucătăreasă, şofer, ca să nu mai vorbesc de gealatul care umblă la doi paşi în urma mea. Oriunde mă duc, sunt tratat ca un rege. Ce e mai bun din toate – haleală câtă vrei, pileală pe cinste, ţoale a-ntâia, apartamente prima prin hoteluri. Am un hogeac şi-n Florida, şi un iaht de mers pe Atlantic cu un echipaj de cinci oameni. Am un Bentley, două Cadillace, un Chrysler Station şi un Jaguar pentru băiat. Peste vreo doi ani îi iau unul şi fie-mi. Şi tu ce ai?

— Nu cine ştie ce. Anul ăsta am o casă în care să locuiesc – numai

pentru mine.

— Femeie n-ai?

— Sunt singur. Şi pe urmă mai am ceea ce vezi aici şi o mie două sute de dolari în bancă şi vreo câteva mii băgate în acţiuni. Ai aflat tot ce voiai să ştii?

— Cât ai câştigat cel mai mult de la un angajament?

— Opt sute cincizeci de dolari.

— Isuse Hristoase, chiar aşa ieftin poate să ajungă un tip?

— Termină cu trăncăneala şi spune-mi ce vrei.

Îşi stinse ţigara fumată numai pe jumătate şi-şi aprinse imediat alta. Se tolăni pe scaun şi-mi rânji răsucindu-şi o buză.

— Eram trei gealaţi într-un adăpost şi mâncam, începu el. Era frig ca dracu, zăpadă de jur împrejur. Mâncam din cutii de conserve. Hrană rece. Ceva obuze, pe urmă tir de mortiere. Eram vineţi de frig, şi când zic vineţi, să ştii că aşa era – Randy Starr şi cu mine şi cu Terry Lennox ăsta. O ghiulea de mortieră cade drept între noi, dar din cine ştie ce motiv nu explodează. Nemţoii ăia au şi ei tot felul de şmecherii împuţite şi minuni. Se vede că le merge mintea de-a-ndoaselea când e vorba de umor. Uneori crezi că e un proiectil orb şi peste trei secunde se dovedeşte că nu e chiar aşa. Terry îl ia în braţe şi iese din adăpost înainte ca eu sau Randy să fi început măcar să ne dezmeticim cât de cât. Da' ştii ce repede s-a mişcat, fiule? Parcă era cel mai bun rugbist. Şi se trânteşte cu faţa-n jos la pământ şi aruncă drăcia cât de departe poate şi aia explodează în aer. Mai toate schijele trec peste capul lui, dar una mare îi rade jumate din obraz. Şi tocmai atunci, friţii dau drumul la un atac şi până să băgăm noi de seamă nici nu mai eram acolo.

Menendez se opri şi-mi oferi strălucirea calmă şi constantă a ochilor lui negri.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus.

— Marlowe, să ştii că nu eşti băiat rău. Şi ţii la tăvăleală. Randy şi cu mine am discutat toată povestea şi am stabilit că ceea ce i s-a întâmplat lui Terry Lennox a fost destul de rău ca să facă pe oricine să se scrântească. Multă vreme ne-am zis noi că trebuie să fie pe lumea ailaltă. Dar nu era. L-au găbjit friţii. Au tot tras de el şi au bătut la el ca la fasole vreun an şi jumătate. Au făcut ei treabă bună, numai că pe el l-a durut cam tare. A costat bani grei să descoperim şi a costat bani grei până am putut da de el. Dar ne dădea mâna, fiindcă după război scoteam piţule babane de la bursa neagră. Şi Terry nu s-a ales cu altceva, pentru că ne-a salvat viaţa, decât cu o jumătate nouă de obraz, nişte păr alb şi nervii în furculiţă. Acolo în răsărit a început să tragă la măsea, îl adunau cu făraşul când de ici, când de colo, se cam împrăştiase cumva. Avea el ceva care-i sfredelea prin minte, numai că noi n-am avut niciodată habar. Pe urmă, când am auzit iar de el,

aflăm că a luat-o pe dama aia bogată, cu acte-n regulă, şi că trăieşte pe picior mare. Pe urmă se cheamă că divorţează, iar ajunge rău de tot, iar se însoară cu ea şi ea dă în primire. Randy şi cu mine nu-l putem ajuta cu nimic. Nici nu ne lasă să-l ajutăm, decât doar cu slujba aia de la Vegas pe care n-a ţinut-o mult. Şi pe urmă, când cade mesa rău de tot, nu vine la noi după ajutor, vine la un mărunţel de doi gologani ca tine, un prăpădit pe care-l sucesc şi-l răsucesc curcanii cum vor. Aşa că până la urmă dă el ortu' popii şi fără să-şi ia măcar rămas bun de la noi şi fără să ne lase posibilitatea să-l răsplătim. Am nişte fire în Mexic, şi găseam eu oricând să-l ascundă p-acolo pe toată viaţa. Şi puteam să-l scot din ţară mai iute decât ar scoate un trişor un as din pachet. Şi când colo el vine să se smiorcăie la tine. Îmi vine să vărs de ciudă. Un prăpădit mărunt, un firicel de praf pe care îl suflă poliţaii încotro vor ei.

— Poliţaii pot să-nvârtă pe oricine. Ce-ai vrea să fac în privinţa asta?

— Pur şi simplu s-o laşi baltă, zise sec Menendez.

— Ce să las baltă?

— Păi strădania asta de a scoate lovele sau reclamă de pe urma cazului Lennox. S-a terminat, e înmormântat. Terry a murit şi noi nu vrem să-l mai necăjească nimeni. Prea mult a suferit băiatul ăsta.

— Iată şi un gangster sentimental, i-am zis. Să ştii că m-ai dat gata.

— Ţine-ţi fleanca, bă, vrăbiuţă. Vorbeşte frumos, că Mendy Menendez nu se ceartă cu tipi ca tine. El le zice doar ce vrea. Găseşte-ţi alt mijloc de a stoarce biştari. Te-ai prins?

Se ridică. Întrevederea se terminase. Îşi luă mănuşile de pe birou. Erau albe, glasé. Nu părea să le fi purtat vreodată. Elegant tip, domnul Menendez. Dar îndărătul mănuşilor se ascundea grosolănia unei brute.

— Nu umblu după reclamă, i-am zis. Şi nimeni nu mi-a oferit gologani. Nici nu văd de ce şi pentru ce ar face-o.

— Lasă-te de bancuri, Marlowe, că pe mine nu mă tragi în piept. N-ai stat tu trei zile la gros doar aşa, fiindcă ai inima bună. Ai fost plătit pentru asta. Nu zic de cine, dar am eu o idee. Şi tipul la care mă gândesc are bani cu ghiotura. Cazul Lennox e închis şi rămâne închis chiar dacă...

Se opri brusc şi plesni cu mănuşile peste marginea biroului.

— Chiar dacă n-a omorât-o Terry, i-am zis.

Surprinderea lui a fost o pojghiţă la fel de subţire ca şi aurul de pe o verighetă pentru o căsătorie din interes.

— Nu mi-ar părea rău să merg pe blat cu tine, firicel. Numai că lucrurile nu prea se lovesc. Dar dacă ar avea vreun înţeles – şi totuşi Terry a vrut ca lucrurile să rămână aşa cum sunt – atunci aşa rămân.

Nici un răspuns din partea mea. După o clipă, începu să rânjească uşurel:

— Tarzan călare pe o trotinetă mare şi roşie, zise el cu glas tărăgănat. Da, dom'le, tip tare. Mă lasă să intru aici şi să-l calc în picioare. Mare faţă, dom'le! Se angajează pentru un gologan de zece cenţi sau chiar şi de cinci şi se lasă învârtit pe degetul cel mic de oricine. N-are cheag, n-are neamuri, n-are planuri, n-are nimic. Pa şi la revedere, bă, amărâtule.

Am rămas liniştit, strângând din dinţi şi uitându-mă lung la strălucirea tabacherei lui de aur de pe colţul mesei. M-am simţit bătrân şi obosit. M-am ridicat încet şi am întins mâna după tabacheră.

— Ai uitat chestia asta, i-am zis, înconjurând biroul.

— Mai am vreo cinci, a rânjit el.

Când mă aflam destul de aproape de el, i-am oferit-o. A întins nepăsător mâna după ea.

— Ce-ai zice dacă ai primi vreo cinci dintr-astea? l-am întrebat şi l-am lovit cât de tare am putut la plex.

S-a încovoiat de tot, mieunând. A scăpat tabachera pe jos. S-a lipit de perete şi mâinile i se strângeau convulsiv. S-a luptat din greu până să poată trage aer în piept. Era leoarcă de transpiraţie. Încet de tot şi cu un efort vizibil s-a îndreptat şi ne-am privit din nou în ochi. Am întins mâna şi i-am mângâiat uşor falca cu vârful degetului. Nici nu s-a clintit. În cele din urmă, a izbutit să scoată un zâmbet pe faţa bronzată.

— Nu te-aş fi crezut în stare de aşa ceva.

— Data viitoare adu-ţi şi un pistol – sau nu-mi mai zi „amărâtule”.

— Am cu mine un tip care poarta pistol.

— Adu-l înăuntru. O să ai nevoie de el.

— Bă, Marlowe, văd că eşti un gagiu pe care nu prea-i bine să-l calci pe coadă.

Am împins tabachera de aur într-o parte cu piciorul, apoi m-am aplecat, am ridicat-o şi i-am înmânat-o. A luat-o şi i-a dat drumul în buzunar.

— Nu prea ştiam ce să cred despre tine, i-am zis. De ce-oi fi pierdut vremea ca să vii până aici şi să mă călăreşti!? Dar pe urmă am început să mă plictisesc. Toţi gangsterii şi mardeiaşii sunt plicticoşi. Treaba e la fel de monotonă, parcă ai juca cărţi cu un pachet în care nu sunt decât aşi. Ai totul – dar de fapt n-ai nimic. Şezi doar acolo şi te holbezi la tine însuţi. Nici nu mă mir că Terry n-a venit la tine după ajutor. Ar fi avut senzaţia că ia bani cu împrumut de la o târfă.

Îşi duse delicat două degete la stomac.

— Îmi pare rău c-ai spus chestia asta, pişpirică. Să ştii că eşti în stare să faci pe deşteptul mai des decât trebuie, şi n-o să-ţi fie prea

moale.

Se duse la uşă şi o deschise. Gorila de afară se dezlipi de perete şi se întoarse. Menendez făcu un semn cu capul. Haidamacul intră în birou şi mă măsură din cap până-n picioare cu o privire fără expresie.

— Uită-te bine la el, Chick, îi zise Menendez. Bagă bine la cutiuţă, să-l ţii minte. Asta aşa, ca chestie. S-ar putea ca într-o bună zi să ai o treabă cu el.

— L-am văzut eu, patroane, zise brunetul sclivisit, vorbind printre dinţi, aşa cum le şade bine celor de teapa lui. N-am eu greţuri din pricina lui.

— Să nu-l laşi niciodată să te pocnească în burtă, îi zise Menendez rânjind acru. Croşeul lui de dreapta nu e chiar de glumă.

Haidamacul se mulţumi să-mi zâmbească batjocoritor.

— N-o să ajungă el destul de aproape pentru asta.

— Ei, la revedere, pişpirică, îmi zise Menendez şi ieşi.

— Pa şi pusi, îmi zise calm gorila. Mă cheamă Chick Agostino. Cred că ai să mă recunoşti.

— Ca pe-un ziar murdar, i-am zis. Să-mi aduci aminte să nu-ţi calc niciodată pe obraz.

Muşchii de la fălci i se încleştară vizibil. Apoi se întoarse brusc şi ieşi după şeful lui.

Uşa s-a închis încet cu dispozitivul pneumatic. Am tras cu urechea dar nu le-am auzit paşii prin hol. Umblau încet ca pisicile. Totuşi, ca să fiu mai sigur, după un minut am deschis uşa şi m-am uitat afară. Nu era nimeni în sala de aşteptare.

M-am întors în birou şi după ce m-am aşezat pe scaun am petrecut o vreme întrebându-mă de ce un speculant destul de important prin partea locului, ca Menendez, socotea că merită să vină personal la mine la birou şi să mă avertizeze să nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, exact la un minut după ce am fost prevenit în mod asemănător – deşi în termeni diferiţi – de Sewell Endicott.

N-am ajuns la nici o concluzie, aşa că m-am gândit că aş putea să-mi iau revanşa. Am ridicat receptorul şi am cerut o convorbire cu cazinoul Terrapin din Las Vegas, convorbire personală, domnul Randy Starr e chemat de Philip Marlowe. Nici o brânză. Domnul Starr nu era în oraş, dar am fost întrebat dacă doresc să vorbesc cu altcineva. Nu doream. Nici măcar cu Starr nu doream prea mult să vorbesc. A fost doar un capriciu de moment. Era mult prea departe ca să mă atingă.

După aceea, trei zile nu s-a mai întâmplat nimic. Nimeni nu m-a bătut, nimeni n-a tras gloanţe în mine şi nici nu mi-a telefonat ca să mă prevină să nu-mi bag nasul peste tot. Nimeni nu m-a angajat să-i caut fiica rătăcită, soţia care a călcat alături cu drumul, colierul pierdut sau testamentul furat. Am stat pur şi simplu acolo şi m-am uitat pe pereţi. Cazul Lennox a murit aproape la fel de repede cum s-a

născut. A urmat doar o scurtă anchetă la care n-am fost chemat. S-a ţinut la o oră foarte neobişnuită, fără să fie anunţată dinainte şi fără juraţi. Reprezentantul procuraturii şi-a confirmat propriul verdict, în sensul că moartea Sylviei Potter Westerheym di Giorgio Lennox a fost cauzată cu intenţii de omucidere de către soţul ei, Terence William Lennox, decedat între timp în afara jurisdicţiei procuraturii susmenţionate. Foarte probabil că la dosar s-a luat act şi de mărturisirea înregistrată. Foarte probabil că a fost verificată în suficientă măsură pentru a-l satisface pe procuror.

Apoi s-a emis autorizaţia de înmormântare. Trupul defunctei a fost transportat cu avionul în Nord şi înhumat în cripta familiei. Presa nu a fost invitată. Nimeni n-a dat interviuri şi cel mai puţin din toţi a vorbit domnul Harlan Potter, care niciodată nu dădea interviuri. Era aproape la fel de greu de văzut ca şi Dalai Lama. Indivizii care posedă o sută de milioane de dolari duc o viaţă cu totul specială, îndărătul unui paravan alcătuit din servitori, gorile de pază, secretare, avocaţi şi funcţionari docili. E foarte probabil că mănâncă, dorm, se tund şi poartă şi haine. Dar niciodată nu poţi şti lucrul ăsta cu certitudine. Tot ceea ce citeşti sau auzi despre ei a fost prelucrat de o bandă de tipi de la protocol, care încasează bani grei ca să creeze şi să întreţină mitul unei personalităţi – ceva simplu, clar şi curat – ca o seringă sterilizată. Nu e nevoie să corespundă realităţii. Trebuie doar să se potrivească bine cu faptele ştiute şi faptele ştiute se pot număra pe degetele de la o mână.

În cea de a treia zi, cam pe seară, a sunat telefonul şi m-am trezit vorbind cu un individ care spunea că se numeşte Howard Spencer, că e reprezentantul unei edituri new-yorkeze pentru California, sosit în oraş într-o scurtă călătorie de afaceri şi că are o problemă pe care ar dori s-o discute cu mine. M-a poftit să mă întâlnesc cu el, a doua zi dimineaţă la ora unsprezece, în barul hotelului Ritz-Beverly.

L-am întrebat despre ce fel de problemă e vorba.

— E destul de delicată, dar perfect morală, mi-a răspuns. Dacă nu cădem de acord, fireşte că sunt gata să vă plătesc un onorariu pentru timpul pierdut.

— Vă mulţumesc, domnule Spencer, dar n-o să fie nevoie. V-am fost recomandat de vreuna din cunoştinţele mele sau cum aţi ajuns la mine?

— Cineva care vă cunoaşte din auzite – şi a auzit şi de recenta dumneavoastră ciocnire cu autorităţile, domnule Marlowe. Aş putea zice chiar că asta e ceea ce m-a interesat. Totuşi, afacerea mea nu are nici o legătură cu povestea aceea tragică. E vorba pur şi simplu de... Mă rog, mai bine să discutăm toată problema la un pahar, decât la telefon.

— Sunteţi sigur că doriţi să fiţi văzut cu un individ care a fost la

răcoare?

Râse. Şi râsul şi glasul lui erau foarte agreabile. Vorbea cu accentul pe care-l aveau new-yorkezii pe vremuri, înainte de a învăţa să vorbească afectat.

— Din punctul meu de vedere, domnule Marlowe, asta constituie mai degrabă o recomandare. Dar, daţi-mi voie să adaug, nu atâta faptul că aţi fost la răcoare – cum v-aţi exprimat dumneavoastră – ci faptul, să zicem, că păreţi să fiţi extrem de discret, chiar şi când sunteţi supus presiunilor.

Individul ăsta vorbea cu virgule şi punct şi virgulă, ca un roman clasic. Sau cel puţin la telefon.

— E-n regulă, domnule Spencer. O să fiu acolo la ora unsprezece.

Mi-a mulţumit şi a închis telefonul. Mă întrebam cine mi-o fi făcut trampa. M-am gândit că s-ar putea să fie Sewell Endicott şi i-am telefonat să-l întreb. Dar era plecat din oraş de o săptămână. Nu se întorsese încă. N-avea prea mare importanţă. Chiar şi în domeniul meu de activitate tot se mai întâmplă uneori să mai găseşti câte un client mulţumit de tine. Şi aveam nevoie de un angajament, pentru că aveam nevoie de bani – sau cel puţin aşa credeam, până când m-am întors acasă şi am găsit scrisoarea în care era portretul lui Madison.

CAPITOLUL 12

S

e afla în cutia de scrisori de lângă scara casei mele – având forma unei colivii de păsări, albă cu roşu. O ciocănitoare din lemn instalată pe capacul coliviei era ridicată, dar tot nu m-aş fi uitat înăuntru pentru că nu primesc niciodată corespondenţa acasă. Numai că ciocănitoarea îşi pierduse foarte de curând ciocul. Lemnul era rupt de puţină vreme. Probabil vreun băieţel îndemânatic o nimerise cu pistolul lui pneumatic.

Scrisoarea avea eticheta Correo Aero şi un stol întreg de timbre mexicane iar adresa era scrisă de o mână pe care poate că n-aş fi recunoscut-o dacă în ultima vreme nu m-aş fi gândit mai tot timpul la Mexic. N-am putut desluşi data poştei. Era ştampilată cu mâna şi tuşiera era destul de uscată. Plicul era gros. Am urcat scările şi m-am aşezat în living-room s-o citesc. Era o seară foarte tăcută, după cum mi s-a părut. Poate că scrisoarea unui mort aduce cu ea propria ei tăcere.

Textul începea fără dată şi fără preambul:

„Stau la fereastra unei camere de la etajul doi al unui hotel nu prea curat dintr-un oraş numit Otatoclan – un orăşel de munte pe malul unui lac. În faţa mea, chiar sub fereastră, se află o cutie poştală şi când o să vină băiatul cu cafeaua pe care i-am comandat-o, o să-mi pună scrisoarea la cutie şi o s-o ţină la vedere în mână ca s-o observ înainte s-o bage în cutie. După ce va face acest lucru, va căpăta o hârtie de o sută de pesos, ceea ce înseamnă o groază de bani pentru el.

Dar de ce bat câmpii de atâta vreme? Pentru că un individ oacheş, cu ghete ascuţite şi cu cămaşa murdară stă în faţa uşii mele şi nu-şi ia ochii de la ea. Aşteaptă ceva. Nu ştiu ce anume, dar nu mă lasă să ies. Nu contează prea mult, din moment ce scrisoarea va fi expediată. Vreau să primeşti banii ăştia fiindcă n-am nevoie de ei, şi fiindcă altfel cu siguranţă că i-ar şterpeli jandarmeria de aici. Nu sunt destinaţi să cumpere nimic. Dacă vrei, n-ai decât să spui că sunt scuzele mele pentru că ţi-am dat atâta bătaie de cap şi un semn de stimă pentru un băiat tare de treabă. Ca de obicei, am făcut iarăşi tot ce nu trebuia, dar mai am încă pistolul. Mă obsedează gândul că probabil ai ajuns la o concluzie într-o anumită privinţă. S-ar fi putut să fiu eu ucigaşul, şi poate chiar am fost, dar treaba cealaltă cu siguranţă că n-aş fi fost în stare s-o fac. Brutalitatea aia cumplită nu e deloc genul meu. Aşa că ceva are un gust foarte acru. Dar n-are nici o importanţă, câtuşi de puţin. Acum lucrul principal este să împiedic un

scandal de care nu e nevoie şi care nu foloseşte nimănui. Tatăl ei şi cu soră-sa nu mi-au făcut niciodată vreun rău. Trebuie să-şi trăiască şi ei viaţa lor şi eu sunt sătul până-n gât de a mea. Nu Sylvia a făcut din mine un om de nimic, pentru că asta eram încă dinainte. Nu ţi-aş putea da un răspuns prea clar la întrebarea de ce s-a măritat cu mine. Bănuiesc că a fost pur şi simplu un capriciu. Cel puţin ea a murit tânără şi frumoasă. Lumea zice că poftele prea mari îi îmbătrânesc pe bărbaţi dar le ţin tinere pe femei. Lumea spune tot felul de prostii. Zice că bogaţii se pot apăra întotdeauna şi că în lumea lor e veşnic vară. Eu am trăit în mijlocul lor şi i-am văzut că sunt plictisiţi şi speriaţi de singurătate.

Am scris o confesiune. Mă simt cam abătut şi destul de speriat. Prin cărţi poţi să citeşti uneori despre situaţii dintr-astea, dar în ele nu este scris chiar adevărul. Când ţi se întâmplă chiar ţie, când nu ţi-a mai rămas altceva decât pistoluldin buzunar, când eşti strâns cu uşa într-un hotel mic şi soios dintr-o ţară străină, şi nu ai decât o singură cale de scăpare – crede-mă, te rog, prietene, că situaţia n-are în ea nimic înălţător şi nici măcar dramatic. Este pur şi simplu urâtă şi sordidă şi cenuşie şi înspăimântătoare.

Aşa că uit-o şi uită-mă şi pe mine. Dar mai întâi, te rog să bei pentru mine un „burghiu" la localul lui Victor. Şi data viitoare când îţi faci cafea, toarnă-mi şi mie o ceaşcă şi pune şi o picătură de whisky în ea, aprinde-mi o ţigară şi pune-o alături de ceaşcă. Şi după aceea, dă uitării toată povestea. Terry Lennox a intrat şi apoi a ieşit din scenă. Aşadar, rămâi cu bine.

Bate la uşă. Bănuiesc că trebuie să fie băiatul cu cafeaua. Dacă nu e, înseamnă c-o să iasă cu nişte împuşcături. În general îmi plac mexicanii, dar nu-mi plac închisorile lor. Rămâi cu bine.

Terry".

Asta era tot. Am împăturit din nou scrisoarea şi am pus-o la loc în plic. Fusese într-adevăr băiatul cu cafeaua. Altfel, scrisoarea nu mi-ar fi parvenit niciodată. Sau în orice caz nu cu un portret al lui Madison în ea. Un portret al lui Madison e o bancnotă de cinci mii de dolari.

Era aşezată în faţa mea pe masă – verde şi foşnitoare. Nu mai văzusem în viaţa mea o asemenea hârtie. Mulţi dintre oamenii care lucrează prin bănci n-au văzut nici ei aşa ceva. E foarte probabil ca indivizi de teapa lui Randy Starr sau Menendez să le poarte, pentru că se pot ţine în port-vizit. Dacă te-ai duce la o bancă şi ai cere o asemenea bancnotă, n-ar avea de unde să ţi-o dea. Ar trebui să ţi-o scoată de la Banca Rezervelor Federale. Şi asta ar putea să dureze zile întregi. Pe tot cuprinsul Statelor Unite nu sunt în circulaţie mai mult de o mie de hârtii ca asta. A mea avea o strălucire agreabilă. Parcă ar fi avut micul ei soare propriu.

Am stat acolo şi m-am uitat la ea multă vreme. În cele din urmă,

am pus-o într-un port-vizit şi m-am dus la bucătărie să fac o cafea. I-am îndeplinit întocmai rugăminţile, indiferent dacă a fost sau nu o chestiune sentimentală. Am turnat cafeaua în două ceşti şi într-a lui am adăugat un pic de whisky şi am aşezat-o în partea mesei în care stătuse în dimineaţa când l-am dus la avion. I-am aprins o ţigară şi i-am aşezat-o într-o scrumieră lângă ceaşcă. Priveam aburul cum se ridică din ceaşcă şi firicelul de fum pe care-l zămislea ţigara. Afară în tufişuri o pasăre tot zburda, vorbea singură cu ciripeli firave şi din când în când îi auzeam fâlfăitul aripilor.

Apoi cafeaua n-a mai făcut aburi şi ţigara a încetat să mai fumege şi a rămas doar un chiştoc stins pe marginea unei scrumiere. Am aruncat-o în cutia de gunoi de sub chiuveta de la bucătărie. Am vărsat cafeaua, am spălat ceaşca şi am pus-o la loc.

Şi cu asta, basta. Nici nu părea să fi fost mare lucru de făcut pentru cinci mii de dolari.

După o vreme, m-am dus la cinema la ultimul spectacol. Un film fără nici un haz. Nici nu prea vedeam ce se întâmplă. Doar nişte feţe mari şi multă zarvă. Când m-am întors acasă, am dat drumul la un Ruy Lopez foarte monoton şi nici din ăla n-am înţeles mare lucru. Aşa că m-am culcat.

Dar n-am putut să adorm. Pe la trei dimineaţa, mă plimbam prin cameră şi-l ascultam pe Haciaturian lucrând într-o fabrică de tractoare. Ziceau că e concert de vioară. Eu ziceam că parcă e o curea de ventilator slăbită şi s-o ia dracul.

Pentru mine, o noapte albă e un lucru la fel de rar ca şi un poştaş burtos. Dacă n-ar fi fost vorba de întâlnirea de a doua zi dimineaţă cu domnul Howard Spencer la barul de la Ritz-Beverly, aş fi dat pe gât o sticlă întreagă şi m-aş fi îmbătat criţă. Şi dacă mi s-ar mai fi întâmplat o dată să văd un tip politicos beat mort într-un Rolls-Royce Silver Wraith, aş fi plecat cât puteam de repede în mai multe direcţii deodată. Nu există capcană mai fatală decât cea pe care ţi-o întinzi singur.

CAPITOLUL 13

La ora unsprezece, mă aflam în cea de a treia lojă din dreapta barului, cum intri din anexa restaurantului. Stăteam cu spatele la perete şi puteam vedea pe oricine intra sau ieşea. Era o dimineaţă senină, fără ceaţă şi fără nici un pic de fum, de fapt fără pic de umezeală, şi soarele scânteia pe suprafaţa piscinei care începea chiar de la peretele de sticlă al barului şi se întindea până la capătul celălalt al restaurantului. O fată cu un costum de baie supraelastic şi un corp de zile mari tocmai urca scăriţa de la trambulina înaltă a piscinei. M-am uitat lung la dunga albă care se ivea între coapsele ei bronzate şi costumul de baie. Am privit-o cu ochi foarte trupeşti. Apoi a dispărut, întrucât streaşină joasă o ascundea privirilor mele. O clipă mai târziu, am văzut-o spintecând fulgerător aerul într-o săritură acrobatică. Picăturile de apă au ţâşnit destul de sus ca să prindă o rază de soare şi să se prefacă într-un curcubeu aproape la fel de frumos ca şi fata.

Apoi a ieşit din piscină, şi-a desfăcut casca de baie, şi-a scuturat părul oxigenat şi s-a îndreptat cu mişcări şerpuitoare către o măsuţă albă unde s-a aşezat lângă un individ muşchiulos cu pantaloni de dril alb şi cu ochelari fumurii şi atât de tare bronzat încât nu putea să fie altcineva decât îngrijitorul bazinului. Tipul a întins mâna şi a bătut-o pe coapsă. Ea a deschis o gură cât o căldare de pompier şi a hohotit. Asta a pus capăt interesului pe care-l manifestasem pentru ea. Nu-i auzeam râsul dar îmi ajungea să-i văd gura imensă pe care a dezvăluit-o când a tras fermoarul şi şi-a arătat dinţii.

Barul era destul de gol. Cu vreo două separeuri mai departe, doi şmecheraşi agitaţi încercau să-şi vândă unul altuia nişte poze, folosind gesturi semnificative în loc de bani. Pe masă între ei era aşezat telefonul şi din două în două minute jucau între ei un joc – să vadă cine-l cheamă mai întâi pe producătorul Zanuck, cu o idee nou-nouţă. Erau tineri, oacheşi, zeloşi şi plini de vitalitate. Puneau într-o conversaţie telefonică atâta activitate musculară câtă aş fi folosit eu ca să car un grăsan până la etajul doi sau trei.

Mai era şi un individ trist, ceva mai departe, pe un scaun de la bar ; vorbea cu barmanul care lustruia un pahar şi-l asculta cu acel zâmbet de plastic pe care-l arborează oamenii când fac eforturi să se abţină să nu urle. Individul era un bărbat bine îmbrăcat, între două vârste, şi era afumat rău. Ţinea să vorbească, dar nu s-ar fi oprit chiar dacă n-ar fi ţinut cu adevărat să vorbească. Era politicos şi prietenos şi

atât cât l-am putut eu auzi, nu părea să îngaime prea rău cuvintele, dar îţi dădeai bine seama că se scoală cu sticla în braţe şi n-o mai lasă din mână până seara, când pică adormit. Aşa o să fie tot restul vieţii şi aşa îi era viaţa acum. N-aveai să afli niciodată cum a ajuns să fie aşa căci chiar dacă ţi-ar spune, nu ţi-ar spune adevărul. În cel mai bun caz, ar fi o amintire deformată a adevărului, aşa cum îl cunoaşte el. În toate barurile liniştite din lume există câte un individ trist ca ăsta.

M-am uitat la ceas şi am constatat că acest editor atotputernic întârziase deja douăzeci de minute. Aveam de gând să aştept o jumătate de oră şi apoi să plec. Nu rentează niciodată să-l laşi pe client să stabilească el toate regulile jocului. Dacă e în stare să te sucească şi să te învârtească după cum vrea el, o să creadă că si alţii pot s-o facă, şi nu de-aia te angajează el. În momentul ăsta n-aveam chiar atât de tare nevoie de un angajament încât să-l las pe cine ştie ce înfumurat de pe coasta de răsărit să mă trateze ca pe un grăjdar, chiar dacă o fi fost vreun tip de şef dintr-ăla dintr-un birou cu lambriuri de la etajul optzeci şi cinci cu un şir de butoane în faţă şi dictafon şi o secretară îmbrăcată într-o uniformă specială creată de Casa de mode Hattie Carnegie, cu ochii aceia mari, frumoşi şi promiţători. Era genul de şef care-ţi spunea să fii acolo la nouă fix şi dacă nu-l aşteptai liniştit şi cu un zâmbet încântat pe mutră în momentul când sosea, două ore mai târziu, purtat pe aripile unui whisky dublu, făcea o adevărată criză de turbare şefească jignită, care necesita cinci săptămâni petrecute la Acapulco pentru a-şi putea reveni.

Bătrânul chelner de la bar trecu agale pe acolo şi aruncă o privire blândă spre băutura mea slabă – scotch cu apă. Am clătinat din cap şi el şi-a înclinat părul cărunt şi tocmai atunci în local a intrat un vis. O clipă mi s-a părut că în bar nu se mai aude nici cel mai mic sunet, că şmecherii buni de gură au amuţit şi că beţivul de la bar a încetat să mai bolborosească şi că totul e exact ca atunci când dirijorul bate în pupitru şi ridică braţele şi le ţine suspendate în aer.

Era subţirică şi destul de înaltă, îmbrăcată cu un taior alb de in şi cu o eşarfă alb-negru cu picăţele. Părul ei avea auriul palid al unei prinţese din basme. Exista pe el o pălăriuţă în care vârfurile pletelor aurii se strângeau ca o păsărică în cuibarul ei. Ochii îi erau albaştri ca albăstrelele, o culoare rar întâlnită, iar genele erau lungi şi aproape că erau prea palide. Ajunse la masa din partea opusă şi tocmai îşi scotea o mănuşă albă şi lungă când bătrânul chelner îi trase masa ca să se aşeze, cu o grabă cu care nici un chelner nu o va face vreodată pentru mine. Visul se aşeză, îşi puse mănuşile sub bareta de la poşetă şi-i mulţumi cu un zâmbet atât de dulce, de o puritate atât de perfectă, încât bietul om rămase ca lovit de dambla. Îi zise ceva cu glas foarte scăzut. El se îndepărtă în grabă copleşit. Iată un individ care avea într-adevăr o misiune în viaţă.

Am sorbit-o din ochi. Mi-a surprins privirea. Şi-a ridicat ochii cam de un centimetru şi jumătate, după care am dispărut complet din raza ei, vizuală, de parcă nu aş mai fi fost acolo. Dar oriunde aş fi fost, tot cu respiraţia tăiată de emoţie aş fi rămas.

Sunt blonde şi blonde, şi cuvântul ăsta a ajuns să fie astăzi un fel de glumă şablon. Toate blondele au părţile lor bune şi părţile lor rele, poate doar cu excepţia celor metalice care, până se oxigenează, sunt tot atât de blonde ca şi un zulus iar din punctul de vedere al inimii, la fel de moi ca un trotuar. Există micuţa blondă chipeşă care ciripeşte şi scoate triluri, dar există şi blonda corpolentă, statuară, care te ţine la distanţă cu o privire albastră ca gheaţa. Există apoi blonda care te priveşte de dedesubt şi care miroase frumos şi are o licărire ca razele soarelui pe apă şi se agaţă de braţul tău, şi întotdeauna când o duci acasă e grozav, grozav de obosită. Face gestul acela deznădăjduit şi are blestemata aia de durere de cap şi îţi vine s-o iei la palme, numai că te bucuri că ai descoperit chestia cu durerea de cap înainte de a fi investit în ea prea mult timp, prea mulţi bani şi prea multe speranţe. Pentru că durerea de cap o să rămână întotdeauna acolo, o armă care nu se uzează niciodată şi este la fel de ucigătoare ca şi pumnalul asasinului plătit sau sticluţa cu otravă a Lucreţiei Borgia.

Există şi blonda moale şi dispusă şi alcoolică, căreia nu-i pasă ce pune pe ea, atâta vreme cât e de nurcă, şi nici unde merge, atâta vreme cât e vorba de un local elegant unde curge gârlă şampania demisec. Mai e şi blondişoara micuţă şi înfiptă care e niţeluş palidă şi vrea să nu rămână nimănui datoare, şi e plină de raze însorite şi de bun simţ şi se pricepe straşnic la judo, fiind în stare să arunce peste umăr un şofer de camion, fără să scape măcar o vorbuliţă din ultimul editorial al lui *Saturday Review*. Şi pe urmă mai e şi blonduţa foarte palidă cu o anemie de un gen care nu ucide, dar nici nu se vindecă. Tânjeşte lânced prin locuri întunecoase şi vorbeşte în şoaptă ca din neant şi n-o poţi atinge nici măcar cu un deget, în primul rând pentru că nu vrei, şi în al doilea rând pentru că citeşte *Pustiul* lui T.S. Eliot sau pe Dante în original, sau pe Kafka şi Kierkegaard sau studiază provensala. Adoră muzica şi când Filarmonica din New York cântă Hindemith îţi poate spune care din cei şase contrabaşi a intrat cu o fracţiune de secundă prea târziu. După câte am auzit, şi Toscanini e în stare de aşa ceva. Asta înseamnă că sunt cel puţin doi.

Şi, în sfârşit, există şi exponatul splendid care va supravieţui celor trei şantajişti de înaltă clasă şi apoi se va căsători cu vreo doi milionari, în schimbul sumei de un milion de căciuli, şi-şi va încheia existenţa cu o vilă roz-pal la Cap d'Antibes, cu un Alfa Romeo, cu pilot şi copilot cu tot, şi cu un grajd întreg de aristocraţi uzaţi, pe care îi va trata cu aerul distrat şi afectuos al unui duce vârstnic care-i spune noapte-bună majordomului său.

Visul din faţa mea n-avea nimic din toate acestea, şi nici măcar ceva din genul ăsta. Era greu de clasificat, la fel de exotică şi de limpede ca apa pâraielor de munte, la fel de inefabilă ca şi culoarea acestora. Tot mă mai holbam la ea când un glas din spate îmi spuse:

— Am întârziat îngrozitor. Îmi cer scuze. E din cauza ăsteia. Mă numesc Howard Spencer. Dumneavoastră sunteţi domnul Marlowe, fireşte.

Am întors capul şi m-am uitat la el. Era un bărbat între două vârste, cam durduliu, îmbrăcat ca şi cum nu s-ar fi preocupat niciodată de haine, dar proaspăt bărbierit şi cu părul cam rar bine lins pe capul puţin lătăreţ. Purta o vestă ţipătoare parte peste parte – o chestie pe care n-ai s-o mai vezi în California decât cel mult la vreun bostonian venit în vizită. Avea ochelari fără ramă şi bătea cu mâna într-o servietă jerpelită care, evident, explica vorbele „din cauza ăsteia”.

— Trei manuscrise noi-nouţe. Romane. Ar fi jenant pentru mine să le pierd înainte să avem şansa de a le respinge. Făcu un semn bătrânului chelner care tocmai se dădea înapoi după ce aşezase cu grijă un pahar înalt cu ceva verde în faţa visului. Eu unul am o slăbiciune pentru gin cu suc de portocale. De fapt e o băutură cam tâmpiţică. Şi dumneavoastră la fel? Bravo!

Am încuviinţat din cap şi bătrânul chelner s-a îndepărtat.

Arătând către servietă, l-am întrebat:

— De unde ştiţi că o să le respingeţi?

— Dacă ar face măcar două parale, nu mi le-ar fi lăsat înşişi autorii la hotel. Le-ar fi preluat vreo agenţie newyorkeză.

— Păi atunci de ce le mai luaţi?

— Parţial, ca să nu jignesc pe nimeni. Parţial, din pricina acelei şanse de unu la mie pentru care trăiesc toţi editorii. Dar în majoritatea cazurilor te afli la un cocteil şi ţi se prezintă tot felul de oameni şi unii dintre ei au scris romane şi tu eşti cu gâtlejul destul de bine umezit ca să manifeşti bunăvoinţă şi dragoste pentru neamul omenesc, aşa că le zici că ţi-ar face mare plăcere să vezi manuscrisul. Apoi ţi-l lasă la hotelul unde stai cu o iuţeală atât de greţoasă încât eşti silit să te prefaci că-l citeşti. Dar mă tem că nu prea vă interesează editorii şi problemele lor.

Chelnerul ne aduse băutura. Spencer îşi înşfăcă paharul şi trase o duşcă zdravănă. Nici n-o băgă în seamă pe blonda de vizavi. Mă bucuram de întreaga lui atenţie. Era un om foarte potrivit pentru a stabili contacte cu alţii.

— Dacă face parte din misiunea respectivă, din când în când se mai întâmplă să citesc şi eu câte o carte, i-am zis.

— Pe aici prin zonă stă unul dintre cei mai importanţi autori de-ai noştri, zise el în treacăt. S-ar putea să-l fi citit. Roger Wade.

— Îhî!

— V-am înţeles. Zâmbi cu tristeţe. Nu prea vă omorâţi după romanţurile istorice. Dar se vând al dracului de bine.

— Dar n-am vrut să spun nimic, domnule Spencer. I-am răsfoit o dată una din cărţi. Mi s-a părut de o banalitate revoltătoare. Greşesc foarte tare dacă vorbesc astfel?

Zâmbi echivoc:

— A, nu. Foarte mulţi oameni sunt de acord cu dumneavoastră. Dar chestia este că în momentul de faţă orice nouă carte de-a lui devine în mod automat un best-seller. Şi, dat fiind costul producţiei în zilele noastre, orice editor trebuie să aibă şi el vreo doi autori de mare succes.

M-am uitat peste masă la fata aurie. Îşi terminase limonada, sau ce-o fi fost, şi se uita la un ceas microscopic. Barul începuse să se mai umple, dar nu era încă zgomotos. Cei doi şmecheraşi încă mai fluturau din mâini, iar beţivanul trist de pe scaunul de la bar era acum flancat de doi tovarăşi de suferinţă. Mi-am întors privirile către Howard Spencer.

— Are vreo legătură cu problema dumneavoastră? l-am întrebat. Adică, vreau să zic, tipul ăsta, Wade.

Încuviinţă din cap. Mă mai cercetă o dată cu extrem de multă grijă.

— Vorbiţi-mi un pic despre dumneavoastră, domnule Marlowe, adică, dacă nu cumva aveţi ceva împotriva unei asemenea rugăminţi.

— Ce să vă spun? Sunt detectiv particular autorizat, şi nu chiar de ieri de-alaltăieri. Sunt un lup singuratic, necăsătorit, cam între două vârste şi deloc bogat. Am fost la închisoare, şi nu numai o dată. Nu mă ocup de probleme legate de divorţuri. Îmi place băuturica, îmi plac şi femeile, şi şahul, şi încă vreo câteva lucruri. Poliţia nu mă iubeşte prea mult, dar sunt vreo doi curcani cu care mă înţeleg binişor. Sunt de prin partea locului, născut la Santa Rosa, mi-au murit ambii părinţi, n-am nici fraţi, nici surori, şi într-o bună zi, când o să mă trimită cineva pe lumea ailaltă într-o fundătură întunecoasă – dacă aşa o să fie, după cum i se poate întâmpla în zilele noastre oricărui tip din branşa mea, şi multor oameni din orice branşă sau din nici o branşă – nimănui n-o să i se pară că viaţa şi-a pierdut sensul pentru el sau pentru ea.

— Înţeleg. Dar toate astea nu-mi spun exact ceea ce doream să aflu.

Mi-am terminat ginul cu suc de portocale. Nu-mi plăcea. I-am zâmbit:

— Am lăsat la o parte un singur detaliu, domnule Spencer. Am în buzunar un portret al lui Madison.

— Un portret al lui Madison? Mă tem că nu prea...

— O hârtie de cinci mii de dolari. O port întotdeauna la mine. E

mascota mea.

— Dumnezeule mare, îmi zise cu glasul stins. Dar nu e îngrozitor de primejdios?

— Cine zicea că dincolo de o anumită limită toate primejdiile sunt la fel?

— Cred că Walter Bagehot. Vorbea despre coşarii care caută hornuri înalte. Apoi rânji. Iertaţi-mă, dar eu sunt şi rămân editor. Aveţi dreptate, domnule Marlowe. Am să risc cu dumneavoastră. Dacă n-aş face-o, mi-aţi zice să mă duc naibii. E adevărat?

I-am răspuns şi eu cu un rânjet similar. A chemat chelnerul şi a cerut din nou aceeaşi băutură.

— Uitaţi-vă despre ce e vorba, îmi zise el cu multă grijă. Avem mari necazuri cu Roger Wade. Nu e în stare să termine o carte. A început să scape frânele din mână şi trebuie să existe vreo pricină ascunsă. Tipul parcă se destramă din ce în ce mai rău, cu fiecare zi ce trece. Are accese cumplite, de beţie şi de violenţă. Din când în când se face nevăzut zile întregi. Nu de mult şi-a aruncat nevasta pe scări şi a trebuit să fie internată în spital cu cinci coaste rupte. Ei nu se ceartă, ca să zic aşa, în sensul obişnuit al cuvântului. Tipul pur şi simplu îşi pierde minţile când bea. Spencer se lăsă pe spate şi-mi aruncă priviri sumbre. Trebuie neapărat să-l facem să-şi termine cartea. Avem absolută nevoie de ea. Aş putea zice chiar că, în oarecare măsură, până şi slujba mea depinde de asta. Dar mai avem nevoie şi de altceva pe deasupra. Vrem să salvăm un scriitor foarte capabil, care poate realiza lucruri mult mai bune decât a produs vreodată. Ceva merge prost, chiar foarte prost. Uite, de data asta am venit în California şi nici n-a vrut să mă primească. Îmi dau seama că toată povestea sună mai degrabă ca un caz de dat pe mâna unui psihiatru. Doamna Wade nu e de acord. E convinsă că soţul ei e întreg la minte, dar are ceva care-l roade şi-i mănâncă zilele. De exemplu, cineva care îl şantajează. Sunt căsătoriţi de cinci ani. S-ar putea să-i fi revenit în minte sau pe conştiinţă ceva din trecutul lui. S-ar putea chiar să fie – dar asta e doar aşa, o ipoteză la nimereală – vreun accident de la care a fugit, şi cineva îl are la mână. Nu prea ştim noi cum stau lucrurile. Dar am vrea să ştim. Şi suntem dispuşi să plătim bine rezolvarea necazului. Dacă se dovedeşte a fi o chestiune medicală, mă rog, asta este. Dacă nu, trebuie să existe o cheie a enigmei. Şi între timp, doamna Wade trebuie ocrotită. Altfel s-ar putea ca data viitoare s-o ucidă. Nu se ştie niciodată.

A venit şi al doilea rând de băutură. Pe-a mea am lăsat-o neatinsă şi m-am uitat la el cum dă jumătate dintr-a lui pe gât dintr-o înghiţitură. Mi-am aprins o ţigară şi l-am privit pur şi simplu.

— După câte îmi dau eu seama, nu un detectiv vă trebuie, ci un vrăjitor. Ce naiba aş putea să fac? Dacă m-aş afla întâmplător pe-acolo

exact la momentul respectiv, şi dacă nu mă copleşeşte cu forţa sau violenţa lui, l-aş putea eventual expedia la podea şi apoi la culcare. Dar asta ar însemna că ar trebui să *mă aflu* acolo. E cel mult o şansă contra o sută. Vă daţi seama de asta.

— E cam de statura dumneavoastră, dar nu e de aceeaşi condiţie fizică, adăugă Spencer. Şi am putea aranja să vă aflaţi acolo tot timpul.

— Greu. Şi pe urmă beţivanii sunt vicleni. Cu siguranţă că şi-ar alege momentul când nu sunt acolo ca să-şi facă el trăsnaia. Nu sunt pe piaţă în chip de infirmier.

— Un infirmier n-ar sluji la mare lucru. Roger Wade nu e genul de om care să accepte aşa ceva. E un tip foarte talentat pe care ceva l-a făcut să-şi iasă puţin din făgaşul obişnuit şi să-şi piardă stăpânirea de sine. A câştigat cam prea mulţi bani scriind maculatură pentru debili mintali. Dar singura salvare pentru un scriitor este să scrie. Dacă a mai rămas ceva valoros în el, o să iasă la iveală.

— Mă rog, să zicem că sunt mort după el, i-am replicat ostenit. E grozav. Dar e şi foarte primejdios. Are conştiinţa vinovată şi încearcă să şi-o înece în alcool. Ei bine, domnule Spencer, nu e genul meu de muncă.

— Am înţeles. Se uită la ceas cu o încruntare speriată care-i strânse pungă întreaga faţă şi o făcu să pară îmbătrânită şi zbârcită. În orice caz, nu vă puteţi supăra pe mine că am încercat.

Întinse mâna după servieta lui umflată în timp ce eu îmi aruncam privirile spre fata aurie. Tocmai se pregătea să plece. Chelnerul cărunt se tot împleticea pe lângă ea cu nota de plată. Îi oferi nişte bani şi un zâmbet frumos iar el păru atât de încântat de parcă ar fi dat mâna cu Tatăl-a-tot-ţiitorul. Ea îşi făcu buzele, îşi puse mănuşile albe iar chelnerul trase masa aproape până în mijlocul sălii, ca să-i lase loc să iasă.

M-am uitat o clipă la Spencer. Privea încruntat paharul gol de pe marginea mesei. Îşi luase servieta pe genunchi.

— Ascultaţi, i-am zis. Am să mă duc să-l văd pe individ şi am să încerc să-l cântăresc din ochi, dacă mi-o cereţi insistent. Am să stau de vorbă cu nevastă-sa. Dar, după câte cred, el o să mă dea afară în brânci.

Un glas, care nu era al lui Spencer zise:

— Nu, domnule Marlowe, n-aş crede să facă una ca asta. Dimpotrivă, cred că, probabil, o să te simpatizeze.

Ridicând privirea, m-am uitat drept în ochii viorii. Stătea în picioare la capătul mesei. M-am ridicat şi m-am răsucit către fundul separeului, în modul acela stângaci şi jenat în care trebuie să rămâi în picioare când nu poţi să ieşi din boxă.

— Te rog să nu te ridici, îmi zise ea cu un glas asemănător

materialului cu care se căptuşesc norii albi într-o zi de vară. Ştiu că îţi datorez nişte scuze, dar mi s-a părut destul de important pentru mine să am prilejul de a te observa puţin înainte de a mă prezenta. Mă numesc Eileen Wade.

Spencer zise ţâfnos:

— Să ştii, Eileen, că nu-l interesează treaba.

Ea zâmbi dulce:

— Nu sunt de aceeaşi părere.

Am încercat să-mi vin în fire. Rămăsesem acolo în picioare dar fără un echilibru prea stabil, cu gura căscată şi respirând totuşi greu, ca o studentă emoţionată la examen. Era într-adevăr o apariţie.

Văzută de aproape, îţi cam lua piuitul.

— N-am spus că nu mă interesează, doamnă Wade. Ceea ce am spus, sau, mai bine zis, am vrut să spun, e că nu mi s-a părut să fie de vreun folos. Şi că s-ar putea să fie o greşeală cumplită din partea mea să încerc. S-ar putea chiar să stric foarte rău lucrurile.

Deveni foarte gravă. Zâmbetul dispăruse:

— Domnule Marlowe cred că te cam grăbeşti să iei o hotărâre. Nu poţi judeca oamenii după ceea ce fac. În cazul când îi judeci, totuşi, trebuie s-o faci după ceea ce sunt.

Am încuviinţat vag din cap, pentru că asta era exact felul în care mă gândisem şi eu în privinţa lui Terry Lennox. Judecat după fapte, nu făcea doi bani, cu excepţia acelei clipe fulgerătoare de glorie din adăpostul de pe front – dacă nu cumva Menendez minţise – însă faptele sunt departe de a spune întreaga poveste. Fusese un om pe care era imposibil să-l antipatizezi. Parcă într-o viaţă de om întâlneşti multe persoane despre care poţi spune un asemenea lucru?

— Şi pentru asta trebuie să-i cunoşti, adăugă ea pe un ton amabil. La revedere, domnule Marlowe. Dacă te răzgândeşti cumva... Deschise repede poşeta şi-mi întinse o carte de vizită. Şi, în orice caz, îţi mulţumesc că te-ai deranjat să vii până aici.

L-a salutat din cap pe Spencer şi s-a îndepărtat. Am urmărit-o cu privirea până a ieşit din bar şi a trecut prin anexa cu pereţi de sticlă către restaurant. Mergea admirabil şi avea un trup superb. N-am pierdut-o din ochi decât când a cotit prin arcada ce dădea în hol. I-am văzut şi ultima licărire a fustei albe de in când dădea colţul. Apoi m-am lăsat la loc pe canapeaua din boxă şi am înhăţat paharul de gin cu suc de portocale.

Spencer mă supraveghea. În ochii lui era o licărire aspră.

— Drăguţă treabă, i-am zis, dar merita să vă uitaţi măcar din când în când la ea. Un vis ca ăsta nu merită să zacă acolo lângă dumneavoastră douăzeci de minute fără să-l băgaţi în seamă.

— Da, ce prostie din partea mea, nu?

Încerca să zâmbească dar de fapt nu ţinea foarte mult la asta. Nu

prea îi plăcuse felul în care mă zgâisem la ea. Oamenii au idei atât de ciudate despre detectivii particulari. Când te gândeşti să bagi unul în casă...

— Să nu vă gândiţi că pe cel aflat aici de faţă o să vi-l băgaţi în casă, i-am zis. Sau, în orice caz, trebuie mai întâi să născociţi o altă poveste. Sunt convins că puteţi realiza mai mult decât să încercaţi să mă convingeţi că cineva – oricine, indiferent dacă e beat sau treaz – ar fi în stare să o arunce pe scări pe splendoarea aia şi să-i rupă cinci coaste.

Roşi. Mâinile i se strânseră convulsiv pe servietă:

— Adică mă socotiţi mincinos?

— Ce importanţă are? V-aţi jucat bine rolul. Se prea poate ca şi dumneavoastră să vi se fi aprins un pic călcâiele după cucoană, la urma urmei.

Se ridică brusc:

— Nu-mi place tonul dumneavoastră. Şi nu sunt sigur dacă-mi place măcar persoana *dumneavoastră.* Vă rog, fiţi amabil şi uitaţi întreaga poveste. Sper că banii ăştia sunt de-ajuns ca să vă compenseze timpul pierdut.

Aruncă o hârtie de douăzeci de dolari pe masă şi apoi mai adăugă vreo câţiva pentru chelner. Rămase o clipă în picioare, privindu-mă lung, de sus. Ochii îi scăpărau şi era încă roşu la faţă.

— Sunt căsătorit şi am patru copii, îmi zise brusc.

— Felicitări.

A scos un sunet ciudat din gât, apoi s-a răsucit pe călcâie şi a plecat cu paşi iuţi. M-am uitat puţin în urma lui şi apoi nu m-am mai uitat. Mi-am terminat băutura, mi-am scos pachetul de ţigări, l-am scuturat ca să salt o ţigară, am băgat-o în gură şi am aprins-o. Bătrânul chelner s-a apropiat şi s-a uitat la bani.

— Mai doriţi să mai comandaţi ceva, vă rog?

— Nu. Toţi banii ăia sunt pentru dumneata.

Îi ridică încetişor:

— Vă rog, domnule, asta e o hârtie de douăzeci de dolari. Domnul care i-a lăsat n-a văzut bine.

— Doar ştie să citească. Banii sunt toţi ai dumitale.

— Vă mulţumesc foarte mult. Dacă nu cumva e o greşeală, domnule...

— Nu e nici o greşeală.

Dădu din cap de mai multe ori şi se îndepărtă fără să-i dispară îngrijorarea de pe faţă. Barul începuse să se umple. Vreo două fecioare cu trupuri aerodinamice trecură pe acolo cântând şi fluturând din mâini. Cunoşteau pe cei doi şmecheraşi din boxa mai îndepărtată. Atmosfera începuse să fie smălţată de păpuşele şi unghii stacojii.

Am fumat ţigara până la jumătate, încruntând din sprâncene şi

uitându-mă urât fără să ştiu exact la ce, iar apoi m-am ridicat, dând să plec. M-am întors ca să-mi iau ţigările şi din spate m-a izbit ceva. Era tocmai ce-mi trebuia. M-am răsucit pe călcâie şi am dat cu ochii de profilul unui amic cu faţa lătăreaţă, îmbrăcat într-o flanelă albă exagerat de umflată. Avea braţul întins al personalităţilor care umblă amarnic după popularitate şi zâmbetul cu gura până la urechi al individului care nu pierde niciodată la o vânzare.

I-am apucat braţul întins şi i l-am învârtit ca pe un titirez.

— Ce s-a întâmplat, sufleţel? Nu fac ăştia destul loc între mese pentru o personalitate atât de mare ca a dumitale?

Îşi eliberă braţul şi făcu urât:

— Nu te umfla aşa în pene, naţie, că acuşi îţi mut fălcile.

— Ha-ha! S-ar putea să fii centru înaintaş la yankei şi să loveşti mingea cu bâta.

Îşi încordă pumnul uriaş, ameninţându-mă.

— Vai, iubiţel, dar menajează-ţi manichiura.

La această replică a mea încercă să-şi stăpânească tulburarea:

— Ia nu mai fă pe deşteptul, rânji el. În orice caz, o amânăm pe altă dată, când oi avea mai puţine lucruri în cap.

— Dar chiar se poate să ai şi mai puţine?

— Hai, şterge-o de-aici, mârâi el. Încă un banc dintr-ăsta isteţ, şi-o să-ţi aduni plombele de pe jos.

I-am răspuns tot cu un rânjet:

— Dă-mi un telefon, frumuşelule. Dar screme-te să faci un dialog mai bun.

Expresia de pe faţă i se schimbă. Începu să râdă:

— Ai ceva treabă cu filmele, bă, frumosule?

— Doar cu pozele de pulpe apetisante.

— Mă tem c-o să-ţi văd mutra la rubrica de fapte diverse, îmi spuse el în încheiere şi se îndepărtă continuând să rânjească.

Totul a fost doar o prostie însă, oricum, a avut darul să mă scape de dispoziţia tristă în care mă aflam. Am străbătut anexa şi holul hotelului până la intrarea principală. M-am oprit înainte de a ieşi ca să-mi pun ochelarii de soare. Abia după ce m-am urcat în maşină mi-am adus aminte să mă uit la cartea de vizită pe care mi-o dăduse Eileen Wade. Nu era una dintr-alea obişnuite, ci gravată în mod special, şi de fapt nu avea pe ea decât adresa şi un număr de telefon. *Doamna Roger Stearns Wade, Idle Valley Road, nr. 1247, Telephone: Idle Valley* 5—6324.

Ştiam o mulţime de lucruri despre cartierul Idle Valley şi ştiam că se schimbase în mare măsură din vremea când avea un corp de gardă, cu portar şi cu o poliţie angajată special, cu cazinoul pentru jocuri de noroc de pe lac şi cu animatoare la preţul de cincizeci de dolari bucata. După ce fusese închis cazinoul, cartierul începuse să fie

populat de oameni bogaţi dar liniştiţi. În felul acesta, devenise un rai al proprietarilor de pământ. Lacul era acum proprietatea unui club, ca şi malurile lui şi dacă nu eşti în graţiile ălora de la club, nu ajungi niciodată să te zbengui în apa lacului. Era foarte exclusivist, în singurul sens al cuvântului care mai stăruie în afară de înţelesul că e pur şi simplu scump.

Eu mă potriveam cu cartierul Idle Valley tot atât de bine ca un arpagic pe o îngheţată de banane.

Târziu, în cursul după-amiezii mi-a telefonat Howard Spencer. Îi trecuse furia şi voia să-mi spună că îi părea rău şi că n-a condus bine discuţia, şi că poate m-am răzgândit între timp.

— Am să-i fac o vizită, dacă mă invită el. Altfel, în nici un caz.

— Am înţeles. S-ar putea să iasă o primă frumuşică din chestia asta...

— Ascultaţi, domnule Spencer, i-am zis pierzându-mi răbdarea. Destinul nu-l poţi angaja plătindu-l cu o primă. Dacă doamna Wade se teme de individ, n-are decât să se mute de-acasă. Asta o priveşte. Nimeni n-ar putea s-o ocrotească de propriul ei soţ, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Nu există în lumea întreagă o forţă de protecţie capabilă să facă un asemenea lucru. Dar dumneavoastră nu vreţi să faceţi numai asta. Vreţi să ştiţi de ce, şi cum, şi când a luat-o individul razna, şi apoi să aranjaţi lucrurile ca să nu se mai întâmple încă o dată – cel puţin până când termină cartea aia. Dar asta depinde de el. Dacă ar ţine mult să scrie cartea aia afurisită, s-ar feri singur de băutură până când izbuteşte. Dumneavoastră vreţi al dracului de multe lucruri.

— Dar toate lucrurile merg mână în mână. E vorba de una şi aceeaşi problemă. Însă cred că înţeleg. Operaţia este puţin cam prea subtilă pentru genul dumneavoastră de activitate. Mă rog, la revedere. Astă seară plec înapoi la New York.

— Vă doresc călătorie plăcută.

Mi-a mulţumit şi a închis telefonul. Am uitat să-i spun că cei douăzeci de dolari ai lui i-am dat chelnerului. Mi-a venit în gând să-l chem la telefon ca să-i spun, dar pe urmă m-am răzgândit, fiindcă mi s-a părut că era deja prea trist şi necăjit.

Am închis biroul şi am pornit către localul lui Victor ca să beau un „burghiu”, cum îmi ceruse Terry în scrisoarea lui. M-am răzgândit. Nu eram într-o dispoziţie suficient de sentimentală. M-am dus în schimb la restaurantul Lowry, am băut un Martini şi am mâncat un cotlet grozav şi o budincă.

Când am ajuns acasă, am deschis televizorul şi m-am uitat la meciurile de box. Nu făceau două parale, doar nişte dansatori care ar fi putut foarte bine să intre în trupa lui Arthur Murray. Nu făceau decât să-şi folosească alonja, să se aplece, să eschiveze şi să fenteze ca

să-şi dezechilibreze adversarul. Nici unul din ei nu era în stare să dea o lovitură destul de puternică măcar ca să-şi trezească bunica din somnul de după-amiază. Spectatorii urlau şi arbitrul tot pocnea din palme ca să-i stimuleze să se lupte ca lumea, dar ei continuau să se legene, să se bâţâie şi să plaseze din când în când câte o directă de stânga de la mare distanţă. Am schimbat canalul şi m-am uitat la o piesă poliţistă. Acţiunea se petrecea într-un budoar şi feţele erau obosite şi mult prea familiare, şi deloc frumoase. Dialogul era submediocru. Pentru obţinerea unor efecte umoristice de compensaţie, detectivul avea un servitor negru. Dar treaba era inutilă, căci comicul venea chiar din propriul său ridicol. Iar programele comerciale erau de o calitate menită să îngreţoşeze până şi o capră crescută cu sârmă ghimpată şi cu cioburi de sticlă.

Am închis televizorul şi am fumat încet o ţigară densă, mentolată. Mi-a făcut bine la gât. Şi tutunul era bun. Din păcate, n-am observat ce marcă era. Tocmai mă pregăteam să trag pe dreapta, când mi-a telefonat sergentul detectiv Green, de la Brigada criminală.

— M-am gândit că poate nu ţi-ar displace să afli că acum vreo două zile l-au îngropat pe prietenul dumitale Lennox, chiar în orăşelul ăla mexican unde a murit. Familia a fost reprezentată la înmormântare de un avocat. De data asta ai avut destul de mult noroc, Marlowe. Data viitoare când îţi mai trece prin cap să-ţi ajuţi un prieten să fugă din ţară, abţine-te.

— Câte gloanţe avea în el?

— Ce mai e şi asta? lătră poliţistul. Tăcu o vreme, după care, cu evidentă grijă, adăugă: Unul, cred eu. De obicei, e suficient când îşi zboară cineva creierii. Avocatul aduce cu el nişte amprente, fotografii şi ce avea mortul prin buzunare. Mai vrei să ştii ceva?

— Aş mai vrea, dar n-ai cum să-mi spui dumneata. Aş vrea să ştiu cine a ucis-o pe nevasta lui Lennox.

— Cristoase, dar nu ţi-a zis Grenz că a lăsat pe masă o mărturisire completă? Sau cel puţin aşa reiese din ziare. Ce, nu mai citeşti ziarele?

— Mulţumesc foarte mult pentru telefon, domnule sergent. Ai fost realmente foarte amabil.

— Ascultă, Marlowe, reluă el cu o voce care scârţâia. Dacă mai ai ceva idei năstruşnice despre cazul ăsta şi ai chef să le spui în gura mare, s-ar putea să-ţi atragi o mulţime de neplăceri. Cazul este închis, terminat şi pus la naftalină. Şi să ştii că ăsta e un mare noroc pentru dumneata. În statul nostru, complicitatea după comiterea crimei se pedepseşte până la cinci ani închisoare. Şi dă-mi voie să-ţi mai spun ceva. Sunt de multă vreme poliţist şi un lucru pe care l-am învăţat fără posibilitate de tăgadă e că nu întotdeauna te bagă la zdup pentru ceea ce ai făcut. Mai degrabă pentru ceea ce ar suna mai frumos în faţa tribunalului. Noapte-bună.

A închis înainte de a-i putea răspunde. Am pus telefonul la loc în furcă, gândindu-mă că un poliţist cinstit, cu conştiinţa încărcată, se poartă întotdeauna aspru. Dar la fel face şi un poliţist necinstit. Şi, la urma urmei, de fapt aşa face toată lumea, chiar şi eu.

CAPITOLUL 14

A doua zi dimineaţă, soneria a sunat tocmai când mă ştergeam pe la urechi de pudra cu care mă dădusem după bărbierit. Când am deschis uşa, m-am trezit privind drept în nişte ochi viorii. De data asta era îmbrăcată cu o rochie de culoare maro, tot din in, şi purta o eşarfă portocalie, dar n-avea nici cercei, nici pălărie. Părea niţel palidă, însă n-avea aerul că a mai aruncat-o cineva pe scări. Mi-a zâmbit şovăielnic.

— Domnule Marlowe, ştiu că n-ar fi trebuit să vin aici să te deranjez, mai ales că probabil nici n-ai apucat să-ţi iei micul dejun. Dar nu prea îmi venea să te vizitez la birou şi nu pot să sufăr să discut la telefon probleme personale.

— Desigur. Poftiţi înăuntru, doamnă Wade. Să vă fac şi dumneavoastră o cafea?

A intrat în living-room şi s-a aşezat pe canapea fără să se uite la nimic. Şi-a balansat încet poşeta, apoi şi-a pus-o în poală, şezând cu genunchii foarte strânşi. Părea puţin cam preţioasă. Am deschis ferestrele, am ridicat jaluzelele şi am luat scrumiera plină de mucuri de ţigară de pe măsuţa de cocteiluri din faţa ei.

— Mulţumesc foarte mult. O cafea neagră şi amară, te rog. Fără nici un pic de zahăr.

M-am dus la bucătărie şi am întins un şerveţel de hârtie pe o tăviţă verde de metal. Părea la fel de sărăcăcios ca un guler de celuloid. L-am mototolit şi am scos o chestie dintr-aia cu franjuri, care se vinde în seturi, cu mici şerveţele triunghiulare. Rămăseseră prin casă, împreună cu majoritatea mobilei. Am scos două ceşti de cafea de porţelan bun, le-am umplut şi am dus tava înăuntru.

Sorbi două înghiţituri.

— E foarte bună. Văd că te pricepi să faci cafea.

— Ultima dată când a băut cineva cafea la mine era exact înainte de a mă duce la închisoare. Bănuiesc că ştiţi, doamnă Wade, că am stat la răcoare.

Încuviinţă din cap:

— Fireşte. Erai suspectat că l-ai ajutat să fugă, nu?

— Nu mi-au zis. Mi-au găsit numărul de telefon notat pe o agendă din camera lui. Mi-au pus întrebări la care n-am răspuns – mai ales din cauza modului în care îmi erau puse. Dar mă tem că asta nu poate să vă intereseze pe dumneavoastră.

Îşi puse ceaşca pe măsuţă, cu multă grijă, se lăsă pe spate şi îmi zâmbi. Refuză ţigara pe care i-o ofeream:

— Nu, mulţumesc, nu fumez. În schimb, să ştii că mă interesează povestea. O vecină de-a noastră cunoştea familia Lennox. Bănuiesc că el îşi pierduse minţile, pentru că, din câte am auzit, nu părea să fie violent şi în nici un caz criminal.

Mi-am umplut o pipă scurtă cu striuri şi am aprins-o.

— Aşa am şi eu impresia. Fusese grav rănit în război. Dar a murit, şi acum totul s-a sfârşit. Şi nu cred că aţi venit aici ca să vorbim despre asta.

Clătină încet din cap:

— Era prietenul dumitale, domnule Marlowe. Probabil că ai o opinie destul de fermă. Şi după părerea mea, chiar şi dumneata eşti un om destul de hotărât.

Mi-am îndesat tutunul în pipă şi am reaprins-o. Nu m-am grăbit deloc şi am privit-o peste căuşul pipei, în timp ce îndeplineam tacticos această operaţie.

— Uitaţi ce e, doamnă Wade, i-am zis în cele din urmă. Părerea mea nu face doi bani. Se întâmplă în fiecare zi. Oamenii cei mai neverosimili comit crimele cele mai neverosimile cu putinţă. Adeseori, o bătrânică foarte de treabă otrăveşte o întreagă familie. Copii la locul lor comit atacuri banditeşti multiple, uneori chiar şi cu împuşcături. Directori de bancă având un trecut nepătat, mai bine de douăzeci de ani de serviciu sunt demascaţi ca vechi delapidatori. Iar romancieri de succes, foarte populari şi presupuşi a fi fericiţi, se îmbată şi-şi bagă nevestele în spital. Ştim al dracului de puţine lucruri chiar şi despre prietenii noştri intimi.

Credeam că o să se simtă ca arsă cu fierul roşu, dar când colo nu a făcut altceva decât să strângă din buze şi să-şi micşoreze ochii.

— Howard Spencer n-ar fi trebuit să-ţi spună acest amănunt. De fapt a fost vina mea. N-am fost destul de înţeleaptă să mă feresc de el. De atunci încoace am învăţat şi eu că singurul lucru pe care nu trebuie să-l faci niciodată unui bărbat care bea prea mult, e să încerci să-l opreşti. Probabil că dumneata cunoşti lucrul ăsta mult mai bine decât mine.

— Cu siguranţă că nu-l poţi opri cu ajutorul cuvintelor. Dacă ai noroc şi dacă întâmplător ai şi destulă putere, izbuteşti uneori să-l împiedici să-şi facă lui însuşi rău sau altcuiva. Dar chiar şi pentru asta e nevoie de mult noroc.

Întinse tăcută mâna după ceaşca de cafea şi farfurioară. Şi mâinile erau la fel de gingaşe ca şi tot restul fiinţei ei. Unghiile erau de o formă frumoasă şi bine îngrijite şi abia atinse cu ojă de-o culoare deschisă.

— Ţi-a spus Howard că de data asta nici nu l-a putut vedea pe

soţul meu?

— Da.

Îşi termină cafeaua şi, cu grijă, aşează ceaşca la loc pe tăviţă. Câteva secunde îşi găsi de lucru cu linguriţa. Apoi îmi vorbi fără să ridice ochii spre mine.

— Dar nu ţi-a spus de ce, pentru că de fapt nici nu ştia. Eu ţin foarte mult la Howard, dar e tipul de patron care vrea să le rezolve el pe toate. Se crede mare şef.

Am aşteptat, fără să zic nimic. A urmat un nou răstimp de tăcere. Mi-a aruncat o privire iute, pe urmă şi-a întors-o din nou de la mine. Cu glas foarte dulce mi-a spus:

— Soţul meu lipseşte de-acasă de trei zile. Nu ştiu unde e. Am venit aici ca să te rog să-l găseşti şi să-l aduci acasă. O, s-a mai întâmplat şi altă dată. O dată a condus chiar el maşina până la Portland şi acolo i s-a făcut rău într-un hotel şi a trebuit să aducă un doctor ca să-l trezească din criză. E de mirare cum de a izbutit să străbată o distanţă atât de mare fără să dea de vreun bucluc. Nu mâncase nimic de trei zile. Altă dată l-au găsit într-o baie turcească de la Long Beach, una dintre instituţiile acelea suedeze unde ţi se dau calmante. Iar ultima dată naufragiase într-un fel de mic sanatoriu particular şi probabil nu cu cea mai bună reputaţie. Asta s-a întâmplat acum mai puţin de trei săptămâni. N-a vrut să-mi spună nici numele sanatoriului, nici adresa lui, doar atât mi-a zis că a făcut o cură şi că s-a vindecat. Dar părea tare slăbit şi era palid ca moartea. L-am zărit o clipă pe individul care l-a adus acasă. Era un bărbat înalt, îmbrăcat într-un fel de costum de cowboy dar atât de complicat şi de elegant că nu-l vezi decât prin piese sau în filmele muzicale tehnicolore. L-a lăsat pe Roger pe alee, apoi a băgat în marşarier şi s-a îndepărtat fulgerător.

— Se prea poate să fi fost vreo fermă turistică dintre acelea în care nişte cowboy domesticiţi îşi cheltuiesc puţinii gologani pe care-i câştigă pe un costum dintr-ăsta extravagant, cu care înnebunesc femeile. Tocmai ăsta e rostul lor.

Deschise poşeta şi scoase o hârtie împăturită.

— Ţi-am adus un cec cu cinci sute de dolari, domnule Marlowe. Vrei să-l accepţi ca onorariu?

Mi-a lăsat cecul pe masă. M-am uitat la el dar nu l-am atins.

— Dar de ce? am întrebat-o. Spuneţi că lipseşte de trei zile. E nevoie de cel puţin trei sau patru zile ca să trezeşti un alcoolic şi să-l hrăneşti cât de cât. Nu credeţi că o să se întoarcă la fel ca şi altă dată? Sau de data asta vi se pare că ar fi ceva ieşit din comun?

— Domnule Marlowe, îţi mărturisesc că nu cred să mai poată rezista mult. O să-l distrugă. Intervalele dintre crize sunt din ce în ce mai scurte. Sunt groaznic de îngrijorată. Ba chiar mai mult decât îngrijorată, sunt speriată la culme. E nefiresc. Suntem căsătoriţi de

cinci ani. Lui Roger i-a plăcut întotdeauna să bea, dar n-a fost niciodată un psihopat. Ceva s-a stricat, rău de tot. Vreau neapărat să-l descoperim. Astă-noapte aproape că n-am închis ochii.

— Dar aveţi vreo idee *de ce* bea?

Ochii viorii mă priveau ţintă. În dimineaţa asta părea o fiinţă cam fragilă, dar cu siguranţă nu neputincioasă. Îşi muşcă buza şi clătină din cap.

— Dacă n-o fi cumva din pricina mea, îmi zise în cele din urmă aproape în şoaptă. Bărbaţilor li se întâmplă să înceteze să-şi mai iubească soţiile.

— Ştiţi, doamnă Wade, nu sunt decât amator în materie de psihologie. Un tip din branşa mea trebuie să se priceapă niţel şi la treburi dintr-astea. După cum văd eu lucrurile, mult mai probabil e faptul că a încetat să mai iubească genul de literatură pe care o scrie.

— Se poate, îmi răspunse ea pe un ton calm. Îmi închipui că mai toţi scriitorii trec prin asemenea crize. E adevărat că, după cât se pare, nu e în stare să termine cartea la care lucrează. Dar situaţia nu e de aşa natură încât să fie obligat s-o termine pentru a avea din ce plăti chiria. Nu mi se pare un motiv suficient.

— Ce fel de om e când e treaz?

Îmi zâmbi:

— Mde, eu una sigur că-l judec părtinitor. Mi se pare un om adorabil.

— Dar când e beat?

— E groaznic. Muşcător şi aspru şi crud. Are impresia că e spiritual, când de fapt e doar dezgustător.

— Văd că aţi trecut peste problema violenţei.

Ridică sprâncenele castanii:

— Asta s-a întâmplat doar o dată, domnule Marlowe. Şi am impresia că s-a făcut prea mult caz. Eu nu i-aş fi spus nici în ruptul capului lui Howard Spencer, dar i-a spus chiar Roger.

M-am ridicat şi am început să mă plimb prin cameră. Avea să fie o zi caniculară. Era deja foarte cald. Am tras jaluzelele la una din ferestre ca să împiedic razele soarelui să pătrundă. Apoi i-am turnat-o de la obraz:

— Ieri după-amiază l-am căutat în anuarul personalităţilor. Are patruzeci şi doi de ani, n-a fost căsătorit decât cu dumneavoastră, n-are copii. Se trage dintr-o familie din provincia Noua Anglie, a studiat la Andover şi la Universitatea Princeton. Are dosar din război şi încă de comportare foarte bună. A scris douăsprezece romane dintr-alea grase istorice şi decoltate, şi de capă şi spadă, şi fir-ar al dracului, toate au fost pe lista de best-sellers. Probabil că a câştigat o groază de bani. Dacă ar fi încetat să-şi iubească nevasta, pare să fie tipul care ar spune-o deschis şi ar divorţa. Dacă ar umbla brambura cu vreo altă

femeie, probabil că aţi fi aflat şi dumneavoastră, şi în orice caz, n-ar fi fost silit să se îmbete doar ca să dovedească ce prost se simte. Dacă sunteţi căsătoriţi de cinci ani, înseamnă că avea treizeci şi şapte când s-a întâmplat asta. După părerea mea, până la vârsta aceea ar fi trebuit să ştie cam tot ce trebuie în privinţa femeilor. Zic *cam,* fiindcă nimeni nu ajunge vreodată să ştie totul.

Am făcut o pauză, am privit-o şi ea mi-a zâmbit. Mi-am dat seama că n-am jignit-o. Am continuat:

— Howard Spencer mi-a sugerat – şi habar n-am pe ce temei – că ceea ce-l roade pe Roger Wade este ceva ce s-a întâmplat cu multă vreme în urmă, înainte de căsătoria dumneavoastră şi că a ieşit acum la iveală şi-l obsedează, şi-l doare mult mai tare decât e el în stare să suporte. Spencer se gândea la vreun şantaj. Dacă ar fi adevărat, aţi putea să ştiţi şi dumneavoastră?

Ea clătină încet din cap:

— Mă întrebi dacă aş putea să ştiu dacă Roger dă mulţi bani cuiva – răspunsul este nu, asta n-am de unde s-o ştiu. Nu mă amestec în conturile lui. Ar putea foarte bine să plătească o groază de bani fără ca eu să am habar.

— Atunci, e-n regulă. Necunoscându-l pe domnul Wade, nu prea am de unde să ştiu cum ar reacţiona când e luat din scurt. Dacă are un acces de violenţă, s-ar putea să frângă gâtul cuiva. Dacă această taină – indiferent în ce o fi constând ea – ar putea să dăuneze reputaţiei sale profesionale sau poziţiei sociale, sau chiar, dacă luăm un caz extrem, să-i aducă pe poliţişti pe-aici ca să-şi bage nasul în treburile lui, s-ar putea să plătească – cel puţin o vreme. Dar nici una din aceste supoziţii nu ne duce nicăieri. Dumneavoastră vreţi să-l găsim, sunteţi îngrijorată, chiar mai mult decât îngrijorată. Şi atunci eu ce să fac ca să-l găsesc? N-am nevoie de banii dumneavoastră, doamnă Wade. Sau, cel puţin, nu în momentul de faţă.

Băgă din nou mâna în poşetă şi scoase două bucăţi de hârtie galbenă. Păreau să fie nişte hârtii neimportante. Erau împăturite, iar una din ele chiar fusese mototolită cândva. Le netezi şi mi le înmână:

— Una am găsit-o pe biroul lui. Era foarte târziu, spre dimineaţă. Ştiam că a băut şi ştiam că nu s-a dus la culcare. Pe la ora două, am coborât să văd dacă nu i s-a întâmplat ceva – sau în orice caz, ceva grav, dacă nu cumva îl găsesc mort pe podea sau pe canapea, sau mai ştiu eu ce. Nu era acolo. Cealaltă foaie era în coşul de hârtii, sau mai bine zis, se agăţase de marginea lui, aşa că nu căzuse înăuntru.

M-am uitat la prima foaie, cea neboţită. Nu conţinea decât un scurt paragraf scris la maşină: „*Nu ţin să mă îndrăgostesc de mine însumi şi nu mai am* pe *nimeni altcineva de care să mă îndrăgostesc. Semnat: Roger (F. Scott Fitzgerald*) *Wade*. Post-scriptum. *De aceea n-am izbutit să termin* „*Ultimul magnat*”.

— Spuneţi-mi, doamnă Wade, dumneavoastră înţelegeţi ceva din povestea asta?

— Poza doar. Întotdeauna a fost un mare admirator al lui Scott Fitzgerald. Zice că Fitzgerald este cel mai mare beţivan din literatură de la Coleridge încoace – iar poetul englez se droga. Fii atent la dactilografie, domnule Marlowe. Textul este bătut clar, cu litere egale, şi fără greşeli.

— Am observat. Majoritatea oamenilor nu sunt în stare să-şi scrie nici măcar numele ca lumea când sunt ameţit de băutură.

Am desfăcut şi hârtia mototolită. Tot dactilografiată, tot fără greşeli sau inegalităţi. De data asta spunea: „*Nu-mi eşti simpatic, doctore V. Dar în momentul ăsta, de dumneata am nevoie*".

Doamna Wade îmi vorbi în timp ce încă mă mai uitam la hârtie:

— Habar n-am cine e *doctorul V.* Nu cunoaştem nici un doctor al cărui nume să aibă această iniţială. Bănuiesc că trebuie să fie cel ce ţine sanatoriul la care a fost ultima dată Roger

— Când l-a adus acasă ăla în costum de cowboy, soţul dumneavoastră n-a pomenit nici un fel de nume— nici măcar de locuri?

Clătină din cap:

— Nimic. M-am uitat şi în cartea de telefon. Sunt zeci de doctori de tot felul al căror nume începe cu litera V. Şi pe urmă, nu e chiar sigur că e numele de familie.

— Şi încă şi mai puţin probabil că e doctor. Asta readuce chestiunea banilor gheaţă. Un om curat ar accepta un cec, dar şarlatanii n-o fac, pentru că cecurile pot fi folosite drept probe materiale împotriva lor. Şi un tip dintr-ăsta nu se mulţumeşte niciodată cu bani puţini. Într-o casă dintr-aia, întreţinerea şi pensiunea costă enorm. Ca să nu mai vorbim de înţepătură.

Făcu o mutră nedumerită:

— Înţepătura?

— Majoritatea indivizilor ăstora dubioşi îşi droghează clienţii. Este modul cel mai simplu de a se descurca cu ei. Îi trimiţi în braţele lui Morfeu pe vreo zece-douăsprezece ore şi când se trezesc sunt băieţi cuminţi. Dar folosirea narcoticelor fără autorizaţie îţi poate asigura casă şi masă pe socoteala statului. Şi asta costă realmente foarte mult.

— Aha, înţeleg. Probabil că Roger avea la el câteva sute de dolari. Întotdeauna păstrează o asemenea sumă în birou. Nu ştiu de ce. Presupun că e un simplu capriciu. În momentul ăsta nu e nici un ban acolo.

— Bine. Am să încerc să dau de *doctorul V.* Nu prea ştiu cum, dar am să mă străduiesc. Luaţi-vă cecul, doamnă Wade.

— Dar de ce? Nu ai oare dreptul să...

— Mai târziu, mulţumesc. Şi aş prefera să-l primesc de la domnul

Wade. Nu prea o să fie el încântat de ceea ce fac.

— Dar dacă o fi bolnav şi neajutorat...

— Ar fi putut să-şi cheme medicul curant sau să vă roage pe dumneavoastră s-o faceţi. Ceea ce nu s-a întâmplat. Înseamnă că n-a vrut să procedeze astfel.

Îşi puse cecul la loc în poşetă şi se ridică. Avea un aer pierit, deznădăjduit.

— Doctorul nostru a refuzat să-l trateze, zise ea cu amărăciune.

— Dar există sute de doctori, doamnă Wade. Oricare din ei l-ar trata măcar o dată. Cei mai mulţi dintre ei ar petrece şi niţel timp în preajma lui. În zilele noastre, în medicină e o concurenţă destul de aprigă.

— Înţeleg. Cu siguranţă că ai dreptate.

S-a îndreptat încet spre uşă iar eu am însoţit-o.

— Aţi fi putut chema din proprie iniţiativă un doctor. De ce n-aţi făcut-o?

S-a întors şi m-a înfruntat deschis. Ochii îi străluceau. Parcă era şi o uşoară urmă de lacrimi în ei. Frumoasă tipă, fără doar şi poate.

— Pentru că-mi iubesc soţul, domnule Marlowe. Aş face orice ca să-l ajut. Dar ştiu şi ce gen de om e. Dacă aş chema doctorul ori de câte ori bea prea mult, n-aş mai avea prea multă vreme un soţ. Pe un bărbat în toată firea nu-l poţi trata ca pe un copil pe care-l doare gâtul.

— Ba poţi, dacă e alcoolic. Şi adeseori chiar şi trebuie, din nefericire.

Stătea foarte aproape de mine. Îi simţeam în nări parfumul. Sau cel puţin aşa mi s-a părut. Nu şi-l dăduse cu un pulverizator. Poate că, de fapt, era doar mireasma zilei de vară.

— Să presupunem că ar exista într-adevăr ceva ruşinos în trecutul lui, îmi zise, scoţând greu vorbele, una câte una, de parcă fiecare din ele ar fi avut un gust amar. Chiar şi ceva de natura unei crime. Pentru mine n-ar avea nici o importanţă. Dar nu vreau să fiu mijlocul prin care se descoperă acest lucru.

— În schimb, e în regulă dacă mă angajează Howard Spencer să-l scot la iveală?

Încetul cu încetul, faţa ei mă onoră cu un zâmbet:

— Chiar crezi că mă aşteptam să-i dai lui Howard alt răspuns decât cel pe care i l-ai dat, tocmai dumneata care ai preferat să mergi la închisoare decât să-ţi trădezi un prieten?

— Mulţumesc pentru elogiu, dar nu de asta am stat la pârnaie.

După o clipă de tăcere, a încuviinţat din cap, mi-a spus la revedere, şi a început să coboare treptele de lemn. Am privit-o până s-a urcat în maşină – un Jaguar gri foarte aerodinamic, ce părea nou-nouţ. Merse până la capătul străzii şi apoi întoarse la rondul de acolo.

În timp ce cobora dealul, i-am văzut mănuşa fluturând spre mine în chip de salut. Automobilul a dat colţul şi a dispărut.

O parte din faţada casei era acoperită de un oleandru roşu. Am auzit un fâlfăit şi o mică pasăre, dintr-acelea care parcă râd, când cântă, a început să piuie îngrijorată. Am izbutit s-o desluşesc printre ramurile de sus. Stătea agăţată şi dădea din aripi de parcă şi-ar fi ţinut cu greu echilibrul. Dinspre chiparoşii de la colţul casei s-a auzit doar un singur ciripit aspru de avertizare. Piuitul a încetat brusc şi păsărica dolofană a tăcut.

Am intrat în casă, am închis uşa şi am lăsat păsărica să-şi facă lecţia de zbor. Şi păsările trebuie să înveţe câte ceva.

CAPITOLUL 15

Indiferent cât de inteligent te crezi, tot trebuie să existe un lucru de la care să porneşti: un nume, o adresă, un cartier, nişte cunoştinţe, o atmosferă, un punct de referinţă oarecare. N-aveam altceva decât un text dactilografiat pe o foaie galbenă mototolită care spunea: „*Nu-mi eşti simpatic, doctore V. Dar în momentul ăsta, de dumneata am nevoie*”. Cu asta puteam foarte uşor să identific Oceanul Pacific, să petrec o lună străbătând listele a cinci-şase asociaţii medicale districtuale, şi să închei socotelile cu un zero mare şi rotund. În oraşul nostru, şarlatanii proliferează ca şoarecii. Pe o rază de o sută cincizeci de kilometri în jurul primăriei oraşului se află opt ţinuturi şi în fiecare oraş din fiecare ţinut există doctori, unii, adevăraţi profesionişti, alţii, doar nişte medici care dau sfaturi medicale prin poştă, care au diplome ca să taie bătături sau să-ţi facă masaj. Dintre doctorii adevăraţi, unii sunt prosperi, iar alţii sunt săraci, unii au o conştiinţă curată, alţii nu sunt prea siguri că le dă mâna să aibă aşa ceva. Un pacient bănos, cu un delirium tremens incipient ar putea fi o bună vacă de muls pentru tot felul de excentrici bătrâni cărora nu le prea mai merge aşa de bine în comerţul cu vitamine şi antibiotice. Dar fără vreun fir călăuzitor, fără un indiciu cheie n-aveam de unde să pornesc cercetările. Nu posedam aşa ceva, iar Eileen Wade fie că nu avea nici ea nici un indiciu, fie că nu ştia că-l are. Şi chiar dacă aş fi găsit pe cineva care să corespundă şi care ar fi avut un nume cu iniţiala potrivită, se putea dovedi că e vorba doar de un mit, în ceea ce-l privea pe Roger Wade. Aiureala aceea putea să fie doar ceva ce-i trecuse întâmplător prin cap, în timp ce făcea eforturi să se îmbete. Exact aşa cum aluzia la Scott Fitzgerald putea să fie doar o modalitate fantastică de a-şi lua rămas bun.

Într-o situaţie ca asta, omul neînsemnat încearcă să scormonească prin creierul omului important. Aşadar, l-am sunat pe un cunoscut de la Instituţia Carne, o agenţie ultraluxoasă din Beverly Hills, specializată în apărarea înaltei societăţi – apărare însemnând aproape orice lucru care era pe muchia legalităţii. Omul se numea George Peters şi mi-a zis că-mi poate acorda zece minute, dacă mă grăbesc.

Ocupau o jumătate din etajul doi al uneia dintre acele clădiri roz cu patru etaje, făcute parcă din vată de zahăr, în care uşile de la ascensor se deschid cu ajutorul unei celule fotoelectrice, coridoarele sunt răcoroase şi silenţioase, în parcaj fiecare loc are un nume scris pe

el, iar farmacistul din holul principal a făcut scurtă la mână tot umplând sticluţe cu somnifere.

Uşa era gri pe dinafară, şi avea o plăcuţă pe care scria cu litere de metal în relief, la fel de curate şi de ascuţite ca un cuţit nou-nouţ: *Instituţia Carne, Inc.* PREŞEDINTE: GERALD C. CARNE, INC. Dedesubt, cu litere mai mici: *intrare.* La urma urmei, putea să fie şi un trust de investiţii.

Biroul pentru informaţii era o cameră micuţă şi urâtă, dar urâţenia era intenţionată şi costisitoare. Mobila era stacojie şi verde închis, pereţii erau de un verde deschis fără haz, iar tablourile atârnate pe ei aveau rame verzi, cu nuanţe cam de trei ori mai închise. Înfăţişau bărbaţi în haine roşii pe cai voinici, suficient de trăsniţi ca să sară peste nişte garduri foarte înalte. Erau şi două oglinzi fără ramă, vopsite într-o nuanţă trandafirie destul de delicată şi totuşi dezgustătoare. Revistele de pe masa de mahon alb lustruit erau foarte recente şi fiecare număr era băgat într-o mapă de plastic transparent. Individul care făcuse decoraţiunile interioare era departe de a fi fost dintre aceia pe care-i sperie culorile. Mai mult ca sigur că purta cămăşi de culoarea ardeiului, pantaloni de culoarea dudelor, pantofi zebraţi şi chiloţi purpurii cu monograma scrisă armonios într-o foarte prietenoasă culoare portocalie.

Dar toată povestea era doar faţadă. Clienţilor Instituţiei Carne li se lua o taxă de minimum o sută de dolari pe zi şi în schimb ei aşteptau să fie serviţi la domiciliu. Nu erau obligaţi să stea cu ceasurile prin sălile de aşteptare. Carne fusese colonel în poliţia militară şi era un individ masiv, cu pielea rozalie şi rigid ca o scândură. Pe vremuri îmi oferise şi mie o slujbă, dar nu ajunsesem eu chiar în halul ăla de desperare încât s-o accept. Există o sută nouăzeci de chipuri de a fi ticălos şi Carne le cunoştea absolut pe toate.

O uşă glisantă din sticlă mată se deschise şi funcţionara de la informaţii se uită la mine. Avea un zâmbet metalic şi nişte ochi care păreau capabili să-ţi numere banii din portofel.

— Bună dimineaţa. Cu ce vă pot servi?

— Vreau să vorbesc cu domnul George Peters. Numele meu este Marlowe.

Puse pe ghişeu o agendă mare din piele verde.

— Sunteţi aşteptat, domnule Marlowe? Văd că numele dumneavoastră nu este trecut pe lista de audienţe.

— E o problemă personală. Am vorbit cu el adineauri la telefon.

— Înţeleg. Cum se scrie numele dumneavoastră, domnule Marlowe? Şi numele mic, vă rog?

I-am dat toate explicaţiile. Le-a trecut pe un formular lung şi îngust, şi l-a băgat cu marginea sub un ceas de pontaj.

— Pe cine ar trebui să impresioneze toate minunile astea? am

întrebat-o.

— În instituţia noastră suntem foarte atenţi cu toate detaliile, mi-a răspuns ea cu răceală. Domnul colonel Carne spune că nu se ştie niciodată când faptul cel mai neînsemnat cu putinţă se poate dovedi un element vital.

— Sau invers, i-am răspuns, dar ea nu m-a înţeles.

După ce a terminat cu scriptologia, a ridicat ochii şi mi-a zis:

— Am să vă anunţ domnului Peters.

I-am spus că asta mă umple de fericire. Peste un minut s-a deschis o uşă printre lambriuri şi Peters mi-a făcut semn să pătrund într-un coridor cenuşiu ca de cuirasat, pe parcursul căruia se înşirau birouaşe arătând ca nişte celule. Biroul lui era izolat fonic, avea o masă de lucru din oţel cenuşiu, cu două scaune asortate, un dictafon gri aşezat pe un postament tot gri, un telefon cu garnitură de scris de aceeaşi culoare ca pereţii şi podeaua. Pe pereţi se aflau vreo două fotografii înrămate – una reprezentându-l pe Carne în uniformă, cu casca lui de forma unui ghiocel, iar cealaltă, pe Carne civil, aşezat îndărătul unei mese de scris şi având o expresie insondabilă. Tot înrămată şi tot pe perete mai era şi o mică inscripţie inspiratoare, scrisă cu litere de oţel pe un fond gri:

UN FUNCŢIONAR AL INSTITUŢIEI CARNE SE ÎMBRACĂ, VORBEŞTE ŞI SE COMPORTĂ CA UN GENTLEMAN ÎN TOATE MOMENTELE ŞI ÎN TOATE LOCURILE. NU SE ADMIT EXCEPŢII DE LA ACEASTĂ REGULĂ.

Peters străbătu încăperea din doi paşi mari şi dădu la o parte una din fotografii. În peretele gri din spatele ei era instalat un microfon gri. Îl scoase afară, desfăcu un fir şi apoi îl împinse la loc. După care trase fotografia înapoi în faţa lui.

— În momentul de faţă aş fi şomer, îmi explică el, dacă porcul n-ar fi plecat, încercând să rezolve dosarul nu ştiu cărui actor prins conducând sub influenţa alcoolului. Toate comutatoarele pentru microfoane sunt în biroul lui. A întins sârme prin toată hardughia. Într-o dimineaţă i-am propus să instaleze un aparat de fotografiat cu microfilme, folosind infraroşiile şi să-l aşeze în biroul de informaţii în spatele unei oglinzi diafane. N-a fost prea încântat de această idee. Poate pentru că a avut-o altcineva înaintea lui.

S-a aşezat în unul din scaunele acelea grele, tari şi cenuşii. M-am uitat la el. Era un slăbănog deşirat, cu faţa osoasă şi pe cale de a cheli. Pielea lui avea înfăţişarea uzată a unui om care a stat cândva mult timp şi pe orice vreme în aer liber. Avea ochii duşi în fundul capului şi buza de sus ieşită în afară aproape la fel de mult ca şi nasul. Când zâmbea, jumătatea de jos a feţei îi dispărea prefăcându-se în două şanţuri enorme care mergeau de la nări până ia colţurile gurii lui imense.

— Cum naiba suporţi? l-am întrebat.

— Stai jos, prietene. Respiră liniştit, menţine-ţi vocea la un nivel scăzut şi nu uita că pentru un mărunt sticlete particular ca tine, un salariat al Instituţiei Carne reprezintă ceea ce este Toscanini pentru maimuţa flaşnetarului. Făcu o pauză şi apoi râânji. Suport pentru că puţin îmi pasă. Sunt bani buni şi atunci când Carne va începe să se poarte de parcă ar avea impresia că execut o pedeapsă în acea închisoare cu maximum de securitate pe care a condus-o el în Anglia în timpul războiului, îmi iau lichidarea şi mă car. Ce supărare ai? Am auzit că nu demult ai avut nişte neplăceri mari.

— Nu de asta mă plâng. Aş dori să mă uit o clipă la dosarul vostru cu clinicile clandestine pentru toxicomani. Ştiu precis că aveţi aşa ceva. Mi-a spus Eddie Dowst după ce şi-a dat demisia de aici.

A încuviinţat din cap:

— Eddie era un tip prea susceptibil pentru Instituţia Carne. Dosarul de care vorbeşti este ultrasecret. În nici o împrejurare nu e voie să dezvăluim persoanelor din afară nici un fel de informaţii confidenţiale. Ţi-l aduc imediat.

A ieşit şi eu m-am uitat la coşul de hârtii gri şi la linoleumul gri şi la colţurile de piele gri ale tamponului de pe birou. Peters s-a întors ţinând în mână un biblioraft gri. L-a pus pe birou şi l-a deschis.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar în hardughia asta chiar n-aveţi nimic care să nu fie cenuşiu?

— Steagul echipei, băiete. Spiritul de organizare. Da, am eu ceva care nu e cenuşiu.

Deschise un sertar de la masa de lucru şi scoase o havană lungă de vreo douăzeci de centimetri.

— Marca Upmann Thirty, mi-a zis. Am primit-o cadou de la un englez care deşi stă de patruzeci de ani în California mai zice şi acum „Parlament” în loc de „Congres”. Când e treaz, e doar un bătrân efeminat cu foarte mult farmec de suprafaţă, ceea ce pentru mine e perfect, pentru că mulţi oameni, chiar foarte mulţi, şi Carne printre ei, n-au nici un fel de farmec, nici de suprafaţă, nici de alt fel. Carne are tot atât de mult farmec cât trebuie să aibă şi izmenele unui oţelar. În schimb, când nu mai e treaz, clientul meu are o deprindere cam stranie: emite cecuri plătibile de către bănci care nu i-au auzit niciodată numele. Dar întotdeauna îşi repară greşeala, şi cu ajutorul meu, mai mult decât binevoitor, deocamdată a izbutit să vadă închisorile numai pe dinafară. El mi-a dat chestia asta. Ce-ar fi s-o fumăm împreună, ca două căpetenii de piei roşii care plănuiesc un masacru?

— Nu pot să fumez trabucuri.

Peters se uită cu tristeţe la havana uriaşă.

— Nici eu. Mă gândeam să i-o dau lui Carne. Dar de fapt nici nu e

o ţigară pe care s-o poată fuma un singur om, chiar dacă acest om este însuşi Marele Carne. Se încruntă deodată. Ştii ceva? Am impresia că trăncănesc cam prea mult despre Carne. Cred că sunt cam enervat. Trânti havana înapoi în sertar şi se uită la dosarul deschis. De ce avem noi nevoie de chestia asta?

— Sunt în căutarea unui alcoolic bine situat care are gusturi costisitoare şi bani suficienţi ca să şi le satisfacă. Deocamdată, nu s-a apucat încă să emită cecuri fără acoperire. Sau cel puţin n-am auzit eu de chestia asta. Are însă o tentă de violenţă în comportare, şi nevastă-sa e îngrijorată din pricina lui. Are impresia că individul e ascuns în cine ştie ce sanatoriu dintr-ăla particular de trezire din beţie, dar prea sigură nu e. Singurul indiciu pe care îl avem, este menţionarea în treacăt şi destul de incertă a unui anume *doctor V.* Avem doar iniţiala. Omul meu lipseşte de trei zile.

Peters mă privi gânditor:

— N-a trecut chiar aşa multă vreme, zise el. Ce rost are să te agiţi?

— Dacă-l descopăr eu înainte de a se întoarce el, primesc un onorariu.

Se uită încă o dată lung la mine şi clătină din cap:

— Nu prea m-am prins eu, dar n-are nimic. Ia să vedem. Începu să răsfoiască dosarul. Chiar aşa uşor nu e. Indivizii ăştia apar şi dispar. O singură literă nu e cine ştie ce mare brânză ca fir călăuzitor.

Scoase o pagină din dosar, mai întoarse altele, iar mai puse una deoparte, şi, în sfârşit, încă una.

— Uite, avem aici trei. Doctorul Amos Varley, osteopat. Clinică mare la Altadena. Face sau făcea vizite la domiciliul pacienţilor, chiar şi noaptea, în schimbul unui onorariu de cincizeci de dolari. Are şi două infirmiere autorizate. Acum vreo doi ani a avut o mică încurcătură cu poliţia drogurilor din statul ăsta şi şi-a predat carnetul de reţete. Informaţiile pe care le avem nu sunt puse chiar la zi.

Mi-am notat numele şi adresa din Altadena.

— Pe urmă îl avem pe doctorul Lester Vukanich, O.R.L.-ist, blocul Stockwell de pe bulevardul Hollywood. Asta e un leu. În cea mai mare parte a timpului, dă consultaţii în cabinet şi s-ar părea că s-a specializat în sinuzite cronice. Totul pare să fie foarte curat. Tipicul e următorul: intri şi te plângi de dureri la sinusuri şi el îţi spală cornetele. Bineînţeles că mai întâi trebuie să te anestezieze cu novocaină. Dar dacă îi plac ochii tăi, nu e nevoie să fie neapărat novocaină. Te-ai prins?

— Sigur.

Am notat şi asta.

— Deci totul e în regulă, continuă Peters citind mai departe. În mod evident, dificultatea e legată de modul de aprovizionare. Aşa că

doctorul Vukanich al nostru pescuieşte foarte mult în largul coastei, la Ensenada şi zboară până acolo cu avionul lui personal.

— Mă tem că nu va putea să reziste prea mult dacă-şi aduce singur drogurile.

Peters stătu niţel pe gânduri şi apoi clătină din cap:

— Nu sunt de aceeaşi părere. Ar putea să reziste la nesfârşit, dacă nu se dovedeşte prea lacom. Singura primejdie reală pentru el ar fi nemulţumirea vreunui client – iartă-mă, am vrut să spun pacient – dar probabil că ştie cum să rezolve treburi dintr-astea. De cincisprezece ani foloseşte acelaşi cabinet.

— De unde naiba aflaţi voi chestiile astea? l-am întrebat.

— Suntem o instituţie, băieţi. Nu un simplu lup singuratic ca tine. Unele le stoarcem chiar de la clienţi, altele de la oameni dinăuntru. Lui Carne nu-i e frică să cheltuiască ceva gologani. Şi pe urmă, când vrea să fie sociabil reuşeşte într-un mod foarte elegant.

— Cred că s-ar da în vânt să audă conversaţia asta.

— Dă-l dracului! Ei, ultimul număr din programul nostru de astăzi îl susţine un individ numit Verringer. Funcţionarul nostru care i-a alcătuit dosarul nu mai lucrează de mult la noi. Se pare că pe vremuri o poetesă s-a sinucis la ferma lui Verringer din Sepulveda Canyon. Tipul ţine un fel de colonie artistică pentru scriitori şi alţi indivizi dintr-ăştia care sunt amatori de izolare şi de o atmosferă agreabilă. Tarifele lui sunt destul de moderate. Nu pare să fie în conflict cu legea. Îşi zice doctor, dar de fapt nu practică medicina. Ar putea la fel de bine să fie şi doctor în filologie. Sincer vorbind, nu ştiu ce caută în dosarele noastre. În afară doar de cazul când o fi fost ceva în neregulă cu sinuciderea aia. Luă în mână o tăietură de ziar lipită pe o foaie albă şi, după ce o cercetă, continuă: Da, doză exagerată de morfină. Nu există indicii că Verringer ar fi avut cât de cât cunoştinţă de acest lucru.

— Îmi place Verringer, i-am zis. Îmi place chiar foarte tare.

Peters a închis dosarul şi l-a bătut cu palma.

— Nu l-ai văzut niciodată, mi-a zis, după care s-a ridicat şi a părăsit încăperea.

Când s-a întors, eram deja în picioare, gata de plecare. Am început să-i mulţumesc, dar el m-a oprit cu un gest:

— Ascultă, trebuie să fie sute de locuri unde s-ar putea ascunde omul tău.

I-am spus că ştiu acest lucru.

— Dar, apropo, am auzit ceva despre prietenul tău Lennox, care ar putea să te intereseze. Acum vreo cinci sau şase ani, unul din băieţii noştri a dat la New York peste un tip care corespunde perfect descrierii respective. Numai că tipul nu se numea Lennox, zice omul nostru, ci Marston. Bineînţeles, există şi şansa să se înşele. Tipul era

beat mai tot timpul, aşa că nu se poate şti nimic precis.

I-am răspuns:

— Nu prea cred să fie vorba de unul şi acelaşi tip. Ce rost ar fi avut să-şi schimbe numele? Avea un dosar din război care putea fi oricând verificat.

— Asta n-am ştiut. Omul nostru se află acum la Seattle. Poţi să stai de vorbă cu el când se întoarce, dacă te interesează cât de cât. Se numeşte Ashterfelt.

— Mulţumesc pentru tot, George. Mă tem că ţi-am luat mult mai mult de zece minute.

— Cine ştie dacă într-o bună zi n-am să am şi eu nevoie de ajutorul tău.

— Instituţia Carne nu are niciodată nevoie de nimic de la nimeni, i-am răspuns.

A făcut un gest grosolan cu degetul mare. L-am lăsat în celula lui cenuşie metalică şi am plecat prin sala de aşteptare. De data asta mi s-a părut mult mai frumoasă. Culorile ţipătoare aveau parcă mai mult sens după coridorul cu celule.

CAPITOLUL 16

Î

n fundul Canyonului Sepulveda, într-o parte a şoselei era o poartă pătrată cu doi stâlpi galbeni. Jumătate din ea – cinci bare verticale – era deschisă. Deasupra intrării era atârnată pe o sârmă o pancartă: PROPRIETATE PARTICULARĂ. INTRAREA INTERZISĂ. Atmosfera era caldă şi liniştită şi încărcată de miresmele iuţi ale eucalipţilor.

Am intrat pe poartă şi am străbătut o alee cu pietriş din jurul unui bot de deal, am urcat o pantă lină, dincolo de o creastă şi apoi am coborât în partea cealaltă, într-o vale umbroasă. Era teribil de cald acolo, cu cel puţin câteva grade mai mult decât pe şosea. Acum am putut vedea că aleea cu pietriş se termina cu o buclă în jurul unei pajişti cu bordură de pietre cândva văruite. În stânga mea, puţin mai departe, se afla o piscină goală, şi nimic nu arată vreodată mai gol decât o piscină goală. Era înconjurată pe trei laturi de rămăşiţele unei peluze smălţate de şezlonguri altădată luxoase, dar care acum aveau pernele ieşite de soare şi ponosite. Fuseseră de toate culorile – albastre, verzi, galbene, portocalii, ruginii. Li se cam desfăcuseră marginile, nasturii de la feţele de perne erau săriţi iar tapiţeria era umflată de apă. Cea de-a patra latură era ocupată de plasa înaltă de sârmă a unui teren de tenis. Trambulina de la piscină părea frântă din genunchi şi obosită. Avusese un înveliş de rogojină care acum atârna zdrenţuit, iar garniturile de metal erau ruginite.

Am ajuns la bucla pentru întoarcere şi m-am oprit în faţa unei clădiri de lemn cu acoperişul putred şi cu un pridvor larg. Intrarea avea două uşi cu o cortină din mărgele, pe care moţăiau nişte muşte imense. De acolo porneau diverse poteci printre stejarii californieni veşnic verzi şi plini de praf, iar printre acestea se aflau nişte căsuţe rustice, răspândite nearmonic pe coasta dealului, unele aproape complet ascunse. Cele pe care le puteam vedea aveau un aer părăsit. Uşile erau închise, ferestrele erau acoperite de perdele de aba sau ceva în genul ăsta.

Aproape că puteai să pipăi praful gros de două degete de pe pervazurile lor.

Am oprit motorul şi am rămas acolo, cu mâinile pe volan, trăgând cu urechea. Nu se auzea nici un sunet. Toată proprietatea părea moartă ca un faraon, în afară de faptul că uşile dindărătul şiragurilor de mărgele erau deschise şi în penumbra dinăuntru se mişca ceva. Apoi am auzit un fluierat uşor dar clar şi în uşă s-a ivit o siluetă de

bărbat. A dat mărgelele la o parte şi a coborât scările. Făcea toţi banii să te uiţi la el.

Purta o pălărie neagră şi lată de *gaucho,* iar cureluşa împletită era prinsă sub bărbie. Avea o cămaşă albă de mătase, absolut imaculată, deschisă la gât, cu manşete strâmte şi cu mâneci bufante. La gât purta o eşarfă neagră cu franjuri, înnodată inegal, aşa că un capăt era scurt, iar celălalt atârna aproape de burtă. Purta un brâu negru lat şi pantaloni negri, foarte ajustaţi pe şolduri, de culoarea cărbunelui, şi tigheliţi cu fir de aur până mai jos de genunchi, unde erau despicaţi şi se desfăceau larg de tot, iar de ambele părţi ale brâului avea ţinte de aur. În picioare avea pantofi de bal, din lac negru.

S-a oprit în josul scărilor şi s-a uitat la mine, continuând să fluiere. Era mlădios ca un bici. Avea cei mai mari şi cei mai fără de expresie ochi fumurii pe care i-am văzut vreodată, umbriţi de nişte gene lungi şi mătăsoase. Avea trăsături delicate şi perfecte, fără nici o urmă de moliciune în ele. Nasul era drept şi relativ subţire, gura făcea un botişor frumos, avea o gropiţă în bărbie, iar urechiuşele i se cuibăreau graţios, lipindu-se de cap. Pielea lui avea acea paloare profundă a pielii pe care n-o atinge niciodată soarele.

Adoptă o poză, cu mâna stângă proptită în şold şi cu dreapta arcuind graţios în aer.

— Salut, zise el. Ce zi frumoasă, nu?

— Pentru mine e cam prea cald pe-aici.

— Eu prefer căldura.

Afirmaţia era clară şi definitivă şi puse capăt discuţiei. Ceea ce-mi plăcea mie nu era demn să fie luat în consideraţie de el. Se aşeză pe o treaptă, scoase de undeva o pilă lungă cât toate zilele şi începu să-şi şlefuiască unghiile.

— Eşti de la Bancă? mă întrebă fără să ridice ochii.

— Îl caut pe doctorul Verringer.

Se opri din pilit şi privi către orizontul îndepărtat şi încălzit.

— Cine mai e şi ăsta? întrebă fără pic de interes.

— Proprietarul locului ăstuia. Ce naiba eşti aşa laconic? Ce, te faci că nu ştii?

Îşi reluă manichiura:

— Ai fost îndrumat greşit, băieţică. Banca e proprietară aici. Au pus ipotecă sau poprire, sau ceva în genul ăsta. Am uitat amănuntele.

Se uită la mine cu expresia unui om pentru care detaliile nu contează nici cât negru sub unghie. M-am dat jos din Oldsmobile şi m-am rezemat o clipă de portiera fierbinte, după care m-am îndepărtat puţin către un loc unde speram să fie mai mult aer.

— Care Bancă o fi aia?

— Dacă nu ştii, înseamnă că nu de-acolo vii. Dacă nu vii de-acolo, înseamnă că n-ai nici o treabă pe-aici. Ia-ţi tălpăşiţa, scumpeteo.

Întinde-o, dar cât mai repede.

— Trebuie să-l găsesc pe doctorul Verringer.

— Instituţia nu funcţionează, scumpule. Aşa cum zice şi pe firma aia, intrarea e interzisă. Probabil că vreun găgăuţă a uitat să încuie poarta.

— Şi tu eşti îngrijitorul?

— Oarecum. Nu mai pune întrebări, drăguţule, că nervii mei nu rezistă prea mult.

— Şi ce faci când turbezi – dansezi tangouri cu nevasta popândăului?

Se ridică brusc, cu o mişcare foarte graţioasă. Îmi zâmbi aproape un minut, dar era un zâmbet cam forţat:

— S-ar zice că o să trebuiască să te arunc la loc în vechea dumitale maşinuţă decapotabilă.

— Ceva mai târziu. Unde l-aş putea găsi acum pe doctorul Verringer?

Îşi băgă pila la loc în cămaşă şi în locul ei, în mâna lui dreaptă se ivi altceva. O scurtă mişcare, şi pumnul îi era apărat de un box de alamă strălucitoare. Pielea i se încordase pe pomeţi şi în ochii lui mari şi fumurii, în străfundurile lor ardea o flacără.

A pornit alene spre mine. M-am dat uşor înapoi, ca să am mai mult spaţiu. Nu s-a oprit din fluierat dar scotea nişte sunete foarte ascuţite şi stridente.

— Nu e nevoie neapărat să ne batem, i-am zis. Nu avem pentru ce să ne batem. Şi pe urmă s-ar putea să-ţi plesnească pantalonii ăia superbi.

Se mişcă fulgerător. Se năpusti asupra mea dintr-un salt perfect şi stânga lui ţâşni înainte ca un cap de şarpe. Mă aşteptam la o directă aşa că mi-am ferit destul de bine capul, dar ceea ce voia el de fapt era încheietura mâinii mele drepte, ceea ce a şi izbutit să prindă. Şi mi-a strâns-o foarte tare. M-a dezechilibrat şi mâna cu pumnarul m-a înconjurat, răsucindu-se ca un lassou. O singură lovitură cu un asemenea instrument pe la ceafă şi mă băga în spital. Dacă-l trăgeam, mă prindea lateral sau de braţ, puţin mai jos de umăr. Ar fi însemnat paralizia braţului sau paralizia feţei – care s-o nimeri. Într-o asemenea situaţie nu-ţi rămâne decât un singur lucru de făcut.

M-am lăsat tras de el, fără să mă opun. În trecere, i-am blocat piciorul stâng pe la spate, l-am apucat de cămaşă şi am auzit-o rupându-se. M-a pocnit ceva în ceafă, dar nu era metal. M-am răsucit spre stânga, iar el s-a dat de-a berbeleacul într-o parte, însă a aterizat ca o pisică. S-a ridicat din nou în picioare, înainte ca eu să-mi fi recăpătat perfect echilibrul. Acum rânjea. Era încântat de orice. Era îndrăgostit de munca lui. Cât ai zice peşte, s-a repezit iar la mine.

De undeva se auzi urlând o voce puternică de om voinic ca un

taur.

— Earl! Încetează! Imediat, ai înţeles?

Gaucho-ul se opri. Pe faţă îi strălucea un fel de rânjet maladiv. Cu un gest iute făcu să dispară pumnarul în brâul lat ce-i înconjura mijlocul.

Întorcându-mă, am dat cu ochii de un bărbat solid într-o cămaşă havaiană, care se grăbea să străbată mai repede una din poteci ca să ajungă la noi, şi între timp gesticula. Răsufla cam greu când s-a apropiat.

— Ai înnebunit, Earl?

— Să nu mai ziceţi una ca asta, dom'le doctor, zise încetişor Earl.

Apoi zâmbi, se răsuci pe călcâie şi se duse să se aşeze pe treptele casei. Îşi scoase pălăria de cowboy, apoi un pieptene şi începu să-şi pieptene părul des şi negru, cu o expresie absentă. După mai puţin de două secunde, începu să fluiere încetişor.

Tipul greoi cu cămaşa în culori ţipătoare stătea şi se uita la mine. Adoptând o poză similară, m-am uitat şi eu la el.

— Ce se întâmplă aici? mârâi el. Cine sunteţi dumneavoastră?

— Mă numesc Marlowe. Am întrebat de domnul doctor Verringer. Şi flăcăul ăsta pe care dumneavoastră îl numiţi Earl a vrut să joace diverse jocuri. Probabil că se resimte de pe urma căldurii.

— Eu sunt doctorul Verringer, îmi zise cu multă demnitate. Întorcând capul, se răsti: Earl, intră în casă!

Earl se ridică fără grabă. Se uită cercetător şi gânditor la doctorul Verringer, cu ochii săi fumurii fără pic de expresie. Apoi urcă scările şi dădu la o parte cortina de mărgele. Un stol de muşte bâzâiră furioase şi apoi se aşezară la loc, imediat ce se închise uşa interioară.

— Marlowe? Doctorul Verringer îşi îndreptă din nou toată atenţia asupra mea. Şi cu ce vă pot fi de folos, domnule Marlowe?

— Earl zice că aţi cam încheiat afacerile pe-aici.

— Exact. Mai aştept doar anumite formalităţi juridice înainte de a mă muta. Am mai rămas doar Earl şi cu mine pe aici.

— Sunt foarte dezamăgit, i-am zis, arătându-mă cât mai dezamăgit cu putinţă. Credeam că stă la dumneavoastră un domn numit Wade.

Înălţă o pereche de sprâncene care ar fi putut interesa pe orice caricaturist.

— Wade? S-ar putea să cunosc pe cineva cu numele ăsta – e un nume destul de banal – dar cu ce ocazie ar putea să se afle aici?

— Pentru cură.

Se încruntă. Când cineva are sprâncene atât de mari, reuşeşte într-adevăr să se încrunte straşnic.

— E drept că sunt medic, domnul meu, dar nu mai practic de la o vreme. La ce fel de cură vă referiţi?

— Individul e alcoolic. Din când în când, o ia razna şi dispare. Uneori vine acasă din proprie iniţiativă, alteori e adus acasă de altcineva, iar alteori e nevoie de oarecari eforturi pentru a-l găsi.

Am scos o carte de vizită şi i-am înmânat-o. A citit-o fără nici un semn de încântare.

— Da' ce-i cu Earl ăsta? l-am întrebat. Se crede Rudolf Valentino?

Ridică iarăşi din sprâncene. Mă fascinau pur şi simplu. Unele părţi din ele se răsuceau de la sine cam de vreo trei centimetri. Dădu din umerii lui muşchiuloşi.

— Earl este absolut inofensiv, domnule Marlowe. E doar... uneori... e oarecum visător. Trăieşte într-un fel de lume teatrală, dacă putem să ne exprimăm astfel.

— Dumneavoastră vă exprimaţi astfel, domnule doctor. După părerea mea, face pe nebunul şi încă într-un mod violent.

— Tţ-tţ-tţ, domnule Marlowe. Vai, cu siguranţă că exageraţi. Lui Earl îi place să se îmbrace elegant. În privinţa asta e copilăros.

— Vreţi să spuneţi că e ţicnit. Locul ăsta e un fel de sanatoriu, nu? Sau a fost, în orice caz?

— Câtuşi de puţin. Pe când funcţiona încă, era colonie de artişti. Oferea casă, masă, posibilitatea de a face sport şi de a te distra şi, mai ales, izolare. Şi la un tarif modest. După cum probabil ştiţi şi dumneavoastră, artiştii nu prea sunt oameni bogaţi. Acum, eu prin artişti înţeleg şi scriitori, muzicieni şi aşa mai departe. Pentru mine a fost o ocupaţie foarte agreabilă – atâta vreme cât a ţinut.

Şi, zicând acestea, se întristă. Sprâncenele se lăsară în jos de tot la colţuri, ca să semene cu gura care se arcuia şi ea tragic. Dacă le mai lăsa să crească puţin, aveau să-i intre în gură.

— Ştiu toate astea, i-am zis. Sunt acolo în dosar. Şi sinuciderea pe care aţi avut-o aici acum câtăva vreme. Era o chestie de droguri, nu?

Sprâncenele încetară să mai coboare şi se zbârliră:

— Care dosar? mă întrebă înţepat.

— Avem un dosar, domnule doctor, cu ceea ce numim noi „Clinici cu gratii”. Sanatorii din care nu poţi să sari pe fereastră când te apucă bâzdâcul. Nişte mici sanatorii particulare sau chestii dintr-astea, ştiţi dumneavoastră, care tratează pe alcoolici şi drogaţi, şi chiar şi cazuri mai uşoare de alienaţie mintală.

— Bine, dar asemenea clinici trebuie să aibă şi autorizaţie, replică aspru doctorul Verringer.

— Da. Cel puţin în teorie. Uneori însă li se mai întâmplă să şi uite chestiile astea.

Se îmbăţoşă brusc. Individul avea ceva demnitate, asta trebuie să recunosc.

— Insinuarea mi se pare ofensatoare, domnule Marlowe. Nu am nici cea mai mică idee cum se face că numele meu figurează pe o listă

ca cea de care vorbiţi dumneavoastră. Mă văd silit să vă rog să plecaţi.

— Să revenim atunci la Wade. Nu cumva s-ar putea ascunde aici sub un alt nume, eventual?

— Nu e nimeni pe-aici în afară de Earl şi de mine. Suntem absolut singuri. Acum, dacă aveţi amabilitatea să mă scuzaţi...

— Aş dori să arunc şi eu o privire prin jur.

Uneori se întâmplă să-i scoţi din sărite într-o măsură suficientă ca să-i obligi să spună ceva ce n-ar trebui. Dar aşa ceva nu se putea obţine de la un tip ca doctorul Verringer. Şi-a păstrat întreaga demnitate. Iar sprâncenele îl susţineau din plin. Mi-am aruncat privirea către casă. Dinăuntru se auzea muzică – muzică de dans. Şi parcă prindeai şi pocnetul ritmic al degetelor.

— Fac prinsoare că e acolo înăuntru şi dansează, am zis. E un tango. Aş putea să jur că dansează singur-singurel în casă. Grozav băiat.

— Aveţi de gând să plecaţi, domnule Marlowe? Sau voi fi cumva silit să-l rog pe Earl să mă ajute să vă scot de pe proprietatea mea?

— Bine, plec. N-are rost să ne supărăm unul pe altul, domnule doctor. Nu erau decât trei nume care începeau cu litera V şi dumneavoastră păreaţi să oferiţi cele mai mari posibilităţi dintre toate trei. Era de fapt singurul indiciu real pe care-l aveam – *doctorul V*. L-a scris pe o hârtiuţă înainte de a pleca. *Doctor V*.

— Bine, dar trebuie să fie zeci şi zeci de nume care încep cu litera V, spuse pe un ton egal doctorul Verringer.

— Fireşte. Dar nu chiar atât de multe în dosarul nostru referitor la „Clinicile cu gratii”. În orice caz, vă mulţumesc, domnule doctor pentru timpul preţios pe care mi l-aţi acordat. Earl mă nelinişteşte niţel.

M-am întors şi m-am apropiat de automobil. M-am urcat la volan, dar până când să închid uşa, doctorul Verringer se afla deja în coasta mea. Şi-a băgat capul înăuntru cu o expresie amabilă pe faţă.

— N-are rost să ne certăm, domnule Marlowe. Îmi dau seama că în meseria dumneavoastră sunteţi adeseori siliţi să fiţi cam băgăreţi. Ce vă nelinişteşte în privinţa lui Earl?

— Din capul locului este evident că toată problema e falsă. Când găseşti că un lucru e fals, e normal să te aştepţi şi la altele de acelaşi fel. Individul e un maniac depresiv, nu? În momentul de faţă are însă o criză de optimism agresiv.

Se uită lung la mine fără să scoată o vorbă. Avea un aer grav şi politicos:

— La mine, domnule Marlowe, au stat mulţi oameni interesanţi şi talentaţi. Nu toţi aveau mintea chiar atât de limpede şi de bine organizată ca a dumneavoastră. Oamenii talentaţi sunt adeseori bolnavi de nervi. Dar eu nu am posibilitatea de a-i trata pe alienaţi sau

alcoolici, chiar dacă m-ar ispiti cât de cât un asemenea gen de muncă. Nu am nici personal, cu excepţia lui Earl, şi el nu prea e genul căruia să-i placă să se ocupe de bolnavi.

— Dar ce gen de om aţi zice dumneavoastră că e, domnule doctor? Mai ştie şi altceva în afară de fantazare şi exhibiţionism?

Se rezemă de portieră. Începu să vorbească în şoaptă, confidenţial:

— Părinţii lui Earl erau prieteni cu mine, domnule Marlowe, şi am ţinut foarte mult la ei. Ei nu se mai află printre noi şi Earl are absolută nevoie să se ocupe cineva de el. Trebuie să ducă o viaţă liniştită, departe de zgomotul şi ispitele oraşului. Are un psihic instabil, dar este fundamental inofensiv. După cum aţi văzut, eu unul îl pot stăpâni cât se poate de uşor.

— Aveţi foarte mult curaj, i-am zis.

Oftă. Sprâncenele îi fluturară uşurel, ca antenele unei insecte bănuitoare:

— A fost un sacrificiu. Şi încă unul destul de mare. Credeam că Earl ar putea să mă ajute la treaba de pe aici. Joacă bine tenis, înoată frumos, e un adevărat campion la sărituri de la trambulină şi e în stare să danseze până în zori. Mai întotdeauna e blândeţea şi amabilitatea personificată. Dar din când în când s-au mai ivit şi... incidente. (Făcu un gest larg cu mâna de parcă ar fi împins departe de el nişte amintiri dureroase.) Până la urmă aveam de ales între a renunţa la Earl sau a renunţa la această instituţie.

Ridică amândouă mâinile, la mare distanţă una de alta, apoi le întoarse şi le dădu drumul să-i cadă moale pe lângă corp. Ochii i se umeziră de lacrimi nevărsate:

— Am vândut totul. Această vâlcea tihnită va deveni un mare şantier de construcţii. O să fie trotuare şi felinare, şi copii cu trotinete şi cu tranzistoare care or să urle. O să fie chiar şi – scoase un oftat deznădăjduit – televiziune. Cuprinse totul într-un gest foarte larg. Sper ca ăştia să cruţe măcar copacii, dar mă tem că n-au s-o facă. De-a lungul crestelor o să se înalţe în schimb antene de televiziune. Însă Earl şi cu mine vom fi foarte departe de aici, nădăjduiesc.

— La revedere, domnule doctor. Mi se rupe inima pentru dumneavoastră.

Îmi întinse mâna. Era transpirată dar foarte fermă.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru înţelegere şi apreciere, domnule Marlowe. Şi regret că nu vă pot ajuta în căutarea domnului Slade.

— Wade, i-am zis.

— Da, sigur, Wade. Iertaţi-mă. La revedere şi numai bine, domnule.

Am pornit şi m-am întors pe aleea cu pietriş exact pe unde

venisem. Eram trist, dar nu chiar aşa cum ar fi vrut să mă facă doctorul Verringer. Am ieşit pe poarta dublă şi am trecut dincolo de curba şoselei ca să parchez într-un loc unde nu puteam fi văzut de la intrarea proprietăţii. M-am dat jos şi am venit agale de-a lungul drumului pietruit până într-un punct de unde puteam vedea poarta dindărătul gardului despărţitor de sârmă ghimpată. Am rămas acolo sub un eucalipt şi am aşteptat.

Au trecut vreo cinci minute. Apoi pe aleea aceea de pe proprietatea particulară a apărut un automobil scrâşnind pe pietriş. M-am ascuns cât mai bine. M-am băgat adânc în tufişuri. Am auzit un scârţâit, apoi trosnetul unui zăvor şi zornăitul unui lanţ. Motorul s-a ambalat şi automobilul s-a întors pe acelaşi drum. După ce nu l-am mai auzit, am revenit la maşina mea şi am întors-o cu faţa spre oraş. În timp ce treceam pe lângă intrarea proprietăţii doctorului Verringer, am văzut că poarta e încuiată cu lanţ şi lacăt. Astăzi nu mai primim musafiri, mulţumesc.

CAPITOLUL 17

Am străbătut cei aproape patruzeci de kilometri până în oraş şi am luat masa de prânz. În timp ce mâncam, mă simţeam din ce în ce mai deconcertat de toată povestea asta. În felul în care procedam eu era imposibil să descoperi pe cineva. Întâlneşti personaje interesante ca Earl şi doctorul Verringer, dar nu dai peste omul pe care-l cauţi. Iroseşti benzină, cauciucuri, cuvinte şi energie nervoasă într-un joc nerentabil şi fără rezultat. Nici măcar nu poţi să zici că joci la ruletă încăpăţânându-te să alegi acelaşi număr. Cu trei nume începând toate cu litera *V* aveam tot atât de puţine şanse de a da de urma omului meu, ca şi acelea de a-l bate la barbut pe un trişor vestit.

În orice caz, prima încercare dă totdeauna greş, se înfundă, un fir plin de făgăduinţe care îţi explodează fără zgomot în faţă. Dar în orice caz n-avea rost ca Verringer să fi spus Slade în loc de Wade. Doar era un om inteligent. Şi pe urmă nici nu e posibil să fi uitat atât de uşor, iar dacă uita, atunci uita pur şi simplu.

Se prea poate să fie aşa, dar se prea poate să nu fie. Oricum, nu era vorba de un prieten sau de o veche cunoştinţă. Cât mi-am băut cafeaua, m-am gândit la doctorii Vukanich şi Varley. Să mă duc sau să nu mă duc? Aveau să-mi umple toată după-amiaza. Şi la sfârşitul ei puteam să dau telefon la castelul familiei Wade din Idle Valley iar şeful personalului putea eventual să-mi spună că domnul Wade a revenit la reşedinţa sa şi că deocamdată străluceşte de curăţenie şi sănătate.

La doctorul Vukanich nu era greu de ajuns. Şedea doar cu vreo câteva străzi mai departe de biroul meu. În schimb, doctorul Varley era instalat la dracu-n praznic, tocmai în mijlocul colinelor de la Altadena şi până acolo te plictiseai la volan, dacă nu cumva mureai de căldură între timp. Să mă duc sau să nu mă duc?

În cele din urmă, răspunsul a fost da. Din trei motive foarte serioase. Primul: niciodată nu ajungi să ştii prea multe despre linia de demarcaţie şi despre oamenii care merg pe ea. Al doilea: tot ce puteam să adaug la dosarul ce mi-i pusese la dispoziţie Peters, erau doar mulţumiri şi bunăvoinţă. Al treilea motiv era că tot n-aveam nimic de făcut.

Am achitat nota de plată, mi-am lăsat maşina unde era şi am pornit pe jos către blocul Stockwell. Clădirea era o construcţie străveche, cu un stand de ţigări la intrare, şi un lift care se clătina şi

făcea mofturi până să se oprească bine în dreptul unui etaj. Coridorul de la etajul şase era îngust, iar uşile erau din sticlă jivrată. Era mult mai veche şi mult mai murdară decât clădirea în care aveam eu biroul. Era plină de doctori, dentişti, vraci ineficaci care practicau „ştiinţa creştină", genul de avocaţi pe care speri să-i vezi apărând interesele adversarului, genul de doctori şi de dentişti care o duc de azi pe mâine. Nu prea abili, nu prea curaţi, nu prea solicitaţi, trei dolari onorariul şi ..."vă rog să plătiţi infirmiera" ; oameni obosiţi şi descurajaţi care-şi cunosc exact poziţia în viaţă, genul de pacienţi, pe care ajung să-i aibă şi sumele pe care le pot stoarce de la aceştia. „Vă rugăm, nu solicitaţi credit", „Doctorul e plecat", „Domnul doctor primeşte pentru consultaţii". „Văd că molarul acesta al dumneavoastră, doamnă Kazinski, se cam clatină. Dacă doriţi, coroanele acestea noi de acril, la fel ca şi alea de aur, vi le pot face la preţul de paisprezece dolari. Novocaina o să mai coste încă doi dolari, dacă doriţi anestezie". „Domnul doctor primeşte pentru consultaţie", „Doctorul e plecat. O să vă coste trei dolari. Vă rog să plătiţi infirmiera".

Într-o clădire ca asta nu se poate să nu existe şi câţiva băieţi care scot bani, nu glumă, dar fără să-ţi dea această impresie. Ei se încadrează perfect în acest tablou general ponosit şi sordid, care pentru ei reprezintă un fel de înveliş protector. Avocaţii venali care îşi iau cota lor, în mod neoficial, de la eliberările pe cauţiune (de fapt autorităţile nu izbutesc niciodată să încaseze mai mult de doi la sută din totalul cauţiunilor neplătite.) Mamoşi care fac avorturi şi pozează drept orice vrei şi ce nu vrei pentru a-şi explica provenienţa echipamentului medical. Traficanţi de droguri care pozează drept urologi, dermatologi sau specialişti în orice ramură a medicinii în care tratamentul trebuie să fie continuu, iar folosirea regulată a anestezicelor locale este normală.

Doctorul Lester Vukanich avea o sală de aşteptare micuţă şi prost mobilată în care se aflau vreo zece, douăsprezece oameni şi toţi păreau stânjeniţi şi chinuiţi. Aveau o înfăţişare absolut banală. Nu erau marcaţi de nici un fel de semn. Dar, mă rog, oricum, e foarte greu să deosebeşti un toxicoman bine tratat de un contabil vegetarian. A trebuit să aştept trei sferturi de oră. Pacienţii intrau prin două uşi. Un O.R.L.-ist foarte priceput se poate ocupa de patru pacienţi deodată, dacă are suficient spaţiu.

În cele din urmă, am intrat. A trebuit să mă aşez pe un scaun de piele maro aflat lângă o masă acoperită cu un prosop alb, pe care era instrumentarul. La perete se auzea bolborosind o mică etuvă de sterilizare. Doctorul Vukanich intră cu paşi ageri, cu halatul alb şi oglinda de oto-rino-laringolog prinsă pe frunte. Se aşează pe un scăunel în faţa mea.

— Dureri de cap de la sinuzită, da? Foarte acute, da?

Citea o fişă pe care i-o dăduse infirmiera.

I-am spus că am nişte dureri îngrozitoare. Că uneori nici nu mai văd, că mi-e teamă să nu orbesc. Că am durerile în special dis-de-dimineaţă când dau să mă scol din pat. Tot timpul a încuviinţat foarte înţelept din cap.

— Simptome caracteristice, îmi zise el şi puse o capsulă de sticlă peste o chestie care semăna cu un stilou.

Mi-o împinse în fundul gurii:

— Strângeţi buzele dar nu şi dinţii, vă rog.

În timp ce spunea aceste vorbe, întinse mâna şi stinse lumina. Încăperea n-avea nici o fereastră. Undeva se auzea fâsâind încetişor un ventilator.

Doctorul Vukanich îşi retrase tubul de sticlă şi reaprinse luminile. Se uită cu multă atenţie la mine.

— N-aveţi nici un fel de congestie, domnule Marlowe. Dacă aveţi dureri de cap, să ştiţi că nu sinuzita e de vină. De fapt, aş merge până acolo încât aş spune că n-aţi avut niciodată în viaţă necazuri dintr-o asemenea pricină. După câte văd, v-aţi operat cândva de sept, mai demult.

— Da, domnule doctor. Am fost lovit într-un meci de rugbi.

Încuviinţă din cap:

— Există o mică lamă osoasă care ar fi trebuit să fie retezată. Pe de altă parte însă, nu mi se pare că e de natură de a vă crea dificultăţi respiratorii.

Se lăsă pe spate, aşa cum era aşezat, şi-şi puse mâinile pe genunchi.

— De fapt, cam ce doreaţi de la mine? mă întrebă.

Era tare tras la faţă şi avea o paloare neinteresantă. Aducea a şobolan alb tuberculos.

— Voiam să vă vorbesc despre un prieten de-al meu. E cam suferind. De meserie, scriitor. Are bani cu ghiotura dar stă prost cu nervii. Are nevoie de ajutor. Zile întregi nu se ţine decât cu alcool. Ar mai avea nevoie de acel mic amănunt suplimentar. Medicul lui curant nu mai vrea să-l ajute.

— Dar, explicaţi-mi mai precis, ce înţelegeţi dumneavoastră prin ajutor? întrebă doctorul Vukanich.

— Băiatul n-are nevoie de altceva decât de o înţepătură din când în când, ca să se liniştească. Credeam că am putea, eventual, să cădem la o înţelegere. Ar fi vorba de bani serioşi.

— Iertaţi-mă, domnule Marlowe, dar nu mă ocup de probleme de genul ăsta. Se ridică. Iar modul de abordare mi se pare niţel cam grosolan, dacă-mi permiteţi să v-o spun. Prietenul dumneavoastră poate să mă consulte, dacă are chef. Dar cel mai bine ar fi să sufere de

ceva care să necesite un tratament. Onorariul meu este de zece dolari, domnule Marlowe.

— Lăsaţi-vă de bancuri, domnule doctor. Sunteţi pe listă.

Doctorul Vukanich se rezemă de perete şi-şi aprinse o ţigară. Încerca să-mi lase un răgaz. Scoase un rotocol de fum şi-l privi. I-am dat cartea mea de vizită ca să aibă altceva de privit. S-a uitat la ea.

— Despre ce fel de listă e vorba? mă întrebă.

— A clinicilor cu gratii la ferestre. Mă gândeam că poate îl cunoaşteţi deja pe prietenul meu. Se numeşte Wade. Îmi închipuiam că poate l-aţi adăpostit pe-aici pe undeva. Într-o cămăruţă albă. Lipseşte de-acasă de câtăva vreme.

— N-ai minte în cap nici cât o păsărică, îmi zise doctorul Vukanich. Nu e genul meu să mă ocup de treburi dintr-astea ieftine cum ar fi cura antialcoolică de patru zile. De fapt nici nu se vindecă nimeni în felul ăsta. N-am nici un fel de cămăruţe albe şi nici nu-l cunosc pe prietenul de care ai pomenit – dacă o fi existând cu adevărat. Îmi datorezi zece dolari – în numerar – pe moment. Sau preferi să chem poliţia şi să te reclam că mi-ai cerut droguri?

— Asta ar fi straşnic, i-am răspuns. Hai s-o facem şi pe-asta.

— Ieşi afară de-aici, şmecheraş împuţit!

M-am ridicat de pe scaun:

— Mă tem c-am făcut o greşeală, domnule doctor. Ultima oară când prietenul meu a dispărut de-acasă a stat ascuns la un doctor al cărui nume începea cu litera *V*. Era un procedeu foarte discret. L-au luat de-acasă în toiul nopţii şi l-au adus înapoi în acelaşi fel, după ce i-a trecut bâţul. Nici măcar n-au aşteptat să vadă că a ajuns cu bine în casă. Aşa că e normal ca atunci când îşi ia din nou tălpăşiţa şi nu se întoarce o bună bucată de vreme să ne mai verificăm şi noi dosarele ca să dăm de firul afacerii. Şi ne-am izbit de trei nume de doctori care încep cu litera V.

— Interesant, mi-a răspuns cu un zâmbet pierit. Tot mă mai lăsa să fierb în zeama mea. Şi pe ce bază v-aţi făcut selecţia?

M-am uitat lung la el. Mâna dreaptă i se plimba încetişor în sus şi-n jos pe partea dinăuntru a braţului stâng. Faţa începuse să i se broboneasc㠄 de sudoare.

— Îmi pare rău, domnule doctor, dar toate lucrările noastre sunt foarte confidenţiale.

— Scuză-mă o clipă, am un alt pacient care...

Lăsă fraza în suspensie şi ieşi. După plecarea lui, o infirmieră îşi băgă capul pe uşă, se uită repede la mine şi se retrase.

Apoi doctorul Vukanich se întoarse cu pas degajat şi cu un aer fericit. Zâmbea şi era relaxat. Ochii îi străluceau.

— Cum? Tot aici eşti? Părea foarte surprins, sau doar se prefăcea. Credeam că mica noastră vizită s-a încheiat.

— Plec acum. Credeam că aţi dorit să mai aştept.

Chicoti înfundat:

— Ştii una, domnule Marlowe? Trăim într-o epocă extraordinară. În schimbul unei mici sume de cinci sute de dolari aş putea să te bag în spital cu câteva oase rupte. E comic, nu?

— De milioane. V-aţi înţepat puţin în venă, domnule doctor? Phii, ce minunat efect a avut!

Am dat să ies.

— *Hasta luego, amigo*, a început el să ciripească. Şi nu uita de ăia zece dolari ai mei. Plăteşte-i surorii.

Se deplasă către un dictafon pentru convorbiri interioare şi când ieşeam eu, tocmai vorbea în microfon. În sala de aşteptare şedeau destul de stânjeniţi aceiaşi doisprezece oameni, sau poate alţii dar exact ca cei dintâi. Sora era pe fază:

— Vă costă zece dolari, vă rog, domnule Marlowe. La cabinetul nostru plata se face pe loc, în numerar.

M-am strecurat spre uşă prin mulţimea aceea de picioare. A sărit de pe scaun şi a înconjurat biroul. Am pus mâna pe clanţă şi am deschis-o.

— Şi ce se întâmplă când nu-i obţineţi? am întrebat-o.

— O să constataţi dumneavoastră ce se întâmplă, mi-a răspuns ţâfnoasă.

— Fireşte. Dumneavoastră vă faceţi doar meseria. Şi eu la fel. Aruncaţi un ochi pe cartea de vizită pe care i-am lăsat-o doctorului şi o să vedeţi ce meserie am.

Am ieşit. Pacienţii din sala de aşteptare m-au privit dezaprobator. Nu aşa se tratează un doctor.

CAPITOLUL 18

Doctorul Amos Varley era cu totul altfel. Avea o casă mare şi veche într-o grădină mare şi veche umbrită de stejari înalţi şi bătrâni. Era o construcţie masivă, cu tot felul de dichisuri deasupra marchizelor de la porticuri şi cu grilaje albe la intrare, ce se întorceau şi se canelau, ca picioarele unui pian de concert de modă veche. Câţiva bătrâni şubrezi şi firavi şedeau în şezlonguri pe verandă, înfăşuraţi bine în pături.

Erau uşi duble la intrare şi vitralii la ferestre. Holul era mare şi răcoros, parchetul bine lustruit şi fără nici un covoraş. La Altadena vara e foarte cald. Localitatea este împinsă înspre coline şi briza mării trece peste ea fără s-o răcorească. Cu opt ani în urmă, oamenii mai cunoşteau arta de a construi case pentru asemenea climă.

O infirmieră într-un halat alb scrobit îmi luă cartea de vizită şi după un răstimp de aşteptare, doctorul Amos Varley catadicsi să mă primească. Era un tip voinic, chel şi zâmbăreţ. Halatul lung era imaculat. Mergea fără zgomot pe pantofii lui cu talpă de crep.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule Marlowe?

Avea o voce amplă şi moale menită parcă să aline durerea şi să consoleze inimile chinuite: „Aici e nenea doctoru', n-ai de ce să-ţi fie frică, totul o să iasă bine”. Avea acea manieră blândă, unsuroasă şi încărcată de straturi groase de miere, bună pentru liniştit bolnavii.

Era minunat – şi solid de parcă ar fi fost blindat.

— Domnule doctor, caut un individ numit Wade, un alcoolic înstărit care a dispărut de-acasă. Din antecedentele lui ar reieşi că trebuie să fie ascuns pe undeva printr-o clinică discretă care-l poate trata cu multă abilitate. Singurul fir pe care-l am este o referire la un *doctor V.* Dumneavoastră sunteţi cel de-al treilea *doctor V* pe care-l întreb şi am început să-mi cam pierd speranţele.

Mi-a adresat un zâmbet benign:

— Doar al treilea, domnule Marlowe? Dar cu siguranţă că trebuie să fie sute de doctori în Los Angeles şi prin împrejurimi ale căror nume încep cu litera V.

— Fireşte, dar nu sunt chiar aşa de mulţi care să aibă şi gratii la rezerve. Am observat câteva aici, în partea stângă a clădirii, la etaj.

— Bătrâni, îmi zise doctorul Varley cu tristeţe, dar era o tristeţe copioasă, înstărită. Bătrânei singuratici, deprimaţi şi nefericiţi, domnule Marlowe. Uneori... (făcu un gest expresiv cu mâna, un fel de

arcuire către exterior, o pauză şi apoi o cădere uşoară ca o frunză moartă care fâlfâie înainte de a se aşeza pe pământ.) Aici nu tratez alcoolici, adăugă el pe un ton foarte scrupulos. Aşa că v-aş ruga să mă iertaţi, dar...

— Nu-i nici o supărare, domnule doctor, dar întâmplător figuraţi pe lista noastră. Se prea poate să fi fost vreo greşeală la mijloc. Cine ştie ce ciocnire întâmplătoare cu poliţia drogurilor acum câţiva ani.

— Serios? Păru nedumerit, apoi lumina ţâşni. A, da, un asistent de-al meu pe care am făcut greşeala să-l ţin în serviciu. Dar foarte scurt timp. A abuzat foarte tare de încrederea pe care i-am acordat-o. Da, da, adevărat.

— Mă rog, eu am auzit o versiune puţin diferită, dar poate că era greşită.

— Şi ce anume aţi auzit, domnule Marlowe?

Între timp, continua să-mi aplice din plin tratamentul său complet de zâmbete şi tonuri mieroase.

— Că a trebuit să renunţaţi la carnetul de reţete pentru stupefiante.

Asta l-a atins niţel. N-aş putea zice că s-a încruntat de-a binelea, dar, oricum, şi-a mai dat jos câteva straturi de miere. Ochii lui albaştri au căpătat o licărire de oţel rece.

— Şi care este sursa acestei informaţii fantastice?

— O mare agenţie de investigaţii care a avut mijloacele si posibilităţile de a alcătui dosare pentru lucruri de genul ăsta.

— Fără îndoială că trebuie să fie vorba de o adunătură de şantagişti mărunţi.

— Nu chiar, domnule doctor. Tariful lor de bază e o sută de dolari pe zi. Agenţia e condusă de un fost colonel din poliţia militară. Nu se aruncă el la gologani mărunţi, domnule doctor. Ocupă o poziţie foarte înaltă şi vrea să fie plătit pentru ea.

— Am să-i spun eu vreo câteva vorbe bine simţite, zise doctorul Varley cu un dezgust glacial. Cum îl cheamă?

În comportarea doctorului Varley soarele apusese. Avea să fie o seară tare răcoroasă.

— Asta e o chestie confidenţială, domnule doctor. Dar nu e cazul să vă mai gândiţi la ea. E în firea lucrurilor. Numele Wade nu vă spune nimic, nu?

— Sper că ştiţi pe unde să ieşiţi, domnule Marlowe.

În spatele lui se deschise uşa unui mic lift. O infirmieră împinse afară un scaun cu rotile. Scaunul conţinea ruinele unui bătrânel dărâmat. Ţinea ochii închişi şi pielea aproape că i se învineţise. Era bine înfofolit. Infirmiera îl împinse fără zgomot pe parchetul lustruit şi-l scoase afară pe o uşă laterală.

Doctorul Varley vorbi cu blândeţe:

— Bătrâni. Bătrânei bolnavi. Bătrânei însinguraţi. Vă rog să nu mai veniţi pe-aici, domnule Marlowe. S-ar putea să mă iritaţi. Şi când sunt iritat, mi se întâmplă să devin destul de antipatic. Aş putea zice chiar *foarte* antipatic.

— N-am nimic împotrivă, domnule doctor. Şi vă mulţumesc pentru timpul acordat. E foarte drăguţ azilul ăsta de muribunzi al dumneavoastră.

— Ce mai e şi asta?

Făcu un pas către mine şi lepădă şi ultimele straturi de miere ce-i mai rămăseseră. Trăsăturile blânde ale feţei se prefăcură în nişte cute aspre.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat. Îmi dau seama că omul meu nu poate să se afle aici. Nici n-ar avea rost să caut aici pe cineva care nu e destul de firav ca să nu reacţioneze. Bătrânei bolnăviori. Bătrânei tare singuratici. Chiar dumneavoastră aţi spus-o, domnule doctor. Bătrânei nedoriţi dar cu bani şi cu moştenitori lacomi. Probabil că cei mai mulţi dintre ei au fost declaraţi debili mintali de vreun tribunal.

— Încep să-mi cam pierd răbdarea, zise doctorul Varley.

— Alimentaţie uşoară, sedative uşoare, tratament ferm. Du-i la soare, du-i înapoi în pat. Pune gratii la ferestre, în cazul că mai opun niţică rezistenţă. Sunt îndrăgostiţi de dumneavoastră, domnule doctor, toţi sunt morţi după dumneavoastră. Şi mor ţinându-vă de mână şi privind tristeţea din ochii dumneavoastră. Şi e o tristeţe sinceră, zău aşa.

— Fără doar şi poate, îmi zise cu un mârâit înfundat din gât.

Începuse să-şi strângă pumnii. Ar cam fi fost cazul s-o iau din loc. Dar începuse să mă îngreţoşeze.

— Fireşte, i-am zis. Nimănui nu-i place să piardă un client bun platnic. În special dintre aceia cărora nu trebuie nici măcar să le cauţi în coarne.

— Cineva tot trebuie s-o facă, mi-a răspuns. Cineva trebuie să-i îngrijească şi pe bătrâneii ăştia trişti, domnule Marlowe.

— Cineva trebuie să cureţe şi haznalele. Dacă stai să te gândeşti, e o meserie cinstită şi foarte curată. La revedere, domnule doctor. Când meseria mea m-o face să mă simt murdar, am să mă gândesc la dumneavoastră, şi asta o să-mi reînvie într-o clipă optimismul.

— Scârbă murdară ce eşti! îmi şuieră doctorul Varley printre dinţii mari şi albi. Ai merita să-ţi frâng spinarea. Meseria mea reprezintă o variantă onorabilă a unei profesii onorabile.

— Daa! L-am privit cu ochi osteniţi. Ştiu perfect că e aşa. Numai că, din nefericire, pute a mort.

Nu mi-a rupt oasele, aşa că am putut să mă îndepărtez de el şi să ies. Din uşa dublă m-am uitat înapoi. Nu se clintise din loc. Era foarte ocupat, căci trebuia să-şi reaşeze straturile de miere cum fuseseră mai

înainte.

CAPITOLUL 19

Î

n drum spre Hollywood, mă simţeam ca o sfoară mozolită în gură de cineva. Era prea devreme ca să mănânc si mult prea cald. Intrând în birou am dat drumul la ventilator. Nu reuşea să răcorească aerul, dar cel puţin îl făcea mai respirabil. Afară pe bulevard circulaţia susura la nesfârşit. În capul meu gândurile se lipeau ca muştele pe hârtia-capcană.

Trei gloanţe trase, şi toate în vânt. Nu făcusem altceva decât să cunosc prea mulţi doctori.

Am telefonat la familia Wade. Mi-a răspuns un accent mexican care mi-a spus că doamna Wade nu e acasă. Am întrebat de domnul Wade. Glasul mi-a răspuns că nici domnul Wade nu e acasă. Mi-am lăsat numele. Părea să-l prindă fără efort. Mi-a zis că e valetul.

I-am telefonat lui George Peters la Instituţia Carne, ca să-l întreb dacă nu cumva mai cunoaşte nişte doctori. Nu era la birou. I-am lăsat un nume fals şi un număr de telefon bun. Timpul se târa încet, ca un gândac bolnav. Eram un firicel de nisip în deşertul uitării. Sau un cowboy cu două pistoale dar rămas fără gloanţe. Trei împuşcături şi toate în vânt. Nu pot să sufăr când văd că lucrurile intră în serii de trei. Te duci la domnul *A.* Nimic. Te duci la domnul *B.* Nimic. Te duci la domnul *C.* Acelaşi rezultat. O săptămână mai târziu, descoperi că trebuia de fapt să te duci la domnul *D,* numai că habar n-aveai de existenţa lui şi până când îl descoperi, clientul s-a răzgândit şi între timp a renunţat la cercetări.

Pe doctorii Vukanich şi Varley i-am tăiat de pe listă. Varley avea prea mulţi gologani ca să se mai încurce cu beţivani înrăiţi. Vukanich era un prăpădit, un saltimbanc care merge pe sârmă şi se droghează în propriul lui cabinet. Probabil că asistentele lui erau la curent. Cel puţin unii dintre pacienţi trebuie să fi ştiut. Ca să-l dai gata n-aveai nevoie decât de o durere de cap şi de un telefon. Wade nu s-ar fi apropiat de el, nici beat nici treaz. Se prea poate să nu fie el marele geniu al omenirii – mulţi dintre oamenii de succes sunt departe de a fi nişte coloşi ai intelectului – dar nici atât de tâmpit nu era încât să aibă de-a face cu Vukanich.

Singura posibilitate care mai rămânea era doctorul Verringer. El beneficia de spaţiu şi de izolare. Probabil că avea şi destulă răbdare. Dar canyonul Sepulveda era destul de departe de cartierul Idle Valley. Unde era veriga de legătură? Cum de ajunseseră să se cunoască? Iar

dacă Verringer era proprietarul terenului şi al casei şi găsise un cumpărător, înseamnă că era pe punctul de a se îmbogăţi. Asta mi-a dat o idee. Am telefonat unui funcţionar de care ştiam că lucrează la o societate imobiliară ca să aflu situaţia exactă a proprietăţii. Nici un răspuns. Îşi încheiaseră programul pe ziua respectivă. Drept care mi-am încheiat şi eu programul pe ziua respectivă şi m-am îndreptat spre La Cienaga, la localul Bar-B-Q al lui Rudy, i-am spus şefului de sală numele şi, aşezat pe un scaun înalt de la bar, cu un whisky în faţă şi cu valsurile lui Marek Weber în ureche, am aşteptat momentul cel mare. După o vreme, am fost poftit dincolo de cordonul de catifea şi am mâncat o friptură *â la Rudy,* „de celebritate mondială". De fapt era o fleică pusă pe un fund de lemn ars, înconjurată de piure de cartofi rumenit la cuptor, de câteva ineluşe de ceapă prăjită şi având alături una din salatele acelea asortate pe care bărbaţii le mănâncă foarte docili pe la restaurante, deşi probabil că acasă ar începe să urle dacă nevestele le-ar da aşa ceva.

După aceea m-am dus acasă. Nici n-apucasem bine să deschid uşa că a şi sunat telefonul.

— La telefon e Eileen Wade, domnule Marlowe. M-ai rugat să te sun.

— Doar ca să aflu dacă la dumneavoastră e ceva nou. Toată ziua am făcut vizite pe la doctori dar nu mi-am făcut nici un prieten.

— Îmi pare rău, dar nu e nimic nou. Tot nu şi-a făcut apariţia. Nu pot să nu mă îngrijorez. Bănuiesc, deci, că n-aveţi nimic să-mi spuneţi.

Avea glasul scăzut şi deprimat.

— Ţinutul nostru e mare şi foarte populat, doamnă Wade.

— Astă-seară se împlinesc patru zile de când lipseşte.

— Ştiu, dar asta nu înseamnă chiar atât de mult.

— Pentru mine, da. Tăcu o vreme, apoi reluă: M-am tot gândit şi m-am răzgândit, străduindu-mă să-mi amintesc câte ceva. Trebuie să existe vreun lucru, vreo aluzie sau o amintire oarecare. Roger vorbeşte despre tot soiul de lucruri.

— Spuneţi-mi, doamnă Wade, numele de Verringer vă spune ceva?

— Nu, mă tem că nu. Ar fi cazul să-mi spună?

— Mi-aţi pomenit de faptul că odată domnul Wade a fost adus acasă de un bărbat înalt în costum de cowboy. Dacă l-aţi revedea, doamnă Wade, l-aţi putea recunoaşte pe acest bărbat înalt?

— Presupun că da, răspunse ea şovăielnic, dacă şi condiţiile ar fi identice. Dar l-am zărit numai o clipă. Se numea Verringer?

— Nu, doamnă Wade. Verringer e un bărbat bine legat, între două vârste, care conduce – sau mai bine zis a condus – un fel de colonie de vacanţă în canyon-ul Sepulveda. Dar e ajutat în muncă de un papiţoi spilcuit numit Earl. Iar Verringer îşi zice doctor.

— Asta e straşnic, zise ea cu aprindere. Nu vi se pare că vă aflaţi pe o pistă bună?

— S-ar putea să mă înşel total. Am să vă dau telefon când o să mai aflu câte ceva. Voiam doar să mă asigur că Roger nu s-a întors acasă şi că dumneavoastră nu v-aţi amintit nimic precis.

— Mă tem că nu ţi-am fost de prea mare ajutor, îmi zise ea cu tristeţe. Te rog să mă suni la orice oră, indiferent cât de târziu.

I-am spus că aşa am să fac şi ne-am luat rămas bun.

De data asta, la plecare am luat cu mine un pistol şi o lanternă puternică. Pistolul era dintre acelea mici şi îndesate, cu ţeava scurtă şi cu gloanţe cu vârful plat. Nu era exclus ca băieţelul acela, Earl, să aibă şi alte jucării în afară de pumnar. Dacă le avea, era destul de nătâng ca să se şi joace cu ele.

Am intrat pe şosea şi m-am aşternut la drum cu viteza maximă cu care îndrăzneam să merg. Era o seară fără lună şi avea să se întunece până când ajungeam eu la intrarea proprietăţii doctorului Verringer. Şi tocmai de beznă aveam eu nevoie. Porţile erau tot închise, prinse cu lanţ şi cu lacăt. Am trecut de ele şi am parcat departe de şosea. Mai era puţină lumină pe sub pomi dar n-avea să mai dureze mult. M-am căţărat peste poartă şi m-am îndreptat spre coasta dealului căutând o potecă. Departe în vale mi s-a părut că aud un pitpalac. O turturică tristă îşi exprima mâhnirea faţă de mizeriile vieţii. Nu era nici o potecă, sau cel puţin n-am putut eu s-o găsesc, aşa că am revenit la drum şi am mers pe marginea aleii. Curând stejarii luară locul eucalipţilor. După ce am trecut creasta dealului, am văzut câteva lumini în depărtare. Mi-au trebuit trei sferturi de oră până să ajung în spatele piscinei şi al terenurilor de tenis, într-un loc de unde puteam vedea clădirea principală din capul aleii. Era luminată şi dinăuntru se auzea muzică. Mai departe printre copaci se vedea lumină şi în una dintre căsuţe. Peste tot printre copaci erau căsuţe dintr-astea dar nu erau luminate. De data asta am găsit o potecă, am urmat-o şi deodată în spatele căsuţei cu pricina s-a aprins o lumină puternică. Am înţepenit. Era un reflector, însă nu căuta nimic. Era îndreptat direct în jos şi scălda într-o lumină orbitoare pridvorul din spate şi terenul înconjurător. Apoi s-a deschis cu zgomot o uşă şi a ieşit Earl. Atunci mi-am dat seama că am nimerit exact unde trebuia.

În seara aceea, Earl era îmbrăcat în cowboy şi tocmai un cowboy îl adusese acasă pe Roger Wade data trecută. Earl învârtea în mână un lassou. Purta o cămaşă neagră cu tighel alb şi o eşarfă cu buline legată lejer la gât. Avea o curea lată de piele cu multe ţinte argintii şi două tocuri de pistol, din piele gofrată. În ele, două pistoale cu mânere de fildeş. Purta pantaloni eleganţi de călărie băgaţi în cizme de călărie noi-nouţe şi cu cusăturile albe vizibile. Pe ceafă îi atârna un sombrero larg a cărui panglică – pare-se din fir de argint împletit – era lăsată în

jos pe cămaşă, capetele nefiind înnodate.

Stătea acolo singur în lumina reflectorului, şi învârtea prin aer lassoul, sărind în inelul lui, apoi afară, un actor fără public, un fante certăreţ înalt, subţirel şi bine făcut care dădea un spectacol de unul singur şi-l savura din plin, clipă cu clipă. Earl Două-Pistoale, teroarea ţării lui Cremene. Făcea parte din peisajul acelor ferme de vacanţă care sunt atât de pătrunse de spiritul crescătoriilor de cai încât până şi telefonista e încălţată cu cizme de călărie.

Deodată a auzit un sunet, sau cel puţin s-a prefăcut că aude. Lassoul a căzut la pământ, mâinile s-au îndreptat cu iuţeala fulgerului către tocurile pistoalelor şi în momentul când le-a adus în faţă era deja cu degetele pe cocoş. Străpunse bezna cu privirile. Nu îndrăzneam să fac nici o mişcare. Naiba ştie dacă nu cumva porcăriile alea nu erau încărcate. Dar reflectorul îl orbea, aşa că nu era în stare să vadă nimic. Băgă pistoalele la loc în tocuri, ridică lassoul şi îl strânse, după care intră în casă. Lumina se stinse. Pentru mine, ăsta era semnalul de pornire.

M-am strecurat printre pomi şi m-am apropiat de căsuţa luminată de pe pantă. Dinăuntru nu se auzea nici un sunet. Am ajuns la o fereastră cu plasă de sârmă şi am privit înăuntru. Lumina provenea de la o veioză de pe noptiera de lângă pat. În pat era culcat un bărbat în pijama, cu trupul destins, cu braţele aşezate peste aşternut. Avea ochii larg deschişi şi privea drept în tavan. Părea să fie destul de voinic. Faţa îi era umbrită în parte, şi totuşi mi-am dat seama că e palid şi nebărbierit, şi asta cam de multe zile. Degetele răsfirate zăceau imobile deasupra aşternutului. Avea aerul că nu s-a mişcat de ceasuri întregi.

Am auzit paşi apropiindu-se pe potecă, în partea cealaltă a căsuţei. A scârţâit o uşă cu plasă de sârmă şi în prag s-a ivit trupul masiv al lui Verringer. Ţinea în mână ceva ce părea a fi un pahar mare cu suc de roşii. A aprins o lampă cu picior. Cămaşa lui havaiană strălucea gălbuie. Bărbatul din pat nici nu s-a uitat la el.

Verringer lăsă paharul pe noptieră, îşi trase un scaun şi se aşeză lângă pat. Luă una din mâinile bolnavului şi-i pipăi pulsul.

— Cum te mai simţi, domnule Wade?

Glasul era blând şi plin de solicitudine.

Bolnavul nu-i răspunse şi nici măcar nu se uită la el. Continuă să privească în tavan.

— Haide, haide, domnule Wade. Să lăsăm la o parte mofturile. Pulsul dumitale e doar puţin mai iute decât e normal. Eşti slăbit, dar altfel...

— Jenny, zise brusc bărbatul culcat, spune-i individului că dacă ştie cum mă simt, să termine dracului şi să nu-mi mai bată capul cu întrebări.

Glasul era clar şi plăcut, dar tonul era aspru şi duşmănos.

— Cine e Jenny? întrebă cu multă răbdare Verringer.

— Purtătoarea mea de cuvânt. E acolo sus, în colţ.

Verringer ridică ochii:

— Văd un mic păianjen, zise el. Încetează prefăcătoria asta, domnule Wade. Cu mine e inutilă.

— E o păienjeniţă banală dintr-alea săritoare, *Tegenaria domestica.* Mie îmi plac păianjenii. Nu poartă mai niciodată cămăşi havaiene.

Verringer îşi trecu limba peste buze.

— N-am timp de bancuri, domnule Wade.

— Jenny nu se joacă şi nu glumeşte. Wade întoarse încet capul de parcă ar fi cântărit nu ştiu câte tone, şi-l privi dispreţuitor pe Verringer. Jenny e foarte serioasă. Se strecoară şi se urcă pe tine. Când nu eşti atent, face un mic salt în tăcere. Într-o clipă s-a şi apropiat. Şi atunci face ultimul salt. Te suge până te usucă, doctore. Te usucă de tot. Jenny nu te mănâncă. Îţi suge doar sucurile până nu mai rămâne altceva decât pielea. Dacă ai de gând să mai porţi multă vreme cămaşa aia, doctore, aş zice că ar fi şi păcat să mai întârzie s-o facă.

Doctorul Verringer se lăsă pe spateaza scaunului:

— Am nevoie de cinci mii de dolari, zise el calm. Când s-ar putea întâmpla chestia asta?

— Ai căpătat deja şase sute cincizeci, zise cu acreală Wade. Asta e cam tot ce aveam ca bani lichizi. Cât dracu poate să coste şederea în bordelul ăsta?

— Lasă prostiile, îi replică Verringer. Ţi-am spus că la mine tariful s-a scumpit.

— Dar nu mi-ai zis că a ajuns astronomic.

— Nu mai umbla cu fofârlica, Wade, îi zise cu o politeţe rece Verringer. Nu eşti în situaţia de a face glume nesărate. Şi, în afară de asta, ai abuzat de încrederea pe care ţi-am acordat-o şi m-ai trădat.

— Habar n-am avut că ai şi încredere.

Verringer începu să bată încetişor braţele fotoliului:

— M-ai chemat la telefon în toiul nopţii. Erai într-o situaţie deznădăjduită. Ziceai că te sinucizi dacă nu vin. N-am vrut să vin, şi ştii foarte bine de ce. N-am o autorizaţie corespunzătoare pentru practicarea medicinii în statul ăsta. Încerc să scap de proprietatea asta fără s-o pierd toată. Trebuie să-i port de grijă lui Earl şi am impresia că la el se apropie cu paşi mari o criză foarte gravă. Ţi-am spus că o să te coste o groază de bani. Ai insistat, totuşi, şi am venit. Am nevoie de cinci mii de dolari.

— Mi se urcase rău la cap băutura, îi răspunse Wade. Nu e posibil să sileşti un om să-şi respecte o făgăduială făcută într-o asemenea împrejurare. Şi aşa te-am plătit mult prea bine.

— Pe lângă asta, zise rar Verringer, i-ai pomenit nevestei de

numele meu. I-ai spus că vin să te iau.

Wade păru surprins:

— Nici vorbă să fi făcut una ca asta. Nici n-am văzut-o. Dormea.

— Atunci altă dată, probabil. A fost pe-aici un detectiv particular şi te-a căutat. Era imposibil să ştie unde să vină dacă nu-i spunea cineva. L-am dus eu cu preşul, dar s-ar putea să revină. O să trebuiască să te duci acasă, domnule Wade. Dar în primul rând, vreau ăia cinci mii de dolari ai mei.

— Ia ascultă, doctore, nu cumva oi fi ăl mai mare şmecher din lume? Dacă nevastă-mea ştia unde sunt, atunci ce nevoie mai avea de detectiv? Putea să vină personal – dacă i-ar fi păsat chiar atât de mult de mine. Putea să-l aducă şi pe Candy, valetul nostru. Candy ţi l-ar face aşchii pe Băieţelul Bleu în timp ce Băieţelul Bleu s-ar gândi în ce film joacă azi rolul principal.

— Eşti spurcat la gură, Wade. Şi la minte.

— Şi am şi nişte bani spurcaţi, doctore – cinci mii de dolari. Ia încearcă să pui mâna pe ei.

— Ai să-mi dai un cec, zise ferm Verringer. Acum, imediat. Şi pe urmă o să te îmbraci şi Earl o să te ducă acasă.

— Un cec? Wade aproape că râdea. Sigur că am să-ţi dau un cec. Splendid! Dar cum o să-l încasezi?

Verringer zâmbi calm:

— Îţi închipui, domnule Wade, că ai să anunţi banca să nu-l onoreze. Dar n-ai s-o faci. Te asigur că n-ai s-o faci.

— Escroc unsuros ce eşti! urlă Wade la el.

Verringer clătină din cap:

— Din unele puncte de vedere. Dar nu din toate. Caracterul meu e alcătuit din trăsături contradictorii, la fel ca la majoritatea oamenilor. Earl o să te ducă acasă.

— Nu ţine. Flăcăiandrul ăla îmi produce repulsie, replică Wade.

Verringer se ridică încetişor în picioare, întinse mâna şi-l bătu pe umăr pe bărbatul din pat.

— Pentru mine, domnule Wade, Earl este absolut inofensiv. Am diferite mijloace de a-l ţine în frâu.

— Spune-mi şi mie unul din ele, se amestecă în discuţie un glas nou, şi pe uşă intră Earl îmbrăcat în costumul lui de Roy Rogers.

Doctorul Verringer se întoarse zâmbitor.

— Nu-l lăsa pe psihopatul ăla să se apropie de mine, urlă Wade dând pentru prima dată semne de frică.

Earl îşi duse mâinile la cureaua împodobită. Faţa lui era complet lipsită de expresie. Şuiera uşurel printre dinţi. Intră degajat în încăpere.

— Nu trebuia să spui asemenea vorbe, zise repede Verringer întorcându-se către Earl. Totul e în regulă, Earl. Mă ocup eu personal

de domnul Wade. N-o să-mi fie greu. Am să-l ajut să se îmbrace până aduci tu maşina aici, cât mai aproape de cabană. Domnul Wade e tare slăbit.

— Şi-o să fie încă şi mai slăbit, şuieră Earl. La o parte, grăsanule!

— Ei haide, haide, Earl. (Doctorul întinse repede mâna şi înşfăcă braţul tânărului frumuşel.) Sper că nu vrei să te întorci la Camarillo? E de ajuns o vorbă din partea mea şi...

Mai mult nu izbuti să spună. Earl îşi smulse braţul din strânsoare şi pumnul lui drept se înălţă cu scânteiere de metal. Boxul nimeri în plin falca lui Verringer. Acesta căzu ca împuşcat în inimă. Bufnitura zgudui cabana. Am alergat într-acolo.

Am ajuns la uşă şi am dat-o de perete. Earl s-a răsucit pe călcâie aplecându-se uşor înainte, uitându-se la mine fără să mă recunoască. Făcea spume la gură. S-a repezit ca o fiară.

Am scos pistolul şi i l-am arătat. Dar nu a însemnat nimic pentru el. Fie că pistoalele lui nu erau încărcate, fie că uitase complet de ele. El nu ştia de nimic altceva decât de pumnarul de alamă. Se apropia din ce în ce mai tare.

Am tras un glonte pe deasupra patului prin fereastra deschisă. În cămăruţa aceea, împuşcătura a răsunat mult mai puternic decât te-ai fi aşteptat. Earl s-a oprit locului. Şi-a răsucit încet capul şi s-a uitat la gaura din plasa de sârmă a ferestrei. Apoi s-a întors către mine. Treptat, treptat faţa lui a prins viaţă, acoperindu-se de un rânjet.

— Ce fu asta? m-a întrebat foarte senin.

— Aruncă boxul! i-am zis, privindu-l drept în ochi.

S-a uitat surprins la propria lui mână. Şi-a scos boxul şi l-a aruncat la întâmplare într-un colţ.

— Scoate şi cureaua cu pistoale! i-am zis eu. Să nu te atingi cumva de ele! Numai de cataramă.

— Nu sunt încărcate, mi-a zis zâmbind. Pe naiba, nici măcar nu sunt pistoale, doar nişte jucării de-ale actorilor.

— Cureaua! Repede!

S-a uitat la revolverul meu cu ţeavă scurtă:

— Ăla e valabil? A, da, sigur. Gaura din plasă. Da, da, plasa.

Omul din pat nu mai era în pat. Se afla îndărătul lui Earl. A întins repede mâna şi a scos afară unul dintre pistoalele strălucitoare. Asta nu i-a prea plăcut lui Earl, ceea ce se vedea bine pe faţa lui.

— Lasă-l în pace, am zis furios. Pune-l la loc de unde l-ai scos.

— Are dreptate, mi-a zis Wade. Sunt pistoale cu capse.

S-a dat înapoi şi a pus pistolul strălucitor pe masă. Dumnezeule, sunt îngrozitor de slab, ca un braţ frânt.

— Scoate cureaua! i-am zis lui Earl treia oară.

Cu un tip ca el, când începi o treabă trebuie s-o duci la bun sfârşit. Trebuie să n-o complici, o laşi aşa simplă şi nu te răzgândeşti.

Până la urmă a făcut-o, şi încă foarte amabil. Apoi, ţinând cureaua în mână s-a apropiat de masă şi a luat celălalt pistol, l-a pus în tocul lui şi a aşezat cureaua la loc. L-am lăsat în pace. Abia atunci a dat cu ochii de doctorul Verringer care era ghemuit la podea lângă perete. A scos un sunet din care reieşea îngrijorarea sau supărarea, a traversat repede încăperea, s-a dus în baie si a revenit cu o cană cu apă. A turnat apă în capul lui Verringer care a început să împroaşte şi să scuipe şi s-a întors pe partea cealaltă. Pe urmă a gemut. Pe urmă şi-a dus mâna la falcă. Pe urmă a încercat să se scoale. Earl l-a ajutat.

— Iartă-mă, doctore. Probabil că am dat drumul la pumn fără să mă uit pe cine pocnesc.

— E-n regulă, nu s-a rupt nimic, zise Verringer îndepărtându-l cu un gest. Trage maşina încoace, Earl. Şi nu uite cheia lacătului de la poartă.

— Să aduc maşina aici. Sigur. Imediat. Cheia de la lacăt. O am. Imediat, doctore.

Ieşi din cameră fluierând.

Wade şedea pe marginea patului şi părea tare slăbit.

— Dumneata eşti detectivul de care vorbea doctorul? mă întrebă el. Cum de m-ai găsit?

— Păi tot aşa întrebând pe unii şi pe alţii care se pricep la chestii dintr-astea. Dacă vrei să ajungi acasă, ar fi mai bine să te îmbraci.

Doctorul Verringer se rezema de perete, masându-şi falca.

— Îl ajut eu, zise cu o voce răguşită. Eu nu fac altceva decât să ajut oamenii şi ei nu fac altceva decât să-mi dea cu piciorul în obraz.

— Înţeleg cum vă simţiţi, i-am zis.

Am ieşit şi i-am lăsat să se descurce între ei.

CAPITOLUL 20

Când ieşiră, automobilul era la îndemână. Însă Earl plecase. Oprise maşina, stinsese farurile şi se dusese înapoi către căsuţa mai mărişoară, fără să-mi spună o vorbă. Tot mai fluiera, străduindu-se pe dibuite să-şi amintească o melodie pe jumătate uitată.

Wade s-a urcat cu grijă pe perna din spate a maşinii iar eu lângă el. Conducea Verringer. Dacă întâmplător îl durea rău falca şi capul, în orice caz nici n-a manifestat vreun semn, nici n-a pomenit de asta. Am trecut creasta dealului şi am coborât până la capătul aleii cu pietriş. Earl fusese deja până acolo, descuiase poarta şi o lăsase larg deschisă. I-am spus doctorului Verringer unde mi-e maşina şi el a tras-o pe a lui alături. Wade s-a urcat în maşina mea şi a rămas mut, privind în gol. Verringer a coborât şi a înconjurat automobilul venind lângă el. I-a vorbit cu blândeţe.

— Cum rămâne cuăia cinci mii de dolari ai mei, domnule Wade? Cecul pe care mi l-ai promis.

Wade se lăsă puţin în jos şi-şi sprijini capul pe spătar.

— Am să mă mai gândesc.

— Bine, dar mi i-ai făgăduit. Am nevoie de ei.

— Violenţă, Verringer, smulgerea promisiunii sub imperiul ameninţărilor. Dar acum sunt ocrotit.

— Bine, dar te-am hrănit şi te-am spălat, insistă Verringer. Am venit în toiul nopţii. Te-am ocrotit, te-am vindecat – cel puţin deocamdată.

— Nu e o treabă care să merite chiar cinci bătrâne, ricană Wade. Şi dealtfel, ai scos destul de prin buzunarele mele.

Verringer nu se dădu bătut:

— Domnule Wade, mi-a făgăduit cineva să-mi facă o trampă în Cuba. Dumneata eşti bogat. Trebuie să-i ajuţi şi pe alţii când sunt la ananghie. Eu îl am pe Earl pe cap şi trebuie să-l îngrijesc. Ca să pot profita de acest prilej, am nevoie de bani. O să ţi-i restitui până la ultimul gologan.

Începusem să mă foiesc. Aveam o poftă nebună să fumez, însă mă temeam să nu i se facă rău lui Wade din cauza asta.

— Pe dracu', o să-i dai înapoi, zise obosit Wade. Nici n-o să trăieşti de-ajuns ca să apuci să mi-i dai înapoi. Mâine sau poimâine noapte Băieţelul Bleu o să te omoare în somn.

Verringer se dădu un pas înapoi. Nu-i vedeam expresia feţei, dar

glasul i se înăspri.

— Sunt mai multe chipuri neplăcute de a muri, zise el, şi mă tem că al dumitale se va număra printre ele.

Se îndepărtă spre maşina lui şi se urcă în ea. Intră pe poartă şi dispăru.

Am băgat în marşarier, am întors şi m-am îndreptat spre oraş. După vreo trei-patru kilometri, Wade a mormăit:

— De ce să-i dau eu grăsanului ăluia cinci mii de dolari?

— N-ai nici un motiv.

— Atunci de ce mă simt ca un porc pentru că nu i-i dau?

— N-ai nici un motiv.

Întoarse capul doar atât cât să se uite la mine:

— M-a tratat ca pe un copilaş. Nu mă lăsa aproape nici o clipă singur, de teamă să nu vină Earl şi să mă facă pilaf. Mi-a luat şi ultimul sfanţ din buzunar.

— Probabil că aşa i-ai spus.

— Dumneata ţii cu el?

— Lasă asta. Pentru mine e vorba doar de o misiune ca oricare alta.

Tăcerea domni încă vreo câţiva kilometri. După ce trecurăm de marginea unei suburbii, Wade vorbi din nou:

— Poate că până la urmă o să-i dau. E falit rău de tot. Proprietatea e blocată de ipoteci. N-o să scoată nici măcar un dolar pe ea. Şi toate numai din cauza psihopatului ăluia. Oare de ce o fi făcând-o?

— N-am de unde să ştiu.

— Sunt scriitor. Lumea se aşteaptă de la mine să înţeleg care sunt mobilurile acţiunilor oamenilor. Iar eu nu înţeleg nici o iotă din acţiunile nimănui.

Am intrat în trecătoare şi, după un urcuş, la picioarele noastre s-au întins brusc toate luminile din vale, o mare nesfârşită. Am intrat pe şoseaua de nord-vest care merge la Ventura. După o vreme, am trecut şi prin Encino. M-am oprit unde era mai puţin întuneric şi am ridicat ochii către luminile din vârful dealului unde se află vilele luxoase. În una din ele locuiseră soţii Lennox. Am pornit mai departe.

— Cred că suntem aproape de locul unde trebuie să cotim, zise Wade. Sau cunoşti deja drumul?

— Îl cunosc.

— Apropo, nu mi-ai spus cum te numeşti.

— Philip Marlowe.

— Drăguţ nume. Apoi glasul i se schimbă brusc şi zise: Stai o clipă. Nu eşti dumneata tipul care a fost amestecat în treaba cu Lennox?

— Ba da.

Stătea şi se holba la mine în întunericul din maşină. Am trecut de ultimele clădiri din centrul localităţii Encino.

— Am cunoscut-o şi eu pe nevasta lui Lennox, zise Wade. Pe el nu l-am văzut niciodată. Ciudată treabă. Tipii ăia de la poliţie te-au cam scărmănat niţel, nu?

Nu i-am răspuns.

— Poate că nu-ţi face plăcere să vorbeşti de povestea asta?

— Poate. Dar de ce te interesează?

— Sunt scriitor, ce naiba! Trebuie să fie o poveste grozavă.

— Astă-seară fă-te că te odihneşti. Probabil că eşti foarte slăbit.

— E-n regulă, Marlowe, e-n regulă. Nu-ţi sunt prea simpatic. Îmi dau seama de asta.

Am ajuns la încrucişare şi am băgat maşina pe drumul lateral şi după aceea către colinele joase şi intrându-l dintre ele denumit Idle Valley.

— Nu-mi eşti nici simpatic, nici antipatic. Nu te cunosc. Nevasta dumitale mi-a cerut să te găsesc şi să te aduc acasă. De-ndată ce te dau în primire, am terminat treaba. Şi nici măcar n-aş şti să-ţi spun de ce m-a ales tocmai pe mine. Aşa cum ţi-am mai zis, pentru mine e doar o misiune.

Am înconjurat un bot de deal şi am intrat pe un drum ceva mai lat şi mult mai bine pietruit. Zicea că stă la mai puţin de un kilometru de acolo, pe partea dreaptă. Mi-a spus şi numărul, pe care-l ştiam deja. Pentru un individ în starea lui se dovedea un vorbitor destul de insistent.

— Şi cât îţi plăteşte?

— Chestia asta n-am discutat-o.

— Mă rog, oricât ţi-ar da, tot nu e de-ajuns. Îţi datorez foarte multe mulţumiri. Mi-ai făcut un serviciu foarte mare, şefule. Mă tem că nu meritam toată osteneala asta.

— Ăsta e un sentiment pe care-l ai doar astă-seară.

Râse:

— Ştii ceva, Marlowe? S-ar putea să ajung să te simpatizez. Dar eşti un pic cam bestie – ca şi mine.

Am ajuns la el acasă. Era o clădire cu etaj, cu şindrilă peste tot, cu un mic portic cu stâlpi şi o peluză întinsă ce pornea de la intrare şi se termina la un pâlc de arbuşti de lângă gardul alb. În portic era aprinsă o lumină. Am tras maşina pe alee şi am oprit lângă garaj.

— Te poţi descurca şi fără ajutor?

— Fireşte. Coborî din maşină. Nu intri puţin să iei un păhărel?

— Mulţumesc, dar nu astă-seară. Am să aştept aici până când intri în casă.

Rămase acolo în picioare suflând din greu.

— Bine, zise el scurt.

Se întoarse şi merse cu multă grijă pe dalele potecii care ducea până la uşa din faţă. O clipă se ţinu de un stâlp alb, apoi încercă uşa. O deschise şi intră. Uşa rămase deschisă şi lumina scăldă peluza verde. Se auzi un brusc amestec de voci.

Am început să dau maşina înapoi ca s-o scot de pe alee, folosind lumina pentru marşarier. Atunci am fost strigat de cineva din casă.

Uitându-mă, am văzut-o pe Eileen Wade în pragul uşii deschise. Întrucât mi-am continuat drumul, ea a luat-o la fugă după mine. N-aveam ce să fac, a trebuit să opresc. Am stins farurile şi m-am dat jos din maşină. Când a ajuns lângă mine, i-am zis:

— Trebuia să vă dau telefon, dar m-am temut să-l las singur.

— Normal. Ai avut multe dificultăţi?

— Mde... Ceva mai mult decât a suna la o sonerie.

— Te rog, pofteşte în casă şi povesteşte-mi totul.

— Ar fi mai bine dacă s-ar culca. Până mâine o să-l aveţi ca nou.

— Candy o să-l ducă la culcare, zise ea. Astă-seară n-o să mai bea – dacă la asta te-ai gândit cumva.

— Nici prin cap nu mi-a trecut. Noapte bună, doamnă Wade.

— Probabil că eşti frânt de oboseală. Dumneata nu vrei să bei nimic?

Am aprins o ţigară. Parcă ar fi trecut două săptămâni de când nu mai simţisem gustul tutunului. Am sorbit fumul cu nesaţ.

— Îmi dai să trag şi eu un fum?

— Cu plăcere, dar nu ştiam că fumaţi.

— Foarte rar.

S-a apropiat mult de mine şi i-am întins ţigara. A tras un fum şi a început să tuşească. Mi-a înapoiat-o, râzând:

— După cum vezi, sunt doar o amatoare.

— Va să zică aţi cunoscut-o pe Sylvia Lennox, i-am zis. De aceea aţi ţinut să mă angajaţi pe mine?

— Pe cine am cunoscut?

Părea nedumerită.

— Pe Sylvia Lennox.

Între timp îmi recăpătasem ţigara şi sorbeam din ea cu o poftă nebună.

— A, zise ea uimită. Fata aia care a fost... ucisă. Nu, n-am cunoscut-o personal. Ştiam doar cine e. Nu ţi-am spus?

— A, scuzaţi-mă, uitasem exact ce mi-aţi spus.

Stătea încă acolo, foarte aproape de mine, cuminte, subţirică şi înaltă, într-o rochie albă. Lumina ce venea pe uşa deschisă cădea pe buclele ei şi le făcea să strălucească uşor.

— De ce m-ai întrebat dacă asta a avut vreo legătură cu dorinţa mea de a te... angaja – cum te-ai exprimat dumneata? Întrucât eu nu i-am răspuns imediat, a adăugat: Roger ţi-a spus că a cunoscut-o?

— Când am rostit numele meu, mi-a spus ceva despre cazul respectiv. La început n-a făcut legătura cu mine, dar pe urmă şi-a adus aminte. Însă a vorbit atâtea şi atâtea lucruri încât zău dacă-mi amintesc măcar jumătate din ce a spus.

— Da, înţeleg. Acum, domnule Marlowe, o să trebuiască să mă întorc în casă, să văd dacă soţul meu n-are nevoie de ceva. Şi dacă dumneata nu vrei să intri...

— Vă las în schimb asta, i-am zis.

Am apucat-o de braţe, am tras-o spre mine şi i-am dat capul pe spate. I-am sărutat apăsat buzele. Nici nu s-a împotrivit, dar nici n-a reacţionat. S-a tras încetişor într-o parte şi a rămas acolo uitându-se la mine.

— Nu trebuia să faci una ca asta, mi-a zis. Ai greşit. Şi eşti o persoană tare simpatică.

— Sigur, am greşit foarte tare, am încuviinţat eu. Dar toată ziua am fost asemenea unui căţeluş de vânătoare drăguţ, credincios şi bine dresat, m-am lăsat atras prin farmece în una din cele mai idioate aventuri în care m-am băgat vreodată şi să fiu al naibii dacă până la urmă n-a ieşit ca şi cum ar fi fost o piesă jucată după un text scris de cineva. Ştiţi ceva? Sunt convins că dumneavoastră aţi ştiut tot timpul unde se află – sau cel puţin aţi ştiut numele doctorului Verringer. Aţi vrut doar să mă băgaţi şi pe mine în ciorbă, să mă faceţi să fiu legat strâns de el pentru ca să încep să capăt un sentiment al vinovăţiei şi al răspunderii, ca să am grijă de el. Sau am înnebunit cumva?

— Bineînţeles că ai înnebunit, zise ea cu răceală. Sunt cele mai insultătoare prostii pe care le-am auzit vreodată, şi dădu să se îndepărteze.

— Staţi o clipă. Sărutul ăla nu lasă cicatrici. Vi se pare doar că ar putea să lase. Şi nu-mi spuneţi mie că sunt un om prea drăguţ. Aş prefera să fiu un porc.

Se opri şi se întoarse:

— De ce?

— Dacă n-aş fi fost prea drăguţ cu Terry Lennox, ar mai fi încă în viaţă.

— Serios? zise ea calm. Eşti chiar atât de sigur? De ce? Noapte bună, domnule Marlowe. Şi-ţi mulţumesc foarte mult pentru aproape toate lucrurile pe care le-ai făcut.

A pornit pe lângă marginea peluzei. Am urmărit-o cu privirea până a intrat în casă. Uşa s-a închis. Lumina de la portic s-a stins. Am făcut semn cu mâna către neant şi am plecat.

CAPITOLUL 21

A doua zi dimineaţă, m-am sculat târziu din pricina onorariului substanţial pe care-l câştigasem în seara trecută. Am băut o cafea în plus, am fumat o ţigară în plus, am mâncat o felie de şuncă în plus şi, pentru a trei suta oară în viaţă, am jurat că nu mai folosesc aparatul electric de ras. În felul acesta, ziua a început să devină normală. Am ajuns la birou pe la vreo zece, am luat vreo două scrisori la întâmplare, le-am tăiat plicurile şi le-am lăsat pe masa de lucru. Am deschis larg ferestrele ca să las să iasă mirosul de praf şi mizerie care se adunase peste noapte şi care plutea în aerul stătut, prin colţurile încăperii, şi între lamelele de la jaluzele. Pe colţul mesei decedase, cu aripile întinse, o molie. Pe pervazul ferestrei, o albină cu aripile zdrenţuite se târa pe lemnărie bâzâind vag, de parcă ar fi ştiut că n-are nici un rost, că tot e terminată, că a îndeplinit prea multe misiuni de zbor şi că n-o să mai revină niciodată la stup.

Ştiam eu că o să fie una din zilele alea complet trăsnite. Oricui i se întâmplă. Zile în care nu-ţi intră pe uşă decât nişte rotiţe dezaxate, câini care-şi pierd memoria odată cu dinţii, veveriţe care nu-şi găsesc alunele, mecanici care întotdeauna au o rotiţă de angrenaj desperecheată.

Prima apariţie a fost aceea a unui mitocan mătăhălos şi cu părul cânepiu, numit Kuissenen sau nu ştiu ce alt nume finlandez asemănător. Şi-a strecurat fundul masiv pe scaunul clienţilor, şi-a implântat două mâini lătăreţe şi bătătorite pe masa de lucru şi mi-a zis că e excavatorist, că stă la Culver City, şi că o muiere afurisită, vecina lui, încearcă să-i otrăvească câinele. În fiecare dimineaţă, înainte de a-şi lăsa câinele să alerge prin curtea din dos, trebuia să inspecteze terenul, de la un gard până la celălalt, ca să vadă dacă nu sunt bucăţi de carne aruncate din curtea vecină peste viţa ce acoperea gardul. Deocamdată găsise vreo nouă asemenea bucăţi şi pe toate era un praf verzui despre care ştia el bine că e un ierbicid cu arsenic.

— Şi cât mi-aţi plăti ca să stau la pândă şi s-o prind asupra faptului?

Se uită la mine fără să clipească, ca un peşte într-un acvariu.

— Şi la urma urmei, de ce nu faceţi singur treaba asta?

— Eu trebuie să muncesc ca să-mi câştig traiul, don' şef. Şi-aşa pierd patru dolari şi douăzeci şi cinci de cenţi pe oră, numa' dacă viu până aici să vă rog pe 'mneavoastră.

— Cu poliţia aţi încercat?

— Am încercat. S-ar putea să-i dea ei de rost cândva, cam pe la anu'. Deocamdată sunt ocupaţi să le facă curte ălora de la Metro Goldwyn Mayer.

— Dar la S.P.A. aţi încercat?

— Aia ce mai e?

I-am vorbit despre Societatea pentru protecţia animalelor. Nu-l prea interesa. Auzise de ea dar n-avea pic de încredere. Aia nu erau în stare să vadă animale mai mici decât calul.

— Don'şef, păi pă uşa 'mneavoastră zice că sunteţi anchetator, spuse el agresiv. Păi atunci mergeţi pă teren şi anchetaţi. Aveţi cincizeci dă dolari dă la mine dac-o prindeţi cu mâţa-n sac.

— Iertaţi-mă, i-am zis. Sunt mult prea ocupat. Şi, oricum, nu prea e genul meu să stau două săptămâni ascuns într-o gaură de cârtiţă din curtea dumneavoastră – chiar şi pentru suma de cincizeci de dolari.

Se ridică scoţând flăcări pe nări:

— Mare ştab, ă? N-ai nevoie dă biştari, ă? Nu te poţi deranja pentru a salva viaţa unui biet căţeluş. Să-ţi fie dă nas, ştabule!

— Am şi eu necazurile mele, domnule Kuissenen.

— Dac-o prind, să fiu al dracului dă nu-i sucesc gâtul, zise el (şi n-aveam nici cea mai mică îndoială că ar fi fost în stare s-o facă. De fapt ar fi fost în stare să sucească şi piciorul unui elefant.) Tocmai d-aia voiam eu să pun pă altcineva. Şi toate astea numai fiin'că javra latră când trece câte o maşină pe lângă casă. Căţea bătrână şi acrită, asta e.

Tocmai se îndrepta spre uşă când am adresat spinării lui următoarea întrebare:

— Sunteţi sigur că pe câine vrea să-l otrăvească?

— Cum să nu fiu sigur?

Aproape că pusese mâna pe clanţă când îi pică fisa. Abia atunci se răsuci brusc pe călcâie.

— Ia mai zi o dată, jigodie!

Am clătinat din cap. N-aveam chef să mă bat cu el. Avea destulă putere ca să-mi spargă capul cu biroul. A pufnit zgomotos pe nări şi a ieşit. Era cât pe-aci să ia şi uşa cu el.

Următoarea piesă din colecţie a fost o femeie nici prea tânără, nici prea bătrână, nici prea curată, nici prea murdară, în mod evident săracă, jerpelită, plângăreaţă şi proastă. Fata cu care stătea în aceeaşi cameră – în jargonul grupului social din care făcea parte, orice femeie care lucrează este „fată” – îi fura banii din pungă. Un dolar azi, patru gologani mâine, dar, cu una cu alta, se cam adunau. După impresia ei, să tot fi fost vreo douăzeci de dolari cu totul. Şi ei nu-i dădea mâna. Nu-i dădea mâna nici să se mute de-acolo. Nu-i dădea mâna nici să angajeze un detectiv. Se gândea că poate m-aş arăta eu dispus să-i sperii niţel colega de cameră, doar aşa, la telefon, fără să pomenesc

vreun nume.

Ca să-mi spună toate astea i-au trebuit douăzeci de minute, dacă nu chiar mai mult. Şi cât a povestit şi-a tot frământat în mână poşeta.

— Bine, dar asta o poate face oricare din cunoştinţele dumneavoastră, i-am zis.

— Da, dar mă rog, se cheamă că dumneavoastră sunteţi detectiv, oricum.

— Se poate, dar autorizaţia mea nu-mi îngăduie să ameninţ oameni despre care habar n-am.

— Bine, atunci am să-i zic că am trecut pe la dumneavoastră. Nu e nevoie să-i zic neapărat că e vorba de ea. Să-i zic doar că vă ocupaţi de cazul ăsta.

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, n-aş face-o. În cazul când îi pomeniţi numele meu s-ar putea să-mi dea telefon. Dacă o face, am să-i spun adevărul.

S-a ridicat şi s-a pocnit peste burtă cu poşeta jerpelită.

— Nu sunteţi un adevărat gentleman, mi-a zis pe ton strident.

— Parcă scrie undeva că trebuie să fiu?

A ieşit bodogănind.

După prânz, mi-a venit domnul Simpson W. Edelweiss. Avea şi o carte de vizită cu care mi-a dovedit că-l cheamă aşa. Era directorul unei agenţii pentru vânzarea maşinilor de cusut. Era un omuleţ istovit de vreo patruzeci şi opt-cincizeci de ani, cu mâini şi picioruşe micuţe ; purta un costum maro cu mâneci prea lungi şi un guler alb cu ştaif ce se ivea dindărătul unei cravate imense purpurii, cu un ac încrustat cu diamante negre. Şedea pe marginea scaunului, fără să se agite şi mă privea cu ochi negri şi trişti. Şi părul îi era negru, des şi aspru, şi nu se vedea nici urmă de încărunţire. Mustaţa scurtă avea o undă roşietică. Puteai foarte uşor să-i dai şi treizeci şi cinci de ani, dacă nu te uitai la dosul mâinilor.

— Spuneţi-mi Simp. Toată lumea îmi zice aşa. N-am încotro. Sunt evreu, căsătorit cu o creştină, frumoasă, de douăzeci şi patru de ani. A mai fugit de vreo două ori de-acasă.

A scos o fotografie de-a ei şi mi-a arătat-o. Pentru el o fi fost frumoasă. Pentru mine era doar o femeie mare şi lăptoasă ca o vacă şi cu o gură fără expresie.

— Dar ce vă necăjeşte, domnule Edelweiss? Eu unul nu mă ocup de divorţuri.

Am încercat să-i înapoiez fotografia, dar el mi-a făcut semn că nu vrea s-o ia.

— Pentru mine clientul este întotdeauna un domn, am adăugat. Sau cel puţin până când nu-mi înşiră o droaie de minciuni.

Mi-a zâmbit:

— N-am de ce să mint. Şi nu e vorba de nici un divorţ. Vreau doar

să-mi vină Mabel înapoi. Dar ea n-o să vină înainte de o găsesc eu. Poate că la ea e un fel de joc, cine ştie.

Mi-a vorbit despre ea cu multă răbdare şi fără pic de duşmănie. Îi plăcea să bea, să se zbenguie, după părerea lui nu prea era o soţie bună, dar poate că educaţia îl făcuse pe el prea rigid. De fapt era foarte inimoasă şi el o iubea. El nu se legăna cu iluzia că ar fi cine ştie ce minune a naturii, doar un muncitor serios care aduce toată leafa acasă. Aveau un cont comun la bancă. Ea retrăsese toţi banii, dar el se aşteptase la asta. Cam bănuia cu cine se înhăitase ea de data asta, şi dacă era vorba de individul ăla, cu siguranţă că avea s-o lefterească şi pe urmă s-o lase mască.

— Îi zice Kerrigan. Monroe Kerrigan. Nu sunt eu ăla care să dea în catolici. La urma urmei, sunt destui bandiţi şi printre ovrei. Kerrigan ăsta e bărbier, atunci când lucrează. Acum nu sunt eu omul ăla care să lovească în bărbieri. Dar ce e sigur este că mulţi dintre ei sunt puţintel cam vagabonzi şi morţi după cursele de cai. Nu sunt deloc serioşi.

— Şi nu înseamnă că o să primiţi veşti de la ea când rămâne fără bani?

— De obicei o apucă ruşinea. S-ar putea să-şi facă felul.

— Bine, domnule Edelweiss, dar asta este o treabă din domeniul „dispărut de la adresă". Ar trebui să mergeţi la autorităţi şi să faceţi o reclamaţie în scris.

— No! Nu sunt eu omul care să dea în poliţie, dar nu vreau să umblu cu chestii dintr-astea. Ar însemna s-o fac de râs pe Mabel.

Se părea că lumea este plină de oameni în care domnul Edelweiss nu voia să dea. Puse nişte bani pe birou.

— Două sute de dolari, îmi zise el. Bani peşin. Eu prefer să fac lucrurile după cum mă taie capul.

— Bine, dar povestea o să se repete.

— Fără doar şi poate. Dădu din umeri şi-şi întinse uşor mâinile în lături. Dar ea are douăzeci şi patru de ani şi eu aproape cincizeci. Parcă se putea să fie altfel? O să se mai astâmpere şi ea după o vreme. Partea proastă e că nu avem copii. Ea nu poate face copii. Ştiţi, nouă ovreilor ne place să avem mulţi copii. Aşa că şi Mabel ştie chestia asta. Şi tocmai pentru asta se simte umilită.

— Sunteţi un om foarte iertător, domnule Edelweiss.

— Ei, ce vreţi, doar eu nu sunt creştin. Şi vă rog să mă credeţi că nu sunt eu omul care să dea în creştini. Dar la mine chestia porneşte din inimă. Nu e vorba numai de vorbe. Eu chiar o şi fac. A, cât pe-aci să uit chestia cea mai importantă.

Scoase o carte poştală ilustrată şi o împinse peste birou, în urma banilor.

— Uitaţi-vă ce mi-a trimis din Honolulu. În Honolulu banii curg

gârlă. Unul din unchii mei era bijutier acolo. De-acuma s-a retras din afaceri. Stă în Seattle.

M-am uitat din nou la fotografie:

— O să trebuiască să merg pe urmele ăsteia, i-am zis. Iar pe asta o să trebuiască s-o dau la copiat.

— Parcă vă şi auzeam c-o să spuneţi aşa, domnule Marlowe, chiar înainte de a ajunge la dumneavoastră. Aşa că am venit pregătit. Scoase un plic în care mai erau cinci copii. Îl am şi pe Kerrigan, dar numai aşa, un instantaneu.

Umblă în alt buzunar şi-mi dădu alt plic. Uitându-mă la Kerrigan, nu mă surprinse deloc faptul că avea o faţă dintre acelea fără cute, de om necinstit. Trei exemplare şi din fotografia lui Kerrigan.

Domnul Simpson W. Edelweiss îmi dădu o nouă carte de vizită pe care era numele şi domiciliul lui, şi numărul de telefon. Îmi spuse că speră că n-o să coste prea mult, dar că, în orice caz, e gata să facă faţă la orice cerere de suplimentare a fondurilor şi că speră să mai afle veşti de la mine.

— Cred că două sute de dolari ar putea să ajungă, dacă doamna o mai fi în Honolulu, i-am zis. Acum, ce-mi trebuie mie ar fi o descriere fizică amănunţită a ambelor persoane, pe care s-o pot transmite printr-o telegramă. Înălţimea, greutatea, vârsta, culoarea părului şi a ochilor, tenul, orice cicatrici vizibile sau alte semne particulare, cum era îmbrăcată şi ce alte haine şi-a mai luat cu ea şi câţi bani erau în contul pe care l-a curăţat. Dacă aţi mai trecut prin lucruri dintr-astea, domnule Edelweiss, cu siguranţă că ştiţi ce-mi trebuie.

— În privinţa lui Kerrigan ăsta am un fel de simţământ deosebit, nu ştiu cum să vă explic. Nu prea mă simt eu chiar aşa liniştit.

Am mai pierdut vreo jumătate de oră storcând informaţii de la el şi notându-le pe hârtie. Pe urmă s-a ridicat liniştit, mi-a strâns liniştit mâna, s-a înclinat şi a ieşit tot atât de liniştit din birou.

— Şi vă mai rog încă ceva. Spuneţi-i lui Mabel că totul e în regulă, mi-a zis el din uşă.

Până la urmă s-a dovedit că e o chestie banală care intra în făgaşul obişnuit. Am telegrafiat unei agenţii din Honolulu, după care am trimis o scrisoare *par avion* cu fotografiile şi cu toate informaţiile pe care nu le putusem băga în telegramă. Au descoperit-o lucrând ca ajutoare de cameristă într-un hotel de lux, frecând căzile şi mozaicul din băi şi aşa mai departe. Kerrigan făcuse exact ceea ce se aşteptase domnul Edelweiss – o jumulise în timp ce ea dormea şi spălase putina, lăsând-o încurcată şi cu nota de plată de la hotel. Ea amanetase un inel pe care Kerrigan nu i l-ar fi putut lua fără luptă, şi scosese destui bani ca să plătească hotelul, dar nu suficienţi ca să-şi poată plăti drumul până acasă. Drept care, Edelweiss sări într-un avion ca s-o aducă înapoi.

Era un bărbat prea bun pentru ea. I-am trimis o notă de plată pentru douăzeci de dolari onorariu şi costul unei telegrame foarte lungi. Agenţia din Honolulu a pus mâna pe cei două sute de dolari. Având un portret al lui Madison în safe-ul de la birou îmi dădea mâna să mă las plătit prost.

Şi aşa a trecut o zi din viaţa unui D. P. Nu chiar o zi tipică, dar nici chiar atipică. Nimeni nu ştie ce-l determină pe un om să rămână cu asemenea meserie. De îmbogăţit nu te îmbogăţeşti, şi nici măcar nu e cine ştie ce distracţie. Uneori mai eşti şi bătut măr, sau împuşcat, sau aruncat la pârnaie. Câteodată se mai întâmplă să fii şi ucis. Din două în două luni te hotărăşti s-o dai dracului de meserie şi să-ţi găseşti o profesie de om cu scaun la cap, atâta timp cât mai eşti încă în stare să umbli cu capul sus, fără să-ţi tremure. Şi pe urmă sună soneria de la intrare şi deschizi uşa de la sala de aşteptare şi te trezeşti cu o mutră nouă prezentând o problemă nouă, o doză nouă de amărăciuni, şi câţiva gologani.

— Poftiţi înăuntru, domnule Cutărică. Cu ce vă pot fi de folos?

Vreun motiv trebuie să existe.

Peste trei zile, spre sfârşitul după-amiezii, mi-a telefonat Eileen Wade şi m-a rugat să viu în seara următoare la ei acasă să beau un păhărel. Aveau nişte prieteni invitaţi la o petrecere. Roger voia să mă vadă şi să-mi mulţumească aşa cum se cuvine. Şi, dacă n-aveam nimic împotrivă, puteam să le trimit şi o notă de plată?

— Nu-mi datoraţi nimic, doamnă Wade. Pentru puţinul pe care l-am făcut mi-am luat plata.

— Probabil că am fost de-a dreptul ridicolă jucând rolul femeii victoriene în privinţa aceea. În zilele noastre un sărut nu pare să însemne mare lucru. O să vii, nu?

— Bănuiesc că da. Deşi raţiunea mă îndeamnă să n-o fac.

— Roger şi-a revenit pe deplin. A început să lucreze.

— Bravo!

— Dar astăzi ai un aer îngrozitor de solemn. Probabil că iei viaţa mult prea în serios.

— Din când în când. De ce?

A râs încetişor, mi-a spus la revedere şi a închis.

Am rămas o vreme la birou, luând viaţa în serios. Apoi am încercat să mă gândesc la ceva nostim, ca să pot să râd în hohote. N-a mers nici aşa, nici aşa, drept care am scos din safe scrisoarea de rămas bun a lui Terry Lennox şi am mai citit-o o dată. Asta mi-a amintit că încă nu mă dusesem la Victor să beau „burghiul” pe care mă rugase el să-l beau în memoria lui. Era tocmai momentul potrivit să găsesc barul liniştit, aşa cum i-ar fi plăcut şi lui să-l vadă, dacă ar fi fost pe-aici prin preajmă ca să meargă cu mine. Mă gândeam la el cu un fel de tristeţe vagă şi cu un mic nor de amărăciune şi duşmănie. Când am

ajuns la bar, aproape că-mi trecuse. Aproape, dar nu de tot. Aveam prea mulţi bani de la el. Mă făcuse el de râsul lumii, dar mă plătise bine pentru acest privilegiu.

CAPITOLUL 22

Î

n localul lui Victor era atâta linişte încât în momentul în care intrai pe uşă parcă auzeai cum cade mercurul termometrului. Pe un scaun de bar, o femeie într-un taior negru, care în sezonul acela nu putea fi făcut decât din vreo fibră sintetică (de pildă, orlon), şedea singură în faţa unei băuturi de un verde pal şi fuma cu un port-ţigaret lung de jad. Avea înfăţişarea aceea concentrată şi încordată care uneori oglindeşte o nervozitate aproape dementă, alteori foamea de dragoste, sau pur şi simplu rezultatele unei drastice cure de slăbire.

M-am aşezat la două scaune de ea şi barmanul m-a salutat din cap fără să zâmbească.

— Un „burghiu”, i-am zis. Dar fără bitter.

A pus în faţa mea un şerveţel şi nu m-a slăbit din ochi.

— Ştiţi ceva, mi-a spus el cu încântare. Într-o seară v-am auzit vorbind cu prietenul dumneavoastră şi am achiziţionat şi eu o sticlă de suc de lămâie, marca Rose. Dar n-aţi mai venit de mult pe aici şi abia astă-seară am deschis-o.

— Prietenul meu e plecat din oraş, i-am zis. Dă-mi unul dublu, dacă n-ai nimic împotrivă. Şi mulţumesc pentru deranj.

S-a îndepărtat. Femeia în negru mi-a aruncat o privire, apoi şi-a afundat-o în pahar.

— Pe aici foarte puţini oameni beau dintr-astea, a zis ea într-o şoaptă atât de uşoară încât la început nici nu mi-am dat seama că vorbeşte cu mine.

Apoi a întors din nou capul spre mine. Avea nişte ochi negri foarte mari, şi cele mai roşii unghii pe care le-am văzut vreodată. Dar nu părea să fie o damă agăţabilă şi nici glasul ei nu părea să spună „vino peste mine”.

— Mă refer la „burghie”.

— Un tip m-a învăţat şi pe mine să le îndrăgesc, i-am răspuns.

— Trebuie să fie englez.

— De ce?

— Sucul de lămâie. E la fel de britanic ca şi peştele rasol cu sosul ăla îngrozitor de anchois care arată de parcă ar fi sângerat bucătăreasa în farfurie. De-aia au ajuns să li se spună „lămâi”. Vreau să spun, englezilor, nu peştelui.

— Eu credeam că e o băutură mai tropicală, pentru caniculă. Îmi sugera Malaezia sau vreo altă ţară îndepărtată.

— S-ar putea să aveţi dreptate.

Şi cu asta a întors capul de la mine. Barmanul mi-a pus paharul în faţă. Cu sucul acela de lămâie în el „burghiul” avea o înfăţişare misterioasă, ca o ceaţă galben-verzuie. L-am gustat. Era deopotrivă dulce şi picant. Femeia în negru mă urmărea cu privirea. Apoi şi-a ridicat şi ea paharul, apropiindu-l de mine. Am băut amândoi deodată. Atunci am observat că şi ea bea acelaşi lucru.

Mişcarea următoare ar fi fost o chestie banală, aşa că n-am făcut-o. Am rămas tot unde mă aflam.

— Nu era englez, i-am zis după o clipă. Bănuiesc doar că a fost pe acolo în timpul războiului. Veneam din când în când împreună aici, tot aşa cam pe la ora când se deschide localul. Înainte de a începe tumultul gloatei.

— E o oră agreabilă, m-a aprobat ea. Este aproape singura oră plăcută într-un bar. După ce şi-a golit paharul, a adăugat: S-ar putea să-l fi cunoscut şi eu pe prietenul dumneavoastră. Cum se numea?

Nu i-am răspuns imediat. Am aprins o ţigară şi am privit-o pe doamna în negru până când şi-a scos chiştocul din ţigaret. L-a stins şi l-a înlocuit cu altă ţigară. Am întins bricheta aprinsă spre ea.

— Lennox, i-am zis.

Mi-a mulţumit pentru foc şi m-a scrutat cu o privire iscoditoare. Apoi a încuviinţat din cap.

— Da, l-am cunoscut foarte bine. Poate chiar prea bine.

Barmanul a venit alene spre noi şi s-a uitat la paharul meu.

— Încă un rând din aceeaşi băutură, i-am zis. Într-un separeu.

Am coborât de pe scaun şi am rămas în aşteptare. S-ar fi putut să mă refuze brutal, sau, dimpotrivă, să accepte. Dar nu-mi păsa. O dată la un an, chiar şi în ţara noastră mult prea preocupată de relaţiile sexuale, unui bărbat i se poate întâmpla să se întâlnească şi să stea la taifas cu o femeie fără să fie neapărat nevoie să aducă vorba de pat. Tocmai acesta era probabil cazul, sau poate că-şi închipuia că umblu şi eu după ce pică. Dacă era aşa, s-o ia naiba. Şovăi, dar nu prea multă vreme. Îşi adună mănuşile negre şi poşeta neagră din piele de căprioară cu ramă şi închizătoare de aur şi străbătu barul către un separeu din colţ unde se aşeză fără o vorbă. Îmi alesei locul din faţa ei, dincolo de măsuţă.

— Mă numesc Marlowe.

— Iar eu sunt Linda Loring, răspunse ea calm. Văd că sunteţi cam sentimental, domnule Marlowe, sau mă înşel?

— Pentru că am venit aici să beau un „burghiu”? Păi atunci dumneavoastră?

— Mie s-ar putea să-mi placă.

— De ce nu şi mie? Dar ar fi o coincidenţă nemaipomenită.

Îmi zâmbi vag. Avea cercei cu smaralde şi un ac cu smarald la

reverul taiorului. Păreau să fie veritabile, dat fiind felul în care erau şlefuite – plate şi cu muchiile bizotate. Până şi în lumina slabă din bar păreau să aibă o licărire interioară.

— Va să zică dumneavoastră sunteţi omul acela.

Chelnerul ne aduse băuturile şi le aşeză în faţa noastră. După ce s-a îndepărtat, am răspuns:

— Sunt o persoană care l-a cunoscut pe Terry Lennox, care l-a îndrăgit şi care din când în când a mai băut cu el câte un pahar-două. Era un fel de chestie secundară – o prietenie întâmplătoare. N-am fost niciodată acasă la el şi nici nu i-am cunoscut nevasta. Am văzut-o doar o dată într-o parcare.

— Dar cred că povestea a fost niţel mai complicată, nu?

Întinse mâna după pahar. Purta un inel cu un smarald montat într-un roi de diamante. Pe degetul alăturat, o bentiţă de platină arăta că e măritată. După părerea mea, trebuie să fi avut peste treizeci şi cinci de ani, dar nu mai mult de un an-doi.

— Poate. Individul mi-a dat multă bătaie de cap. Şi-acum mai îmi dă. Şi dumneavoastră?

Se sprijini într-un cot şi ridică ochii spre mine cu o privire care însă nu exprima nimic deosebit:

— V-am spus că l-am cunoscut cam prea bine. Prea bine ca să mi se mai pară că are mare importanţă ce i s-a întâmplat. Avea o nevastă bogată care-i oferea tot ce şi-ar fi dorit, şi nu-i cerea altceva în schimb decât să fie lăsată în pace.

— Mi se pare destul de rezonabil.

— Nu fiţi sarcastic, domnule Marlowe. Aşa sunt făcute unele femei. Nu se pot stăpâni. Ar fi greu de presupus că el n-a ştiut de la început. Dacă ţinea morţiş să-şi dovedească mândria, uşa era deschisă. Nu era neapărat nevoie s-o omoare.

— De acord cu dumneavoastră.

Se îndreptă şi mă privi cu asprime. Colţurile buzelor i se ridicară:

— Aşa că pe urmă a dat bir cu fugiţii şi – dacă cele ce le-am auzit sunt adevărate – dumneavoastră l-aţi ajutat. Bănuiesc că vă mândriţi cu acest lucru.

— Nu. Am făcut-o doar pentru bani.

— Nu e deloc o chestie amuzantă, domnule Marlowe. Sincer, vorbind, nici nu prea ştiu de ce stau aici şi beau cu dumneavoastră.

— Asta e o greşeală care se poate îndrepta uşor, doamnă Loring. Am întins mâna după pahar şi am dat băutura pe gât. M-am gândit că poate mi-aţi putea spune câte ceva despre Terry – ceva ce nu ştiu eu. Nu mă interesează să fac speculaţii asupra motivului pentru care Terry Lennox i-a terciuit faţa neveste-si prefăcând-o într-un burete însângerat.

— E o exprimare cam brutală, după părerea mea, îmi zise ea

furioasă.

— Nu vă plac aceste cuvinte? Nici mie. Şi nici n-aş sta aici să beau „burghie” dacă aş crede cât de cât că el a fost în stare să facă aşa ceva.

Se uită lung la mine. După un răstimp, îmi vorbi rar:

— S-a sinucis şi a lăsat o mărturisire completă. Ce altceva aţi mai putea dori?

— Avea un pistol la el. În Mexic ăsta poate fi un pretext suficient pentru orice poliţai fremătând de nervozitate ca să-l umple de plumbi. O mulţime de poliţişti americani şi-au săvârşit omorurile în acelaşi fel – unii prin uşi care nu s-au deschis destul de repede ca să le facă pe plac. Cât despre mărturisire, eu unul n-am văzut-o.

— Fără îndoială că a fost plăsmuită de poliţia mexicană, îmi răspunse ea cu acreală.

— Nu, ăia n-ar şti cum s-o falsifice, sau cel puţin nu într-o localitate mică, aşa cum e Otatoclan. Nu, probabil confesiunea este destul de autentică, dar nu e o dovadă că Terry şi-a ucis nevasta. Sau cel puţin, nu pentru mine. Pentru mine e pur şi simplu o dovadă că Terry n-a găsit altă cale de scăpare. Aflat într-o încurcătură de acest gen, un anumit tip de om – dacă vă amuză, n-aveţi decât să spuneţi că e un caracter slab sau moale sau sentimental – ar putea lua hotărârea de a scuti pe alţii de o publicitate extrem de penibilă.

— Asta e de domeniul fanteziei, comentă ea. Un om nu se omoară şi nici nu se lasă omorât cu bună-ştiinţă doar ca să salveze pe alţii de niţică bârfă sau de un scandal. Sylvia era deja moartă. Cât despre sora şi tatăl ei – ei se puteau descurca şi singuri, cum nu se poate mai bine. Domnule Marlowe, oamenii care au suficienţi bani se pot apăra întotdeauna foarte uşor.

— Mă rog, s-ar putea să mă înşel în privinţa motivului. S-ar putea să mă înşel în toate privinţele. Acum un minut eraţi furioasă pe mine. Doriţi să plec chiar acum – ca să vă puteţi bea în linişte „burghiul” *dumneavoastră?*

Brusc, zâmbi:

— Scuzaţi-mă, vă rog. Încep să cred că sunteţi un om sincer. Mai înainte mi se păruse că încercaţi să vă găsiţi o justificare şi pentru alte lucruri în afară de chestia cu Terry. Dar nu ştiu cum, am impresia că mă înşelam.

— Nu încerc să mă justific câtuşi de puţin. Am făcut un lucru nechibzuit şi am plătit cu vârf şi îndesat pentru el. Sau cel puţin până la un punct. Nu pot să neg că declaraţia scrisă lăsată de el m-a scăpat de nişte consecinţe încă şi mai grave. Dacă-l aduceau înapoi şi-l judecau, bănuiesc că-mi aruncau şi mie în spinare vreo două-trei lucruri grave. Până şi cea mai nevinovată dintre aceste acuzaţii şi tot m-ar fi costat mult mai mult decât îmi dă mâna să plătesc.

— Ca să nu mai vorbim de autorizaţia dumneavoastră, îmi zise ea sec.

— Poate. A fost o vreme când orice curcan mahmur îmi putea face de petrecanie. Acum lucrurile s-au mai schimbat. Eşti audiat de o comisie a autorităţilor statale care îţi eliberează autorizaţia. Aceste autorităţi nu se dau în vânt chiar aşa tare după poliţia municipală.

Gustă din băutură şi apoi zise rar:

— Dacă ţinem seamă de una şi de alta, nu vi se pare că până la urmă lucrurile au ieşit mai bine aşa? Fără proces, fără titluri senzaţionale mari de-o şchioapă, fără împroşcături cu noroi menite doar să sporească tirajul ziarelor, fără pic de respect pentru adevăr, pentru fair-play sau pentru sentimentele oamenilor nevinovaţi.

— Păi nu ziceam şi eu tot aşa? Şi dumneavoastră m-aţi contrazis şi aţi zis că părerea mea e de domeniul fanteziei.

Se lăsă pe speteaza scaunului şi-şi rezemă capul de tapiţeria separeului.

— E de domeniul fanteziei ideea că Terry Lennox s-ar fi putut sinucide doar ca să realizeze acest lucru. Nu însă şi faptul că toate taberele au avut de câştigat prin rezolvarea lucrurilor fără proces.

— Cred că am nevoie de încă un „burghiu”, zisei eu făcându-i semn chelnerului. Parcă simt o răsuflare îngheţată în ceafă. Nu cumva sunteţi rudă cu familia Potter, doamnă Loring?

— Sylvia Lennox era sora mea, îmi zise ea simplu. Credeam că ştiţi.

Chelnerul se apropie agale şi primi mesajul meu urgent. Doamna Loring clătină din cap şi zise că nu mai doreşte nimic. Plecarea chelnerului îmi dădu posibilitatea să continui:

— Aşa cum a muşamalizat toată afacerea bătrânul Potter – iertaţi-mă, vă rog, domnul Harlan Potter – e pur şi simplu un noroc chior să poţi afla că soţia lui Terry a avut o soră.

— Sunt convinsă că exageraţi. Tatăl meu nu e chiar atât de puternic, domnule Marlowe, şi în nici un caz nu e chiar atât de nemilos. Recunosc că are într-adevăr o serie de idei tare demodate în legătură cu izolarea şi intimitatea ferită de privirile altora. Nu dă niciodată interviuri, nici măcar pentru propriile lui ziare. Nu se lasă niciodată fotografiat, nu ţine niciodată discursuri, călătoreşte mai ales cu automobilul sau cu avionul personal, cu echipajul lui propriu. Şi totuşi nu e deloc lipsit de omenie. Îl simpatiza foarte mult pe Terry. Zicea că Terry e gentleman douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru şi nu numai în răstimpul celor cincisprezece minute dintre sosirea invitaţilor şi momentul când îşi sorb primul cocteil.

— Mă tem însă că spre sfârşit, Terry cam alunecase rău pe o anumită pantă.

Chelnerul a sosit cu cel de-al treilea „burghiu” al meu. I-am sorbit

aroma dar am continuat să-l ţin în mână fără să-l ating.

— Şi să ştiţi, domnule Marlowe, că moartea lui Terry a fost o lovitură serioasă pentru el. Iar dumneavoastră începeţi să fiţi din nou sarcastic. Vă rog să renunţaţi. Tata ştia că unora toată povestea o să li se pară suspect de bine aranjată. Ar fi preferat de o mie de ori ca Terry să fi dispărut pur şi simplu. Dacă Terry i-ar fi cerut ajutor, cred că i l-ar fi acordat.

— A, nu, doamnă Loring. Era vorba de uciderea propriei lui fiice.

Avu un gest iritat şi mă privi cu răceală:

— Mă tem că ceea ce o să vă spun o să vi se pară cam prea brutal. Tata o ştersese din catastif de multă vreme pe soră-mea. Când se vedeau, el abia dacă-i vorbea. Dacă şi-ar da glas gândurilor – ceea ce n-a făcut niciodată şi nici n-o va face – sunt convinsă că şi-ar exprima tot atâtea îndoieli ca şi dumneavoastră în legătură cu Terry. Dar de vreme ce Terry era mort, ce mai conta? Ar fi putut să-l ucidă ăia într-un accident de avion sau într-un incendiu, sau într-un accident de maşină. Dacă Sylvia tot trebuia să moară, păi atunci a fost momentul cel mai potrivit s-o facă. Peste zece ani ar fi fost doar o babă cu manii sexuale ca unele din femeile alea înspăimântătoare pe care le vezi pe la seratele de la Hollywood – sau, cel puţin, le vedeai până acum câţiva ani. Drojdia găştii internaţionale.

Deodată am simţit că turbez, fără vreun motiv temeinic. M-am ridicat în picioare şi m-am uitat peste paravanul separeului. Cel de alături era încă gol. În cel următor se afla un individ care stătea singur şi citea în linişte ziarul. M-am aşezat cu zgomot, am împins paharul la o parte şi m-am aplecat peste masă. Rămăsesem însă suficient de înţelept ca să nu vorbesc prea tare:

— Pentru numele lui Dumnezeu, doamnă Loring, ce naiba încercaţi să-mi vindeţi mie aici? Că Harlan Potter ar fi o persoană numai lapte şi miere căreia nici prin gând nu i-ar trece să-şi folosească influenţa asupra unui procuror cu veleităţi politice pentru a muşamaliza o anchetă într-un caz de omor în aşa fel încât omorul să nu mai fie nici măcar anchetat? Că avea îndoieli în privinţa vinovăţiei lui Terry dar n-a permis nimănui să ridice măcar un degeţel ca să descopere pe adevăratul asasin? Că nu şi-a folosit puterea politică pe care o reprezintă ziarele sale şi contul lui de la bancă şi cei nouă sute de tipi care se dau peste cap încercând să ghicească ce vrea el de la ei înainte ca măcar el să ştie ce doreşte? Că n-a aranjat lucrurile în aşa fel încât un jurist blând ca un mieluşel, şi nimeni altcineva, nici măcar un funcţionar de la procuratură sau de la poliţia municipală să se ducă până în Mexic ca să vadă dacă Terry şi-a tras de-adevărat un glonte în cap şi n-a fost trimis pe lumea cealaltă, doar aşa, ca amuzament de către cine ştie ce indian amator de tragere la ţintă? Doamnă Loring, tatăl dumneavoastră valorează o sută de milioane de dolari. N-am de

unde să ştiu cum le-a agonisit, dar ştiu al dracului de bine că nu le-a căpătat aşa, din senin, fără să-şi făurească o organizaţie cu tentacule destul de întinse. Doar nu e un nătăfleţ. E un bărbat aspru şi dur. În zilele noastre, trebuie neapărat să fii un asemenea bărbat ca să poţi strânge o asemenea sumă de bani. Şi trebuie să tratezi şi să faci afaceri cu tot felul de oameni ciudaţi. S-ar putea ca să nu-i întâlneşti niciodată sau chiar să nici nu le strângi mâna vreodată, dar ei se învârtesc întotdeauna pe acolo pe la margine şi fac afaceri cu tine.

— Ai o minte de păsărică, şi m-am săturat de dumneata, îmi zise ea furioasă.

— Bineînţeles. Nu ştiu să fac muzică dintr-aia care vă place dumneavoastră s-o auziţi. Dar vă rog să-mi permiteţi să vă spun totuşi ceva. În noaptea în care a murit Sylvia, Terry a vorbit la telefon cu tatăl dumneavoastră. Despre ce? Ce i-a spus tatăl dumneavoastră? „Ei, băiete, du-te frumuşel în Mexic şi împuşcă-te niţeluş. Hai să ne spălăm rufele astea numai între noi, în familie. Ştiu eu că fii-mea e o târfă şi că oricare din duzina aia de porci beţi ar fi putut să-şi iasă din minţi şi să-i zdrobească faţa. Dar asta e o chestie fără prea multă importanţă, băiete. Lasă, nu-ţi fă probleme că individul o să plângă de remuşcare când o să se trezească din beţie. Tu ai dus-o grozav de bine, ai fost ţinut în catifea şi acum ar cam fi timpul să achiţi nota de plată. Ceea ce dorim noi este să păstrăm numele frumos de Potter la fel de imaculat şi de aromat ca liliacul alb. Ea s-a măritat cu tine fiindcă avea nevoie de un paravan. Acum că e moartă îi trebuie mai mult ca oricând aşa ceva. Şi ăla eşti tu. Dacă poţi să te pierzi şi să faci pe mortul în păpuşoi, perfect. Dar dacă te laşi descoperit, atunci trebuie să-ţi iei rămas bun. Ne vedem la Morgă”.

— Şi dumneata chiar crezi că taică-meu vorbeşte aşa? mă întrebă doamna în negru cu o voce seacă şi îngheţată.

M-am lăsat pe speteaza scaunului şi am scos un hohot dezagreabil:

— Am mai putea da dialogul la cizelat, dacă asta poate fi de vreun folos.

Îşi strânse lucrurile şi se strecură pe lângă canapea.

— Aş dori să-ţi adresez un mic avertisment, zise ea încet şi cu multă grijă, un foarte mic şi simplu cuvânt de prevenire. Dacă crezi că taică-meu e un om de acest fel şi dacă dumneata umbli de colo până colo exprimându-ţi genul de gânduri pe care tocmai mi l-ai împărtăşit mie, cariera dumitale în oraşul ăsta, în profesia pe care ţi-ai ales-o sau în oricare altă profesie, este menită să fie extrem de scurtă şi să se încheie în mod foarte subit.

— Perfect, doamnă Loring. Perfect. Am încasat-o de la autorităţi, o încasez de la huligani, acum o încasez şi de la persoanele din lumea bună. Cuvintele diferă, dar sensul e acelaşi. Ţine-te deoparte! Eu am

venit aici să beau un „burghiu”, fiindcă aşa mi-a cerut cineva. Şi când colo, uitaţi-vă la mine. Sunt virtualmente un schelet din osuar.

Se ridică în picioare şi-mi făcu un semn scurt din cap:

— Trei „burghie”. Duble. Poate că te-ai îmbătat.

Am aruncat pe masă o sumă exagerată de bani şi, când a ajuns în dreptul meu, m-am ridicat şi eu:

— Dumneavoastră, doamnă Loring, aţi băut unul şi jumătate. De ce aţi făcut-o? De ce atât de mult? V-a rugat cineva s-o faceţi sau a fost propria dumneavoastră idee? Şi limba dumneavoastră s-a dezlegat niţel.

— Cine ştie, domnule Marlowe? Cine ştie? Parcă cine poate şti cu adevărat ceva? Văd că acolo la bar e un individ care nu ne scapă din ochi. E vreo cunoştinţă de-a dumitale?

Am întors capul, mirat că ea observase înaintea mea. Pe ultimul scaun de lângă uşă era aşezat un slăbănog negricios.

— Se numeşte Chick Agostino. E pistolarul unui patron de tripouri numit Menendez. Hai să-l atacăm şi să-l doborâm la pământ.

— Cu siguranţă că eşti beat, zise ea repede şi dădu să plece.

Am pornit în urma ei. Individul s-a răsucit cu scaunul şi a privit înaintea lui. Când am ajuns în dreptul lui, am făcut un pas lateral şi i-am băgat simultan mâinile la subţiori. Poate că de fapt chiar eram puţin afumat.

S-a răsucit înapoi furios şi s-a dat jos de pe scaun.

— Hei, fii atent, puştiulică, a mârâit el.

Cu coada ochiului, am văzut-o pe doamnă oprindu-se cu un pas înainte de a ieşi şi întorcând privirile spre noi.

— Nici un pistol, domnule Agostino? Vai, ce nesocotinţă din partea dumneavoastră. Se poate, tocmai acum când se lasă întunericul? Dacă vi se întâmplă să vă împiedicaţi de vreun pitic dat dracului?

— Şterge-o! mârâi el sălbatec.

— Vai, aţi desprins citatul ăsta dintr-o revistă literară?

Se strâmbă cumplit dar nu se mişcă.

Lăsându-l acolo, o urmai pe doamna Loring până la planşeul de sub portalul localului. Un şofer cărunt stătea acolo, făcând conversaţie cu tinerelul de la parcaj. Duse mâna la şapcă şi luând-o la picior se întoarse cu un Cadillac ultrastrălucitor. Deschise portiera şi doamna Loring se urcă. Închise portiera în urma ei de parcă ar fi pus capacul de la o casetă de bijuterii. Înconjură automobilul şi se urcă la volan.

Doamna Loring coborî geamul de la portieră şi se uită la mine, pe jumătate zâmbitoare.

— Noapte bună, domnule Marlowe. A fost foarte drăguţ – sau nu ţi s-a părut?

— Numai că nu ne-am bătut.

— Vrei să spui că dumneata te-ai bătut – şi mai ales cu propriile dumitale gânduri.

— Cam aşa se întâmplă de obicei. Noapte bună, doamnă Loring. Nu locuiţi pe-aici, nu?

— Nu chiar. Stau în Idle Valley. La capătul celălalt al lacului. Soţul meu e doctor.

— Nu cumva vi se întâmplă să cunoaşteţi o familie numită Wade?

Se încruntă:

— Da, îi cunosc pe soţii Wade, dar de ce?

— De ce vă întreb? Pentru că sunt singurii oameni din Idle Valley pe care-i cunosc.

— Aha, înţeleg. Ei, încă o dată noapte bună, domnule Marlowe.

Se rezemă de pernele maşinii şi Cadillac-ul, torcând politicos, se strecură încetişor în mijlocul traficului de pe Strip.

Întorcându-mă, era cât pe-aici să mă izbesc de Chick Agostino.

— Cine-i păpuşica? rânji el. Şi, ai grijă, data viitoare când îţi mai vine să faci pe deşteptul, mai bine simplifică peisajul.

— Nu e dintre persoanele amatoare să te cunoască, i-am răspuns.

— E în regulă, minte sprintenă. I-am luat numărul de la maşină. Lui Mendy îi place să mai ştie câte un mic amănunt de genul ăsta.

Se auzi trântindu-se portiera de la o maşină din care sări un bărbat înalt de cel puţin doi metri şi lat de un metru douăzeci. Îi aruncă o privire lui Agostino, apoi făcu un pas uriaş şi-l înşfăcă strâns de gât.

— De câte ori trebuie să vă spun vouă, cuţitarilor de două parale, să nu vă mai aţineţi pe unde vin eu să mănânc? urlă matahala.

Îl zgâlţâi bine pe Agostino şi-l trânti dincolo de trotuar, izbindu-l de un perete. Chick se frânse moale din mijloc şi începu să tuşească. Matahala reluă cu aceeaşi voce tunătoare:

— Data viitoare, să fiu al naibii dacă nu te fac praf, şi poţi să mă crezi, neamule, că o să ai încă pistolul în mână când o să te ridice cu targa.

Chick clătină din cap dar nu zise nimic. Huiduma mă fripse cu privirea şi apoi îmi rânji:

— Ce noapte splendidă, zise el intrând în local.

M-am uitat la Chick cum se îndreaptă din şale şi cum îşi recapătă o parte din calm.

— Cine e domnul acesta cu care văd că eşti prieten la toartă? l-am întrebat.

— Willie Magoon „Muntele”, mi-a răspuns el cu vocea răguşită. Un tip de la brigada de moravuri. Se crede un dur.

— Vrei să spui că nu e chiar convins? l-am întrebat politicos.

Mi-a aruncat o privire fără expresie şi s-a îndepărtat. Mi-am scos maşina din parcaj şi m-am dus acasă. La Hollywood se poate întâmpla

orice, absolut totul e posibil.

CAPITOLUL 23

Un Jaguar scund şi suplu urca dealul din faţa mea şi am încetinit ca să nu fiu scăldat în praful de granit ce se ridica de pe kilometrul acela prost pavat de la intrarea în Idle Valley. Avea aerul că l-au lăsat anume în halul ăsta ca să-i alunge pe şoferii de duminică, răsfăţaţi de rularea lină pe superautostrăzi. Mi s-a părut că zăresc o eşarfă în culori strălucitoare şi o pereche de ochelari de soare. Şoferiţa mi-a făcut semn cu mâna, aşa, într-o doară, ca între vecini. Apoi praful a alunecat pe partea cealaltă a drumului şi s-a adăugat peliculei albe care era deja bine întinsă pe frunzele arbuştilor şi pe iarba arsă de caniculă. Am ajuns astfel cam la liziera crângului şi pavajul se întindea acum neted şi bine făcut şi totul părea să fie lustruit şi îngrijit. Gorunii se strângeau în pâlcuri către drum, de parcă ar fi fost curioşi să vadă cine trece pe acolo, iar vrăbiuţele cu căpşoare trandafirii ţopăiau de colo-colo ciugulind lucruri pe care numai o vrabie s-ar putea gândi că face să le ciugulească.

Am trecut apoi pe lângă nişte plopi pufoşi, dar eucalipţi n-am întâlnit. Pe urmă o dumbravă de plopi din Carolina, astupând vederea unei case albe. Apoi o fată care ducea un cal pe marginea drumului. Era îmbrăcată cu pantaloni şi cu o cămaşă în culori ţipătoare şi mesteca vârful unei rămurele. Calul părea tare încălzit, dar nu era înspumat, iar fata îl mângâia şi-i vorbea cu blândeţe. Îndărătul unui gard de zid un grădinar îşi conducea maşina electrică de tuns iarba peste o peluză vastă şi unduioasă care se termina la porticul unui conac în stil colonial, mărimea *deluxe*. De undeva se auzea un pian de concert pe care cineva făcea exerciţii pentru mâna stângă.

Am lăsat în urmă toate acestea iar licărirea de pe lac sugera fierbinţeală şi strălucire şi am început să fiu atent la numerele de pe porţile caselor. Mai văzusem doar o singură dată casa familiei Wade, şi încă şi atunci pe întuneric. Nu era chiar atât de mare cum mi se păruse în noaptea aceea. Aleea era plină de automobile, aşa că am parcat pe marginea drumului şi am intrat pe poartă. Uşa de la casă mi-a deschis-o un majordom mexican ce purta haina albă. Era un mexican subţirel, curăţel şi frumuşel, şi haina cădea foarte elegant pe el. Avea înfăţişarea unui mexican care câştigă cincizeci de dolari pe săptămână şi nu se omoară prea tare cu munca.

Mi-a zis „*Buenas tardes, señor,*” şi mi-a zâmbit ciudat, ca şi cum ar fi tras o duşcă-două înainte. „*Su nombre de usted, por favor?*”

— Marlowe, i-am zis. Dar pe cine vrei să impresionezi, Candy? Nu ţii minte că am vorbit la telefon?

A rânjit, iar eu am intrat. Era acelaşi gen de petrecere din totdeauna, toată lumea vorbind prea tare, fără ca cineva să asculte, agăţându-se cu desperarea muribundului de un pahar de băutură, toţi ochii strălucind din cale afară, iar obrajii fiind îmbujoraţi sau palizi, sau broboniţi de sudoare, după cantitatea de alcool consumată sau capacitatea de absorbţie a individului respectiv. Apoi Eileen Wade apăru, într-o formă foarte concretă, lângă mine. Era îmbrăcată în ceva bleu-pal care nu-i venea deloc rău. Ţinea un pahar în mână, dar nu era decât un lucru făcut de formă.

— Vai ce bine îmi pare c-ai putut să vii! îmi zise ea pe un ton grav. Roger doreşte să te vadă în biroul lui. El nu poate să sufere petrecerile; lucrează.

— Cum, în gălăgia asta infernală?

— S-ar părea că nu-l deranjează niciodată. Candy o să-ţi aducă ceva de băut – sau dacă preferi să te duci să-ţi iei singur...

— Cred că aşa am să fac. Îmi cer scuze pentru seara aceea.

Îmi răspunse cu un zâmbet:

— Cred că ţi-ai mai cerut scuze. De fapt, a fost un fleac.

— Pe dracu, un fleac.

Şi-a păstrat zâmbetul destul ca să mă salute din cap, să se întoarcă şi să se îndepărteze avându-l încă pe buze. Am descoperit că băuturile se aflau undeva în colţul celălalt al încăperii, lângă o uşă foarte mare de sticlă ce dădea pe terasă. De fapt era o măsuţă cu rotile. Tocmai străbătusem jumătate din încăpere, încercând să nu mă lovesc de nimeni, când am auzit o voce strigând:

— A, domnul Marlowe!

Întorcându-mă, am dat cu ochii de doamna Loring, aşezată pe o canapea lângă un bărbat cu înfăţişare afectată, cu ochelari fără ramă şi cu un fel de murdărie pe bărbie care putea să fie foarte bine şi un început de barbişon. Doamna avea un pahar în mână şi părea straşnic de plictisită. El stătea ţeapăn, cu braţele încrucişate şi cu privirea severă.

M-am îndreptat spre ei. Ea mi-a zâmbit şi mi-a întins mână.

— Ţi-l prezint pe soţul meu, doctorul Loring. Edward, dumnealui e domnul Marlowe.

Individul cu barbişon îmi aruncă o privire rapidă şi înclină din cap şi mai rapid. Altfel nu făcu nici o mişcare. Avea aerul că-şi cruţă energia pentru lucruri mai importante.

— Edward e foarte obosit, zise Linda Loring. Edward e întotdeauna foarte obosit.

— Asta li se întâmplă multor doctori, sună răspunsul meu. Vreţi să vă aduc ceva de băut, doamnă Loring? Sau dumneavoastră,

domnule doctor?

— Ea a băut destul, zise individul fără să se uite la vreunul din noi. Eu unul nu beau. Cu cât văd mai mulţi oameni care beau, cu atât mă bucur mai tare că eu nu beau.

— Întoarce-te acasă, micuţă Saba, zise ca prin vis doamna Loring.

El s-a răsucit şi a făcut o strâmbătură. Am plecat de lângă ei şi m-am îndreptat spre bar. În prezenţa soţului ei, Linda Loring părea cu totul schimbată. Glasul ei avea ceva atât de tăios, iar chipul ei purta un zâmbet atât de batjocoritor, pe care nu-mi aduc aminte să le fi folosit faţă de mine nici măcar când era furioasă.

Candy se afla lângă măsuţa cu rotile. M-a întrebat ce aş dori să beau.

— În clipa asta, nimic, mulţumesc. Domnul Wade doreşte să-mi vorbească.

— *Es muy occupado, señor.* Foarte ocupat.

Nu mi s-a părut că o să-mi placă vreodată Candy. După ce m-am uitat pur şi simplu la el, a adăugat:

— Dar mă duc să văd. *De pronto, señor.*

Se strecură cu multă grijă prin mulţime şi se întoarse într-o clipă:

— În regulă, amice, să mergem, îmi zise el vesel.

L-am urmat de-a curmezişul încăperii şi apoi în lungul casei. Mi-a deschis o uşă, am intrat, a închis-o în urma mea şi o mare parte din zgomot s-a atenuat. Camera, situată în colţul casei, era mare, răcoroasă şi liniştită, cu o uşă dublă de sticlă ce dădea înspre boschetele de trandafiri, iar o fereastră laterală avea şi instalaţie de aer condiţionat. Vedeam lacul, îl vedeam pe Wade întins pe o canapea lungă de piele de culoare deschisă. Pe o masă de lucru solidă dintr-un lemn destul de deschis la culoare era o maşină de scris şi un teanc de foi galbene.

— Mulţumesc foarte mult că ai venit, Marlowe, zise el alene. Parchează-te pe undeva. Ai băut un pahar-două?

— Încă nu. M-am aşezat şi m-am uitat la el. Mai era încă palid şi tras la faţă. Cum merge lucrul?

— Bine, în afară de faptul că obosesc prea repede. Păcat că o beţie de patru zile îţi trece atât de greu şi atât de încet. Adeseori reuşesc să lucrez cel mai bine după o escapadă. În meseria asta a mea e foarte uşor să-ţi încordezi toţi muşchii şi să ajungi să fii ţeapăn şi amorţit ca un lemn. Atunci nimic din ce scrii nu face doi bani. Dacă e marfă bună, îţi vine uşor. Tot ce ai citit sau ai auzit în contradicţie cu ceea ce spun e doar o adunătură de gogoşi.

— Poate că depinde şi de personalitatea scriitorului, am îndrăznit eu să spun. Lui Flaubert nu-i venea deloc uşor să scrie, şi totuşi scria bine.

— Ei bravo! zise Wade ridicându-se. Va să zică l-ai citit pe

Flaubert şi în felul ăsta ai ajuns intelectual, critic, savant al lumii literare. Îşi frecă fruntea. Sunt în cură de dezintoxicare şi nu pot s-o sufăr. Nu pot să sufăr pe nimeni care ţine un pahar în mână. Şi eu trebuie să vin acolo în mijlocul lor şi să le zâmbesc, scârbelor ălora. Ştiu cu toţii prea bine că sunt alcoolic. Şi tocmai de-aia se întreabă de ce mă feresc şi fug eu? Nu ştiu care idiot de freudist a prefăcut această problemă într-o chestie banală. Au ajuns s-o cunoască până şi puştii de zece ani. Dacă aş avea un copil de zece ani – ceea ce Dumnezeu n-a vrut – piciul m-ar întreba: „Tăticule, de ce te fereşti şi fugi când te îmbeţi?"

— După cât am auzit eu, povestea e de dată recentă.

— S-a agravat, dar de fapt niciodată nu m-am ţinut eu bine la băutură. Când eşti tânăr şi dârz, poţi să suporţi multe pedepse. Dar când ai sărit peste patruzeci de ani, nu mai reacţionezi la fel.

M-am lăsat pe spetează scaunului şi mi-am aprins o ţigară:

— Despre ce doriţi să-mi vorbiţi?

— Marlowe, după părerea *dumitale,* care e lucrul de care mă feresc şi fug eu?

— N-am idee. N-am destule informaţii. Şi pe urmă, toată lumea fuge de un lucru sau altul.

— Da, dar nu toată lumea se îmbată. Care e lucrul de care fugi *dumneata?* De tinereţea dumitale, de conştiinţa vinovăţiei sau de recunoaşterea faptului că eşti doar o rotiţă minusculă dintr-o maşinărie foarte mică?

— Am înţeles. Dumneata ai nevoie de o persoană pe care s-o poţi ofensa în linişte. Bine, amice, dă-i drumul, descarcă-te. Când o începe să mă doară am să te anunţ.

A rânjit la mine şi şi-a răvăşit părul des şi creţ. Îşi împunse pieptul cu degetul arătător:

— Marlowe, ai în faţa dumitale o rotiţă minusculă dintr-o maşinărie măruntă. Toţi scriitorii sunt un vax şi eu sunt unul din cele mai mari vaxuri. Am scris douăsprezece cărţi de succes comercial şi dacă voi ajunge să termin vreodată teancul ăla de maculatură de pe birou, probabil că va însemna că am scris-o şi pe a treisprezecea. Nici una dintre ele nu valorează nici măcar cât praful de puşcă de care ar fi nevoie ca s-o arunce în braţele lui Scaraoţchi. Am un cămin agreabil într-o zonă foarte exclusivistă care aparţine unui multimilionar foarte exclusivist. Am o nevastă fermecătoare care mă iubeşte, şi un editor fermecător care deasemenea mă iubeşte, dar nimeni nu mă iubeşte atât cât mă iubesc eu. Sunt un porc egoist, o prostituată sau un proxenet din lumea literară – alege dumneata epitetul potrivit – şi în general sunt un măgar fără pereche. Aşadar, cu ce mă poţi ajuta?

— Ei şi ce-i cu asta?

— De ce nu te enervezi?

— Nu am de ce să mă enervez. Stau şi te ascult exprimându-ţi ura faţă de propria-ţi persoană. E o chestie plictisitoare, dar nu mă jigneşte în nici un fel.

Râse aspru:

— Eşti simpatic. Hai să bem ceva.

— Nu aici, amice. Nu cât suntem numai noi doi. Nu ţin cine ştie ce să te văd cum dai pe gât primul pahar. Nimeni n-o să te poată opri şi-mi închipui că nimeni n-o să încerce măcar s-o facă. Dar nu e cazul nici să te ajut eu să bei.

Se ridică în picioare:

— Nu e nevoie să bem aici: Hai să ieşim şi să privim la o splendidă colecţie din elita pe care ajungi s-o cunoşti când câştigi destui bani împuţiţi ca să locuieşti în acelaşi cartier luxos ca şi ea.

— Uite ce e, amice, termină. Pune punct. Oamenii ăştia nu sunt cu nimic deosebiţi de toţi ceilalţi.

— Daa, zise el îndârjit, dar ar trebui să fie. Dacă nu se deosebesc de alţii, atunci la ce bun să mai trăiască? Ei reprezintă clasa suspusă a ţinutului nostru şi nu sunt cu nimic mai buni decât nişte camionagii cu maţele scăldate în whisky de proastă calitate. Ba nici măcar nu se ridică până la nivelul ălora.

— Las-o moartă, am repetat. Dacă vrei neapărat să te pileşti, n-ai decât. Dar n-are rost să vii să-ţi verşi fierea pe o gloată care se poate îmbăta şi fără să trebuiască să zacă în patul doctorului Verringer, sau să-şi piardă minţile şi să-şi arunce nevestele pe scări.

— Mda, replică el deodată calm şi gânditor. Ai trecut cu bine examenul, prietene. Ce-ar fi să vii să stai o vreme la noi? Mi-ai putea face foarte mult bine, pur şi simplu prin prezenţa dumitale.

— Nu prea văd cum.

— Ba eu văd. Pur şi simplu, să stai aici. O mie de dolari pe lună te-ar interesa? Sunt primejdios când mă îmbăt. Dar nu vreau să fiu primejdios şi nu vreau să mă îmbăt.

— N-aş avea cum să te opresc.

— Încearcă, să zicem, trei luni. Aş termina cartea aia blestemată şi pe urmă o vreme aş pleca la mama dracului. Aş zace undeva în munţii Elveţiei şi m-aş purifica.

— Să termini cartea, zici? Ai chiar atâta nevoie de banii ăia?

— Nu. Am nevoie doar să termin un lucru început. Dacă nu izbutesc, s-a zis cu mine. Ţi-o cer aşa, prieteneşte. Pentru Lennox ai făcut ceva mai mult decât atât.

M-am ridicat, m-am apropiat de el şi l-am privit cu asprime:

— Eu l-am împins la moarte pe Lennox, şefule. L-am împins la moarte.

— Pfui! Marlowe, nu mă lua pe mine cu sentimentalisme dintr-astea ieftine. Îşi duse mâna la gât. M-am plictisit până-n gât de

sentimentalismul ăsta moale.

— Moale? Sau pur şi simplu blând?

Se dădu înapoi şi se împiedică de marginea canapelei, dar nu-şi pierdu echilibrul.

— Să te ia naiba, îmi zise fără asprime. Nu-i nimic de făcut. Bineînţeles că nu pot să te ţin de rău pentru asta. Dar există un lucru pe care aş dori să-l ştiu, pe care trebuie să-l aflu. Dumneata nu ştii despre ce e vorba şi nici eu nu sunt sigur dacă-l ştiu. De un singur lucru sunt convins şi anume, că *este,* fără doar şi poate, ceva, şi trebuie neapărat să aflu ce anume.

— În legătură cu cine? Soţia dumitale?

Îşi strânse buzele într-o strâmbătură:

— Ba cred că în legătură cu mine. Hai să mergem să bem păhărelul ăla.

Se duse până la uşă, o deschise şi ieşi din cameră în urma mea.

Dacă se străduia pur şi simplu să mă scoată din apele mele, trebuie să recunosc că reuşise de minune.

CAPITOLUL 24

Când a deschis uşa, zarva din salon ne-a explodat drept în faţă. Părea mai răsunătoare decât înainte, dacă aşa ceva era cu putinţă. Răsuna mai tare cam cu vreo două pahare în plus. Wade salută cu un cuvânt pe unul şi pe altul, iar oamenii părură că se bucură să-l vadă. Dar erau atât de cherchelţi, încât s-ar fi bucurat şi dacă-l vedeau pe un vechi pionier din Alaska, cu târnăcopul în mână. În momentul acela, pentru ei viaţa era doar un mare şi amuzant spectacol de revistă.

Când ne îndreptam spre bar, ne-am întâlnit nas în nas cu doctorul Loring şi soţia lui. Doctorul s-a ridicat în picioare şi a făcut un pas înainte ca să dea piept cu Wade. Pe faţa lui se citea o expresie de ură bolnăvicioasă.

— Ce bine îmi pare că te văd, domnule doctor! zise Wade amabil. Bună, Linda! Dar unde v-aţi ascuns atâta vreme? A, nu, pardon, mă tem că am pus o întrebare stupidă. Eu...

— Domnule Wade, începu Loring cu o voce în care se detecta un tremur uşor – vreau să-ţi spun ceva. Ceva foarte simplu şi, nădăjduiesc, foarte concludent. Las-o în pace pe nevastă-mea.

Wade îl privi plin de curiozitate:

— Eşti obosit, domnule doctor. Şi nu bei nimic. Dă-mi voie să-ţi aduc eu ceva de băut.

— Nu beau niciodată, domnule Wade. Şi asta, o ştii prea bine. Am venit aici cu un scop şi acum mi l-am îndeplinit.

— Mde, bănuiesc că am înţeles ce-ai vrut să spui, replică Wade, păstrându-şi tonul afabil. Şi întrucât eşti musafir în casa mea, nu pot să-ţi răspund nimic altceva decât că mă tem că ai luat-o niţeluş razna.

Tocmai se făcuse o pauză în conversaţiile din jur. Băieţeii şi fetiţele erau toţi numai ochi şi urechi. Superproducţie. Doctorul Loring îşi scoase din buzunar o pereche de mănuşi, le netezi, apucă una din ele de un deget şi o repezi cât putu de tare în obrazul lui Wade.

Wade nici nu clipi măcar:

— Pistoale şi cafea în zori de zi? întrebă el calm.

M-am uitat la Linda Loring. Era îmbujorată de mânie. S-a ridicat încet de pe scaun şi l-a înfruntat pe doctor.

— Dumnezeule mare, ce cabotin eşti, scumpule! Încetează să mai faci pe actoraşul de duzină, că te faci de râs. Sau preferi să o ţii tot aşa până când ajungi să te pocnească şi pe tine cineva în obraz?

Loring se răsuci pe călcâie şi ridică mănuşile înspre ea. Wade se

interpuse:

— Uşurel, doctore. În cartierul ăsta nu suntem deprinşi să ne pocnim nevestele decât între patru ochi.

— Dacă te referi la dumneata, să ştii că nu-i o noutate pentru mine, rânji batjocoritor Loring. Şi n-am nevoie de lecţii de politeţe din partea dumitale.

— Eu nu iau decât elevi promiţători, replică Wade. Îmi pare rău că trebuie să pleci atât de repede. Ridicând glasul, strigă: Candy! *Que el Doctor Loring salga de aqui en el acto!* Se răsuci către Loring: În caz că nu ştii spanioleşte, doctore, asta înseamnă că uşa e acolo!

Şi făcu un semn cu mâna.

Loring îl privi lung, fără să se clintească:

— Te-am avertizat demult, domnule Wade! zise el pe un ton glacial. Şi m-au auzit o serie de oameni. A doua oară nu te mai previn.

— Chiar te rog să n-o faci, replică Wade cu politeţe rece. Dar dacă totuşi o mai faci, ai grijă să-ţi alegi un teren neutru. Dă-mi, te rog, ceva mai multă libertate de acţiune. Îmi pare rău, Linda, dar tu ţi l-ai ales drept soţ.

Îşi frecă uşurel obrazul, acolo unde-l pocnise mănuşa. Linda Loring arborase un zâmbet amar, şi dădu din umeri.

— Plecăm, zise Loring. Vino, Linda!

Ea se aşeză şi întinse mâna după pahar. Îşi privi soţul, calmă şi dispreţuitoare.

— Tu pleci, îi zise ea. Nu uita că trebuie să mai faci o serie de vizite.

— Pleci şi tu cu mine, răspunse el furios.

Ea îi întoarse spatele. El întinse brusc mâna şi o apucă ferm de braţ. Wade îi puse mâna pe umăr şi-l întoarse spre el.

— Încet, doctore, tot n-ai să le poţi cuceri pe toate.

— Jos laba de pe mine!

— Sigur, sigur, dar ia-o mai încetişor, îi zise Wade. Ştii ce, doctore, am o idee: de ce nu consulţi un doctor bun?

Cineva scoase un hohot zgomotos. Loring se încordă ca un animal pregătit să sară asupra prăzii. Wade simţi tensiunea şi cu un gest degajat îi întoarse spatele şi se îndepărtă. Asta îl lăsă pe doctorul Loring cu buzele umflate. Dacă se ducea după Wade se făcea de râs mai rău decât până atunci. N-avea altceva de făcut decât să plece, ceea ce şi făcu. Străbătu repede încăperea în pas de marş, privind drept înainte către locul unde Candy îi ţinea uşa deschisă. Ieşi. Candy închise uşa, cu o faţă fără nici o expresie, şi reveni la bar.

M-am îndreptat spre el şi i-am cerut nişte scotch. N-am văzut unde s-a dus Wade. Dispăruse pur şi simplu. N-o vedeam nici pe Eileen. Am întors spatele salonului şi i-am lăsat pe toţi să fiarbă în zeama lor pe când îmi terminam paharul.

O fetiţă cu părul de culoarea noroiului şi cu o bentiţă în jurul frunţii răsări lângă mine, puse un pahar pe măsuţa cu rotile şi behăi. Candy încuviinţă din cap şi pregăti un nou cocteil.

Fetiţa se întoarse spre mine:

— Vă interesează mişcările de stânga? mă întrebă ea. Avea ochii sticloşi şi-şi tot trecea limbuţa roşie peste buze de parcă ar fi căutat vreun rest de ciocolată. Cred că toată lumea ar trebui să se preocupe de ele, continuă ea. Dar dacă pui această întrebare bărbaţilor de pe aici, toţi nu vor altceva decât să te pipăie.

Am încuviinţat din cap şi i-am privit peste marginea paharului năsucul cârn şi pielea urât bronzată.

— Nu că m-ar supăra cine ştie ce dacă o fac cu delicateţe, îmi mărturisi ea, întinzând mâna după paharul oferit de Candy.

În timp ce bea jumătate din el, îmi arătă măselele.

— Pe mine să nu contezi, i-am zis.

— Cum te cheamă?

— Marlowe.

— Cu e sau fără e la coadă?

— Cu.

— Ah, Marlowe, cântă ea. Vai, ce nume trist şi frumos!

Îşi lăsă jos paharul pe trei sferturi gol, închise ochii, îşi dădu capul pe spate, desfăcu braţele (cât pe-aci să mă pocnească peste ochi) şi începu să recite cu un glas palpitând de emoţie:

Acesta-i chipul ce-a pornit pe mări o mie de corăbii
Şi-a aprins a Troiei turnuri falnice?
Frumoasa mea domniţă, fă-mă nemuritor cu un sărut.

Deschise ochii, îşi înşfăcă paharul şi clipi şiret către mine.

— Ai fost grozav, iubiţel. Ai mai scris ceva versuri în ultima vreme?

— Nu cine ştie ce.

— Dacă vrei, ai voie să mă pupi, zise ea sfioasă.

Un tip cu o haină de şantung şi cu cămaşa deschisă la gât veni prin spatele ei şi rânji la mine peste capul fetiţei. Avea părul roşu tuns scurt şi o faţă ca un plămân căzut. Era cel mai urât individ pe care l-am văzut vreodată. O mângâie pe fetiţă pe creştetul capului.

— Haide, pisicuţo. E timpul să mergem acasă.

Ea se năpusti furioasă asupra lui:

— Vrei să spui că trebuie să uzi iarăşi blestematele alea de tuberoze? urlă ea.

— Stai puţin, pisicuţo...

— Ia-ţi labele de pe mine, violator de fecioare, ţipă ea şi-i aruncă în obraz ce mai rămăsese în pahar – mai bine zis o linguriţă de

băutură şi două bucăţi de gheaţă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, fetiţo, dar sunt soţul tău, urlă el, bâjbâind să-şi găsească batista şi să-şi şteargă mutra. Te-ai prins? Sunt soţul tău.

Ea a scos nişte suspine cumplite şi s-a aruncat în braţele lui. M-am strecurat pe lângă ei şi m-am îndepărtat. Toate petrecerile astea seamănă între ele, până şi în ceea ce priveşte dialogul. Între timp, musafirii au început să plece îndreptându-se către aerul nopţii. Glasurile se stingeau în curte, motoarele maşinilor porneau, adiourile ţâşneau în dreapta şi-n stânga săltând ca nişte mingi de ping-pong. M-am îndreptat spre uşa de sticlă şi am ieşit pe terasa cu dale de mozaic. Terenul din faţă cobora uşor spre lacul nemişcat ca o pisică adormită. Lângă mal se afla un mic debarcader din lemn de care era legată cu un otgon o barcă cu vâsle. Către malul celălalt, care nu era prea îndepărtat, se vedea un cufundar negru care tot făcea alene piruete ca un patinator. Şi totuşi nu stârnea nici măcar vălurele.

M-am tolănit într-un fotoliu de aluminiu cu pernuţe, mi-am aprins pipa şi am fumat-o în tihnă, întrebându-mă ce naiba căutam eu acolo. După cât se părea, Roger Wade izbutea să-şi găsească destulă stăpânire de sine ca să se ţină bine în frâu, atunci când voia. Se descurcase foarte bine cu Loring. Eu unul nu m-aş fi mirat câtuşi de puţin dacă i-ar fi turtit doctorului bărbia ascuţită. Desigur că asta ar fi însemnat o încălcare a codului manierelor elegante, dar Loring îl încălcase mult mai grav.

Dacă un asemenea cod mai înseamnă ceva sau mai are vreo valoare, atunci sensul lui este că nu-ţi alegi un salon plin de oameni drept loc unde să ameninţi un bărbat şi îl pocneşti cu mănuşa peste faţă când soţia ta se află alături şi practic o acuzi că face un joc dublu. Pentru un om care abia îşi revenise dintr-un acces cumplit de alcoolism, Wade se descurcase admirabil. Se purtase mai mult decât corect. Bineînţeles, eu nu avusesem ocazia să-l văd beat. Habar n-aveam cum s-o fi purtat când era băut. De fapt nici nu ştiam că e alcoolic. Există o mare deosebire. Un om care bea prea mult la anumite ocazii rămâne acelaşi om ca atunci când nu s-a atins de băutură. În schimb un alcoolic, un alcoolic adevărat nu mai e câtuşi de puţin acelaşi. Comportarea lui este întotdeauna imprevizibilă şi nu poţi şti cu siguranţă nimic despre el, decât că va fi cu totul altfel decât l-ai cunoscut.

În spatele meu răsunară nişte paşi uşori şi Eileen Wade străbătu terasa şi terenul dinspre lac şi se aşeză lângă mine, pe marginea unui fotoliu.

— Ei, ce părere ai? mă întrebă ea calmă.

— Despre gentlemanul care nu prea ştia să-şi ţină mănuşile prin buzunare?

— A nu. Se încruntă, dar apoi râse. Nu pot să sufăr oamenii care fac scene dintr-astea. Nu că n-ar fi un doctor foarte bun. Să ştii că scena asta a mai jucat-o în faţa a cel puţin jumătate din bărbaţii de prin cartier. Linda Loring nu e o stricată. Nu arată a femeie uşoară, nu vorbeşte şi nu se poartă ca una dintr-alea. Habar n-am de ce doctorul Loring se comportă ca şi cum ea ar fi astfel.

— Poate că o fi vreun beţiv adus pe calea cea bună, i-am răspuns. Foarte mulţi dintre ei devin cam prea puritani.

— E posibil, încuviinţă ea privind către lac. Aici e un loc foarte tihnit. În mod normal, ţi-ai putea închipui că un scriitor ar trebui să fie fericit aici – dacă scriitorii sunt vreodată fericiţi, indiferent unde. Apoi îşi întoarse privirile spre mine. Va să zică nu te laşi convins să faci ce te-a rugat Roger?

— N-are nici un rost, doamnă Wade. N-aş putea realiza nimic. V-am mai spus toate astea. N-aş putea fi sigur că o să mă aflu aici la momentul potrivit. Ar însemna să nu mă mai mişc de aici. Or, asta e imposibil, chiar dacă n-aş avea nimic altceva de făcut. Dacă-l apucă nebunia, de exemplu, asta s-ar putea întâmpla fulgerător. Dar deocamdată n-am văzut nici un semn că-l apucă turbarea. Mie mi s-a părut că are capul bine înfipt pe umeri.

Coborî ochii şi-şi privi mâinile:

— Dacă ar fi în stare să-şi termine cartea, cred că lucrurile s-ar îndrepta mult.

— Dar eu nu-l pot ajuta s-o facă.

Îşi ridică privirile şi-şi lăsă mâinile pe braţele fotoliului de grădină. Se aplecă puţin înainte:

— Ba poţi, dacă el socoate că eşti în stare. Tocmai asta e toată chestia. Ţi s-ar părea chiar atât de dezgustător să fii un musafir în casa noastră şi să fii plătit pentru asta?

— Doamnă Wade, ceea ce îi trebuie lui e un psihiatru. Dacă aţi cunoaşte vreunul care să nu fie şarlatan.

Păru surprinsă, aproape speriată:

— Psihiatru? De ce?

Mi-am scuturat pipa şi am rămas cu ea în mână, aşteptând să se răcorească înainte de-a o putea pune în buzunar.

— Dacă ţineţi să auziţi opinia unui amator, iat-o: el crede că are o taină îngropată adânc în minte şi nu reuşeşte să-i dea de rost. S-ar putea să fie cine ştie ce secret vinovat despre el însuşi, s-ar putea să fie legat de altcineva. Crede că asta îl face să bea, pentru că nu izbuteşte să descopere ce e. Probabil îşi închipuie că orice s-o fi întâmplat, s-a petrecut când era beat şi că o să-l poată dezvălui mergând acolo unde ajung oamenii când se îmbată – când se îmbată rău de tot, ca el. Ei bine, asta e treabă de psihiatru. Mă rog, deocamdată toate bune. Dacă nu e ăsta adevărul, atunci înseamnă că se îmbată pentru că vrea să se

îmbete sau pentru că nu se poate stăpâni – şi chestia cu secretul este doar scuza pe care şi-o găseşte. Nu e în stare să-şi scrie cartea sau în orice caz nu izbuteşte s-o termine. Pentru că se îmbată. Adică, supoziţia ar fi că nu-şi poate termina cartea pentru că bând îşi pierde simţurile şi cunoştinţa. De fapt însă, s-ar putea ca lucrurile să stea exact invers.

— A, nu. În nici un caz. Roger e foarte talentat. Sunt absolut sigură că încă n-a dat lumii capodoperele de care e capabil.

— V-am spus că era doar opinia unui amator. Deunăzi, în dimineaţa aceea mi-aţi spus că poate nu-şi mai iubeşte nevasta. Şi asta e o chestie în care s-ar putea ca lucrurile să stea exact invers.

S-a uitat spre casă, apoi s-a întors cu spatele la ea. M-am uitat şi eu într-acolo. Wade stătea în picioare în spatele uşii şi ne privea. În momentul în care m-am uitat şi eu, s-a îndreptat spre măsuţa cu rotile şi a întins mâna după o sticlă.

— N-are nici un rost să încerci să-l împiedici, zise ea repede. Eu n-o fac niciodată. Absolut niciodată. Bănuiesc că ai dreptate, domnule Marlowe. Pur şi simplu nu e nimic de făcut decât să-l laşi să-şi urmeze calea.

Între timp pipa se răcorise, aşa că am băgat-o în buzunar.

— Dacă tot scotocim prin ascunzişurile sertarelor, cum rămâne cu posibilitatea ca lucrurile să stea invers?

— Îmi iubesc soţul, îmi răspunse ea simplu. Nu chiar ca o fetiţă, dar îl iubesc. O femeie nu e decât o singură dată în viaţă fetiţă îndrăgostită. Bărbatul pe care l-am iubit pe atunci e mort. A murit în război. Lucru destul de ciudat, numele lui avea aceleaşi iniţiale ca şi al dumitale. Acum nu mai contează – în afară de faptul că uneori nu prea-mi vine să cred că a murit. Cadavrul lui n-a fost descoperit niciodată. Dar asta s-a întâmplat cu mulţi soldaţi dispăruţi. Mă privi iscoditor. Uneori – nu prea des, fireşte, – când intru în vreun băruleţ liniştit sau în holul unui hotel bun la o oră liniştită, când trec pe puntea unui vapor în zorii zilei, sau târziu, după miezul nopţii, am senzaţia că parcă-l văd aşteptându-mă într-un colţ întunecos. Făcu o pauză şi plecă ochii în jos. E o prostie. Mi-e şi ruşine. Eram foarte îndrăgostiţi unul de altul – genul acela de iubire nebună, misterioasă şi absurdă pe care n-o trăieşti decât o dată în viaţă.

A încetat să-mi mai vorbească şi a rămas acolo aproape ca în transă, privind dincolo de lac. Am întors capul spre casă. Wade stătea în picioare îndărătul uşii de sticlă, cu paharul în mână. M-am uitat din nou la Eileen. Pentru ea, eu nu mai existam. M-am ridicat şi m-am dus în casă. Wade stătea acolo cu paharul în mână. Băutura părea să-l apese destul de tare. Nici privirea lui nu mai era normală.

— Ai făcut progrese cu nevastă-mea, Marlowe? îmi spuse asta făcând o schimă.

— Nu m-am dat la ea, dacă la asta te referi.

— Exact la asta mă refer. Deunăzi seara, ai sărutat-o. Probabil îţi închipui că eşti un cuceritor care triumfă repede, dar să ştii, amice, că-ţi pierzi vremea de pomană. Chiar dacă ai avea şlefuiala şi lustrul necesar.

Am încercat să trec pe lângă el, dar mi-a blocat drumul cu un umăr foarte solid.

— Nu te grăbi să pleci, şefule. Ne place prezenţa ta pe aici. N-avem prea des ocazia să avem detectivi particulari prin casă.

— Eu sunt în plus, i-am zis.

A ridicat paharul şi a sorbit din el. Când l-a lăsat jos, mi-a rânjit greţos.

— Ar trebui să-ţi acorzi ceva mai mult timp ca să-ţi pregăteşti şi să-ţi organizezi rezistenţa, i-am zis. Vorbe goale, eh?

— E în regulă, antrenorule. Te pomeneşti că-i fi vreunul din ăla care se ocupă de dezvoltarea personalităţii oamenilor? Ar trebui să ai mai multă minte în cap şi să nu te străduieşti degeaba să educi un beţiv. Beţivii nu se educă, prietene. Se dezintegrează. Şi o parte a acestui proces este extrem de amuzantă. Sorbi iarăşi din pahar, aproape golindu-l. Iar cealaltă parte e groaznică, cumplită. Dar, dacă-mi permiţi să citez vorbele scânteietoare ale bunului doctor Loring – ticălosul ticăloşilor înarmat cu trusa neagră – las-o în pace pe nevastă-mea, Marlowe. Bineînţeles că te atrage. Pe toţi îi atrage. Ţi-ar place să te culci cu ea. Multora le-ar place. Ai vrea să te împărtăşeşti din visurile ei şi să te îmbeţi de parfumul amintirilor ei. Poate că şi eu aş vrea. Dar nu e nimic de împărtăşit, amice – nimic, nimic, nimic. Te trezeşti singur singurel în beznă. Îşi termină băutura şi întoarse paharul cu fundul în sus. Gol ca ăsta, Marlowe. Nu rămâne nici o picătură înăuntru. Ascultă-mă pe mine, că eu sunt ăla care ştie cum stau lucrurile.

Lăsă paharul pe marginea măsuţei cu rotile şi se îndreptă spre scări, mergând cât mai ţeapăn. După ce urcă vreo zece trepte, ţinându-se de balustradă, se opri şi se sprijini de ea. Se uită în jos spre mine cu un rânjet acru.

— Marlowe, te rog, iartă-mi sarcasmul de duzină. De fapt eşti un tip simpatic. N-aş vrea să ţi se întâmple ceva rău.

— Ca de pildă?

— Poate că încă n-a ajuns să-ţi vorbească despre farmecul acela de neuitat al primei ei iubiri, despre tipul care a fost dat dispărut pe frontul din Norvegia. Nu-i aşa, antice, că tu n-ai vrea să fii dat dispărut, nu? Doar eşti sticletele meu particular, al meu propriu şi special. Tu mă găseşti când dispar în splendoarea sălbatecă a canyonului Sepulveda. Frecă balustrada lustruită cu o mişcare circulară. M-ar durea până în adâncul sufletului dacă te-ai pierde. Ca individul ăla

care se tot trata cu suc de lămâie. A dispărut atât de fulgerător încât uneori te şi întrebi dacă a existat vreodată. Îţi închipui cumva că poate ea l-a inventat pur şi simplu, doar aşa ca să aibă o jucărie cu care să se amuze?

— De unde să ştiu eu?

Se uită din nou la mine. Acum faţa îi era brăzdată de riduri şi gura îi era schimonosită de amărăciune şi ciudă:

— De unde ar putea să ştie cineva? Poate că nici măcar ea nu ştie. Bebe a obosit. Bebe s-a jucat prea multă vreme cu jucării stricate. Bebe vrea să facă nani.

Şi a plecat în sus pe scări. Am rămas acolo în picioare până când a venit Candy şi a început să facă ordine, punând paharele pe o tavă, cercetând sticlele să vadă dacă a mai rămas ceva, fără să mă bage câtuşi de puţin în seamă. Sau cel puţin aşa mi s-a părut. Apoi deodată mi-a zis:

— Señor, a mai rămas o băutură bună. Păcat s-o pierdem.

Şi-mi întinse o sticlă.

— Bea-o dumneata.

— *Gracias, señor, no me gusta. Un vaso de cerveza no más.* Un pahar de bere ajunge pentru mine.

— Eşti foarte înţelept.

— Destul un beţiv în casă, îmi zise el uitându-se lung la mine. Vorbesc bine englezeşte, nu?

— Da, splendid.

— Dar gândesc spanioleşte. Uneori am gânduri foarte sângeroase. Stăpânul meu e prietenul meu. N-are nevoie de ajutor, *hombre.* Am eu grijă de el, înţelegi?

— Da, faci o treabă straşnică, javră.

— *Hijo de la flauta,* îmi zise el şuierând printre dinţii albi.

Ridică o tavă încărcată şi dintr-o mişcare abilă de picolo şi-o aşeză aproape de umăr, ţinând-o pe palma întoarsă în sus.

M-am dus la uşă şi mi-am deschis-o singur, întrebându-mă cum naiba ajunsese expresia „fiu de flaut” să devină o insultă în spaniolă. Dar n-am stat să mă gândesc prea mult la asta. Aveam mult prea multe alte lucruri de care să mă mir. Boala familiei Wade nu era numai alcoolul. Alcoolul era pur şi simplu o reacţie deghizată, nu mai mult.

Mai târziu în seara aceea, cam între nouă jumătate şi zece am dat telefon la familia Wade. După ce a sunat de vreo opt ori fără răspuns, am închis. Dar nici nu-mi ridicasem bine mâna de pe receptor când a început să sune la mine. Era Eileen Wade.

— A sunat cineva aici, şi am avut un fel de intuiţie că s-ar putea să fii dumneata. Tocmai mă pregăteam să fac un duş.

— Da, doamnă Wade, eu am sunat, dar nu era ceva important. Mi

s-a părut că are mintea cam învălmăşită când am plecat – vreau să spun, Roger. Am impresia că între timp am ajuns să simt o oarecare răspundere faţă de el.

— Se simte foarte bine, mi-a răspuns. E în patul lui şi doarme tun. Cred că doctorul Loring l-a tulburat de fapt mai mult decât a vrut să arate. Cu siguranţă că ţi-a spus tot felul de prostii.

— Mi-a zis că e obosit şi că vrea să se ducă la culcare. Ceea ce mie mi s-a părut destul de înţelept.

— Dacă asta e tot ce a zis, bine. Ei, noapte bună, domnule Marlowe, şi mulţumesc foarte mult că ai telefonat.

— N-am spus că asta e tot ce a zis! Am zis doar că mi-a zis aşa.

Urmă o pauză, după care reluă:

— Oricui i se poate întâmpla să vorbească vrute şi nevrute, din când în când. Nu-l lua prea tare în serios pe Roger, domnule Marlowe. La urma urmei, imaginaţia lui e destul de puternic dezvoltată. Aşa e şi firesc. N-ar fi trebuit să bea, atât de curând după ultimul acces. Te rog, încearcă să dai totul uitării. Îmi închipui că printre alte lucruri a fost şi mojic cu dumneata.

— N-a fost mojic. A spus o mulţime de lucruri foarte coerente. Soţul dumneavoastră e un individ care se dovedeşte în stare să se autocerceteze cu multă atenţie, chiar cu foarte multă atenţie şi să vadă exact ce e în el. Darul ăsta îl are foarte puţină lume. Cei mai mulţi oameni trec prin viaţă irosindu-şi mai bine de jumătate din energie în încercarea de a-şi apăra o demnitate pe care de fapt n-au avut-o niciodată. Noapte bună, doamnă Wade.

A închis telefonul iar eu mi-am întins tabla de şah. Mi-am umplut pipa, mi-am aşezat piesele, mi-am inspectat trupele şi armele şi uniformele, şi am jucat un turneu al campionilor între Gorceakov şi Meninkin – şaptezeci şi două de mutări şi apoi remiză – o adevărată partidă de campionat, forţa irezistibilă care întâmpină obiectul nemişcat, o bătălie fără armuri, un război fără vărsare de sânge şi o risipă de inteligenţă umană la fel de complicată şi rafinată cum poţi găsi oriunde, cu excepţia unei agenţii publicitare.

CAPITOLUL 25

O săptămână nu s-a mai întâmplat nimic decât că mi-am văzut de treburi şi afaceri care în momentul acela tocmai că nu prea erau cine ştie ce. Într-o zi, George Peters de la Instituţia Carne mi-a dat telefon şi mi-a spus că a trecut întâmplător prin canyon-ul Sepulveda şi că, doar aşa, din curiozitate, a vizitat sanatoriul doctorului Verringer. Dar doctorul Verringer nu mai era acolo. Veniseră în schimb mai multe echipe, de la cadastru care măsurau terenul pentru o parcelare. Ăia cu care a vorbit nici măcar nu auziseră de Verringer.

— S-ar părea că bietul fraier a pierdut proprietatea din cauza unei ipoteci, adăugă Peters. Am verificat. I-au dat o mie de dolari ca să fie chit, doar aşa, ca să scutească timp şi cheltuieli, şi acum cineva o să câştige un milion de dolari pe an numai pentru că parcelează terenul şi vinde loturi de casă. Vezi, asta-i deosebirea dintre crimă şi afaceri. Pentru afaceri trebuie să dispui de capital. Uneori mi se pare că asta e singura diferenţă dintre ele.

— Observaţia este de un splendid cinism, dar şi pentru crimele în stil mare ai nevoie de capital.

— Şi unde-l găseşti, amice? Nu la pungaşi dintr-ăia care jefuiesc dughenele cu băuturi spirtoase. Pa şi pusi. Pe curând.

Într-o joi, aproape de unsprezece noaptea, mi-a telefonat Wade. Avea vocea dogită, aproape gâlgâitoare şi totuşi nu ştiu cum se face că i-am recunoscut-o. Şi auzeam limpede cum gâfâia, trăgându-şi greu răsuflarea.

— Sunt în stare proastă, Marlowe. Foarte proastă. Nu mă mai pot ţine. Ai putea veni repede încoace?

— Sigur... dar dă-mi-o o clipă pe doamna Wade.

Nu mi-a răspuns. S-a auzit un zgomot puternic, apoi o tăcere de moarte, apoi s-au auzit o mulţime de lucruri trântindu-se. Am ţipat în receptor dar n-am primit nici un răspuns. Timpul trecea. În cele din urmă, s-a auzit un clinchet uşor, ceea ce însemna că receptorul a fost repus în furcă, după care mi-a venit tonul.

Peste cinci minute eram deja pe drum. Am ajuns în circa patruzeci de minute, dar nici eu nu ştiu cum. Parcă aveam aripi când am ajuns la trecătoare şi am intrat pe bulevardul Ventura unde luminile mă orbeau şi, cotind brusc, am reuşit să mă strecor printre camioane şi în general m-am făcut rău de râs. Am trecut prin Encino cu aproape o sută pe oră şi cu un far aprins puternic pe aripa dreaptă

când treceam pe lângă maşinile parcate, ca să îngheţe pe oricine ar fi dat să păşească sau să pornească să traverseze. Am avut genul ăla de noroc de care beneficiezi doar atunci când puţin îţi pasă. Nu tu poliţie, nu tu sirene, nu tu semnale luminoase. Doar nişte vedenii de coşmar, cam ce-ar fi putut să se întâmple în reşedinţa familiei Wade. Eileen era singură în casă cu un beţiv violent, zăcea la piciorul scării cu gâtul frânt, se afla îndărătul unei uşi încuiate şi cineva urla de afară încercând să dea buzna înăuntru, alerga desculţă pe un drum luminat de lună, fugărită de un negru uriaş cu un satâr în mână.

Nici urmă de aşa ceva. Când am intrat cu Oldsmobilul pe aleea lor, luminile erau aprinse în toată casa iar ea stătea în pragul uşii deschise, cu o ţigara în gură. M-am dat jos şi am străbătut dalele de piatră, apropiindu-mă. Era îmbrăcată în pantaloni şi bluză deschisă la gât. M-a privit calmă. Dacă a fi existat vreun pic de emoţie sau tulburare pe acolo, înseamnă că doar eu o adusesem cu mine.

Primul lucru pe care l-am spus a fost la fel de aiurit ca şi restul comportării mele:

— Parcă ştiam că nu fumaţi.

— Cum? A, nu, de obicei nu fumez. Scoase ţigara din gură, o aruncă jos şi o călcă. Doar aşa, din când în când. I-a telefonat doctorului Verringer.

Avea un glas placid şi detaşat, un glas ca acela pe care-l auzi plutind în noapte peste ape. Complet lipsit de încordare.

— Nu se poate, i-am răspuns. Doctorul Verringer nu mai stă pe aici. Mie mi-a telefonat.

— A, da? Eu l-am auzit doar telefonând şi rugând pe cineva să vină repede. Credeam că trebuie să fie doctorul Verringer.

— Unde-i acum?

— A căzut jos. Probabil că s-a aplecat prea tare pe spate cu fotoliul. I s-a mai întâmplat şi altă dată. Cred că s-a rănit la cap. I-a curs puţin sânge, dar nu prea mult.

— Bine, atunci e-n regulă. Nu ţinem să vedem prea mult sânge. Dar v-am întrebat unde e?

M-a privit cu un aer grav. Apoi mi-a arătat cu degetul:

— Pe-acolo pe undeva. La marginea drumului sau printre tufele de lângă gard.

M-am aplecat înainte şi am privit-o crunt în ochi:

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar ce, nici nu v-aţi uitat?

Între timp însă, mi-am dat brusc seama că e într-o stare de şoc. Apoi mi-am întors privirile către grădină. Nu vedeam nimic, dar e drept că lângă gard era foarte întuneric.

— Nu, nu m-am uitat, mi-a răspuns cu un calm desăvârşit. Găseşte-l dumneata. Eu una mi-am luat o porţie suficientă. Ba chiar o porţie mai mare decât o pot înghiţi. Găseşte-l dumneata.

S-a răsucit pe călcâie şi a intrat în casă, lăsând uşa deschisă. N-a ajuns prea departe. Cam la un metru de la pragul uşii s-a prăbuşit pe podea şi acolo a rămas. Am ridicat-o cum am putut şi am întins-o pe una din cele două canapele aşezate faţă-n faţă, de-a lungul unei măsuţe de cocteiluri din lemn deschis la culoare. I-am luat pulsul. Nu părea să fie nici slab, nici neregulat. Ţinea ochii închişi şi pleoapele îi erau vinete. Am lăsat-o acolo şi am ieşit din casă.

L-am găsit şi pe el, exact aşa cum spusese Eileen. Zăcea căzut pe o parte în umbra unui hibiscus. Avea pulsul rapid şi agitat şi respiraţia anormală. O porţiune a capului, mai spre ceafă, era năclăită de sânge. I-am vorbit şi l-am zgâlţâit puţin. I-am tras şi vreo două palme. A mormăit ceva dar nu şi-a revenit. Am tras de el până când l-am aşezat în capul oaselor, pe urmă, urcându-i unul din braţe peste umărul meu, m-am întors cu spatele la el, l-am suit în spinare şi am încercat să mă ridic. Am căzut. Era greu ca un bloc de beton. Ne-am aşezat amândoi pe iarbă, am tras de câteva ori aer în piept şi am mai făcut o încercare. În cele din urmă, am izbutit să-l aduc în poziţia pe care o folosesc pompierii pentru salvarea victimelor, şi am străbătut peluza, îndreptându-mă spre uşa deschisă. Distanţa mi s-a părut la fel de mare ca cea parcursă într-o călătorie până-n Siam şi înapoi. Cele două trepte de la intrare mi s-au părut înalte de trei metri. Am mers clătinându-mă până la canapea şi îngenunchind am reuşit să-l rostogolesc şi să-l întind pe ea. Când m-am îndreptat din nou din şale, mă durea spinarea de parcă mi-ar fi plesnit coloana vertebrală în cel puţin trei locuri.

Eileen Wade nu mai era acolo. Puteam face ce doream în camera aceea. De fapt, în momentul acela eram mult prea obosit ca să-mi mai pese de cineva. M-am aşezat şi m-am uitat la el, aşteptând să-l văd că respiră. Apoi i-am examinat capul. Era plin de sânge. I se năclăise părul. Nu arăta chiar aşa de rău la faţă, dar cu rănile astea de la cap nu ştii niciodată la ce să te aştepţi.

Apoi m-am trezit cu Eileen Wade stând lângă mine, privindu-l liniştită, cu aceeaşi expresie detaşată.

— Îmi pare rău că am leşinat. Nici nu ştiu de ce mi s-a întâmplat una ca asta.

— Cred că n-ar fi rău să chemăm un doctor.

— I-am telefonat doctorului Loring. Ştii, e medicul meu curant. Dar n-a vrut să vină.

— Atunci încercaţi să chemaţi pe altcineva.

— A, nu, că vine până la urmă. La început n-a vrut, dar o să vină de îndată ce o să poată.

— Unde-i Candy?

— Are zi liberă. E joi. Bucătăreasa şi Candy sunt liberi joia. Aşa e obiceiul pe aici. Poţi să-l aşezi în pat?

— Nu pot, fără ajutorul cuiva. Mai bine aţi aduce un pled sau o pătură. E destul de cald afară, dar în situaţii dintr-astea e foarte uşor să faci o pneumonie.

Mi-a zis că aduce un pled. Mi s-a părut un gest destul de amabil din partea ei. Dar nu izbuteam să gândesc prea limpede. Eram complet dărâmat de efortul pe care-l făcusem.

L-am acoperit cu un pled dintr-alea cu care te înveleşti pe puntea vaporului. Peste cincisprezece minute a venit doctorul Loring, perfect pus la punct, cu guler scrobit şi ochelari fără ramă, având pe faţă expresia unui om care a fost pus să cureţe în urma unui câine după ce a vărsat.

Îi examină capul lui Wade:

— Contuzii şi o rană superficială, declară el. Nici un risc de comoţie cerebrală. După părerea mea, respiraţia lui indică în mod destul de evident starea în care se află.

Întinse mâna după pălărie. Îşi ridică trusa.

— Aveţi grijă să nu-i fie frig. Puteţi să-i spălaţi uşor capul ca să îndepărtaţi sângele. Dacă doarme o să-i treacă.

— Domnule doctor, dar nu-l pot duce singur până sus, i-am zis eu.

— Atunci lăsaţi-l unde e. S-a uitat la mine cu un aer total nepăsător. Noapte bună, doamnă Wade. După cum ştii, nu tratez alcoolici. Chiar dacă aş face-o, soţul dumitale n-ar putea fi pe lista pacienţilor mei. Sunt convins că nu ţi-e greu să înţelegi de ce.

— Nu v-a rugat nimeni să-l trataţi, i-am zis. Am cerut doar o mână de ajutor ca să-l pot duce în dormitorul lui şi să-l dezbrac.

— Dar cine mai eşti şi dumneata? m-a întrebat doctorul Loring pe un ton care te îngheţa.

— Mă numesc Marlowe. Am fost aici la petrecerea de acum o săptămână. V-am fost prezentat de soţia dumneavoastră.

— Interesant. Dar în ce context ai cunoscut-o pe soţia mea?

— Dar ce dracu, parcă asta contează? Nu vreau altceva decât să...

— Nu mă interesează ce vrei, mi-a retezat-o.

S-a întors către Eileen, a salutat-o scurt din cap şi a dat să iasă. M-am interpus între el şi uşă, rezemându-mă cu spatele de ea.

— O clipă, doctore. Probabil că a trecut multă vreme de când ţi-ai mai aruncat ochii pe bucăţica aia de proză numită jurământul hipocratic. Omul ăsta m-a chemat la telefon şi eu stau destul de departe de aici. După glas mi-am dat seama că e ceva în neregulă, aşa că am încălcat toate regulile de circulaţie ca să ajung până aici. L-am găsit zăcând pe pământ şi l-am cărat înăuntru şi te rog să mă crezi că nu e uşurel ca o pană. Valetul e plecat şi nu e nimeni pe aici care să mă ajute să-l duc sus în dormitor. Ce părere ai?

— Dă-te la o parte din calea mea! şuieră el printre dinţi. Altfel telefonez şerifului şi-l pun să trimită aici un agent. Ca profesionist...

— Ca profesionist eşti o scârnă de păduche, i-am zis şi i-am lăsat cale liberă.

S-a înroşit – încet, dar vizibil. Se sufoca cu propria lui fiere. Apoi a deschis uşa şi a ieşit. A închis-o la loc cu grijă. În timp ce o închidea, se uita la mine. Privirea lui era cea mai urâcioasă ce mi-a fost adresată vreodată dar şi mutra lui era cea mai urâcioasă ce-mi fusese vreodată hărăzit să văd.

Întorcându-mă, am dat cu ochii de Eileen care zâmbea.

— Ce-i, aşa amuzant? am repezit-o eu.

— Dumneata. Nu-i aşa că puţin îţi pasă ce le spui oamenilor? Nu ştii cine e doctorul Loring?

— Ba da – şi mai ştiu şi ce e, nu numai cine e.

S-a uitat la ceasul de la mână:

— Ar trebui să se cam întoarcă valetul. Am să mă duc să văd. Camera lui e în spatele garajului.

A ieşit prin arcadă iar eu m-am aşezat şi m-am uitat la Wade. Marele şi imensul om de litere sforăia. Faţa îi era brobonită de sudoare, dar l-am lăsat tot învelit. Peste două minute, Eileen s-a întors însoţită de Candy.

CAPITOLUL 26

Mexicanul era îmbrăcat cu o cămaşă sport, cu carouri albe şi negre, cu pantaloni negri cu multe pense, fără curea, pantofi în două culori – alb cu negru – de o curăţenie ireproşabilă. Părul lui negru şi des era pieptănat cu grijă pe spate şi strălucea de briantină sau pomadă.

— *Señor,* zise el şi schiţă un salut scurt şi sarcastic.

— Candy, ajută-l, te rog, pe domnul Marlowe să-l ducă sus pe soţul meu. A căzut şi s-a rănit puţin. Îmi pare rău că trebuie să te deranjez.

— *Denada, señora,* zise Candy zâmbind.

— Mă tem că eu am să vă spun noapte bună, zise ea adresându-mi-se mie. Sunt frântă de oboseală. Candy poate să-ţi dea orice îţi trebuie.

A urcat încet scările, sub privirile lui Candy şi ale mele.

— Drăguţă păpuşică, mi-a zis el cu un ton impertinent. Rămâneţi peste noapte?

— Nu cred.

— *Ea làstima.* E foarte singură, tipa asta.

— Puştiule, scoate-ţi licărirea aia din ochi. Hai să-l punem în pat.

Se uită cu tristeţe la Wade care sforăia pe canapea.

— *Pobrecito*, murmură el părând sincer. *Borracho como una cuba.*

— O fi el beat, dar micuţ nu e deloc. Apucă-l tu de picioare.

L-am ridicat împreună, şi chiar pentru doi bărbaţi în toată firea era greu ca un sicriu de plumb. Ajunşi în capul scărilor, am străbătut o galerie interioară trecând pe lângă o uşă închisă. Candy mi-a făcut semn înspre ea cu bărbia.

— *La señora,* mi-a şoptit el. Dacă baţi încet, poate dă drumu înăuntru.

Nu i-am replicat nimic pentru că aveam nevoie de el. Am mers înainte cu epava, ne-am oprit în dreptul altei uşi şi l-am descărcat pe pat. Apoi l-am apucat pe Candy de braţ, aproape de umăr unde doare mai tare apăsarea degetelor. În orice caz m-au durut pe mine degetele.

A tresărit puţin, şi apoi faţa i s-a înăsprit.

— Cum te cheamă, *cholo?*

— Ia mâna de pe mine, a lătrat el. Şi nu-mi zi mie *cholo.* Nu sunt mexican intrat clandestin în America. Mă numesc Juan Garcia de Soto y Sotomayor. Sunt chilian.

— Bine, Don Juan. Ai grijă numai să nu încalci regulamentul pe-

aicea. Ţine-ţi nasul şi gura curate când vorbeşti de oameni în slujba cărora eşti.

Se scutură ca să scape de strânsoarea mea şi făcu un pas înapoi. Ochii lui negri scăpărau scântei. Îşi băgă mâna în sân şi scoase un cuţit lung şi subţirel. Îi puse vârful pe deget şi-l ţinu în echilibru, fără măcar să se uite la el. Apoi lăsă mâna în jos şi prinse cuţitul de mâner cât timp se afla încă în aer. Totul se petrecu într-o clipă şi fără nici un efort aparent. Mâna i se ridică la înălţimea umărului, apoi ţâşni înainte iar cuţitul zbură prin aer şi se înfipse în cerceveaua ferestrei, continuând să vibreze.

— *Ciudado, señor!* zise el rânjind sinistru. Şi ţine labele acasă. Nimeni nu poate juca cu mine.

Străbătu camera cu paşi agili, smulse cuţitul din tocul ferestrei, îl aruncă în aer şi, răsucindu-se pe călcâie, îl prinse cu mâna pe la spate. Se auzi o pocnitură şi cuţitul dispăru sub cămaşă.

— Dibaci, dar un pic prea de ochii lumii, i-am zis eu.

S-a apropiat de mine zâmbind batjocoritor.

— Şi p-ormă s-ar putea să te trezeşti cu un cot scrântit, am adăugat eu. Uite-aşa.

L-am apucat de încheietura mâinii drepte, l-am dezechilibrat dintr-o smucitură, i-am răsucit mâna la spate şi mi-am pus antebraţul sub cotul lui. M-am apăsat pe el, folosindu-mi antebraţul drept pârghie.

— E de-ajuns o smucitură şi-ţi plesneşte încheietura cotului. O fisură e suficientă. Câteva luni îţi iei tălpăşiţa din postul de aruncător de cuţite. Dacă smucesc niţeluş mai tare, îţi pierzi definitiv meseria asta. Scoate pantofii domnului Wade.

I-am dat drumul iar el mi-a rânjit în faţă:

— Bun truc. Ţin minte.

Se întoarse către Wade, întinse mâna să-i apuce un pantof, apoi se opri. Văzând o pată de sânge pe pernă.

— Cine a rănit stăpânu'?

— Nu eu, amice. A căzut şi s-a lovit la cap. E o rană superficială. A fost doctorul şi l-a văzut.

Candy răsuflă greoi:

— L-ai văzut căzând?

— Nu, căzuse mai înainte. Văd că ţii la el, nu?

Nu mi-a răspuns. I-a scos pantofii. Împreună am izbutit încetul cu încetul să-l dezbrăcăm, şi Candy i-a scos de undeva o pijama verde cu argintiu. Am reuşit să-l îmbrăcăm şi să-l aşezăm în pat. L-am învelit bine. Încă mai transpira şi mai sforăia. Candy îl privea cu tristeţe, clătinând încet din capul lui pomădat.

— Cineva trebuie să aibă grijă de el, mi-a zis. Mă duc mă schimb.

— Du-te şi dormi. Îl îngrijesc eu. Dacă am nevoie de tine te strig.

M-a înfruntat cu privirea:

— Vezi, ai grijă bine, mi-a zis pe un ton calm. Ai grijă bine.

După ce a ieşit din cameră, m-am dus la baie şi am făcut rost de o cârpă udă şi de un prosop mare. L-am întors puţin pe Wade, am întins prosopul pe pernă şi i-am spălat uşurel sângele de pe cap, cu grijă să nu-l fac să sângereze din nou. Atunci am văzut o tăietură superficială cam de vreo patru-cinci centimetri. Nu era mare lucru. În privinţa asta, doctorul Loring, avusese dreptate. L-ar fi durut cam tare dacă i-o cosea şi probabil că de fapt nici nu era nevoie. Găsind un foarfece, i-am tuns părul de jur împrejur ca să-i pot lipi un plasture. Apoi l-am răsucit din nou pe spate şi l-am spălat pe obraz. Mă tem că asta a fost o greşeală. A deschis ochii. Erau tulburi şi cu privirile rătăcite, apoi s-au mai limpezit şi a văzut că stau în picioare lângă pat. Şi-a mişcat o mână, şi-a dus-o spre ceafă şi a dat de plasture. Buzele lui au şoptit ceva, după care i s-a limpezit şi glasul.

— Cine m-a rănit? Tu?

Mâna pipăia plasturele.

— Nu te-a lovit nimeni. Ai căzut singur.

— Am căzut? Când? Unde?

— Din locul de unde telefonai. M-ai sunat pe mine. Te-am auzit căzând. Lăsaseşi telefonul deschis.

— Te-am sunat eu? Rânji încetişor. Şi-aşa, şefule, eşti disponibil oricând, da? Cât e ceasul?

— E trecut de unu noaptea.

— Unde e Eileen?

— S-a dus să se culce. A făcut urât.

Căzu pe gânduri şi rumegă aceste vorbe în tăcere. Ochii lui erau plini de durere.

— Oare am...? se opri şi tresări.

— După câte ştiu, nu te-ai atins de ea. Dacă la asta te referi. Ai rătăcit doar pe afară şi ai căzut fleaşcă lângă gard. Nu mai vorbi. Încearcă să dormi.

— Să dorm? întrebă cuminte şi încet, ca un copil care-şi repetă cu glas tare lecţia. Cam ce-ar însemna asta?

— Poate că o pastilă ţi-ar ajuta. Ai ceva pe-aici?

— În sertarul de la noptieră.

L-am deschis şi am găsit un flacon de plastic cu nişte capsule roşii. Seconal. Reţeta doctorului Loring. Drăguţul de doctor. Reţeta făcută pe numele soţiei domnului Roger Wade.

Am scos două drajeuri şi am pus flaconul la loc după care i-am turnat un pahar de apă din termosul de pe noptieră. Mi-a zis că o pastilă o să fie suficientă. A luat-o, a băut puţină apă, apoi a lăsat capul la loc pe pernă şi a început să privească în tavan. Timpul trecea. M-am aşezat pe un scaun şi am rămas de strajă. Nu părea să-i vină

somnul. Apoi mi-a zis încetişor:

— Marlowe, mi-am adus aminte de ceva. Fă-mi, te rog, un serviciu. Am scris nişte aiureli pe care nu vreau să le vadă Eileen. Sunt nişte foi de hârtie pe capacul maşinii de scris, sub husă. Rupe-le, te rog.

— Cu plăcere. Altceva nu-ţi mai aminteşti?

— Eileen e bine? Eşti sigur?

— Da. E doar obosită. Linişteşte-te, Wade. Nu te mai gândi la nimic. Nici nu trebuia să-ţi pun întrebări.

— Nu te mai gândi, zise individul. Acum vocea lui era puţin somnoroasă. Parcă-şi vorbea lui însuşi: „Nu te mai gândi. Nu mai visa. Nu mai iubi. Nu mai urî. Prinţ nobil, noapte bună". Cred că am să o iau şi pe cealaltă.

I-am dat-o. Pe urmă a pus capul la loc pe pernă, dar de data asta întors spre mine:

— Ştii, Marlowe, am scris nişte lucruri pe care nu vreau ca Eileen...

— Mi-ai mai zis. Mă ocup de ele după ce adormi.

— A, mulţumesc. Ce bine e să te aibă omul prin preajmă. Foarte bine.

Altă pauză destul de lungă. Începeau să i se îngreuneze pleoapele.

— Marlowe, ai omorât vreodată pe cineva?

— Da.

— Oribilă senzaţie, nu?

— Unora le place.

Ochii i s-au închis de tot. Apoi s-au redeschis dar păreau împăienjeniţi:

— Oare cum or fi putând s-o facă?

Nu i-am răspuns. Pleoapele i se lăsau tot mai jos, încetul cu încetul, ca o cortină de teatru care coboară milimetru cu milimetru. A început să sforăie. Am mai aşteptat puţin. Pe urmă am stins lumina şi am ieşit.

CAPITOLUL 27

M-am oprit în faţa uşii de la dormitorul lui Eileen şi am tras cu urechea. N-am auzit nici o mişcare înăuntru, aşa că n-am mai bătut la uşă. Dacă voia să ştie ce face Wade, treaba ei. Jos, living-room-ul era luminat şi gol. Am stins câteva becuri. Stând lângă uşa din faţă m-am uitat sus spre galerie. Partea din mijloc a living-room-ului era înaltă, cât pereţii casei, şi era străbătută de grinzile neacoperite care susţineau şi această galerie interioară. Era lată şi mărginită pe două laturi de o balustradă solidă care părea să fie înaltă cam de un metru. Partea de sus şi stâlpii erau de formă pătrată ca să semene cu grinzile transversale. Ca să ajungi în sufragerie treceai printr-o arcadă tot pătrată, închisă de uşi de sticlă. Bănuiam că deasupra sufrageriei trebuia să fie camerele servitorilor. Această parte a etajului era despărţită printr-un zid, aşa că trebuia să fi fost şi o altă scară pe care puteai ajunge acolo, urcând dinspre bucătărie. Dormitorul lui Wade era în colţ, deasupra biroului. Vedeam lumina ce străbătea prin uşa deschisă a camerei lui, reflectată pe tavanul înalt şi vedeam şi o parte din ambrazura uşii. Am stins toate luminile, în afară de o lampă cu picior şi m-am îndreptat spre birou. Uşa era închisă, dar rămăseseră aprinse două lămpi, cea cu picior de la căpătâiul canapelei de piele şi cea de birou, cu abajur ca o glugă. Maşina de scris se afla pe o masă solidă, aşezată lângă această lampă şi alături de ea era un teanc de foi galbene în dezordine. M-am aşezat pe un scaun cu pernuţe şi am studiat situaţia. Ce voiam să ştiu era cum ajunsese Wade să se rănească la cap. Apoi m-am ridicat şi m-am aşezat pe scaunul turnant de la masa de lucru, cu telefonul în mâna stângă. Arcurile scaunului erau foarte slabe. Dacă mă lăsam pe spate şi mă răsturnam, era posibil să mă lovesc de colţul biroului. Mi-am udat batista şi am frecat lemnul. Nici o picătură de sânge, nimic. Pe masă se aflau o mulţime de lucruri, printre care şi un rând de cărţi între doi elefanţi de bronz şi o călimară demodată de sticlă de formă cubică. Am încercat şi asta. Nici un rezultat. N-avea nici un rost să mai cercetez, fiindcă dacă-l lovise altcineva, nu trebuia neapărat să fi lăsat arma în cameră. Şi nici nu văd cine ar fi putut s-o facă. M-am ridicat şi am aprins luminile din scafa plafonului. Ele băteau până în colţurile cele mai întunecate şi bineînţeles că până la urmă am găsit răspunsul care era de fapt foarte simplu: lângă perete era răsturnat un coş de hârtii făcut din metal, din care se vărsaseră diverse lucruri. Era imposibil să fi ajuns singur acolo, aşa că fără îndoială fusese aruncat

sau împins cu piciorul. I-am verificat colţurile ascuţite cu batista umezită. De data asta am obţinut pata roşiatică de sânge. Deci, nici un mister. Wade căzuse şi se lovise cu capul de ascuţişul coşului de hârtii – foarte probabil îşi făcuse rana ca o tăietură – se ridicase şi izbise cu piciorul în coş, aruncându-l în capătul celălalt al camerei. Simplu ca bună ziua. Pe urmă avusese chef să mai soarbă o duşcă. Băutura era pe măsuţa de cocteiluri din faţa canapelei. O sticlă goală, alta pe trei sferturi plină, un termos cu apă şi un bol de argint plin şi el cu apă – fostele cuburi de gheaţă. Nu exista decât un singur pahar, şi acela de dimensiuni foarte mari. După ce băuse se simţise ceva mai bine. Cu mintea încă destul de confuză descoperise telefonul scos din furcă si mai mult ca sigur că nu-şi mai amintea ce făcuse cu el. Aşadar, traversase pur şi simplu camera şi-l pusese la loc în furcă. Dacă socoteam bine, toate aceste mişcări luaseră cam atâta timp cât aşteptasem eu. Telefonul are în el ceva care te obligă. Omul epocii noastre obsedate de mecanisme şi dispozitive îl iubeşte. Îl urăşte şi se teme de el. Dar întotdeauna îl tratează cu respect, chiar şi când e beat. Telefonul e un fetiş.

Orice om normal ar fi strigat „alo” în microfon. Înainte de a închide, măcar aşa, ca să se asigure. Dar nu înseamnă neapărat că tot aşa ar fi procedat şi un om ameţit şi abia ridicat după o căzătură. Oricum, n-avea nici o importanţă. Ar fi putut s-o facă şi nevastă-sa, poate că-l auzise căzând, auzise bufnitura şi coşul de hârtii izbindu-se de perete, şi venise în birou. Între timp probabil că ultimul pahar băut i se urcase rău la cap, aşa că s-a strecurat afară cum a putut, a traversat peluza din faţa casei şi s-a prăbuşit acolo unde-l găsisem. Venea cineva să-l ia. Numai că între timp nu mai ştia exact cine vine. Poate că bunul doctor Verringer.

Deocamdată, toate bune. Dar ce-ar fi putut să facă nevastă-sa? Nu-l putea pune pe picioare, nici să-l ajute să-şi vină în fire, şi poate că-i era şi frică să încerce – lucru foarte normal. Aşadar, trebuia să cheme pe cineva să vină s-o ajute. Servitorii erau plecaţi, deci nu putea s-o facă decât prin telefon. Ei bine, de fapt *chemase* pe cineva. Îl chemase pe drăguţul doctor Loring. Fusese doar supoziţia mea că-l chemase abia după ce am ajuns eu acolo. Ea însă nu-mi spusese acest lucru.

De aici înainte însă, lucrurile nu prea se mai potriveau. Te-ai fi aşteptat ca ea să se ducă să-l caute şi să-l găsească, şi să se asigure că nu e rănit. Nu putea să-i facă chiar atât de rău să zacă niţel pe pământ într-o seară caldă de vară. Ea n-avea cum să-l mişte de-acolo. Eu, cu puterea mea, şi abia izbutisem. Dar în nici un caz nu te-ai fi aşteptat s-o găseşti în pragul uşii fumând şi neştiind decât foarte vag unde zace el. Dar parcă poţi să ştii? N-aveam de unde să cunosc prin ce trecuse ea cu acest om, cât de periculos era el în starea asta, cât de frică i-o fi

fost ei să se apropie de el. „Am primit o porţie mai mare decât pot înghiţi” – îmi spusese ea când sosisem. „Găseşte-l dumneata”. Şi apoi intrase în casă şi se prefăcuse că leşină.

Tot mă mai chinuiau gândurile, dar neavând încotro, le-am lăsat aşa. Eram silit să presupun că după ce dăduse piept cu această situaţie de atâtea ori, ştia că n-are altceva de făcut decât să lase lucrurile să treacă, şi deci asta a şi făcut. Pur şi simplu. A lăsat totul să treacă. L-a lăsat să zacă acolo până când urma să vină cineva cu forţa necesară să-l ducă în casă.

Şi totuşi încă nu eram liniştit. Mă mai sâcâia şi faptul că ea îşi luase tălpăşiţa şi se dusese în camera ei în timp ce Candy şi cu mine îl urcam pe el în dormitor. Zicea că-l iubeşte pe individ. Era soţul ei, erau căsătoriţi de cinci ani, când nu era beat era omul cel mai drăguţ din lume – astea erau chiar cuvintele ei. Când era beat era altceva, ceva de care trebuia să te păzeşti, fiindcă era periculos. Mă rog, s-o lăsăm baltă. Dar mai era ceva care mă necăjea. Dacă ar fi fost cu adevărat speriată, n-ar fi stat acolo în pragul uşii, fumând. Dacă era pur şi simplu amărâtă şi închisă în sine şi dezgustată – n-ar fi leşinat.

Trebuie să fi fost altceva la mijloc. Vreo altă femeie, poate. Atunci înseamnă că abia de curând făcuse descoperirea. Linda Loring? Poate. Aşa gândea doctorul Loring şi aşa se şi exprimase în public, şi încă în gura mare. Am încetat să-mi mai fac probleme şi am ridicat husa de la maşina de scris. Povestea era acolo – nişte foi disparate de hârtie galbenă scrise la maşină, pe care trebuia să le distrug ca să nu le vadă Eileen. Le-am luat şi m-am apropiat de canapea, hotărând că merit şi eu un păhărel care să însoţească cititul. Lângă masa de lucru era un mic lavoar. Am clătit paharul înalt, mi-am turnat o doză bună şi m-am aşezat să citesc. Ceea ce am citit era nebunie curată. Iată:

CAPITOLUL 28

”

Au trecut patru zile de când a fost lună plină şi pe perete se vede un petec pătrat luminat de razele ei, care mă priveşte ca un ochi mare şi chior şi lăptos, un ochi de perete. Glumesc. Idioată comparaţie, lua-o-ar dracu. Scriitor. Totul trebuie să semene cu ceva. Capul meu e aşa de moale de parc-ar fi frişcă – dar nu-i la fel de dulce. Iar metafore. Îmi vine să vărs numai când mă gândesc la toată porcăria aia împuţită. Oricum, tot îmi vine să vărs. Probabil că asta am să şi fac. Dar nu mă împinge. Lasă-mi niţel timp. Viermii din plexul meu solar se mişcă, se mişcă şi iar se mişcă. Mi-ar fi mult mai bine dacă m-aş culca, dar sub pat aş găsi un animal negru şi animalul negru ar începe să se târască de colo până colo, fâsâind şi şi-ar încovoia spinarea, şi ar lovi patul, şi atunci aş scoate un urlet pe care numai eu l-aş auzi. Un urlet de vis, un urlet dintr-un coşmar. Nu am de ce să-mi fie frică şi nu mi-e frică fiindcă nu am nimic de care să mă tem, şi totuşi, odată zăceam aşa întins în pat şi animalul negru tocmai asta îmi făcea, îşi izbea spinarea de partea de dedesubt a paiului şi m-am speriat şi am făcut pe mine. Asta m-a dezgustat mai mult decât toate celelalte lucruri greţoase pe care le-am făcut.

Sunt murdar. Ar trebui să mă bărbieresc. Îmi tremură mâinile. Transpir. Am un miros neplăcut. Cămaşa mi-e udă la subţiori, şi pe piept, şi pe spinare. Mânecile îmi sunt ude la încheietura cotului. Paharul de pe masă e gol. Acum ar trebui să ţin sticla cu amândouă mâinile ca să pot să-mi mai torn minunea. Poate că aş izbuti să sorb o duşcă din sticlă, ca să-mi mai vin în fire. Băutura asta are un gust de-ţi vine rău: Şi nici nu duce la nimic. Până în cele din urmă, am să ajung să nu mai pot dormi deloc şi întreaga lume o să geamă de groaza nervilor torturaţi. Sunt bune chestiile astea, Wade? Mai departe.

Totul e în regulă în primele două-trei zile, şi apoi totul e negativ. Suferi şi bei ceva şi o vreme totul merge mai bine, dar preţul creşte tot mai mult şi în schimbul lui primeşti tot mai puţin şi pe urmă există întotdeauna şi punctul acela când nu mai obţii nimic altceva decât greaţă. Atunci cheamă-l pe Verringer. E-n regulă, Verringer, vin la tine. Nu mai există nici un Verringer. O fi plecat în Cuba sau o fi murit. Băieţelul Bleu l-a omorât. Bietul bătrânel, ce soartă, să moară de mâna Băieţelului Bleu. Haide-haide, Wade, scoală-te şi să mergem în vreo crâşmă. Crâşme unde n-am fost noi niciodată şi nici n-o să ne mai întoarcem vreodată după ce am fost. Oare fraza asta e coerentă? Nu. Mă rog, n-are importanţă că doar nu cer drepturi de autor pentru ea. Şi acum o mică pauză pentruun mic film-

reclamă.

Ei bine, am izbutit. M-am ridicat. Grozav bărbat! Am ajuns până la canapea şi iată-mă aici îngenunchind lângă ea cu mâinile pe marginea ei, cu faţa în palme, plângând. Pe urmă m-am rugat la Dumnezeu şi m-am dispreţuit singur c-am făcut-o. Alcoolic de gradul trei care se autodispreţuieşte. La cine naiba te rogi, prostule? Dacă se roagă un om sănătos – înseamnă credinţă. Un om bolnav se roagă şi înseamnă că e pur şi simplu speriat. Mare prostie şi cu rugăciunea. Asta este lumea pe care ai creat-o şi ţi-o creezi singur şi cu puţinul ajutor pe care-l capeţi din afară – mă rog, şi aia tot de tine ţine. Termină cu rugăciunile, tâmpitule. Scoală-te în picioare, şi bea o duşcă. Acum e prea târziu pentru orice altceva.

Ei bine, am dat-o pe gât. Cu amândouă mâinile. Ba chiar mi-am turnat-o şi în pahar. N-am vărsat mai nici o picătură. Acum, de-aş putea-o ţine în mine fără să vomit. Mai bine aş adăuga un pic de apă. Ridic-o încetişor. Uşurel-uşurel, nu prea mult deodată. Se încălzeşte. Se înfierbântă. Dacă aş putea să nu mai transpir. Paharul e gol. E iarăşi pe masă.

Un abur discret estompează luna, dar în ciuda lui am lăsat paharul jos, cu grijă, cu multă grijă ca pe o crenguţă de trandafir într-o vază înaltă şi subţire. Trandafirii îşi înclină capetele înrourate. Poate că şi eu sunt o roză.

Zău aşa, frate, sunt înrourat. Ei, şi-acum să mergem sus. Poate mai sorbi o duşcă, ca să-ţi ţină la drum. Nu? Mă rog, cum vrei. O să beau o duşcă sus, când ajung acolo. Dacă ajung acolo, să am şi eu ceva care să mă atragă. Dacă ajung până sus, am dreptul la o răsplată. Un semn de respect din partea mea pentru mine. Vai ce frumoasă e dragostea ce mi-o port – şi partea cea mai dulce a ei e că n-am rivali.

Spaţiu liber. Am fost sus şi m-am întors jos. Nu mi-a plăcut sus. Altitudinea îmi dă palpitaţii. Dar ating mereu clapele astea ale maşinii. Vai ce vrăjitor e şi subconştientul. Măcar dacă ar vrea să lucreze după un program regulat. Şi sus se vedea lumina lunii. Probabil era aceeaşi lună. Luna nu-ţi oferă pic de variaţie. Vine şi pleacă, ca şi lăptarul, şi laptele lunii e întotdeauna acelaşi. Luna laptelui e întotdeauna aceeaşi – stai aşa, amice. Ţi-ai încrucişat picioarele. Nu e momentul să te afunzi prea adânc în anamneza lunii. Ai o anamneză destul de complicată ca să dai de lucru tuturor oamenilor din valea asta blestemată.

Dormea liniştită pe o parte, fără să scoată un sunet. Îşi ţinea genunchii ridicaţi spre pântece. Mi s-a părut prea liniştită. Când dormi, întotdeauna trebuie să scoţi vreun sunet oarecare. Poate că de fapt nu dormea, poate că numai se străduia să adoarmă. Dacă mă apropiam, aflam. Puteam eventual să şi cad acolo. A deschis un ochi – sau numai mi s-a părut? S-a uitat la mine sau nu s-a uitat? Nu. S-ar fi ridicat în capul oaselor şi m-ar fi întrebat: „Ţi-e rău, dragă?”, „Da, dragă, mi-e rău. Dar nu te îngrijora, dragă, pentru că răul ăsta e răul meu şi nu e răul tău şi tu dormi liniştită şi

frumoasă şi uită toată povestea, şi să nu te atingă niciodată nici un pic de noroi de la mine, să nu se apropie de tine nimic din ceea ce este sumbru şi cenuşiu şi urât".

Eşti un păduche, Wade. Trei adjective la rând – scriitor păduchios. Pentru numele lui Dumnezeu, nu eşti în stare să scrii nici măcar după fluxul conştiinţei fără să bagi trei adjective? Am coborât, ţinându-mă de balustradă. La fiecare treaptă, stomacul parcă mi se bălăbănea ca o corabie şi nu-mi puteam ţine maţele la un loc decât făgăduindu-le o răsplată. Am ajuns la parter şi am ajuns în birou şi am ajuns pe canapea, şi am aşteptat să mi se liniştească bătăile inimii. Am sticla la îndemână. Un lucru poţi spune întotdeauna despre aranjamentele pe care le face Wade – şi anume, că sticla e întotdeauna la îndemână. Nimeni n-o ascunde, nimeni n-o pune sub cheie. Nimeni nu zice: „Dragă, nu crezi că ai băut destul? O să-ţi fie rău, dragă". Nimeni nu zice aşa ceva. Se dă doar uşurel la o parte, ca trandafirii.

I-am dat prea mulţi bani lui Candy. A fost o greşeală. Trebuia să-i dau la început doar o pungă cu alune şi încetul cu încetul să ajung să-i dau şi o banană. Şi apoi o mică schimbare adevărată, înceată şi delicată, ca să-l ţină veşnic în aşteptare, ager. La început îi dai o doză mare, şi pe urmă, ajunge să fie interesat. Poate să stea o lună în Mexic, şi să ducă o viaţă uşoară şi ticăloasă, pe picior mare, cu cât cheltuieşte aici într-o zi. Şi când pune mâna pe potul ăla, ce face? Păi, oare un om are vreodată destui bani dacă socoate că poate câştiga mai mult? Poate că de fapt e în regulă. Poate că ar trebui să-l curăţ pe ticălosul ăsta cu ochi strălucitori. Pentru mine a murit odată un om de treabă, de ce n-ar muri şi un gândac îmbrăcat cu haină albă?

Dă-l naibii pe Candy. Există întotdeauna un mijloc de a toci vârful unui ac. Pe ălălalt însă n-am să-l pot uita niciodată. Numele lui e scris cu foc verde pe ficatul meu.

Mai bine aş telefona. Îmi pierd controlul. Parcă-i simt sărind, sărind, sărind mereu. Mai bine aş chema repede pe cineva, până când nu încep gângăniile trandafirii să-mi umble pe faţă. Mai bine să chem, să chem, să chem. S-o chem pe Sue din Sioux City. Alo, Centrala? Daţi-mi Interurbanul. Alo, Interurbanul?Daţi-mi-o pe Sue din localitatea Sioux City. Ce număr are? Nu-i ştiu numărul, doar numele, domnişoară. O găsiţi plimbându-se pe Strada Nr. 10, pe partea umbroasă, sub copacii de grâu cu spicele desfăcute... Da, e în regulă, domnişoară, e în regulă. Anulaţi convorbirea şi daţi-mi voie să vă spun ceva, adică, vreau să spun, să vă rog ceva. Cine o să plătească toate petrecerile alea snoabe pe care le dă Gifford la Londra, dacă anulaţi convorbirea mea interurbană? Da, vi se pare că slujba dumneavoastră e sigură. Vi se pare. Ascultă, domnişoară, mai bine aş vorbi direct cu Gifford.

Aduceţi-l la telefon. Valetul lui tocmai i-a adus ceaiul. Dacă nu poate vorbi, o să trimitem noi acolo pe cineva care poate.

De ce-oi fi scris toate astea? La ce oi fi încercat eu să nu mă gândesc? Telefon. Mai bine să telefonez acum. Începe să-mi fie rău, foarte, foarte...

Asta era tot. Am împăturit strâns foile şi le-am înfundat în buzunarul dinăuntru de la piept, îndărătul port-vizitului. M-am dus la uşile cu geam, le-am deschis şi am ieşit pe terasă. Luna era puţin umbrită de nişte nori. Dar în Idle Valley era vară şi vara nu e niciodată umbrită. Am rămas acolo privind lacul imobil şi incolor, gândindu-mă şi punându-mi tot felul de întrebări. Apoi am auzit o împuşcătură.

CAPITOLUL 29

Uşile celor două camere care dădeau spre galeria interioară erau deschise şi camerele erau puternic luminate: camera lui Eileen şi camera lui. În camera ei nu era nimeni. Din camera lui se auzeau zgomotele înăbuşite ale unei încăierări. Am dat buzna înăuntru. Am găsit-o pe ea aplecată deasupra patului, luptându-se cu Wade. Licărirea de metal negricios a unui pistol a ţâşnit în aer, două mâini, una mare de bărbat şi una mică de femeie ţineau arma, dar nici una de mâner. Roger şedea în capul oaselor în pat şi, aplecat înainte, o împingea. Ea era într-o haină de casă bleu-pal, un fel de capot matlasat, cu părul răvăşit peste faţă şi acum apucase pistolul cu amândouă mâinile şi, cu o smucitură rapidă a izbutit să i-l smulgă. M-am mirat că are atâta putere, deşi el era oricum vlăguit de băutură. Roger a căzut pe spate privind-o fioros, gâfâind, iar ea s-a îndepărtat şi s-a lovit de mine.

A rămas locului, rezemându-se de mine, ţinând pistolul cu amândouă mâinile şi lipindu-l de trup. Era tulburată la culme şi zguduită de suspine şi avea respiraţia întretăiată. Am cuprins-o cu braţele şi am pus mâna pe pistol.

S-a răsucit de parcă abia atunci şi-ar fi dat seama că sunt şi eu pe acolo. A făcut ochii mari şi trupul ei s-a lăsat moale în braţele mele. A dat drumul pistolului. Era o armă mare şi greoaie, un Webley semi-automat fără cocoş. Ţeava era încă fierbinte. Ţinând-o cu o mână pe Eileen Wade, am lăsat pistolul să-mi cadă în buzunar şi m-am uitat peste capul ei la Wade. Nimeni n-a scos o vorbă.

Apoi el a deschis ochii iar pe buze îi flutura un zâmbet obosit.

— N-a fost rănit nimeni, a mormăit el. Doar un foc tras la întâmplare în tavan.

Am simţit-o cum înţepeneşte. Apoi s-a tras deoparte. Ochii i se limpeziseră şi îşi recăpătaseră acuitate. Am lăsat-o slobodă.

— Roger, zise ea cu un glas nu mult mai puternic decât o şoaptă maladivă, de ce-a trebuit să faci una ca asta?

El avea privirea fixă ca de bufniţă ; îşi linse buza de jos şi nu scoase o vorbă. Ea se duse şi se rezemă de măsuţa de toaletă. Cu un gest mecanic, îşi degajă faţa de pletele care i-o acopereau. O scutură un fior din cap până-n picioare, apoi îşi clătină capul într-o parte şi în alta.

— Roger, şopti ea încă o dată. Bietul Roger! Bietul Roger, cel trist

şi necăjit!

Acum el se uita drept în tavan.

— Am avut un coşmar, zise el încet. Cineva cu un cuţit în mână stătea aplecat deasupra patului. Nu ştiu cine era. Parcă semăna cu Candy. Dar nu se poate să fi fost Candy.

— Bineînţeles că nu, scumpule, zise ea încetişor. Se îndepărtă de măsuţa de toaletă şi se aşeză pe marginea patului. Întinse mâna şi începu să-i mângâie fruntea. Candy s-a culcat de mult. Şi de ce ar fi avut Candy cuţit?

— E mexican. Aia au toţi cuţite, zise Roger pe acelaşi ton detaşat şi impersonal. Le plac cuţitele. Şi el nu mă place pe mine.

— Nimeni nu te place pe dumneata, i-am zis eu brutal.

Eileen întoarse repede capul:

— Vai, te rog... Te rog, nu vorbi aşa. N-a ştiut ce face. A avut un coşmar.

— Unde era pistolul? am mormăit eu, fără s-o slăbesc din ochi şi fără să-i dau lui nici o atenţie.

— În noptieră. În sertar, spuse el, după care întoarse capul spre mine şi-mi întâlni privirea.

În sertar nu fusese nici un pistol şi el ştia foarte bine că eu ştiu asta. Nu fuseseră decât pilulele şi câteva fleacuri, dar în nici un caz un pistol.

— Sau sub pernă, adăugă el. Nu-mi aduc aminte prea bine. Am tras un foc – ridică o mână greoaie şi arătă cu degetul – acolo sus.

Am ridicat ochii. Într-adevăr, în tencuiala tavanului părea să fie o gaură. M-am apropiat până într-un anumit punct de unde o puteam vedea. Da, era o gaură cam de genul celor pe care le fac gloanţele. Un glonte tras de un asemenea pistol ar putea să treacă şi dincolo, în pod. Am revenit lângă pat şi am rămas privindu-l de sus, cu multă asprime.

— Prostii. Ai vrut să te sinucizi. N-ai avut nici un fel de coşmar. Înotai într-un lighean de autocompătimire. N-a fost nici un pistol în sertar şi nici sub pernă. Te-ai sculat, ai luat pistolul şi te-ai băgat din nou în pat şi erai gata să ştergi cu buretele toată povestea aceea încurcată şi murdară. Dar cred că n-ai avut curajul. Ai tras un glonte care nu era destinat să lovească nimic. Şi nevasta dumitale a venit într-un suflet – asta voiai. Doar milă şi compătimire, amice. Nimic altceva. Până şi lupta a fost mai mult un simulacru. N-ar fi putut să-ţi smulgă pistolul din mână dacă n-ai fi vrut de fapt s-o laşi.

— Mi-e rău, zise el. Dar se poate să ai dreptate. Contează chiar aşa de mult?

— Uite ce contează: o să te bage în salonul de psihopaţi şi te rog să mă crezi că tipii care-i au în grijă au tot atâta compătimire pentru bolnavi ca şi paznicii sclavilor înlănţuiţi din statul Georgia.

Eileen se ridică brusc în picioare

— De-ajuns, zise ea poruncitor. Ştii bine că-i e rău.

— Aşa vrea el, să-i fie rău. Nu fac altceva decât să-i amintesc ce-ar putea să-l coste.

— Nu e momentul potrivit să i-o spui.

— Întorceţi-vă în camera dumneavoastră.

Ochii ei albaştri scânteiară:

— Cum îndrăzneşti să...

— Întorceţi-vă în *camera* dumneavoastră. În afară de cazul când vreţi să chem poliţia. După lege, cazuri dintr-astea trebuiesc anunţate imediat.

Wade aproape că rânji:

— Da, cheamă poliţia. Aşa cum ai făcut şi cu Terry Lennox, nu?

N-am dat nici o atenţie spuselor lui. N-o scăpam din ochi pe ea. Părea istovită, firavă şi tare frumoasă. Fulgerul acela de mânie dispăruse. Am întins mâna şi i-am atins braţul.

— E-n regulă. Nu vă temeţi, i-am zis. N-o să mai repete încercarea. Duceţi-vă şi vă culcaţi.

S-a uitat lung la el şi a ieşit din cameră. După ce am scăpat de ea, m-am aşezat pe marginea patului, unde şezuse ea.

— Mai vrei pilule?

— Nu, mulţumesc. N-are importanţă dacă dorm sau nu. Mă simt mult mai bine.

— Am avut dreptate în chestia cu împuşcătura? A fost doar un simulacru dement, nu?

— Mai mult sau mai puţin, îmi răspunse el, întorcând capul într-o parte. Bănuiesc că am fost cam ameţit.

— Să ştii că nimeni nu te poate împiedica să te sinucizi, dacă ţii morţiş s-o faci. Îmi dau seama de asta. Şi dumneata îţi dai seama.

— Da. Tot nu se uita la mine. Ai făcut ce te-am rugat – cu povestea aceea din maşina de scris?

— Îhî. Dar sunt surprins că-ţi aminteşti. Ai scris nişte lucruri tare trăsnite. Ciudat însă, dactilografia e foarte clară.

— A, asta o pot face oricând – fie beat, fie treaz – sau în orice caz, până la un punct.

— Nu-ţi fă griji în privinţa lui Candy. Să ştii că te înşeli dacă crezi că nu ţine la dumneata. Şi am greşit când am spus că nimeni nu ţine la dumneata. Încercam doar s-o enervez pe Eileen, s-o scot din sărite.

— Dar de ce?

— Pentru că astă-seară a simulat un leşin.

Clătină uşor din cap:

— Eileen nu leşină niciodată.

— Atunci e adevărat că s-a prefăcut.

Nici asta nu-i plăcu.

— Ce voiai să spui când ai scris că un om de treabă a murit

pentru dumneata?

Se încruntă şi se gândi mult:

— Prostii. Ţi-am spus că am avut un vis...

— Vorbesc despre aiurelile alea pe care le-ai scris la maşină.

Acum mă privea, întorcând capul pe pernă de parcă ar fi cântărit o tonă.

— Alt vis.

— Să schimbăm metoda. Cu ce te are Candy la mână?

— Las-o baltă, meştere, îmi zise şi închise ochii.

Ridicându-mă, am închis uşa:

— Ascultă, Wade, nu poţi să fugi şi să tot fugi aşa la infinit. Sigur, Candy ar putea să fie un şantagist. Asta nu-i greu. Ar putea chiar să se poarte şi cu mănuşi – să te simpatizeze şi totodată să te sugă de bani. Despre ce e vorba?... E o femeie la mijloc?

— Va să zică îl crezi pe idiotul ăla de Loring? îmi zise el tot cu ochii închişi.

— Nu chiar. Dar cum rămâne cu sora ei – aia care a murit?

Într-un fel a fost o încercare desperată, dar întâmplător a dat rezultate. A deschis brusc ochii. În colţul gurii i s-a ivit o băşicuţă de spumă.

— De aceea... de aceea eşti aici? mă întrebă el încet, în şoaptă.

— Ştii bine că nu e aşa. Am fost chemat. Dumneata m-ai chemat.

Îşi răsuci capul în toate părţile pe pernă. Cu tot Seconalul, era foarte nervos. Faţa îi era scăldată de sudoare.

— Nu sunt primul soţ iubitor vinovat de adulter. Lasă-mă-n pace, lua-te-ar dracu! Lasă-mă-n pace!

M-am dus în baie, am luat un prosop curat şi i-am şters bine faţa. I-am zâmbit batjocoritor. Eram cel mai josnic ticălos dintre toţi ticăloşii. Aştepţi până când omul e la pământ şi apoi îl loveşti cu piciorul, o dată şi încă o dată. E slăbit. Nu se poate împotrivi şi nici nu-ţi poate răspunde la lovitură cu altă lovitură.

— Într-o bună zi, o să discutăm noi şi chestia asta, i-am zis.

— Nu sunt nebun, mi-a răspuns.

— Vrei să spui că speri că nu eşti nebun.

— De multă vreme trăiesc ca în iad.

— Bineînţeles. Asta se vede cu ochiul liber. Ceea ce interesează e să ştim de ce. Poftim – ia asta.

Am mai scos un drajeu de Seconal din noptieră şi i-am adus un pahar cu apă. S-a ridicat într-un cot şi a dat să apuce paharul dar a greşit distanţa cu cel puţin zece centimetri. I l-am pus în mână. A izbutit să bea şi să înghită hapul. Apoi s-a lăsat pe pernă, moale şi dezumflat, cu faţa golită de orice emoţie. Nasul i se învineţise. Puteai să zici că e pe jumătate mort. Astă-seară n-avea să mai arunce pe nimeni în josul scărilor. Şi, foarte probabil, nici în vreo altă seară.

Când pleoapele i s-au închis, am ieşit din cameră. Pistolul greu mi se lovea de şold, făcând să-mi atârne buzunarul. Am pornit să cobor scările. La Eileen uşa era deschisă. În cameră era întuneric, dar razele lunii erau destul de puternice ca să o văd stând în picioare, aproape de prag. A strigat ceva care aducea a nume de persoană, dar nu era numele meu. Am făcut un pas spre ea.

— Vă rog, vorbiţi încet, i-am zis. A adormit la loc.

— Ştiam eu c-o să te întorci, mi-a zis ea într-o şoaptă blândă. Chiar şi după zece ani.

M-am uitat lung la ea. Unul dintre noi era sigur sărit de pe linie.

— Te rog, închide uşa, mi-a zis ea cu acelaşi glas mângâietor. Toţi anii ăştia m-am păstrat numai pentru tine.

M-am dus la uşă şi am închis-o. În momentul acela, părea să fie o idee foarte nimerită. Când m-am întors înspre ea, începuse deja să cadă în braţele mele. Drept care am prins-o. Altceva nici nu era de făcut. S-a lipit strâns de mine şi părul ei mi-a mângâiat faţa. Gura i s-a ridicat spre mine ca să fie sărutată. Tot trupul îi tremura. Buzele i s-au întredeschis, şi dinţii, şi limba îi fremătau.

Apoi şi-a lăsat braţele în jos şi a făcut o mişcare bruscă şi capotul s-a desfăcut. Sub el era goală ca *Dimineaţa de septembrie,* dar de şapte ori mai puţin sfioasă.

— Pune-mă în pat, a gâfâit ea.

M-am supus. Strângând-o în braţe, i-am atins pielea, pielea moale şi carnea moale şi chemătoare. Am ridicat-o şi am dus-o câţiva paşi până la pat, pe care am aşezat-o. Mă ţinea încă strâns cu braţele pe după ceafă. Din gâtlejul ei ieşeau un fel de sunete şuierătoare. Apoi a început să se zbată şi să geamă. Era crimă curată. Nici un armăsar nu putea să fi fost într-o dispoziţie mai erotică decât a mea. Începeam să-mi pierd şi ultima picătură de stăpânire. Oriunde te-ai afla pe lumea asta, nu ţi se întâmplă prea des să primeşti asemenea invitaţii de la o asemenea femeie.

M-a salvat Candy. S-a auzit un uşor scârţâit şi, întorcându-mă, am zărit clanţa răsucindu-se. M-am eliberat din strânsoare şi m-am repezit la uşă. Deschizând-o şi strecurându-mă afară l-am văzut pe mexican alergând cât putea de repede pe coridor şi în jos pe scări. Pe la jumătatea treptelor s-a oprit şi s-a întors, rânjind la mine. Apoi a dispărut.

Am revenit la uşă şi am închis-o – de data asta pe dinafară. Dinspre femeia culcată în pat ajungeau până la mine tot felul de sunete stranii. Dar între timp pierduseră orice altă semnificaţie. Nu mai erau decât nişte sunete nefireşti. Vraja se rupsese.

Am coborât repede scările, am intrat în birou, am înşfăcat sticla de scotch şi am dat-o pe gât. Când n-am mai putut să înghit, m-am rezemat de perete gâfâind şi am lăsat alcoolul să ardă în mine până

când vaporii lui mi-au ajuns la creier.

Trecuse cam multă vreme de la cină. Trecuse multă vreme de la orice altă întâmplare de domeniul normalului. Whiskyul m-a pocnit în cap repede şi tare dar am continuat să beau până când camera a început să se împăienjenească şi mobila s-o ia razna şi lampa să strălucească ici-colo, ca flăcăruile de pe comori sau ca fulgerele dintr-o seară de vară. Apoi m-am întins pe canapeaua de piele, încercând să ţin sticla în echilibru pe piept. Părea cam goală. S-a rostogolit şi a căzut cu zgomot pe parchet. Acesta a fost ultimul incident pe care l-am mai putut consemna cu precizie.

CAPITOLUL 30

O rază de soare mi-a gâdilat glezna. Am deschis ochii şi am văzut coroana unui copac mişcându-se delicat pe cerul albastru ceţos. Răsucindu-mă puţin, am simţit pielea canapelei atingându-mi obrazul. Mă durea capul de parcă mi-l crăpase cineva cu toporul. M-am ridicat în capul oaselor. Eram învelit cu un pled. L-am aruncat într-o parte şi mi-am lăsat picioarele pe parchet. Am aruncat o privire încruntată la ceas. Arăta aproape şase jumătate. M-am ridicat în picioare – ceea ce a necesitat o deosebită tărie de caracter. A necesitat şi foarte multă voinţă. A necesitat o mulţime de lucruri din partea mea, şi eu nu mai dispuneam chiar de toate câte le avusesem altădată. Anii grei şi aspri mă cam istoviseră. Am reuşit să mă târăsc până la micul lavoar, mi-am scos cravata şi cămaşa, mi-am răcorit faţa, după care mi-am turnat apă şi în cap. Eram ud leoarcă. Am luat prosopul şi am început să mă şterg frecându-mă sălbatec. Mi-am îmbrăcat din nou cămaşa, mi-am pus cravata şi m-am întins să-mi iau sacoul, şi pistolul din buzunar s-a lovit de perete. L-am luat din buzunar, am tras butoiaşul din cadru şi am scos cartuşele rând pe rând ; cinci erau pline, unul era doar o dulie înnegrită. Apoi m-am gândit că n-are nici un rost, din moment ce întotdeauna se mai pot găsi altele. Aşadar, le-am pus la loc şi am ascuns revolverul într-un sertar al biroului.

Când am ridicat ochii, Candy se afla în pragul uşi, elegant şi spilcuit în haina lui albă, cu părul bine netezit, fără cărare, şi de un negru strălucitor, şi cu ochii duşmănoşi.

— Cafea?

— Mulţumesc.

— Am stins lămpile. Stăpânul e bine. Doarme. I-am închis uşa. De ce te-ai îmbătat?

— N-aveam încotro.

Rânji obraznic:

— Nu ţi-a mers cu ea, hă? Te-a dat afară, sticlete particular.

— N-ai decât să crezi ce vrei.

— Văd că azi dimineaţă nu mai eşti aşa tare, sticlete particular. Nu mai eşti deloc tare.

— Adu prăpădita aia de cafea, am urlat la el.

— *Hijo de la puta* .

Dintr-un salt, l-am prins de braţ. Nici nu s-a mişcat. S-a uitat pur şi simplu dispreţuitor la mine. Am râs şi i-am dat drumul.

— Ai dreptate, Candy. Nu sunt deloc tare.

A plecat. S-a întors într-o clipă cu o tăviţă şi o cafetieră de argint, cu zahăr şi frişca şi un şerveţel triunghiular de o albeaţă imaculată. A aşezat tăviţa pe măsuţa de cocteiluri, a luat sticla goală şi restul arsenalului pentru băut. A ridicat de pe jos încă o sticlă.

— Proaspătă. Făcută acum, mi-a zis pe când ieşea.

Am băut două ceşti de cafea. Apoi am încercat o ţigară. Mergea. Făceam încă parte din seminţia omenească. Apoi Candy a reapărut în odaie.

— Vrei mâncare? întrebă morocănos.

— Nu, mulţumesc.

— Atunci şterge-o. N-avem nevoie de tine.

— Adică cine „n-avem”?

Deschise o casetă şi-şi luă o ţigară. O aprinse şi îmi suflă impertinent fumul în nas.

— Îngrijesc eu şeful, îmi zise..

— Îţi rentează?

Se încruntă, apoi înclină din cap:

— A, da. Bani buni.

— Şi cât mai iei pe deasupra – ca să nu torni ceea ce ştii?

Îşi reluă spaniola:

— *No entendido.*

— Ba ai înţeles foarte bine. De câţi bani îl scuturi? Bănuiesc că nu mai mult de două sutare.

— Ce e aia, sutare?

— Două sute de dolari.

Rânji:

— Sticlete, dai tu mie două sutare şi eu nu spun stăpânului că as' noapte ai ieşit din camera ei.

— Cu două sute de dolari poţi să cumperi un tren întreg de emigranţi clandestini ca tine.

Dădu din umeri:

— Stăpânu e foarte rău când bea mult. Mai bine scoate gologanii, sticlete.

— Fleacuri pentru *pachuco,* i-am răspuns cu dispreţ. Tu nu te atingi decât de gologani mărunţi. O mulţime de oameni sunt gata să se coboare la jocuri dintr-astea când sunt ameţiţi de băutură. Oricum, ştie ea ce face. N-ai nimic de vândut.

În ochii lui a apărut o licărire periculoasă:

— Să nu mai vii p-aici, voinicule.

— Plec.

M-am ridicat în picioare şi am înconjurat masa. El s-a deplasat doar atât cât să rămână cu faţa la mine. Eram atent ce face cu mâna, dar în mod evident în dimineaţa asta n-avea cuţitul la el. Când am

ajuns destul de aproape, i-am tras o palmă.

— Ştii, tuciuriule? Eu nu mă las insultat de servitori. Am treburi aici şi am să vin ori de câte ori am chef. De-acum înainte să-ţi ţii gura. Altfel s-ar putea să te pocnească vreun pistol peste mutră. Şi atunci feţişoara aia frumuşică a ta n-o să mai arate ca acum.

N-a reacţionat în nici un fel, nici măcar la palma pe care i-am tras-o. Şi totuşi aceasta şi cu cuvântul „tuciuriu" trebuie să fi fost nişte ofense mortale pentru el. Dar de data asta a rămas pur şi simplu acolo fără să se clintească şi cu faţa imobilă ca de lemn. Apoi, fără o vorbă, a luat tăviţa şi a plecat cu ea.

— Mulţumesc pentru cafea, am strigat în urma lui.

Nu s-a oprit. După plecarea lui mi-am pipăit bărbia, am constatat că sunt nebărbierit şi m-am hotărât s-o iau din loc. Îmi cam ajungea câte înghiţisem de la familia Wade.

Tocmai când străbăteam living-room-ul, Eileen cobora scările. Purta pantaloni albi, sandale şi o bluză bleu-pal. Se uită la mine total surprinsă.

— Nu ştiam că eşti aici, domnule Marlowe, îmi zise ea cu aerul că nu m-a văzut de o săptămână şi că tocmai atunci picasem la ei să iau ceaiul.

— I-am pus pistolul într-un sertar al biroului.

— Pistolul? Abia atunci păru că i se luminează mintea. A, da, seara trecută a fost puţin cam agitată, nu? Dar credeam că te-ai dus acasă.

M-am apropiat de ea. Purta la gât un lănţişor subţire de aur şi un fel de pandantiv fantezi auriu şi bleu, pe un fond alb smălţuit. Partea de smalţ albastru avea forma unor aripi, dar nu întinse. Deasupra lor era un pumnal de smalţ alb şi auriu care străpungea un sul. N-am putut să citesc ce scria pe acesta. Era un fel de emblemă militară.

— M-am îmbătat. În mod intenţionat şi nu prea elegant. Mă simţeam cam singur şi părăsit.

— N-aveai de ce, îmi replică, şi ochii îi erau limpezi ca pâraiele de munte. Nu era nici pic de viclenie în ei.

— Chestie de opinie. Acum plec şi nu sunt convins că mă mai întorc. Aţi auzit ce-am spus în privinţa revolverului?

— L-ai pus într-un sertar al biroului. Poate n-ar fi rău să-l pui în altă parte. Dar de fapt n-a vrut chiar să se omoare, nu-i aşa?

— N-aş putea să răspund la această întrebare. Însă data viitoare s-ar putea să se schimbe lucrurile.

Clătină din cap:

— Nu cred. Nu sunt convinsă. Aseară, domnule Marlowe, a fost extraordinar de frumos din partea dumitale că m-ai ajutat. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Oricum, de încercat aţi încercat, şi încă foarte frumos.

Se îmbujoră. Apoi râse:

— Astă noapte am avut un vis foarte ciudat, îmi zise ea încet, privind peste umărul meu. Se făcea că aici în casă se află o persoană pe care am cunoscut-o de mult. O persoană moartă de zece ani. Degetele ei se înălţară şi atinseră pandantivul de aur şi smalţ. De aceea port astăzi medalionul ăsta. El mi l-a dat.

— Şi eu am avut un vis ciudat. Dar nu-l spun la nimeni. În schimb, spuneţi-mi cum îi merge lui Roger şi dacă vă mai pot fi de vreun folos?

Întâi îşi plecă ochii, apoi mă privi ţintă:

— Parcă ziceai că nu mai revii aici.

— Ziceam că nu sunt sigur. S-ar putea să trebuiască să mă întorc. Dar sper că nu. E ceva în neregulă în casa asta, chiar foarte tare. Şi numai în parte se datoreşte băuturii.

Se uită lung la mine, încruntându-se:

— Ce vrei să spui?

— Cred că ştiţi la ce mă refer.

Se gândi mult la spusele mele. Degetele ei încă mai mângâiau pandantivul. Apoi scoase un oftat uşor şi plin de îngăduinţă:

— Întotdeauna mai există şi altă femeie, zise ea calmă. Mai curând sau mai târziu. Nu e neapărat o chestiune fatală. Sau te pomeneşti că nu vorbim despre acelaşi lucru, şi îndrug doar verzi şi uscate?

— Se poate. Stătea încă pe cea de-a treia treaptă a scărilor. Mai avea încă degetele pe pandantiv. Tot mai arăta ca un vis auriu. În special dacă vă gândiţi că cealaltă femeie e Linda Loring.

Mâna îi căzu în jos şi mai coborî o treaptă.

— S-ar părea că doctorul Loring e de aceeaşi părere cu mine, zise ea pe un ton indiferent. Probabil că are şi el vreo sursă de informaţii.

— Păi parcă ziceaţi că a mai făcut aceeaşi scenă la jumătate din bărbaţii care locuiesc în valea asta.

— Aşa am zis? Păi... în asemenea împrejurări spui tot felul de lucruri convenţionale.

Mai coborî o treaptă.

— N-am apucat să mă bărbieresc.

Asta o făcu să tresară. Apoi râse:

— A, nu mă aşteptam să-mi faci curte.

— Dar de fapt la ce vă aşteptaţi de la mine, doamnă Wade – la început, când m-aţi convins să plec la vânătoare? De ce tocmai eu? Ce puteam eu să vă ofer?

— Ţi-ai păstrat loialitatea, îmi zise ea calm. Chiar şi în împrejurări în care cu siguranţă n-a fost deloc uşor s-o faci.

— Mă simt foarte măgulit. Dar nu prea cred că ăsta a fost motivul.

Coborî şi ultima treaptă, aşa că acum îşi înălţă privirile spre mine:

— Atunci care a fost motivul?

— Sau dacă a fost ăsta – atunci era al dracului de firav. Aş putea zice chiar cel mai prost motiv ce se putea găsi.

Se încruntă puţin:

— De ce?

— Pentru că ceea ce am făcut – această păstrare a loialităţii – e un lucru pe care nici măcar un zevzec nu-l face de două ori.

— Ştii, zise ea în treacăt, conversaţia asta începe să fie grozav de enigmatică.

— Dumneavoastră sunteţi o persoană foarte enigmatică, doamnă Wade. La revedere şi toate bune, şi dacă realmente ţineţi la Roger, n-ar strica deloc să-i găsiţi un doctor ca lumea – şi încă foarte repede.

Râse iar:

— O, aseară a fost doar un acces foarte uşor. Ar trebui să-l vezi când are un acces adevărat. Cred că până după-amiaza o să se ridice din pat şi o să se apuce de lucru.

— Pe dracu.

— Zău, crede-mă. Eu una îl cunosc foarte bine.

Ultima lovitură pe care i-am dat-o sună destul de scârbos şi o primi drept în faţă:

— De fapt nu prea vreţi să-l salvaţi, nu-i aşa? Vreţi doar să aveţi aerul că încercaţi să-l salvaţi.

— Ăsta e un lucru pe care nu meritam deloc să mi-l spui, replică ea alegându-şi cu grijă cuvintele.

A trecut pe lângă mine şi a intrat în sufragerie. Living-room-ul a rămas gol aşa că m-am îndreptat spre uşa principală şi am ieşit afară. În valea aceea însorită şi izolată era o dimineaţă splendidă de vară. Era prea departe de oraş ca să ajungă până acolo ceaţa amestecată cu fumul industriilor, iar şirul de munţi nu prea înalţi o fereau de umezeala oceanului. Mai târziu avea să se facă foarte cald, dar nu într-un mod supărător, nu brutal ca arşiţa deşertului, şi nici o căldură jilavă şi lipicioasă ca cea a oraşului – mai degrabă o climă greu de găsit, plăcută şi rafinată. Idle Valley era o aşezare ideală. Perfectă. Oameni drăguţi, cu case drăguţe, automobile drăguţe, cai drăguţi, câini drăguţi şi poale chiar şi copiii drăguţi.

Dar un individ numit Marlowe nu voia altceva decât să plece cât mai departe şi cât mai repede de acolo.

CAPITOLUL 31

M-am dus acasă, am făcut duş, m-am bărbierit, m-am schimbat şi am început să mă simt iarăşi curat. Mi-am pregătit micul dejun, am mâncat, am spălat vasele, am măturat bucătăria şi intrarea de serviciu, mi-am umplut pipa şi am sunat-o pe telefonista permanentă din clădirea unde aveam biroul. Parcă am tras un glonte în aer. Ce rost avea să mă duc la birou? Ce mă aştepta acolo în afară doar de o nouă molie moartă şi un nou strat de praf? În seif mă aştepta portretul lui Madison. Puteam să mă duc până acolo şi să mă joc cu el şi cu cele cinci hârtii noi-nouţe de o sută de dolari, care încă mai miroseau a cafea. Puteam s-o fac, dar nu prea aveam chef. Mă cam acrisem pe dinăuntru. Nici una din aceste hârtii nu îmi aparţinea cu adevărat. La urma urmei, ce-mi plătise cu ele? De câtă loialitate poate să aibă nevoie un mort? Pfui! Priveam viaţa prin negura mahmurelii.

Era genul de dimineaţă care pare că nu se mai sfârşeşte niciodată. Eram turtit şi obosit şi dărâmat şi minutele care treceau păreau să cadă în vid cu un fâşâit moale, ca rachetele epuizate. Afară în tufişuri ciripeau păsărelele, iar maşinile treceau neîncetat în sus şi-n jos pe bulevardul Laurel Canyon. De obicei nici nu le auzeam. Dar acum eram morocănos şi ţâfnos şi sâcâit şi ultrasensibil. M-am hotărât să-mi îngrop mahmureala.

În mod normal nu prea beau dimineaţa. Clima din California de Sud e prea blândă pentru un păhărel luat înainte de prânz. Nu se metabolizează destul de repede. Însă de data asta mi-am făcut un cocteil de la gheaţă şi m-am aşezat într-un fotoliu, cu cămaşa deschisă la gât. Am frunzărit o revistă ilustrată, am citit o poveste aiurită despre un individ care ducea o viaţă dublă şi avea doi psihiatri – unul, o fiinţă omenească; iar celălalt, un fel de insectă dintr-un furnicar. Cetăţeanul făcea naveta între ăştia doi şi toată istoria era complet trăsnită, dar nostimă, într-un fel destul de extravagant. Îmi sorbeam băutura pe îndelete, înghiţitură cu înghiţitură, având grijă să nu depăşesc măsura.

Pe la prânz a sunat telefonul şi un glas m-a anunţat:

— La telefon Linda Loring. Te-am sunat la birou şi telefonista de la centrală mi-a spus să încerc că poate eşti acasă. Aş vrea să te văd.

— De ce?

— Prefer să-ţi explic când ne întâlnim. Bănuiesc că din când în când te mai duci totuşi pe la birou?

— Da. Din când în când. Ies ceva bani la afacerea asta?

— Nu prea mă gândisem la chestia asta. Dar dacă vrei să fii plătit, n-am nimic împotrivă. Aş putea trece pe la biroul dumitale peste vreo oră.

— Valabil.

— Ce-i cu dumneata? mă întrebă brusc.

— Am băut cam mult. Dar nu sunt chiar paralizat. O să fiu acolo. Dacă nu cumva preferi să treci pe-aici.

— Nu, mi-ar conveni mai bine la birou.

— Am o căsuţă foarte drăguţă şi liniştită aici. E într-o fundătură, nu sunt vecini prin preajmă...

— Implicaţiile nu mă atrag prea tare – dacă le înţeleg bine.

— Nimeni nu mă înţelege, doamnă Loring. Sunt enigmatic. S-a făcut, am să mă străduiesc să mă târăsc până la chiţimia mea.

— Mulţumesc foarte mult.

A închis telefonul.

A durat destul de mult până să ajung la birou, fiindcă m-am oprit pe drum să mănânc un sandviş. Am aerisit camera, am conectat soneria interioară şi mi-am băgat capul în sala de aşteptare. Se afla deja acolo şi şedea pe acelaşi scaun pe care stătuse şi Mendy Menendez şi se uita la o revistă – se prea poate să fi fost chiar aceeaşi. Astăzi era îmbrăcată cu un taior de gabardină bej şi arăta destul de elegantă. A lăsat revista, m-a privit cu gravitate şi mi-a zis:

— Ar mai trebui udată feriga dumitale din Boston. Mă tem că ar trebui şi răsădită. Are prea multe rădăcini aeriene.

I-am ţinut uşa deschisă. Dă-o naibii de ferigă din Boston. După ce a intrat şi am lăsat uşa să se închidă i-am ţinut scaunul rezervat clienţilor, iar ea, ca toată lumea, a inspectat camera cu privirea. Am trecut de partea cealaltă a mesei de lucru, la scaunul meu.

— Văd că nu e vorba chiar de un palat, a început ea. N-ai nici măcar o secretară în instituţia asta?

— E o viaţă sordidă, dar m-am deprins.

— Şi am impresia că nici nu-ţi aduce prea mulţi bani.

— Eh, nu prea ştiu. Depinde. Vrei să vezi un portret de-al lui Madison?

— Ce-i aia?

— O hârtie de cinci mii de dolari. Onorariu. Îl am în seif.

M-am ridicat şi m-am dus într-acolo. Am învârtit mânerul, l-am deschis, am descuiat un sertar interior, am deschis un plic şi i-am pus hârtia în faţă, pe masă. S-a uitat cu oarecare uimire la bancnotă.

— Nu te lăsa înşelată de înfăţişarea camerei. Odată am lucrat pentru un tip care avea venituri de circa douăzeci de milioane. Până şi babacul dumitale i-ar zice bună ziua. Biroul lui nu era mai bun decât al meu, în afară de faptul că tipul fiind cam tare de ureche introdusese

izolaţie fonică în tavan. Pe podea avea linoleum maro, nici un covor.

Ridică portretul lui Madison, îl răsuci între degete şi-l întoarse pe partea cealaltă. Apoi îl puse la loc pe masă.

— Asta l-ai primit de la Terry, nu?

— Dumnezeule mare, doamnă Loring, dar pe toate le ştii, zău aşa.

Împinse bancnota într-o parte, încruntându-se:

— Avea unul la el. Îl purta încă de când se căsătorise a doua oară cu Sylvia. Zicea că sunt banii lui de ţicneală. Nu s-a găsit asupra cadavrului său.

— Puteau să existe şi alte motive care să explice asta.

— Ştiu, dar câţi oameni poartă la ei o hârtie de cinci mii de dolari? Câţi oameni care-şi pot permite să-ţi ofere atâţia bani ţi i-ar da sub forma asta?

Nu merita să-i răspund prin cuvinte, ci doar încuviinţând din cap. Ea continuă brusc:

— Şi ce trebuia să faci în schimbul acestei sume, domnule Marlowe? Sau poate nu vrei să-mi spui? În cursul acelei ultime călătorii până la Tijuana a avut destul timp să-ţi vorbească. Deunăzi seara mi-ai arătat foarte limpede că nu crezi în confesiunea aşternută de el pe hârtie. Ţi-a dat cumva o listă a amanţilor soţiei lui ca să-l poţi găsi printre ei pe asasin?

Nici la asta nu i-am răspuns, dar din alte motive.

— Şi nu cumva, în mod cu totul întâmplător, apare pe listă şi numele lui Roger Wade? m-a întrebat ea cu asprime. Dacă Terry nu şi-a ucis nevasta, înseamnă că asasinul trebuie să fi fost vreun bărbat violent, iresponsabil, un dement sau un beţiv cu apucături sălbatice. Numai un asemenea bărbat ar fi putut – ca să folosesc propria dumitale exprimare respingătoare – să-i turtească faţa, prefăcându-i-o într-un burete însângerat. Oare de aceea te faci atât de util soţilor Wade? De acea ai ajuns să fii ca o mamă care vine regulat în casa lor şi-l îngrijeşte când e beat, îl găseşte când s-a rătăcit şi-l aduce acasă când e neputincios?

— Numai o clipă, doamnă Loring că vreau să te corectez în privinţa câtorva mici amănunte. E posibil ca Terry să-mi fi dat sau să nu-mi fi dat gravura asta splendidă. Dar în orice caz nu mi-a dat nici o listă şi n-a pomenit nici un nume. Nu mi-a cerut să fac nimic decât ceea ce pari să fii convinsă că am făcut – şi anume, să-l duc până la Tijuana. Faptul că am ajuns să am relaţii cu soţii Wade este opera unui editor din New York care e disperat fiindcă nu izbuteşte să-l determine pe Roger Wade să-şi termine cartea, ceea ce înseamnă că e necesar să se ţină relativ treaz, ceea ce face necesară detectarea cine ştie cărui motiv special şi tulburător care-l face să se-mbete. Dacă există un asemenea motiv şi dacă poate fi descoperit, atunci pasul următor ar fi necesitatea unui efort de a-l elimina. Şi zic efort fiindcă aşa cum stau

lucrurile, nu prea sunt şanse să realizezi un asemenea lucru. Dar în orice caz, se poate încerca.

— Îţi pot spune eu în două vorbe de ce se îmbată, îmi vorbi ea de sus. Vedeta aia blondă şi anemică cu care s-a însurat e de vină.

— A, n-am ştiut. Eu unul nu i-aş prea zice anemică.

— Serios? Vai ce interesant.

Ochii îi scânteiau.

Am ridicat de pe masă portretul lui Madison:

— Nu rumega prea mult chestia asta, doamnă Loring. Să ştii că încă nu m-am culcat cu cucoana. Îmi pare rău dacă trebuie să te dezamăgesc.

M-am dus până la casa de bani şi am pus bancnota bine, în compartimentul încuiat. Am închis şi am răsucit cadranul cu cifrul.

— Dacă stau să mă gândesc bine, mi-a zis ea cât eram întors cu spatele, am foarte mari îndoieli că se culcă cineva cu ea.

M-am întors şi m-am aşezat pe colţul biroului:

— Doamnă Loring, am impresia că începi să fii cam viperă. Oare de ce? Nu cumva ţi-a picat cu tronc prietenul nostru alcoolic?

— Nu pot să sufăr comentariile de genul ăsta, mi-a replicat ea muşcător. Le urăsc. Probabil că din pricina scenei ăleia idioate pe care a făcut-o soţul meu ai ajuns să-ţi închipui că ai dreptul să mă ofensezi. Nu, nu mă dau în vânt după Roger Wade. N-am făcut-o niciodată – nici măcar când nu se îmbăta şi când ştia să se poarte. Şi cu atât mai puţin acum când a ajuns în halul în care e.

M-am trântit pe un scaun, am întins mâna după chibrituri şi am privit-o lung. Ea s-a uitat la ceas.

— Voi ăştia care vă scăldaţi în gologani sunteţi într-adevăr cineva, am început eu. Aveţi impresia că orice vă trăsneşte prin cap să ziceţi, oricât de urâcios ar fi, e perfect acceptabil. Dumneata ai voie să faci observaţii batjocoritoare despre Wade şi nevasta lui în faţa unui om pe care aproape nu-l cunoşti, dar dacă eu îţi plătesc cu aceeaşi monedă ţi se pare o ofensă. Mă rog, hai să jucăm la mize mici. Până la urmă, orice beţiv se încurcă cu femei uşoare. Wade e beţiv dar dumneata nu eşti o femeie uşoară. Asta a fost doar o sugestie făcută în treacăt de nobilul dumitale soţ pentru a mai înveseli puţin o serată mondenă. El nu crede ce spune, o zice doar aşa, ca să stârnească hohote de râs. Aşadar, pe dumneata te scoatem din cauză şi căutăm în altă parte o femeie rea de muscă. Cât de departe trebuie oare să căutăm, doamnă Loring – ca s-o găsim pe acea care te-a implicat suficient încât să te facă să vii până aici, ca să faci schimb de ironii cu mine? Ar trebui să fie cineva oarecum ieşit din comun, nu-i aşa? Pentru că altfel nu văd de ce ţi-ar păsa?

Rămase perfect calmă, privindu-mă doar. Trecu mai bine de jumătate de minut. Se albise pe la colţurile gurii şi mâinile îi

înţepeniseră pe poşeta de gabardină asortată cu taiorul.

— Văd că nu ţi-ai pierdut timpul în zadar, ce zici? replică ea în cele din urmă. Şi ce bine s-a nimerit ca editorul ăsta să aibă ideea de a te angaja tocmai pe dumneata! Va să zică, Terry nu ţi-a pomenit nici un fel de nume! Nici o literă măcar. Dar de fapt nici nu conta, nu-i aşa, domnule Marlowe? Oricum, instinctul dumitale nu dă greş niciodată. Dacă-mi permiţi, te-aş întreba ce intenţionezi să faci în continuare?

— Nimic.

— Vai, dar asta ar însemna irosirea zadarnică a talentului dumitale! Şi cum poţi să împaci o asemenea atitudine cu obligaţia pe care o ai faţă de acel portret al lui Madison? Cu siguranţă că trebuie să existe totuşi vreun lucru pe care-l poţi face.

— Între noi fie vorba, ajungi să spui nişte banalităţi! Va să zică, Wade a cunoscut-o pe sora dumitale. Mulţumesc foarte mult că mi-ai spus-o, chiar dacă ai făcut-o pe ocolite. Dealtfel, asta fusese şi supoziţia mea. Şi ce-i cu asta? Înseamnă că el este doar un exemplar din ceea ce trebuie să fi fost o colecţie destul de bogată. Să lăsăm deci lucrurile aici. Şi să ajungem la motivul pentru care ai ţinut să mă vezi. Am impresia că s-a cam pierdut pe drum în învălmăşeală, nu?

Se ridică. Se uită încă o dată la ceas:

— Jos mă aşteaptă o maşină. Te-aş putea convinge în vreun fel să vii până la mine acasă şi să bei o ceaşcă de ceai?

— Zi mai departe. Hai să auzim totul până la capăt.

— Îţi par chiar atât de suspectă? Am un musafir care ar dori să te cunoască.

— Bătrânul?

— Eu nu-i zic aşa, mă repezi ea.

M-am ridicat şi m-am aplecat peste masa de lucru.

— Scumpo, dar uneori eşti de milioane. Zău aşa. Ai ceva împotrivă dacă-mi iau şi un pistol?

A făcut o grimasă:

— Sper că nu ţi-e frică de un bătrân?

— De ce nu? Sunt convins că dumitale îţi este – şi mie acum!

A scos un oftat:

— Da, mă tem că ăsta e adevărul. Întotdeauna mi-a fost frică de el. Uneori izbuteşte să fie destul de înspăimântător.

— Atunci poate ar fi mai bine să iau două revolvere, i-am zis, dar am regretat imediat.

CAPITOLUL 32

Era cea mai nemaipomenită casă ce mi-a fost dat vreodată să văd. O cutie pătrată şi cenuşie cu trei caturi, acoperişul mansardat, cu pante abrupte şi întrerupte de vreo douăzeci sau treizeci de lucarne duble şi cu o mulţime de stucaturi şi alte ornamente în jurul lor, sau între ele – ca un tort de nuntă. Intrarea avea de fiecare parte stâlpi dubli de piatră, dar adevărata poantă era o scară exterioară în spirală cu balustrada de piatră, în vârful căreia, colac peste pupăză, se afla un foişor din care probabil că aveai o privelişte asupra întregului lac.

Curtea pentru automobile era pavată cu piatră. Ceea ce se pare că i-ar fi trebuit cu adevărat acestei reşedinţe era o alee lungă cu plopi, un parc cu căprioare şi o grădină romantică, o terasă cu trei nivele şi câteva sute de tufe de trandafiri în faţa ferestrei bibliotecii şi câte o alee lungă înverzită în dreptul fiecărei ferestre, terminându-se în pădure şi tăcere şi pustietate tihnită. Ceea ce avea de fapt, era un zid de bolovani în jurul unui teren de cel puţin şase-şapte hectare – ceea ce reprezintă o proprietate imensă în ţărişoara noastră atât de înghesuită. De o parte şi de alta a aleii de la intrare erau şiruri de chiparoşi cu coroana perfect rotunjită. Ici-colo mai erau şi alte pâlcuri de tot soiul de arbori ornamentali care nu păreau deloc să fie de prin California. Marfă de import. Cine o fi fost ăla care construise casa, avusese de gând să tragă coasta Atlanticului dincoace de Munţii Stâncoşi. Se străduise el din răsputeri dar nu izbutise.

Amos, şoferul negru între două vârste, a oprit uşurel Cadillacul în faţa intrării dintre pilaştri, a sărit jos şi a înconjurat maşina ca să deschidă portiera doamnei Loring. M-am dat jos înaintea ei şi l-am ajutat să i-o ţină. Am susţinut-o când a coborât. De când ne urcasem în maşină în faţa clădirii unde era biroul meu, abia dacă schimbase două vorbe cu mine. Părea obosită şi speriată. Poate că o deprima arhitectura aia cretină. Ar fi putut să deprime până şi un măgar râzăreţ, făcându-l să gungurească la fel ca o porumbiţă îndoliată.

— Cine a construit clădirea asta? am întrebat-o. Pe cine era furios tipul?

În sfârşit, a zâmbit:

— N-ai mai văzut-o până acum?

— N-am ajuns chiar atât de departe în valea asta.

M-a condus către cealaltă parte a aleii şi a arătat cu degetul în sus:

— Omul care a clădit-o a sărit din foişorul ăla şi a aterizat cam acolo unde te afli dumneata. Era un conte francez, se numea La Tourelle, şi, spre deosebire de majoritatea conţilor francezi, avea o groază de bani. Era însurat cu Ramona Desborough, care nici ea nu era chiar o sărăntoacă. Pe vremea filmelor mute, câştiga treizeci de mii de dolari pe săptămână. La Tourelle a construit edificiul ca să le slujească de cămin. Cică ar fi o miniatură a castelului de la Blois de pe Loara. Bănuiesc că pe ăla îl cunoşti, nu?

— Aşa cum îmi cunosc propriul buzunar. Acum îmi aduc aminte. Pe vremuri, a fost una din poveştile ventilate de revistele duminicale. Ea l-a părăsit şi el s-a omorât. Parcă a rămas şi un testament destul de ciudat, nu?

Încuviinţă din cap:

— A lăsat fostei neveste câteva milioane ca să aibă bani de taxi şi restul i-a băgat într-un fel de fundaţie din care nu-i mai putea scoate nimeni. Una din clauze prevedea ca domeniul să rămână exact aşa cum era. Nu trebuia să se modifice nimic, în fiecare seară trebuia să se pună masa ca pentru banchetele în stil mare şi nimeni n-avea voie să intre pe poartă în afară de servitori şi de avocaţi. Testamentul a fost încălcat, bineînţeles. În cele din urmă, domeniul a fost ciopârţit în oarecare măsură şi când m-am măritat cu doctorul Loring mi l-a dat tata drept cadou de nuntă. Probabil că l-a costat o avere numai ca să-l aranjeze ca să poată fi din nou locuibil. Nu pot să sufăr casa asta. Am urât-o din prima clipă.

— Bine, dar ce, parcă eşti obligată să stai aici?

Dădu din umeri, oarecum obosită:

— Cel puţin o parte din timp. Măcar una din fiicele lui trebuie să dea anumite semne de stabilitate. Şi pe urmă, doctorului Loring îi place să stea aici.

— Cred şi eu. Orice individ care e în stare să facă o scenă ca aia din casa lui Wade, poartă în mod normal ghetre şi la pijama.

Ridică din sprâncene:

— Vai, domnule Marlowe, dar îţi mulţumesc că ai manifestat atâta interes. Mă tem însă că am discutat destul despre acest subiect. Nu vrei să intrăm? Tatei nu prea îi place să fie lăsat să aştepte.

Am traversat din nou aleea şi am urcat treptele de piatră şi jumătatea din dreapta a uşilor mari duble s-a deschis fără zgomot. Un individ luxos şi arogant s-a dat la o parte ca să ne facă loc să intrăm. Holul era mai mare decât întregul spaţiu locativ al casei în care stăteam eu. Avea duşumeaua mozaicată iar în spate păreau să fie nişte vitralii, şi dacă ar fi pătruns ceva lumină prin ele aş fi putut să-mi dau seama ce mai era pe-acolo. Din hol am mai trecut prin alte uşi duble sculptate şi am intrat într-o cameră întunecoasă, care în nici un caz nu putea să aibă mai puţin de douăzeci de metri lungime. Acolo şedea un

bărbat, aşteptând în tăcere. Ne-a întâmpinat cu o privire glacială.

— Am întârziat, tată? întrebă în grabă doamna Loring. Ţi-l prezint pe domnul Philip Marlowe. Domnul Harlan Potter.

Bătrânul se uită pur şi simplu la mine şi înclină bărbia cam de vreun centimetru – maximum un centimetru şi jumătate.

— Sună să aducă ceaiul, zise el. Stai jos, domnule Marlowe.

M-am aşezat şi l-am privit. El mă cerceta ca un entomolog care examinează o gânganie. Nimeni n-a scos un cuvânt. Până a sosit ceaiul, a domnit o tăcere deplină. A fost aşezat pe o imensă tavă de argint de pe o măsuţă chinezească. Linda s-a aşezat la masă şi a umplut ceştile.

— Două ceşti, a zis Harlan Potter. Tu poţi să bei ceaiul în altă cameră, Linda.

— Da, tată. Domnule Marlowe, preferi ceaiul mai dulce?

— Mi-e indiferent. Glasul meu părea să răsune ca un ecou în depărtare, făcându-se din ce în ce mai mic şi mai prizărit în singurătate.

I-a dat bătrânului o ceaşcă şi pe urmă mi-a dat şi mie una. Apoi s-a ridicat fără o vorbă şi a ieşit din cameră. M-am uitat în urma ei. Am sorbit din ceai şi mi-am scos o ţigară.

— Te rog, nu fuma. Sufăr de astmă.

Am pus ţigara la loc în pachet. M-am uitat lung la el. Nu prea ştiu cum te simţi când valorezi circa o sută de milioane, dar omul nu părea să se amuze prea tare. Era mătăhălos, avea cel puţin un metru nouăzeci şi totul era construit la aceeaşi scară. Purta un costum de tweed gri fără vată la umeri. Nici n-avea nevoie. Purta o cămaşă albă şi o cravată de culoare închisă şi n-avea batistă în buzunarul de la piept. În schimb se vedea acolo tocul de la ochelari. Era negru, ca şi pantofii. Şi părul era negru, fără nici un fir cărunt. Era pieptănat într-o parte şi periat cu multă grijă. Aveam impresia că dedesubt parcă nu e nimic decât ţeasta goală. Sprâncenele erau groase şi negre. Glasul părea să vină de foarte departe. Şi-a băut ceaiul de parcă ar fi fost unt de ricin.

— O să câştigăm puţin timp, domnule Marlowe, dacă îţi expun situaţia aşa cum o văd eu. Sunt convins că te amesteci în treburile mele. Dacă aşa stau într-adevăr lucrurile, am de gând să pun capăt acestei imixtiuni.

— Dar nu vă cunosc suficient treburile, domnule Potter, ca să mă pot amesteca în ele.

— Nu sunt de acord.

Mai bău puţin ceai şi apoi puse ceaşca deoparte. Se lăsă pe spetează fotoliului imens în care şedea iar ochii lui cenuşii şi deosebit de aspri mă făcură bucăţele-bucăţele.

— Ştiu cine eşti, fireşte. Şi ştiu cum îţi câştigi existenţa – dacă ţi-o

câştigi – şi cum ai ajuns să fii amestecat în povestea cu Terry Lennox. Mi s-a relatat că l-ai ajutat pe Terry să plece din ţară, că ai îndoieli în privinţa vinovăţiei lui, şi că, între timp, ai intrat în legătură cu un bărbat pe care-l cunoştea fiica mea actualmente decedată. În ce scop anume, nu mi s-a explicat. Explică-mi dumneata.

— Dacă individul respectiv poartă un nume, vă rog să mi-l spuneţi.

Zâmbi uşurel, dar nu chiar cu aerul că s-ar fi îndrăgostit de mine:

— Wade. Roger Wade. Un fel de scriitor, cred. După câte am auzit, autor de cărţi cam scabroase care nu m-ar interesa să le citesc. De asemenea, am mai înţeles că individul este un alcoolic periculos. S-ar putea ca asta să-ţi bage idei ciudate în cap.

— Poate n-ar fi rău, domnule Potter, să mă lăsaţi să-mi păstrez propriile mele idei. Nu sunt importante, fireşte, dar altceva nu am. În primul rând, nu cred că Terry şi-a ucis nevasta, atât din pricina felului în care a fost comisă crima, cât şi din pricina faptului că nu mi se pare să fi fost genul de om în stare de aşa ceva. În al doilea rând, n-am intrat în legătură cu Wade. Mi s-a cerut să locuiesc în casa lui şi să fac tot ce pot ca să-l opresc de la băutură până când termină o comandă pentru o carte. În al treilea rând, dacă e un alcoolic periculos, eu unul n-am văzut nici un semn grăitor în această privinţă. În al patrulea rând, primul contact l-am stabilit la cererea editorului său din New York şi în momentul acela habar nu aveam măcar că Roger Wade v-a cunoscut cât de cât fiica. În al cincilea rând, am refuzat această ofertă de angajare şi apoi doamna Wade mi-a cerut să-i găsesc soţul care era plecat undeva la tratament. L-am găsit şi l-am adus acasă.

— Foarte metodic, îmi zise el sec.

— Staţi, domnule Potter, că n-am încetat încă să fiu metodic. În al şaselea rând – sper că n-am greşit numărătoarea – dumneavoastră, sau cineva care a urmat ordinele dumneavoastră a trimis un avocat numit Sewell Endicott să mă scoată din închisoare. Nu mi-a spus cine l-a trimis, dar nu putea să fie altcineva la mijloc. În al şaptelea rând, când am ieşit de la închisoare, un bandit numit Mendy Menendez m-a zgâlţâit cum a vrut şi m-a avertizat să nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala şi mi-a turnat o poveste întreagă cum că Terry i-ar fi salvat viaţa, lui şi unui patron de tripouri din Las Vegas, numit Randy Starr. După câte ştiu, povestea ar putea să fie şi adevărată. Menendez se prefăcea supărat că Terry nu i-a cerut lui să-l ajute să ajungă în Mexic, rugându-se în schimb de un păduche ca mine. El, Menendez, ar fi putut s-o facă în două moduri diferite, la fel e uşor cum ai ridica un deget, şi de trei ori mai bine decât am făcut-o eu.

— Sunt convins, zise Harlan Potter cu un zâmbet sumbru, că nu ai câtuşi de puţin impresia că aş putea număra printre cunoştinţele mele pe domnul Menendez şi pe domnul Starr.

— N-am de unde să ştiu, domnule Potter. E peste puterile mele să înţeleg cum de un om ca dumneavoastră câştigă atâţia bani. Următoarea persoană care m-a prevenit să nu mă amestec în treburile tribunalului a fost fiica dumneavoastră, doamna Loring. Ne-am întâlnit din întâmplare într-un bar şi am intrat în vorbă pentru că amândoi beam „burghie” – băutura favorită a lui Terry, dar prea puţin la modă prin partea locului. Nici n-am ştiut cine e, până când nu mi-a spus singură. Eu i-am zis câte ceva despre sentimentele, şi gândurile pe care le am în privinţa lui Terry, iar ea mi-a sugerat ideea că am să fac o carieră foarte scurtă şi nefericită dacă vă scot pe dumneavoastră din sărite. Sunteţi scos din sărite, domnule Potter?

— Când voi fi, îmi replică el cu răceală, nu va fi nevoie să mă întrebi. Nu vei avea nici cel mai mic dubiu în această privinţă.

— Aşa mă gândeam şi eu. Mă cam aşteptam eu să văd plutonul de execuţie picând din senin, dar deocamdată nu şi-a făcut apariţia. Şi nici poliţiştii nu m-au sâcâit cine ştie ce, aşa cum s-ar fi putut întâmpla. S-ar fi putut să fiu tratat ceva mai puţin elegant. Bănuiesc că dumneavoastră, domnule Potter, nu aţi dorit altceva decât linişte. Dar ce anume am făcut ca să vă tulbur?

Arboră un rânjet care aducea puţin şi a zâmbet acru. Îşi strânse degetele lungi şi galbene, puse picior peste picior şi se lăsă pe spate încă şi mai comod.

— E o lovitură destul de dibace, domnule Marlowe, şi ţi-am permis să-ţi faci jocul. Acum, fii te rog, atent la ce-ţi spun. Ai perfectă dreptate socotind că nu doresc altceva decât linişte. De asemenea, e foarte posibil ca legătura dumitale cu soţii Wade să fie pur şi simplu incidentală, accidentală şi coincidentală. Să rămână aşa. Eu unul sunt familist într-o epocă în care acest cuvânt nu mai înseamnă aproape nimic. Una dintre fiicele mele s-a măritat cu un pedant din Boston, iar cealaltă a contractat o serie de căsătorii nesocotite, ultima fiind cu un sărăntoc complezent, care i-a permis să ducă o viaţă de nimic şi lipsită de moralitate, până când, deodată şi fără nici un fel de motiv serios, şi-a pierdut stăpânirea de sine şi a ucis-o. Dumitale ţi se pare imposibil să accepţi această idee datorită sălbăticiei cu care a fost comisă crima. Dar te înşeli. A împuşcat-o cu un pistol automat Mauser, exact acela pe care l-a luat cu el în Mexic. Iar după ce a împuşcat-o, a făcut ceea ce a făcut ca să acopere urma glonţului. Recunosc sălbăticia acestui gest, dar nu uita că omul luptase în război, fusese grav rănit şi suferise o mulţime, şi-i văzuse şi pe alţii suferind. Se prea poate să nu fi avut intenţia de a o ucide. Se prea poate să fi avut loc o mică încăierare între ei, întrucât de fapt revolverul aparţinea fiicei mele. Era o armă mică dar puternică, calibrul 7,65 milimetri, modelul numit P.P.K. Glontele i-a străbătut capul şi s-a oprit în peretele din spatele unei perdele de creton. N-a fost descoperit imediat şi acest amănunt nici n-

a fost dat publicităţii. Acum, hai să analizăm situaţia. Se întrerupse şi se uită lung la mine. Ai chiar aşa mare nevoie să fumezi?

— Iertaţi-mă, domnule Potter, am scos-o fără să mă gândesc. Puterea obişnuinţei.

Pentru a doua oară am pus ţigara la loc.

— Terry şi-a ucis soţia. Din punctul de vedere – cam cu ochelari de cal – al poliţiei, avea motive suficiente s-o facă. În plus, mai avea şi o altă justificare excelentă în jurul căreia se putea alcătui pledoaria – că era pistolul ei, în posesia ei şi că el a încercat să i-l smulgă din mână, şi nu a izbutit, şi ea s-a împuşcat. Un bun avocat pledant ar fi putut să întoarcă lucrurile foarte frumos din condei. Probabil ar fi fost achitat. Dacă mi-ar fi telefonat atunci, aş fi putut să-l ajut. Dar întrucât a prefăcut omorul într-o crimă brutală ca să acopere urmele glontelui, nu mai era nimic de făcut. Trebuia să fugă, şi până şi asta a făcut-o într-un mod foarte stângaci.

— Fireşte, domnule Potter. Dar mai întâi v-a dat telefon la Pasadena, nu? Cel puţin aşa mi-a zis.

Matahala dădu din cap:

— I-am spus să dispară, iar eu urma să văd ce pot face. Nu voiam să ştiu unde se află. Asta era obligatoriu. Nu-mi puteam permite să ascund un criminal.

— Da, sună destul de bine, domnule Potter.

— Oare detectez o notă de sarcasm în cuvintele dumitale? Nu contează. După ce am aflat amănuntele, nu mai era nimic de făcut. Nu puteam îngădui să se ţină genul de proces la care duce în mod obişnuit o asemenea crimă. Ca să fiu sincer, chiar m-am bucurat când am aflat că s-a împuşcat în Mexic, lăsând în urmă o declaraţie prin care mărturisea totul.

— Nici nu-mi vine greu să vă înţeleg, domnule Potter.

Se încruntă la mine ameninţător:

— Ai grijă, tinere. Nu-mi place ironia. Acuma înţelegi de ce nu pot îngădui nici un fel de noi cercetări din partea nici unei persoane? Şi de ce am făcut uz de toată influenţa mea pentru ca ancheta aceea să fie cât mai scurtă cu putinţă şi să se bucure de cât mai puţină publicitate?

— Desigur – dacă sunteţi convins că el a omorât-o.

— Bineînţeles că el a omorât-o. Din ce motiv însă, asta e altă problemă. Nu mai contează. Nu sunt o figură a vieţii mondene şi nici nu intenţionez să devin aşa ceva. Întotdeauna mi-am dat foarte multă osteneală să evit orice gen de publicitate. Mă bucur de oarecare influenţă dar nu abuzez de ea. Procurorul şef al districtului Los Angeles e un om ambiţios care are mult prea multă înţelepciune ca să-şi distrugă cariera doar pentru a obţine o notorietate momentană. Parcă desluşesc o licărire ironică în ochii dumitale, Marlowe. Alung-o.

Trăim în ceea ce se numeşte o democraţie, domnia majorităţii poporului. Un ideal splendid, dacă poate fi tradus în viaţă. Oamenii sunt aleşi, dar numai maşinăria partidului propune candidaţii, iar maşinăriile partidelor din S.U.A. trebuie să cheltuiască sume imense ca să poată fi eficace. Cineva trebuie să le furnizeze aceşti bani şi acest cineva – indiferent dacă e un individ, un grup financiar, sau orice vrei dumneata – se aşteaptă în schimb la oarecare consideraţie. Lucrul la care mă aştept eu – şi la care se aşteaptă cei în genul meu – este să ni se permită să ne trăim viaţa în singurătate şi discreţie decentă. Posed mai multe ziare, dar nu sunt pe gustul meu. Le consider o ameninţare permanentă la adresa puţinei discreţii şi intimităţi care ne-a mai rămas. Chelălăielile lor neîncetate despre libertatea presei înseamnă – cu câteva excepţii onorabile – libertatea de a face negustorie cu bârfeli, crime, pornografie, lucruri de senzaţie, ură, insinuări, precum şi foloasele politice şi financiare ale propagandei. Un ziar este doar o afacere creată pentru a scoate bani de pe urma reclamelor. Acest lucru este strâns legat de tirajul ziarului şi dumneata ştii de ce factori depinde tirajul.

M-am ridicat şi m-am învârtit în jurul scaunului. M-a privit cu atenţie glacială. M-am aşezat din nou. Aveam nevoie de un pic de noroc. Ba nu, fir-ar-al dracului, aveam nevoie de noroc cu carul.

— E-n regulă, domnule Potter. Dar de aici unde ajungem?

Nu asculta ce-i spuneam. Se încrunta la propriile lui gânduri.

— Banii au o caracteristică specială, continuă el. În cantităţi mari capătă tendinţa de a-şi trăi o viaţă a lor proprie, şi chiar de a-şi dezvolta propria lor conştiinţă. Puterea banilor ajunge să fie foarte greu de controlat sau de ţinut în frâu. Omul a fost întotdeauna un animal venal. Creşterea populaţiei, costul uriaş al războaielor, presiunea neîncetată a impozitelor care ajung să însemne confiscarea averilor – toate aceste lucruri îl fac pe om din ce în ce mai venal. Omul de rând este obosit şi speriat, iar unui om obosit şi speriat nu-i dă mâna să aibă idealuri. Trebuie să cumpere hrană pentru familia lui. În epoca noastră am fost martorii unui înspăimântător declin al moralei publice ca şi al celei particulare. Nici nu poţi cere calităţi morale de la oameni a căror viaţă e alcătuită din supunerea faţă de lucrurile de proastă calitate. Şi nu poţi să te aştepţi la lucruri de bună calitate în condiţiile producţiei de serie. Nici n-ai nevoie de calitate, întrucât durează prea mult. Aşadar, o înlocuieşti prin aspectul elegant, prin modă, care reprezintă o escrocherie comercială destinată să producă o demodare artificială. Producţia de masă n-ar putea să-şi vândă la anul mărfurile dacă n-ar face ca ceea ce a vândut anul ăsta să pară demodat peste câteva luni. Avem cele mai albe bucătării şi cele mai strălucitoare băi din lume. Dar în bucătărioara albă şi superbă gospodina americană obişnuită nu e în stare să facă o mâncare ca

lumea, iar baia superbă şi strălucitoare este mai ales un loc pentru deodorante, laxative, somnifere şi pentru produsele acelei escrocherii pe scară internaţională care se numeşte industria cosmetică. Ştii, domnule Marlowe, noi facem cele mai frumoase ambalaje din lume. Dar marfa dinăuntru e în cea mai mare parte bună de aruncat la gunoi.

Scoase o batistă mare şi albă şi-şi tamponă uşor tâmplele. Şedeam acolo cu gura căscată întrebându-mă ce l-o fi făcând pe individ să funcţioneze totuşi? Ura absolut totul.

— E puţin cam prea cald pentru mine în zona asta, zise el. Sunt deprins cu o climă mai răcoroasă. Am început să sun ca un articol editorial care a şi uitat unde voia să bată.

— Am înţeles eu bine unde vreţi să bateţi, domnule Potter. Nu vă place deloc felul cum e alcătuită lumea, aşa că vă folosiţi puterea pe care o aveţi pentru ca să împrejmuiţi un colţişor discret şi ferit de privirile oamenilor şi să trăiţi în el cam aşa cum vă amintiţi că trăiau oamenii acum cincizeci de ani, înainte de epoca producţiei în masă. Aveţi o sută de milioane de dolari şi toţi aceşti bani nu v-au adus altceva decât dureri de cap.

Îşi trase batista de colţuri ca să o întindă, apoi o mototoli şi o înfundă în buzunar.

— Şi-atunci? mă întrebă scurt.

— Păi asta-i totul, altceva nu mai e. Nu vă pasă cine v-a ucis fiica, domnule Potter. De multă vreme vă lepădaseţi de ea ca de un lucru prost. Chiar dacă n-a omorât-o Terry Lennox şi adevăratul asasin se mai plimbă încă liber, puţin vă pasă. N-aţi vrea să aflaţi că a fost prins, fiindcă asta ar reînvia bârfelile şi scandalul şi ar urma un proces şi apărarea pe care şi-ar alcătui-o el ar face praf izolarea dumneavoastră discretă şi intimă. Fireşte, în afară de cazul când s-ar arăta atât de îndatoritor încât să se sinucidă înainte de a începe vreun proces. Preferabil în Tahiti sau în Guatemala sau în mijlocul deşertului Sahara. Oriunde nu i-ar da mâna procurorului ţinutului să trimită un om care să verifice exact ce s-a întâmplat.

Zâmbi brusc, şi era un zâmbet mare şi colţuros, în care se amesteca şi o cantitate rezonabilă de amabilitate:

— Ia spune, Marlowe, ce vrei de la mine?

— Dacă prin asta înţelegeţi ce sumă de bani, atunci vă răspund că nimic. Dealtfel nu m-am poftit singur aici. Am fost adus aici. V-am spus adevărul despre felul cum l-am cunoscut pe Roger Wade. Dar el v-a cunoscut fiica şi are într-adevăr antecedente de violenţă, cu toate că eu n-am fost niciodată martor la aşa ceva. Aseară, individul a încercat să se sinucidă. Are obsesii, parcă e bântuit de strigoi. Are un îngrozitor complex de culpabilitate. Dacă întâmplător aş fi în căutarea unui suspect, el ar fi omul care-mi trebuie. Îmi dau seama că e doar

unul dintr-o sută, dar întâmplarea face să fie singurul pe care-l ştiu.

Se ridică, şi când stătea în picioare era într-adevăr impresionant. Şi îndârjit. Se apropie şi rămase în faţa mea, dominându-mă.

— Ar fi suficient un telefon, domnule Marlowe, ca să rămâi fără autorizaţia de detectiv particular. Te rog să nu te joci cu mine, că nu tolerez aşa ceva.

— Şi ar fi suficiente două telefoane ca să mă trezesc sărutând noroiul din şanţ – şi fără partea din spate a capului.

Scoase un hohot aspru:

— Nu aşa lucrez eu. Bănuiesc că în meseria dumitale destul de ciudată e firesc să-ţi închipui una ca asta. Ţi-am acordat prea mult din timpul meu. Am să chem majordomul să te conducă.

— Nu e nevoie, i-am răspuns şi m-am ridicat şi eu în picioare. Am venit aici ca să primesc instrucţiuni. Mulţumesc foarte mult pentru timpul pe care vi l-am răpit.

Mi-a întins mâna:

— Îţi mulţumesc că ai venit. Cred că de fapt eşti un om destul de cinstit în felul dumitale. Dar nu încerca să fii şi erou, tinere. Nu iese nimic din chestia asta.

Am dat mâna cu el. Ţi-o strângea ca o menghină pentru ţevi. Mi-a acordat un zâmbet mai binevoitor. Redevenea domnul Stilmare, câştigătorul, cel ce ţine frânele tuturor lucrurilor.

— Într-o bună zi s-ar putea să-ţi dau vreo treabă rentabilă. Şi te rog să nu pleci de aici cu gândul că eu cumpăr politicienii sau autorităţile. Nici n-am nevoie. La revedere, domnule Marlowe. Şi încă o dată îţi mulţumesc pentru că ai venit.

Rămase în picioare urmărindu-mă cu privirea până când am ieşit din cameră. Tocmai pusesem mâna pe clanţa uşii din faţă când Linda Loring îşi făcu brusc apariţia de undeva din umbră.

— Ei? mă întrebă ea calmă. Cum te-ai înţeles cu tata?

— Splendid. Mi-a explicat ce înseamnă civilizaţia. Adică, vreau să spun, cum o vede el. O s-o mai lase el să mai meargă înainte încă niţel. Dar ar fi bine ca ea să-şi bage bine minţile în cap şi să nu se amestece în viaţa lui particulară. Dacă nu se astâmpără, el poate oricând să-i dea telefon lui Dumnezeu şi să anuleze comanda făcută anterior.

— Eşti un caz disperat.

— Cine, eu? Eu un caz disperat? Vai de mine, doamnă, dar uită-te bine la babacul dumitale. În comparaţie cu el nu sunt decât un bebeluş cu ochi albaştri şi cu o sunătoare nou-nouţă.

Am ieşit şi Amos mă aştepta cu Cadillacul tras la scară. M-a dus înapoi la Hollywood. I-am oferit un dolar dar n-a vrut să-l primească. I-am propus să-i cumpăr poeziile lui T. S. Eliot, dar mi-a zis că le are deja.

CAPITOLUL 33

A trecut o săptămână fără să primesc nici o veste de la familia Wade. Era caniculă, şi aerul era umed şi lipicios şi înţepătura acidă a smogului se strecurase până în Beverly Hills. Din vârful falezei Mulholland îl puteai vedea întinzându-se plat deasupra oraşului, ca o negură ţinându-se aproape de pământ. Când erai prins în el parcă-i simţeai gustul şi mirosul şi te înţepa în ochi. Toată lumea se plângea de el. La Pasadena, (unde se refugiaseră milionarii îmbâcsiţi după ce gloata hollywoodiană le spurcase cartierul Beverly Hills) edilii oraşului urlau de furie. Totul era din vina smogului. Dacă un cănăraş refuza să mai cânte, dacă întârzia lăptarul, dacă pechinezul avea purici, dacă un bătrân nătărău cu guler scrobit suferea un atac de cord în drum spre biserică, de vină era doar smogul. Pe unde stăteam eu, de obicei aerul era limpede dis-de-dimineaţă, şi aproape întotdeauna în cursul nopţii. Din când în când se mai întâmpla să fie limpede o zi întreagă – dar nimeni nu ştia de ce.

Tocmai într-o asemenea zi – întâmplător era joi – mi-a telefonat Roger Wade.

— Ce mai faci? La telefon e Wade.

Glasul îi suna straşnic de bine.

— Minunat, dar dumneata?

— Sunt treaz, mă tem. Nu mai beau. Scot greu un ban cinstit. Ar trebui să stăm niţel de vorbă. Şi am impresia că-ţi datorez nişte bani.

— Aş, de unde!

— Mă rog, ce părere ai dacă ne-am vedea azi la prânz? Ai putea veni pe-aici în jurul orei unu?

— Cred că da. Ce mai face Candy?

— Candy? Părea nedumerit. Probabil că în noaptea aceea fusese atât de ameţit încât nu-şi dăduse seama de nimic. A, da, mi-aduc aminte că în seara aceea te-a ajutat să mă aşezi în pat.

— Da. E un tinerel foarte serviabil – din an în Paşte. Şi doamna Wade ce face?

— Şi ea e bine. S-a dus în oraş după cumpărături.

Ne-am spus la revedere iar eu am început să mă învârt în scaunul meu turnant. Ar fi fost de datoria mea să-l întreb cum îi merge cartea. Poate că întotdeauna s-ar cuveni să-l întrebi pe un scriitor cum îi merge cartea. Dar pe de altă parte s-ar putea ca el să fie al dracului de plictisit de întrebarea asta.

Peste puţină vreme am mai primit un telefon – un glas necunoscut.

— La telefon e Roy Ashterfelt. Ştii, domnule Marlowe, mi-a spus George Peters să-ţi dau telefon.

— A, da, mulţumesc. Dumneata l-ai cunoscut pe Terry Lennox la New York. Pe atunci îşi zicea Marston.

— Exact. Trăgea tare la măsea şi p-atunci. Dar e clar că e vorba de acelaşi tip. E imposibil să-l confund. P-aici l-am văzut într-o seară la localul Chasen, cu nevastă-sa. Eu eram cu un client. Clientul îi cunoştea. Dar din păcate, mă tem că nu-ţi pot spune numele clientului.

— Înţeleg. De fapt cred că nici nu mai are prea multă importanţă. Care era numele lui mic?

— Stai numai o clipă să-mi scarpin creierul. A, da, Paul. Paul Marston. Şi mai era o chestie, dacă te interesează. Purta o insignă din armata britanică. O versiune a raţei boşorogite.

— Aha. Şi ce i s-a mai întâmplat?

— Nu ştiu. Am venit aici în apus. Data următoare când l-am văzut era şi el aici – căsătorit cu fiica aia cam nebunatică a lui Harlan Potter. Dar chestiile astea cred că le ştii pe toate.

— Între timp au murit amândoi. Dar în orice caz îţi mulţumesc că mi-ai spus.

— Pentru puţin. Mă bucur că ţi-am putut fi de folos. Prinzi ceva din chestia asta?

— Aş, de unde! i-am zis, deşi minţeam. Niciodată nu l-am întrebat nimic despre el. Odată mi-a spus că a fost crescut la orfelinat. Ar fi oare posibil să te fi înşelat?

— Cum, frate, cu părul ăla alb şi faţa aia scrijelită? Nici vorbă. Eu nu zic că nu mi s-a întâmplat să uit vreo mutră în viaţă, dar p-aia imposibil.

— El te-a văzut?

— Chiar dacă m-o fi văzut, n-a dat semne. Date fiind împrejurările, nici nu te puteai aştepta la aşa ceva. Şi p-ormă era foarte posibil să nu mă fi ţinut minte. Cum îţi ziceam, acolo la New York era întotdeauna afumat.

I-am mulţumit încă o dată şi mi-a zis că i-a făcut plăcere şi conversaţia a luat sfârşit.

Am stat o vreme şi m-am gândit la tot ce-mi spusese tipul. Zgomotul traficului de pe bulevard crea un fond muzical *obligato* pentru meditaţia mea. Era prea puternic. Vara când e cald totul ţi se pare prea zgomotos. M-am ridicat, am închis partea de jos a ferestrei şi i-am telefonat ofiţerului detectiv Green de la brigada criminală. A avut amabilitatea să nu se ferească să vorbească cu mine.

— Ascultă, i-am zis eu după introducerea de rigoare, am auzit despre Terry Lennox ceva care mă lasă mască. Un tip pe care-l cunosc

l-a cunoscut la New York sub un alt nume. I-ai verificat dosarul din război?

— Mă, ce să mă fac eu cu voi ăştia care nu vreţi să băgaţi niciodată nimic la cutiuţă? îmi răspunse aspru Green. Voi pur şi simplu nu învăţaţi niciodată să staţi cuminţi pe crenguţa voastră. Chestia aia e închisă. Încuiată cu şapte lacăte, cu greutăţi de plumb atârnate de ea şi aruncată în fundul oceanului. Te-ai prins?

— Săptămâna trecută mi-am petrecut o după-amiază întreagă cu Harlan Potter. În casa fiică-si din Idle Valley. Vrei să verifici?

— Şi ce făceaţi împreună? mă întrebă el aspru. Asta, în cazul când te-aş crede.

— Păi am mai discutat şi noi despre una şi despre alta. El m-a invitat. Îi sunt simpatic. Printre altele, mi-a zis că fata a fost împuşcată cu un Mauser model P.P.K., calibrul 7,65. Ştiai?

— Continuă.

— Era chiar revolverul ei, şefule. Asta contează niţeluş, poate. Dar te rog să nu mă înţelegi greşit. Nu încerc să scormonesc nici un fel de unghere întunecoase. Asta este o chestiune personală. Unde a căpătat el rana aia?

Green tăcu. Se auzi o uşă închizându-se în camera unde se afla. Apoi îmi zise calm:

— Poate că într-o încăierare cu cuţitele mai la sud de graniţă.

— Hai, Green, dă-o naibii, doar ai avut amprentele lui. Şi le-ai trimis la Washington, ca întotdeauna. Şi ai căpătat în schimb un raport – ca întotdeauna. Nu ţi-am cerut să-mi spui decât un amănunt în legătură cu dosarul lui din armată.

— Dar cine a zis că a avut aşa ceva?

— Păi, de pildă, Mendy Menendez. După cât se pare, Lennox i-a salvat odată viaţa şi atunci a căpătat rana. A fost luat prizonier de nemţi şi ăia i-au făcut o operaţie şi i-au dat obrazul pe care-l avea.

— Menendez, ă? Şi ce, îl crezi pe porcul ăla? Probabil că ai o gaură în cap. Lennox n-avea dosar din război. N-avea nici un fel de dosar sub nici un fel de nume. Acum eşti mulţumit?

— Dacă zici dumneata... Dar nu prea văd de ce şi-ar fi dat Menendez osteneala să se deplaseze până aici ca să-mi vândă mie castraveţi şi să mă prevină să-mi văd de treabă fiindcă Lennox a fost camarad cu el şi cu Randy Starr, tipul ăla din Las Vegas, şi că nu vor să-şi bage nimeni râtul în treburile lor. La urma urmei. Lennox era deja mort.

— Cine dracu mai ştie ce poate să-i treacă prin capul unui gangster? mă întrebă veninos Green. Sau ce urmăreşte el. Poate că Lennox o fi făcut ceva afaceri împuţite cu ei înainte să se însoare cu sacul ăla de bani şi să ajungă un tip respectabil. O vreme a fost şef de sală la cazinoul lui Starr. Acolo a cunoscut-o pe fată. Un zâmbet, o

plecăciune şi un smoching. Asta-i face fericiţi pe clienţi şi îi mai ţine în frâu şi pe trişorii casei. Cred că arăta destul de finuţ pentru slujba aia.

— Era fermecător, i-am zis. Chestie cu care poliţia n-are treabă. Îţi rămân îndatorat, domnule sergent. Apropo, ce mai face căpitanul Gregorius?

— E în concediu ca să-şi pregătească pensionarea. Nu citeşti ziarele?

— Nu pagina poliţienească, domnule sergent. Prea e soioasă.

Tocmai încercam să-mi iau rămas bun de la el când mă opri:

— Dar ce-a vrut cu dumneata domnul Milion?

— A, am băut şi noi o ceaşcă de ceai împreună. Vizită de curtoazie. Zicea că ar vrea să-mi dea o treabă-două de făcut. De asemenea, a sugerat – doar aşa ca o aluzie, nu pe şleau – că orice curcan care ar îndrăzni să se uite cruciş la mine o să aibă parte de mari necazuri în viitor.

— Parcă el ar conduce secţia de poliţie, spuse Green.

— A şi spus că n-o conduce el. A mai spus şi că nu-i cumpără el pe comisari sau pe procurorii districtuali. S-ar părea că ei se încolăcesc de bunăvoie în poala lui când trage el un pui de somn după-amiază.

— Du-te naibii, îmi zise Green şi-mi trânti telefonul.

Greu lucru, să fii poliţist. Niciodată nu poţi să ştii cui trebuie să-i faci pe plac şi cu cine poţi să te joci fără nici un risc.

CAPITOLUL 34

Porţiunea de drum pavat cu piatră spartă dintre şosea şi curba dealului dănţuia în căldura amiezii, iar tufişurile ce smălţau pământul ars de soare de o parte şi de alta erau deja pudrate ca praf de granit. Mirosul de buruieni te îngreţoşa. Bătea o briză uşoară dar fierbinte şi acră. Mi-am scos haina şi mi-am suflecat mânecile, dar portiera era prea fierbinte ca să-mi reazem braţul pe ea. Un cal priponit moţăia obosit sub un pâlc de stejari. Un mexican negricios şedea pe pământ şi mânca ceva dintr-un ziar. Un ciulin se răsuci alene pe drum şi se opri lângă un bolovan de granit, iar o şopârlă care fusese acolo cu o clipă mai înainte dispăru fără măcar să pară că s-a mişcat.

Apoi m-am trezit dincolo de deal, pe platou şi într-o ţară străină. Peste cinci minute, am intrat pe aleea vilei soţilor Wade, am parcat maşina şi am străbătut dalele de piatră. Am sunat la uşă. Mi-a deschis chiar Wade. Era îmbrăcat cu o cămaşă albă cu maro cu mâneci scurte, pantaloni de pânză bleu-pal şi în picioare cu papuci de casă. Părea bronzat şi arăta bine. Avea o pată de cerneală pe mână şi un firicel de scrum lângă nas.

M-a condus în birou şi s-a instalat în spatele mesei de lucru. Pe ea era un teanc gros de foi galbene dactilografiate. Mi-am pus haina pe un scaun şi m-am aşezat pe canapea.

— Mulţumesc foarte mult că ai venit, Marlowe. Bei ceva?

Probabil că am făcut exact mutra pe care o face oricine când îl pofteşte un beţiv să bea ceva. În orice caz, am simţit că asta mi se întâmplă. Mi-a zâmbit ironic:

— Eu unul am să beau o coca-cola.

— Văd că te prinzi în doi timpi şi trei mişcări. N-am impresia că ţin neapărat să beau ceva în clipa asta. Iau şi eu tot o coca-cola.

Apăsă ceva cu piciorul şi după un răstimp îşi făcu apariţia Candy. Părea foarte ţâfnos. Purta o cămaşă albastră şi o eşarfă portocalie dar n-avea haina albă, pantofi alb-negru şi pantaloni eleganţi de gabardină cu talia foarte sus.

Wade comandă cele două coca-cola. Candy mă privi aspru şi se îndepărtă.

— Cartea? sună întrebarea mea în timp ce arătam spre topul de hârtie.

— Mda. Pute.

— Nu cred. Cât mai ai?

— Păi am scris cam două treimi – faţă de cât mi se plăteşte. Ceea ce e al dracului de puţin. Ştii cum îşi dă seama un scriitor când s-a terminat cu el?

— Nu mă pricep deloc la scriitori, i-am răspuns umplându-mi pipa.

— Când începe să citească de prin cărţile lui mai vechi, în căutarea inspiraţiei. Asta e culmea. Am aici cinci sute de pagini de manuscris dactilografiat, peste o sută de mii de cuvinte. Cărţile mele sunt foarte lungi. Publicului îi plac cărţile lungi. Blestematul ăsta de public tâmpit socoate că dacă sunt multe pagini trebuie să fie şi mult aur în ele. Eu unul nici nu îndrăznesc să le recitesc. Şi nu ţin minte nici jumătate din ce am scris în ele. Mi-e pur şi simplu frică să mă uit la propria mea operă.

— În schimb dumneata arăţi foarte bine. Judecând după seara aceea, nu mi-aş fi închipuit. S-ar părea că ai mai multă putere şi tărie de caracter decât te credeam eu în stare să dovedeşti.

— În momentul de faţă am nevoie şi de altceva, nu numai de tărie de caracter. Am nevoie de un lucru pe care nu-l capeţi pur şi simplu dorindu-l. Încredere în propria persoană. Sunt un scriitor răsfăţat care şi-a pierdut încrederea. Am o casă frumoasă, o nevastă frumoasă şi încasări frumoase. Dar de fapt nu doresc nimic altceva decât să mă îmbăt şi să uit.

Îşi sprijini bărbia în palma făcută căuş şi privi dincolo de birou.

— Eileen zice că am încercat să mă împuşc. Chiar aşa rău a fost?

— Păi ce, nu-ţi aduci aminte?

Clătină din cap:

— Absolut nimic, în afară de faptul că am căzut şi m-am rănit la cap. Şi că după un timp mă aflam în pat. Şi că erai şi dumneata acolo. Te-a chemat Eileen?

— Da. Nu ţi-a spus?

— Nu prea mi-a spus mare lucru în ultima săptămână. Am impresia că s-a săturat. Până aici. Îşi duse muchia palmei în dreptul gâtului, sub bărbie. Şi scena aia pe care a făcut-o Loring în salonul nostru nu i-a fost nici ea de prea mare ajutor.

— Doamna Wade zicea că nu contează câtuşi de puţin.

— Păi normal, ce era să zică? Întâmplător era adevărul, dar nu sunt convins că ea credea în el când l-a spus. Individul este pur şi simplu anormal de gelos. Bei un păhărel-două cu nevastă-sa într-un colţ şi râzi puţin şi o săruţi când îi spui noapte-bună şi imediat îşi închipuie că trăieşti cu ea. Unul din motive fiind că lui nu i se întâmplă acest lucru.

— Ce-mi place mie aici în Idle Valley, este că toată lumea duce pur şi simplu o viaţă normală şi comodă!

Se încruntă, şi apoi uşa se deschise şi Candy aduse două sticle de

coca-cola şi două pahare pe care le umplu. Puse unul în faţa mea fără să se uite la mine.

— Prânzul peste o jumătate de oră, zise Wade. Şi unde ţi-e haina albă?

— Azi am zi liberă, îi răspunse Candy cu o faţă fără expresie. Nu sunt bucătăreasă, stăpâne.

— Ajunge niţică friptură rece sau sandvişuri şi bere, zise Wade. Candy, bucătăreasa este liberă astăzi, iar eu am invitat un prieten la masă.

— Credeţi că vă e prieten? rânji Candy. Ar fi bine să întrebaţi nevasta.

Wade se lăsă pe spate în fotoliu şi-i zâmbi:

— Măsoară-ţi cuvintele, omuleţule. Aici îţi merge prea bine. Nu-ţi cer prea des favoruri, nu-i aşa?

Candy plecă ochii în pământ. După o clipă se uită la Roger şi rânji:

— E-n regulă, şefule. Pun haina albă. Aduc prânzul, cred.

Se răsuci fără zgomot pe călcâie şi ieşi. Wade se uită să vadă dacă a închis uşa. Apoi dădu din umeri şi se uită la mine.

— Pe vremuri le ziceam servitori. Acum le zicem personal domestic. Mă întreb cât o să mai treacă până când o să trebuiască să le servim micul dejun la pat. Îi plătesc prea mulţi bani individului ăstuia. E prea răzgâiat.

— Salariul – sau îi mai dai şi ceva pe deasupra?

— De pildă ce? mă întrebă cu asprime.

M-am ridicat şi i-am înmânat nişte foi galbene:

— N-ar fi rău să le citeşti. Evident, nu-ţi mai aminteşti că m-ai rugat să le rup. Erau pe maşina de scris, sub husă.

Despături paginile galbene şi se lăsă pe spate ca să le citească. Paharul de coca-cola fâsâia în faţa lui, nebăgat în seamă. Citi încet, încruntându-se. Când ajunse la sfârşit, le împături la loc şi-şi plimbă degetul pe îndoitură.

— Eileen le-a văzut? întrebă el cu multă grijă.

— N-am de unde să ştiu. Se poate să le fi văzut.

— Cam aiurite, nu?

— Mie mi-au plăcut. În special partea cu băiatul ăla de treabă care a murit pentru dumneata.

Despături din nou foile de hârtie şi le rupse cu ciudă în fâşii lungi pe care le aruncă în coşul de hârtii.

— Bănuiesc că un beţiv e în stare să scrie, să spună, sau să facă orice, zise el încetişor. Pentru mine n-au nici un sens. Candy nu mă şantajează. Ţine la mine.

— Poate n-ar fi rău să te îmbeţi din nou. Atunci, eventual ţi-ai aminti ce-ai vrut să spui. Ţi-ai putea aminti o mulţime de alte lucruri.

Am mai discutat noi odată toate chestiile astea – în seara aia când a luat foc pistolul. Bănuiesc că şi Seconalul te făcuse cam insensibil. Altfel păreai destul de puţin afectat de băutură. Dar acum pretinzi că nu ţii minte că ai scris chestiile alea pe care ţi le-am dat adineauri. Nici nu e de mirare că nu eşti în stare să-ţi termini cartea, Wade. E de mirare că mai izbuteşti să rămâi în viaţă.

Se aplecă într-o parte şi deschise un sertar de la birou. Bâjbâi prin el şi apoi scoase un carnet de cecuri cu trei compartimente. Îl deschise şi întinse mâna după toc.

— Îţi datorez o mie de dolari, îmi zise el calm. Scrise suma pe cec. Apoi şi pe cotor. Rupse cecul, înconjură biroul şi-l aruncă în faţa mea: E-n regulă?

M-am lăsat pe spate şi am ridicat ochii spre el fără să mă ating de cec şi fără să-i răspund. Avea faţa încordată şi strângea din buze. Ochii îi erau duşi în fundul capului, goliţi de orice expresie.

— Probabil dumneata îţi închipui că eu am omorât-o şi l-am lăsat pe Lennox să tragă ponoasele în locul meu, zise el încet. Era într-adevăr o stricată. Dar nu poţi să-i zdrobeşti capul unei femei pur şi simplu pentru că e o stricată. Candy ştie că mă duceam uneori pe acolo. Partea ciudată este că eu nu-l văd în stare să mă dea de gol. S-ar putea să mă înşel, dar nu cred c-o s-o facă.

— Nici n-ar conta dac-ar face-o. Prietenii lui Harlan Potter ar refuza să-l asculte. Şi pe urmă, ea nici n-a fost asasinată cu statueta aia de bronz. A fost împuşcată în cap cu propriul ei revolver.

— Se prea poate să fi avut pistol, îmi zise el aproape ca prin vis. Dar nu ştiam că a fost împuşcată. În presă nu s-a spus.

— Nu ştiai sau nu ţineai minte? l-am întrebat. Nu, în presă nu s-a spus nimic.

— Ce încerci să scoţi de la mine, Marlowe? Vorbea încă şi acum destul de blând, aproape ca în vis. Ce-ai vrea să fac? Să-i spun nevestei-mi? Să dau o declaraţie poliţiei? La ce-ar servi?

— Ziceai că un om cumsecade a murit pentru dumneata.

— N-am vrut să spun altceva decât că dacă s-ar fi făcut o anchetă adevărată s-ar fi putut ca eu să fiu identificat drept unul – dar numai unul – dintre suspecţii posibili. Din mai multe puncte de vedere, asta ar fi însemnat că sunt un om sfârşit.

— Ascultă, Wade. Să ştii că n-am venit aici ca să te acuz de crimă. Ceea ce te roade este că nici dumneata singur nu eşti sigur de nimic. Ai antecedente de violenţă faţă de soţia dumitale. Când eşti beat, habar n-ai ce faci. Eşti inconştient şi uiţi totul. Faptul că zici că nu-i sfărâmi capul unei femei pur şi simplu fiindcă e o stricată nu e un argument. Asta este tocmai lucrul pe care l-a făcut cineva. Şi individul căruia i s-a pus în seamă treaba asta mi se părea mie că are mult mai puţine şanse decât dumneata să fi fost vinovat.

Se îndreptă spre uşa deschisă şi rămase acolo privind licărirea de aburi a arşiţei pe suprafaţa lacului. Nu mi-a răspuns. Nici nu s-a mişcat, nici n-a scos vreo vorbă. Peste vreo două minute s-a auzit o bătaie în uşă. Intră Candy aducând o măsuţă cu rotile, cu o faţă de masă albă scrobită, platouri cu capace de argint, o cafetieră şi două sticle de bere.

— Deschid berea, stăpâne? adresă el întrebarea către spinarea lui Wade.

— Adu-mi o sticlă de whisky, răspunse Wade fără să se întoarcă.

— Scuzaţi, stăpâne, whisky nu.

Wade se răsuci pe călcâie şi-l luă în primire răstindu-se urât la el, dar Candy nici nu se clinti. Îşi aruncă ochii pe cecul de pe măsuţa de cocteiluri şi-şi suci capul ca să-l poată citi. Apoi ridică ochii către mine şi şuieră ceva printre dinţi. Pe urmă se uită la Wade.

— Acum plec. Ziua mea liberă.

Se întoarse şi ieşi. Wade râse:

— Aşa că mă duc să-mi iau singur, zise el fără replică şi ieşi.

Am ridicat unul dintre capace şi am văzut nişte sandvişuri cu trei colţuri, artistic decorate. Am luat unul, mi-am turnat nişte bere şi am mâncat sandvişul în picioare. Wade s-a întors cu o sticlă şi un pahar. S-a aşezat pe canapea, şi-a turnat o doză zdravănă şi a început s-o sugă. S-a auzit un zgomot de maşină îndepărtându-se de casă – probabil Candy care pleca pe aleea de serviciu. Am mai luat un sandviş.

— Stai jos şi fă-te comod, îmi zise Wade. Trebuie să omorâm timpul o după-amiază întreagă. Deja începuse să se aprindă. Glasul îi vibra şi era vesel. Nu-i aşa, Marlowe, că nu-ţi sunt prea simpatic.

— Această întrebare a mai fost pusă şi a mai primit o dată răspuns.

— Ştii ceva? Eşti un ticălos destul de nemilos. Ai fi în stare să faci orice numai ca să afli ce vrei să ştii. Ai fi fost în stare chiar să şi faci dragoste cu nevastă-mea în timp ce eu eram beat mort în camera de alături.

— Eşti în stare să crezi chiar tot ce-ţi spune aruncătorul ăla de cuţite?

Îşi mai turnă nişte whisky în pahar şi-l ridică în lumină.

— Nu chiar totul, nu. Frumoasă culoare are whiskyul, nu-i aşa? Să te îneci într-un potop auriu – asta nu-i chiar aşa de rău. „La miezul nopţii să te stingi ferit de chin”. Cum sună mai departe? A, scuză-mă, n-ai de unde să ştii. E prea poetic pentru dumneata. Dumneata eşti un fel de sticlete, nu? Te superi dacă te întreb ce cauţi aici?

Mai bău nişte whisky şi începu să rânjească la mine. Apoi dădu cu ochii de cecul de pe masă. Întinse mâna după el şi-l citi pe deasupra paharului.

— S-ar părea că e semnat pentru a fi încasat de cineva cu numele de Marlowe. Dar mă întreb de ce, ca plată pentru ce? S-ar părea că eu l-am semnat. Mare prostie din partea mea. Sunt un om uşor de tras pe sfoară.

— Încetează cu teatrul ăsta, i-am zis cu asprime. Unde ţi-e nevasta?

A ridicat politicos ochii:

— Soţia mea va fi acasă la momentul potrivit. Nu încape îndoială că între timp eu voi fi trecut dincolo de bine şi de rău aşa că o să aibă răgaz să te distreze după bunul ei plac. Toată casa o să vă stea la dispoziţie.

— Unde e pistolul? l-am întrebat brusc.

Făcu o mutră complet idioată. I-am spus că-l pusesem în sertarul biroului.

— Cu siguranţă că acum nu mai e acolo, mi-a răspuns. Dacă-ţi face plăcere, poţi să-l cauţi. Numai ai grijă să nu furi nici un fel de gumiţe.

M-am dus la masa lui de lucru şi am inspectat-o. Nici urmă de pistol. Asta era cât de cât ceva. Probabil îl ascunsese Eileen.

— Ascultă, Wade, te-am întrebat unde ţi-e nevasta. Cred că ar fi bine să se întoarcă acasă. Nu pentru binele meu, amice, ci pentru al dumitale. Cineva trebuie neapărat să-ţi poarte de grijă, şi să mă ia dracu dacă o să fiu eu ăla.

Se uită lung la mine, cu o privire vagă. Mai ţinea încă cecul în mână. Lăsă jos paharul şi rupse cecul în două, apoi în patru, în opt, şi lăsă bucăţelele să cadă pe jos.

— Se înţelege de la sine că suma era prea mică, îmi zise. Serviciile dumitale sunt foarte scumpe. Nici măcar o mie de dolari *plus* nevastă-mea nu te pot satisface. Îmi pare foarte rău, dar mai sus de atâta nu pot ridica suma. Decât în domeniul ăsta.

Şi mângâie sticla.

— Am plecat.

— Dar de ce? Ai vrut să-mi amintesc ceva. Ei bine… memoria mea e aici în sticla asta. Rămâi p-aici, prin preajma mea, bătrâne. Când voi fi destul de beat, îţi voi vorbi despre toate femeile pe care le-am asasinat.

— Bine, Wade, e-n regulă. Mai rămân niţel p-aici. Dar nu chiar în camera asta. Dacă ai nevoie de mine, sfarmă un scaun de perete.

Am ieşit şi am lăsat uşa deschisă. Am traversat living-roomul imens şi am ieşit în patio şi trăgându-mi un şezlong în umbra streşinii m-am întins puţin. Dincolo de lac se vedeau dealurile învăluite într-un abur albăstrui. Briza oceanului începuse să se strecoare printre munţii nu prea înalţi către apus. Purifica aerul printr-un curent şi mătura un pic din căldura greu de suportat – tocmai atât cât trebuie. Idle Valley

avea o vară ideală. Cred că cineva plănuise astfel lucrurile. Era un bun sistematizator. „Paradisul” şi „Accesul străinilor interzis”. „Rezervat pentru elită”. „Emigranţii din Europa centrală nu sunt admişi”. Numai crema, numai gloata din primele loji, lumea cea mai distinsă. Ca soţii Loring şi soţii Wade. Aur curat.

CAPITOLUL 35

Am stat întins acolo o jumătate de oră încercând să mă hotărăsc ce să fac. O parte din mine voia să-l lase în pace să se îmbete după pofta inimii şi să vadă dacă iese ceva din chestia asta. Nu mă gândeam că ar putea să i se întâmple mare lucru în propriul lui birou din propria lui casă. S-ar fi putut să cadă din nou, dar asta avea să se întâmple mult mai târziu. Individul avea o capacitate serioasă. Şi nu ştiu cum se face, dar beţivii nu se rănesc niciodată prea grav. S-ar putea să-l apuce iarăşi obsesia lui cu vinovăţia. Dar mai mult ca sigur că de data asta pur şi simplu o să adoarmă.

Cealaltă parte din mine voia să plece de acolo şi să stea deoparte, dar asta era acea parte din mine căreia nu-i dau niciodată ascultare. Pentru că dacă aş fi ascultat-o vreodată aş fi rămas în oraşul unde m-am născut şi aş fi lucrat ca vânzător la o fierărie şi m-aş fi însurat cu fata patronului şi aş fi făcut cinci copii şi le-aş fi citit pagina umoristică din ziar duminică dimineaţa şi i-aş fi pocnit în cap când nu erau cuminţi şi m-aş fi ciorovăit cu nevasta în privinţa banilor de buzunar pe care era sau nu era bine să li-i dăm şi în privinţa programelor de la radio sau de la televizor de care aveau sau n-aveau voie să se bucure. Ba chiar s-ar fi putut să mă şi îmbogăţesc – atâta cât se poate îmbogăţi cineva într-un orăşel – să am o casă cu opt camere, două automobile într-un garaj, să mănânc pui în fiecare duminică, să am revista *Reader's Digest* pe masa din living-room, nevasta cu ondulaţie permanentă şi eu cu un creier ca un sac de ciment Portland. Ţi-o ofer ţie, tăticu'. Eu unul prefer oraşul mare, sordid, murdar şi corupt.

M-am ridicat din şezlong şi m-am înapoiat în birou. Wade şedea acolo, nefăcând nimic, privind în gol, cu sticla de scotch pe jumătate goală la îndemână, cu o încruntare nehotărâtă pe faţă şi un licăr fără expresie în ochi. S-a uitat la mine ca un cal care priveşte peste gard.

— Ce vrei?

— Nimic. Te simţi bine?

— Lasă-mă-n pace. Am un omuleţ pe umăr care-mi spune poveşti.

Am luat de pe măsuţa cu rotile încă un sandviş şi încă un pahar cu bere. Am mestecat sandvişul şi am sorbit din bere, rezemându-mă de birou.

— Ştii ceva? mă întrebă el brusc, şi deodată vocea lui răsună mult mai limpede. Am avut pe vremuri un bărbat drept secretar. Îi dictam.

L-am concediat. Mă enerva pentru că şedea acolo şi mă aştepta să creez. Am greşit. Trebuia să-l păstrez. Mi-au ieşit vorbe că cică m-aş da la bărbaţi. Deştepţii ăia care scriu cronici literare fiindcă altceva nu sunt în stare să scrie s-au prins şi au început să spună vrute şi nevrute pe socoteala mea. Ştii, trebuie să şi-i apere şi ei pe ai lor. Sunt perverşi, toţi până la unul. Perversul este arbitrul artistic al epocii noastre, prietene. Perversul este acum în vârful piramidei.

— Chiar aşa? Parcă se mai spuneau şi mai demult poveşti dintr-astea.

Nu se uita deloc la mine. Vorbea pur şi simplu. Şi totuşi a auzit ce-am zis.

— Da, de mii de ani încoace. Şi în special în toate marile epoci ale artei. Atena, Roma, Renaşterea, perioada elisabetană, mişcarea romantică din Franţa – cu duiumul. Te împiedicai numai de-alde ăştia. Ai citit vreodată *Ramura de aur*? Nu, e prea lungă pentru dumneata. Da' există şi o versiune prescurtată. N-ar fi rău s-o citeşti. Autorul dovedeşte că obiceiurile noastre sexuale sunt pur convenţionale – cum ar fi convenţia care te obligă să porţi papion negru la smoching. Eu unul scriu despre subiecte sexuale, dar cu multe zorzoane şi lucruri curate. Ridică ochii spre mine şi rânji batjocoritor. Ştii ceva? Sunt un mare mincinos. Eroii mei sunt înalţi de doi metri şi zece, iar eroinele mele au făcut bătături pe fund de atâta stat în pat cu genunchii ridicaţi. Dantele şi volănaşe, spade şi caleşti, eleganţă şi tihnă, dueluri şi morţi vitejeşti. Minciuni. Foloseau parfum în loc de săpun, le putrezeau dinţii fiindcă nu-şi spălau niciodată gura, unghiile le miroseau a sos sleit. Nobilimea Franţei urina pe pereţi, pe coridoarele de marmură ale palatului de la Versailles, şi când izbuteai în sfârşit s-o dezbraci pe frumoasa marchiză de cele câteva rânduri de lenjerie de corp, primul lucru pe care-l observai era că avea nevoie să facă baie. Aşa ar fi trebuit să-mi scriu cărţile.

— Păi de ce n-o faci?

Scoase un chicot:

— Da, sigur. Şi să stau într-o casă cu cinci camere în cartierul Compton – dacă măcar norocul ăsta l-aş putea avea. Întinse mâna şi mângâie sticla de whisky. Eşti singurel, tăticu'. Ai nevoie să-ţi ţină cineva de urât.

S-a ridicat şi a ieşit din odaie cu pas relativ sigur. Am aşteptat, fără să mă gândesc la nimic. Pe lac s-a auzit zgomotul infernal al unei şalupe cu motor. Când s-a apropiat, am văzut că e un papuc zburător şi că trage un schior voinic şi bronzat. M-am dus la uşa mare cu geam şi m-am uitat cum ia turnanta. Cam prea strâns, cât p-aci să se răstoarne barca. Schiorul a dansat într-un picior, încercând să-şi ţină echilibrul, apoi s-a afundat în apă. Barca cu motor s-a oprit şi bărbatul din apă s-a apropiat înotând craul, apoi s-a prins iarăşi de funia pentru

remorcat şi s-a urcat din nou pe schiuri.

Wade a revenit cu altă sticlă de whisky. Barca a prins viteză şi s-a îndepărtat. Wade a pus sticla adusă lângă cealaltă. S-a aşezat şi a început să clocească nişte gânduri.

— Dumnezeule mare, sper că n-ai de gând să bei atât!

S-a uitat urât la mine:

— Întinde-o, pocitanie! Du-te acasă şi spală duşumeaua de la bucătărie sau mai ştiu eu ce. Aici îmi stai în gât.

Iarăşi i se îngroşase glasul. Ca de obicei, mai băuse vreo două pahare şi la bucătărie.

— Dacă ai nevoie de mine, strigă-mă.

— Ar fi imposibil să ajung într-un asemenea hal de decădere încât să am nevoie de tine.

— Bine, mulţumesc. Am să mai zăbovesc aici până se întoarce acasă doamna Wade. Ai auzit vreodată de un individ numit Paul Marston?

Ridică încet capul. Ochii i se concentrară, dar cu un mare efort, şi-l vedeam cum se luptă ca să-şi regăsească stăpânirea de sine. Câştigă bătălia – cel puţin pentru moment. Faţa lui îşi pierdu orice expresie.

— N-am auzit de el, îmi zise cu multă grijă, scoţând cuvintele încetişor de tot. Cine e?

Când am băgat din nou capul pe uşă să văd ce face, dormea cu gura deschisă. Avea părul năclăit de sudoare şi mirosea tare a scotch. I se depărtaseră buzele de dinţi într-un fel de grimasă, şi i se vedea limba încărcată si uscată.

Una din sticlele de whisky era goală. Într-un pahar de pe masă erau cam două degete de băutură, iar cealaltă sticlă era cam pe trei sferturi plină. Am pus sticla goală pe măsuţa cu rotile şi am scos-o din cameră, apoi m-am întors să închid uşile de sticlă şi să las jaluzelele. S-ar putea ca barca cu motor să revină şi să-l trezească. Am închis uşa de la birou.

Am dus masa cu rotile până în bucătărie – o încăpere mare şi aerisită şi goală, cu pereţii vopsiţi în albastru şi alb. Tot mai mi-era foame. Am mai mâncat un sandviş şi am băut restul de bere, apoi mi-am turnat o ceaşcă de cafea şi am băut-o şi pe aia. Berea era răsuflată, însă cafeaua era încă fierbinte. Pe urmă m-am întors în patio. A trecut destul de multă vreme până când papucul zburător a sfâşiat iarăşi apa liniştită a lacului. Se făcuse ora patru când i-am auzit în depărtare uruitul crescând tot mai mult până când s-a prefăcut într-un urlet care-ţi spărgea urechile. Ar trebui să se ia măsuri contra ăstora. Probabil că de fapt şi existau legi care să le interzică, dar individului din barcă nu-i păsa nici cât negrul sub unghie. Ca şi multor cunoscuţi de-ai mei, îi plăcea să devină o pacoste pentru alţii. M-am apropiat de

malul lacului.

De data asta a izbutit. Conducătorul bărcii a încetinit suficient la turnantă şi băiatul bronzat care făcea schi nautic s-a aplecat tare de tot înspre centrul curbei. Schiurile aproape că au ieşit din apă, dar a izbutit să se ţină la suprafaţă şi apoi papucul zburător a reluat linia dreaptă, schiorul nu a mai căzut şi s-au dus înapoi pe unde veniseră şi cu asta basta. Valurile stârnite de barcă veniră în galop ca nişte cai războinici, către mal, aproape de picioarele mele. Se izbiră puternic de stâlpii micului debarcader şi azvârliră în sus şi-n jos barba legată de el. Când mi-a venit ideea să mă reîntorc în casă încă le mai auzeam plescăind.

Când am ajuns în patio am auzit clopoţelul. Sunetul venea dinspre bucătărie. A răsunat din nou şi mi-am dat seama că nu era posibil să fie clopoţei decât la uşa din faţă. M-am îndreptat într-acolo şi am deschis-o.

Eileen Wade stătea în faţa uşii dar privind în partea opusă casei. Întorcându-se spre mine mi-a zis:

— Iartă-mă, te rog, mi-am uitat cheia. Abia atunci a observat cine i-a deschis. Oo... Credeam că e Roger sau Candy.

— Candy a plecat, că e joi.

A intrat şi eu am închis uşa. Ea şi-a lăsat poşeta pe masa dintre cele două canapele. Părea liniştită şi foarte detaşată. Şi-a scos mănuşile albe din piele de porc.

— S-a întâmplat ceva?

— Păi, s-a mai băut câte ceva pe-aici. Nu chiar foarte mult. A adormit pe canapeaua din birou.

— Te-a chemat el?

— Da, dar nu pentru asta. M-a invitat la dejun. Mă tem însă că el n-a mâncat nimic.

— O! Se aşează încetişor pe o canapea. Ştii, am uitat complet că e joi. Înseamnă că e plecată şi bucătăreasa. Vai, ce proastă sunt!

— Candy ne-a pregătit dejunul înainte de a pleca. Cred că acum am s-o iau şi eu din loc. Sper că maşina mea nu ţi-a blocat calea.

Îmi zâmbi:

— Nu. Era loc berechet. Nu vrei să bei un ceai? Eu una, asta am de gând să fac.

— Bine.

Nu prea ştiu de ce am zis asta. De fapt n-aveam chef de nici un ceai. Dar, mă rog, asta s-a întâmplat să spun. Îşi dezbrăcă jacheta de in. N-avusese pălărie.

— Am să mă duc o clipă înăuntru să văd dacă Roger e liniştit.

M-am uitat la ea cum se duce până la uşa biroului şi o deschide. A rămas o clipă în prag, pe urmă a închis-o şi s-a întors.

— Doarme şi acum. Buştean. O să trebuiască să mă duc o clipă

sus. Mă întorc imediat.

Am urmărit-o cu privirea în timp ce-şi strângea jacheta şi mănuşile şi poşeta, şi apoi cum urca scările către camera ei. Uşa s-a închis. M-am dus până-n birou cu gândul să iau de-acolo sticla de băutură. Dacă mai doarme, încă, nu avea nevoie de ea.

CAPITOLUL 36

Închiderea uşilor de sticlă îngreunase atmosfera din încăpere, iar jaluzelele lăsate o întunecau. Plutea un miros acru în aer şi tăcerea era prea grea. Nu erau decât cinci metri de la uşă până la canapea şi n-am avut nevoie nici de jumătate din această distanţă ca să-mi dau seama că pe canapea se află un mort.

Zăcea pe o parte, cu faţa spre speteaza canapelei, cu un braţ răsucit sub el şi cu antebraţul celuilalt aproape lipit peste ochi. Între pieptul lui şi speteaza canapelei era o baltă de sânge, în care zăcea pistolul Webley fără cocoş. O latură a feţei era doar o mască mânjită de sânge. M-am aplecat asupra lui, uitându-mă la marginea pleoapei larg deschise, la braţul gol şi elegant, în scobitura căruia se vedea gaura zdrenţuită şi înnegrită din cap, prin care încă se mai prelingea sânge.

L-am lăsat aşa. Pipăindu-i pulsul, am simţit mâna caldă încă, dar, oricum, era mort. M-am uitat primprejur să văd dacă a lăsat vreo scrisoare sau a mâzgălit la repezeală vreun bilet. Nu exista nimic altceva decât teancul de foi de manuscris de pe birou. Ăştia nu lasă bilete de adio. Maşina de scris era la locul ei, fără husă. Nici acolo nu era nici o scrisoare. Altfel, totul părea destul de firesc. Sinuciderile se pregătesc în foarte diverse feluri – unele cu băutură, unele cu nişte dineuri extrem de rafinate, la care se serveşte şi şampanie. Unii se sinucid în frac, alţii goi. Au fost oameni care s-au omorât în vârful zidurilor, prin şanţuri, în baie, în apă, deasupra apei, pe apă. Unii s-au spânzurat în hambare ori s-au otrăvit în garaje cu gaze de eşapament. Această sinucidere însă părea extrem de simplă. Nu auzisem împuşcătura, dar probabil că pistolul s-a descărcat tocmai când mă aflam la malul lacului şi priveam cum ia turnanta tipul din barca aceea cu motor. Zgomotul era foarte puternic. Dar nu prea înţelegeam ce importanţă putea să aibă asta pentru Roger Wade. Poate că de fapt nici nu avea. Impulsul final şi decisiv coincisese cu duduitul bărcii cu motor. Nu prea-mi plăcea această idee, dar parcă-i păsa cuiva ce-mi place mie? Bucăţele din cecul rupt se aflau încă pe podea, dar le-am lăsat exact acolo. Resturile rupte ale poveştii pe care o scrisese deunăzi-seara se aflau încă şi acum în coşul de hârtii. Pe alea nu le-am lăsat. Le-am scos de acolo, m-am asigurat că le-am luat pe toate şi le-am băgat în buzunar. N-a fost prea greu deoarece coşul era aproape gol. N-avea rost să mai îmi bat capul gândindu-mă unde fusese ascuns

pistolul. Nu existau prea multe locuri în care să-l fi putut pune bine. Putea să fie în tapiţeria unui scaun sau chiar în interiorul canapelei – sub una dintre perne. S-ar fi putut să se afle pe duşumea, îndărătul cărţilor, mă rog, oriunde.

Am ieşit şi am închis uşa. Am tras cu urechea. Din bucătărie se auzeau nişte sunete. M-am dus până acolo. Eileen îşi pusese un şorţ bleu şi ceainicul tocmai începea să fluiere. Eileen a făcut flacăra mică şi mi-a aruncat o privire scurtă şi impersonală:

— Domnule Marlowe, cum preferi ceaiul?

— Aşa cum iese din ceainic.

M-am rezemat de perete şi mi-am scos o ţigară, ca să am ce face cu degetele. Am tot tras de ea şi am strâns-o între degete încât până la urmă am rupt-o în două jumătăţi dintre care una am aruncat-o pe jos. Ochii ei au urmărit căderea. M-am aplecat şi am ridicat-o. Am turtit cele două jumătăţi laolaltă, prefăcându-le într-un mic ghemotoc.

Pregăti ceaiul:

— Întotdeauna îl beau cu frişcă şi zahăr, îmi zise ea peste umăr. Foarte ciudat, când de fapt cafeaua o beau neagră şi amară. În Anglia am învăţat să beau ceai. Foloseau zaharină în loc de zahăr. Iar când a venit războiul, fireşte că n-aveau frişca.

— Ai stat în Anglia?

— Am lucrat acolo. Am rămas pe tot timpul bombardamentelor. Am cunoscut un bărbat... Dar parcă ţi-am mai spus lucrurile astea.

— Pe Roger unde l-aţi cunoscut?

— La New York.

— V-aţi căsătorit acolo?

Se răsuci pe călcâie, încruntându-se:

— Nu, ne-am căsătorit la New York. Dar de ce?

— Aşa. Mai făceam şi eu niţică conversaţie până e gata ceaiul.

Se uită pe fereastra dindărătul chiuvetei. De acolo de unde se afla se vedea până la lac. Se aplecă pe marginea pervazului şi degetele ei bâjbâiră, găsindu-şi de lucru cu un şervet împăturit, pentru ceai.

— Trebuie să-i punem capăt acestei poveşti, zise ea, şi nu prea ştiu cum. Probabil că ar trebui să fie dat pe seama unei clinici. Nu ştiu, dar parcă nu mă prea văd făcând una ca asta. Probabil că ar trebui să semnez nişte hârtii, nu?

Când îmi puse această întrebare, se întoarse spre mine.

— Asta ar putea s-o facă şi singur, adică mai bine zis, ar fi putut-o face până mai adineauri.

Tocmai atunci sună soneria ceainicului. Eileen reveni la chiuvetă şi turnă ceaiul dintr-un ceainic în altul. Apoi îl aşeză pe cel nou pe tava pe care tocmai aranjase ceştile. M-am apropiat de ea, i-am luat tava din mână şi am pus-o pe măsuţa din living-room, între cele două canapele. S-a aşezat în faţa mea şi a umplut ceştile. Am întins mâna

după a mea şi mi-am pus-o în faţă ca să se răcorească. M-am uitat lung la Eileen în timp ce-şi punea zahăr şi frişcă. A gustat-o.

— Ce-ai vrut să spui cu vorbele alea de la urmă? mă întrebă ea brusc. Că ar fi putut s-o facă până mai adineauri – voiai să spui, adică să se interneze într-un azil? Chiar asta ai vrut să spui?

— Mă tem că a fost doar o încercare nesăbuită. Aţi ascuns revolverul ăla de care v-am vorbit? Ţineţi minte, în dimineaţa următoare serii în care a făcut tot circul ăla de sus?

— Să-l ascund? repetă ea încruntându-se. Nu. Nici vorbă de aşa ceva. De ce mă întrebi?

— Şi astăzi v-aţi uitat cheile de la casă?

— Ţi-am spus că aşa s-a întâmplat.

— Dar nu şi cheia de la garaj. De obicei, în genul ăsta de case cheile de afară sunt toate la fel şi una se potriveşte la toate uşile.

— La garaj n-am avut nevoie de cheie, îmi zise ea cu asprime. Se deschide cu un buton. În spatele uşii garajului se află un buton care declanşează un releu şi când ieşi îl apeşi, şi gata. Mai e şi alt buton lângă garaj, cu care poţi să manevrezi uşa. Adeseori lăsăm garajul deschis. Sau iese Candy şi-l închide.

— Aha, înţeleg.

— Spui nişte lucruri destul de ciudate, îmi zise ea cu vitriol în glas. Aşa ai făcut şi în dimineaţa aia.

— În casa asta, am avut tot felul de experienţe ciudate. Pistoale care se descarcă în toiul nopţii, beţivi care zac în grădina din faţa casei, doctori care vin, dar nu vor să-şi ajute pacienţii. Femei seducătoare care mă cuprind în braţe şi-mi vorbesc de parcă m-ar lua drept altcineva, valeţi mexicani care aruncă într-o doară cuţitele. Păcat de pistolul ăla. Dar de fapt nu vă iubeaţi cine ştie ce soţul, nu? Bănuiesc că v-am mai spus o dată chestia asta.

Se ridică încetişor. Era perfect calmă, dar ochii ei viorii nu mai păreau să aibă exact aceeaşi culoare, şi nici aceeaşi blândeţe. Apoi începură să-i tremure buzele.

— S-a... S-a întâmplat... ceva rău? mă întrebă, vorbind foarte rar şi întorcând ochii către birou.

Nici nu apucasem bine să încuviinţez din cap că a şi ţâşnit din odaie. Cât ai bate din palme era la uşa biroului. A deschis-o şi s-a repezit înăuntru. Dacă mă aşteptam cumva să aud un ţipăt înnebunit, am fost dezamăgit. N-am auzit nimic. Mă simţeam îngrozitor. Ar fi trebuit s-o ţin departe de camera aceea şi să fi încercat strategia aceea banală şi idioată cum că e vorba de nişte veşti nu prea bune, că, să te pregăteşti, că, să te ţii tare, că, nu vrei să iei loc, că, mă tem că s-a întâmplat ceva destul de grav. Bla-bla-bla. Şi după ce ai străbătut toată calea asta lungă şi întortocheată, să constaţi că n-ai cruţat pe nimeni de nimic. Ba chiar, adeseori, ai stricat şi mai rău lucrurile.

M-am ridicat şi m-am dus după ea în birou. Stătea în genunchi lângă canapea. Îi trăsese capul lipindu-l de pieptul ei, mânjindu-se de sânge. Nu scotea nici cel mai mic sunet. Stătea cu ochii închişi. Se legăna pe genunchi înainte şi înapoi, ţinându-l strâns.

Am ieşit din birou şi am găsit telefonul şi cartea de telefon. Am sunat cel mai apropiat post de poliţie. De fapt n-avea importanţă, pentru că oricum aveau să retransmită mesajul prin radio. Apoi m-am dus în bucătărie, am dat drumul la apă şi am aruncat bucăţelele de hârtie galbenă din buzunar în aparatul electric de măcinat gunoiul. Am aruncat peste ele resturile de ceai din celălalt ceainic. În câteva secunde, totul dispăruse. Am închis robinetul şi am stins motorul. Am revenit în living-room, am deschis uşa din faţă şi am ieşit afară.

Probabil că un ajutor de şerif patrula prin apropiere, fiindcă a ajuns la faţa locului în vreo cinci-şase minute.

Când l-am dus în birou, Eileen era tot acolo, îngenunchiată lângă canapea. Poliţistul s-a apropiat imediat de ea.

— Iertaţi-mă, doamnă. Îmi dau seama perfect în ce stare sunteţi, dar n-ar fi trebuit să vă atingeţi de nimic.

Eileen întoarse capul, apoi făcu efortul de a se ridica în picioare:

— E soţul meu. A fost împuşcat.

Poliţistul şi-a scos şapca şi şi-a lăsat-o pe masa de lucru. Întinse mâna după telefon.

— Se numeşte Roger Wade, zise ea cu o voce stridentă. Celebrul romancier.

— Ştiu eu cine e, doamnă, zise poliţistul şi formă un număr.

Ea îşi plecă ochii către piepţii bluzei:

— Aş putea să mă duc până sus să mi-o schimb?

— Sigur. Îi făcu semn din cap drept încuviinţare şi vorbi la telefon, apoi închise şi se întoarse: Ziceţi că a fost împuşcat. Înseamnă că l-a împuşcat cineva?

— Cred că l-a asasinat omul ăsta, zise ea fără să se uite la mine şi ieşi repede din odaie.

Ajutorul de şerif se uită la mine. Îşi scoase carnetul şi scrise ceva în el.

— Poate n-ar fi rău să vă iau numele şi adresa, zise el pe un ton degajat. Dumneavoastră aţi telefonat?

— Da.

Apoi i-am dat numele şi adresa.

— Mai rămâneţi pe-aici şi vedeţi-vă de treabă, până vine locotenentul Ohls la faţa locului.

— Bernie Ohls?

— Da. Îl cunoaşteţi?

— Fireşte. Îl cunosc de foarte multă vreme. A lucrat la biroul procurorului districtual.

— În ultima vreme nu, zise poliţistul. Este şef adjunct al brigăzii criminale, şi colaborează cu biroul şerifului oraşului Los Angeles. Sunteţi prietenul familiei, domnule Marlowe?

— Din spusele doamnei Wade nu prea părea să fie vorba de aşa ceva.

Dădu din umeri şi încropi un zâmbet:

— Nu vă îndepărtaţi de aici, domnule Marlowe. N-aveţi pistol la dumneavoastră, nu?

— Azi nu.

— Poate n-ar fi rău să verific. Ceea ce şi făcu. Apoi se uită către canapea. În cazuri dintr-astea nu te prea poţi aştepta ca soţia să spună lucruri înţelepte. Poate ar fi mai bine să aşteptăm afară.

CAPITOLUL 37

Ohls era un bărbat de statură mijlocie, îndesat, cu părul cârlionţat cânepiu tuns scurt şi cu ochi albaştri spălăciţi. Avea sprâncene albe şi ţepoase şi pe vremuri, când mai purta încă pălărie, întotdeauna erai puţin surprins dacă şi-o scotea: avea capul mult mai mare decât te aşteptai. Era un poliţai aspru şi dârz, cu o viziune destul de sumbră asupra vieţii, dar de fapt era un om foarte cumsecade. Ar fi trebuit să ajungă căpitan încă de acum câţiva ani. Luase examenul de cinci-şase ori, reuşind printre primii trei. Dar şerifului nu-i plăceau ochii lui şi nici el nu se dădea prea tare în vânt după şerif.

Coborî scările frecându-şi falca. De câtăva vreme, în birou se tot aprindeau flash-urile aparatelor de fotografiat. Mai mulţi bărbaţi intraseră şi ieşiseră în repetate rânduri. Eu stătusem pur şi simplu în living-room şi aşteptasem, supravegheat de un detectiv în civil.

Ohls se aşeză pe marginea unui scaun şi-şi bălăbăni mâinile. Mesteca o ţigară pe care n-o aprinsese. Se uită la mine cu un aer meditativ şi posac.

— Îţi mai aduci aminte de vremurile când aici, în Idle Valley, aveau mica lor închisoare şi o forţă poliţienească particulară?

Am încuviinţat din cap:

— Şi tripouri.

— Bineînţeles. N-ai cum să le pui stavilă. Toată valea e încă şi acum proprietate particulară. Aşa cum era şi Arrowhead şi Golful Smaraldului. De mult nu mi s-a mai întâmplat să anchetez vreun caz fără să mă izbesc la fiecare pas de o gloată întreagă de reporteri. Probabil că cineva i-a şoptit ceva la ureche şerifului Peterson. Văd că

n-au transmis ştirea la teleimprimator.

— Foarte înţelept din partea lor, i-am răspuns. Ce face doamna Wade?

— E mult prea relaxată. Probabil că a înghiţit ceva hapuri. Sunt vreo cinci-şase feluri de pastile p-acolo pe sus – până şi Demerol. Aia e mizerie curată. Văd că în ultima vreme prietenii dumitale nu sunt prea norocoşi. Nu ştiu cum se face, dar pier pe capete.

La asta n-am avut ce să-i răspund.

— Întotdeauna m-au interesat sinuciderile prin împuşcare, îmi zise aşa, într-o doară, Ohls. Sunt atât de uşor de falsificat. Soţia zice că tu l-ai omorât. Ce-o fi făcând-o să spună una ca asta?

— Nu ştiu dacă vrea să spună chiar asta.

— Păi altcineva n-a fost pe-aici. Zice că tu ştiai unde era pistolul, ştiai că el se îmbată. Ştiai că acum câteva seri a tras cu pistolul, când a trebuit ea să se lupte cu el ca să i-l smulgă din mână. Şi în seara aia se pare că erai p-aici. S-ar părea că nu eşti de prea mare ajutor, ce zici?

— Azi după-amiază i-am percheziţionat biroul. Nu era nici un pistol acolo. Îi spusesem ei unde e revolverul şi o rugasem să-l ascundă. Acum zice că ea nu crede în chestii din astea.

— Cam ce înţelegi dumneata prin „acum”? mă întrebă Ohls, schimbând deodată tonul.

— Vreau să zic, când s-a întors acasă şi înainte de a telefona eu la poliţie.

— Ai percheziţionat biroul. De ce?

Ohls ridică mâinile şi le puse pe genunchi. Se uita la mine cu un aer indiferent, de parcă nu i-ar fi păsat ce-i zic.

— Începuse să se îmbete. M-am gândit că poate n-ar fi rău să pun revolverul în altă parte. Dar atunci seara să ştii că de fapt n-a vrut să se omoare. A fost doar o demonstraţie teatrală.

Ohls încuviinţă din cap. Îşi scoase din gură ţigara pe care o mestecase, o aruncă într-o scrumieră şi o înlocui cu alta proaspătă.

— M-am lăsat de fumat, zise el. Tuşeam prea rău. Dar blestemul ăsta încă mă mai apasă. Nu mă simt în apele mele dacă n-am o ţigară în gură. Ideea era ca tu să-l supraveghezi pe individ când rămâne singur?

— Aş, de unde. M-a poftit să vin să dejunez cu el. Am stat de vorbă şi era oarecum deprimat fiindcă nu-i mergea prea bine scrisul. S-a hotărât deodată să tragă iar la măsea. Crezi oare c-ar fi trebuit să-i iau sticla din mână?

— Deocamdată nu cred nimic, fiindcă încă nu m-am gândit la nimic. Încercam doar să-mi imaginez lucrurile. Tu cât ai băut?

— Numai bere.

— Mare ghinion că te aflai aici, Marlowe. De ce ţi-a dat cecul ăla? Ăla pe care l-a scris şi l-a semnat şi pe urmă l-a rupt?

— Păi voiau cu toţii să mă facă să vin şi să stau aici ca să-l ţin în frâu. Cu toţii înseamnă, el, nevastă-sa şi editorul lui, un individ numit Howard Spencer. Trebuie să fie la New York, după câte îmi închipui. Dacă vrei, poţi să-l întrebi ca să verifici. Am refuzat. După aceea a venit ea la mine şi mi-a zis că soţul ei a dispărut şi că ea e îngrijorată şi că mă roagă să-l găsesc şi să i-l aduc acasă. Asta am făcut. Şi p-ormă, ce crezi că mi s-a întâmplat? M-am trezit deodată că-l car în spinare după ce l-am ridicat din grădina din faţă, şi că-l duc la culcare. Zău, Bernie, nu m-am băgat singur în chestia asta, şi nu de bunăvoia mea. Parcă au crescut toate în jurul meu aşa, ca un fel de pădure din poveste.

— N-are nici o legătură cu cazul Lennox, hă?

— Vai de mine, pentru numele lui Dumnezeu! Dar nu există nici un fel de caz Lennox.

— Asta e prea adevărat, zise Ohls pe un ton sec.

Îşi strânse rotulele în palmă. Pe uşa din faţă intră un individ şi vorbi cu celălalt detectiv, după care străbătu încăperea apropiindu-se de Ohls.

— Domnule locotenent, vă raportez că afară se află un oarecare doctor Loring. Zice că a fost chemat. Este doctorul doamnei.

— Dă-i drumul să intre.

Detectivul se înapoie şi doctorul Loring intră cu trusa lui cea neagră şi elegantă. Era foarte calm şi dichisit ; purta un costum tropical de flanelă. Trecu pe lângă mine, fără să-mi arunce măcar o privire.

— Sus? îl întrebă el pe Ohls.

— Da... În camera ei. Ohls se ridică. Apropo, doctore, pentru ce i-ai dat Demerolul ăla?

Doctorul Loring se încruntă la el:

— Am voie să prescriu pacientei mele ce cred eu de cuviinţă, zise el pe un ton glacial. Nu dau socoteală nimănui. Dar cine zice că i-am dat Demerol doamnei Wade?

— Eu zic. Flaconul e acolo şi scrie numele dumitale pe el. Văd că în baie are o adevărată farmacie. Se prea poate să nu fii la curent, doctore, dar la noi la centru avem o expoziţie destul de bine garnisită de pilule. Gaiţe, piţigoi, scatii, ciocârlani şi toate celelalte. Demerolul e cam cel mai prost de pe listă. După câte am auzit, s-ar părea că e doctoria cu care s-a ţinut în viaţă Goering. Când l-au prins, lua optsprezece pastile într-o zi. Doctorii militari au avut nevoie de trei luni ca să-l dezobişnuiască.

— Nu prea înţeleg ce înseamnă aceste vorbe, zise glacial doctorul Loring.

— Serios? Păcat. Gaiţele sunt Amital de sodiu. Piţigoii sunt Seconal. Scatiii sunt pastilele de Nembutal. Ciocârlanii sunt nişte

barbiturice garnisite cu benzedrină. Demerolul este un somnifer sintetic foarte primejdios datorită faptului că dă naştere la deprinderi. Şi dumneata îl împărţi aşa, la cine vrei şi la cine nu vrei? Dar ce, doamna suferă de ceva grav?

— Un soţ beţiv poate fi un lucru foarte grav pentru o femeie sensibilă, replică doctorul Loring.

— Va să zică pe el nu l-ai tratat, ă? Păcat. Doamna Wade e sus, doctore. Mulţumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat.

— Eşti impertinent, domnul meu. Am să te reclam.

— Da. oricând, îi răspunse Ohls. Dar înainte de a mă reclama pe mine, fă altceva. Fă ca doamna să aibă mintea limpede. Trebuie să-i pun nişte întrebări.

— Voi face exact ceea ce voi socoti eu de cuviinţă, dată fiind starea în care se află. Întâmplător, ştii cumva cine sunt eu? Şi, aşa, ca să clarificăm lucrurile, domnul Wade nu era pacientul meu. Eu unul nu tratez alcoolici.

— A, numai pe nevestele lor, zi aşa? îl încolţi Ohls. Da, doctore, ştiu prea bine cine eşti. Uite că m-a apucat şi diareea de frică. O adevărată hemoragie internă. Numele meu este Ohls. Locotenentul Ohls.

Doctorul urcă mai departe scările. Ohls se aşează din nou şi-mi zâmbi complice.

— Ştii, cu oameni de genul ăsta trebuie să fii foarte diplomat, îmi zise el.

Din birou ieşi un bărbat şi se apropie de Ohls. Era subţire, cu un aer serios, cu ochelari şi cu o frunte de om care gândeşte mult.

— Domnule locotenent!

— Spune!

— Rana a fost produsă prin contact, este tipică pentru sinucideri, cu o explozie amplă datorită presiunii gazelor. Din acelaşi motiv şi ochii sunt exoftalmici. Nu cred că vom găsi amprente pe partea exterioară a revolverului, deoarece s-a scurs prea mult sânge pe el.

— Ar putea fi vorba de omucidere din moment ce individul dormea sau era toropit de beţie? îl întrebă Ohls.

— Desigur, dar nu avem nici un fel de indiciu. Revolverul este un Webley fără cocoş. În mod caracteristic, acest pistol necesită multă putere pentru armare dar în schimb n-are nevoie decât de o apăsare foarte uşoară pe trăgaci. Reculul explică poziţia armei. Deocamdată, n-am văzut nici un argument împotriva sinuciderii. Îmi închipui că se va găsi o foarte mare concentraţie de alcool în sânge. Dacă e vorba de o cifră foarte ridicată (individul se opri şi dădu din umeri semnificativ) aş fi înclinat să mă îndoiesc că e vorba de sinucidere.

— Mulţumesc. A telefonat cineva procurorului?

Individul încuviinţă din cap şi ieşi. Ohls căscă şi se uită la ceas.

Apoi se uită la mine.

— Vrei s-o-ntinzi?

— Da, dacă-mi dai voie. Credeam că sunt considerat suspect.

— Ţi-am putea face această bucurie ceva mai târziu. Să stai pe undeva ca să te putem găsi la nevoie, atâta tot. Ai fost copoi cândva, aşa că ştii cum merg lucrurile. Unele chestii trebuiesc pregătite repede, până nu scapi dovezile din mână. Chestia asta e tocmai invers. Dacă e vorba de un asasinat, cine voia să-l omoare? Nevastă-sa? Nu era aici. Tu? Mă rog, erai singur stăpân în casă şi ştiai unde e pistolul. Înscenare perfectă. Totul e clar, afară doar de vreun mobil, şi poate că n-ar fi rău să acordăm oarecare importanţă şi experienţei tale. Îmi închipui că dacă voiai să ucizi pe cineva, ai fi încercat s-o faci într-un mod mai puţin vizibil.

— Mulţumesc, Bernie. Într-adevăr, cam aşa e.

— Personalul de serviciu avea zi liberă. Era plecat. Aşa că trebuie să fi fost cineva care a trecut întâmplător pe-aici. Acest cineva trebuia să ştie unde e pistolul lui Wade, trebuia să-l găsească destul de beat ca să doarmă sau să fie inconştient, şi trebuia să apese pe trăgaci tocmai când barca aia cu motor făcea destulă gălăgie ca să acopere zgomotul împuşcăturii, şi mai trebuia să şi fugă înainte de a te întoarce dumneata în casă. Pe baza cunoştinţelor pe care le-am dobândit, deocamdată nu prea-mi vine să cumpăr versiunea asta. Singura persoană care avea toate mijloacele şi posibilităţile era tocmai individul care n-ar fi vrut să se folosească de ele – pentru foarte simplul motiv că era singurul individ care se putea bucura de ele.

M-am ridicat, dând să plec:

— E-n regulă, Bernie. Voi fi acasă toată seara.

— O singură chestie însă, zise Ohls gânditor. Individul ăsta, Wade, era scriitor în stil mare. Bani cu duiumul, faimă câtă vrei. Personal, nu mă interesează rahaturile astea. Până şi într-un bordel poţi să găseşti persoane mai agreabile decât personajele lui. Asta e chestie de gust şi ca poliţist n-am eu treabă cu poveştile astea. Având toţi banii ăştia, mai avea şi o casă frumoasă în unul din locurile cele mai agreabile din ţinut. Avea o nevastă frumoasă, mulţi prieteni şi nici un fel de griji sau necazuri. Ceea ce aş vrea să ştiu este ce-l supăra atât de tare încât să-l oblige să apese pe trăgaci? Cu siguranţă că ceva trebuie să fi fost. Dacă ştii cumva un asemenea lucru, n-ar fi rău să te pregăteşti să-l dai la iveală. Pe curând.

M-am îndreptat spre uşă. Individul care o păzea a întors capul spre Ohls, acesta i-a făcut semn, şi am fost lăsat să ies. M-am urcat în automobil şi a trebuit să trec peste peluză ca să pot înconjura diferitele maşini oficiale care blocau aleea. La poartă, un alt poliţist m-a măsurat cu atenţie dar n-a zis nimic. Mi-am pus ochelarii de soare şi m-am îndreptat spre şoseaua principală. Era goală şi liniştită.

Soarele de după-amiază scălda peluzele cu manichiura bine făcută şi casele mari, spaţioase şi scumpe dinlăuntrul lor.

Un om, care nu era complet necunoscut lumii, murise într-o băltoacă de sânge, într-o casă din *Valea Trândavă,* dar liniştea trândavă nu fusese tulburată. Judecând după preocuparea pe care o manifestau ziarele, chestia putea la fel de bine să se fi întâmplat şi în Tibet.

La un cot al drumului, gardurile de zid de la două proprietăţi aproape se atingeau, şi acolo era parcată o maşină verde închis de la biroul şerifului. A coborât un poliţist şi a ridicat mâna în sus. Am oprit. A venit la fereastra maşinii.

— Îmi daţi şi mie, vă rog, permisul de conducere să mă uit la el?

Am scos port-vizitul şi deschizându-l i l-am întins.

— Numai permisul, vă rog. N-am voie să mă ating de alte obiecte ale dumneavoastră.

L-am scos şi i l-am dat:

— Care-i necazul?

S-a uitat prin maşina mea şi mi-a înapoiat permisul.

— Nu-i nici un necaz. Doar o verificare obişnuită. Iertaţi-mă că v-am deranjat.

Mi-a făcut semn să plec şi a revenit la maşina parcată. Chestie tipică pentru poliţişti. Niciodată nu-ţi spun de ce fac vreun lucru. În felul ăsta ţi-e imposibil să descoperi faptul că uneori nici ei nu ştiu.

M-am dus acasă, pe drum mi-am cumpărat nişte răcoritoare, am ieşit să cinez în oraş, m-am întors, am deschis ferestrele şi gulerul şi am aşteptat să se întâmple ceva. A trebuit să aştept multă vreme. Se făcuse nouă când m-a chemat Bernie Ohls şi mi-a spus să mă duc la el fără să mă opresc pe drum ca să culeg flori.

CAPITOLUL 38

Îl aşezaseră pe Candy pe un scaun tare, lipit de peretele din anticamera şerifului. Când am trecut pe lângă el către camera mare şi pătrată în care şeriful Petersen instalase un fel de tribunal în mijlocul unei colecţii de mărturii recunoscătoare primite din partea a tot felul de oameni în decursul celor douăzeci de ani de serviciu credincios în slujba publicului, ochii lui m-au privit cu ură. Pereţii erau încărcaţi de fotografii de cai şi şeriful Petersen apărea în toate. Biroul lui sculptat avea capete de cai la colţuri. Călimara era o copită de cal lustruită şi potcovită, iar tocurile erau plantate într-un obiect similar umplut cu nisip alb. Pe fiecare din acestea se afla câte o plăcuţă de aur având gravată o inscripţie cu o dată. În mijlocul unei imaculate mape de birou cu sugativă era o punguţă cu tutun. Bull Durham şi un pachet de foiţă de ţigară. Petersen fuma numai ţigări făcute de el. Ştia să şi le răsucească chiar şi cu o singură mână şi chiar călare fiind, ceea ce şi făcea adesea, în special când conducea parada, încălecând pe un cal mare şi alb cu şa mexicană încărcată de frumoase podoabe din argint. Când călărea, purta un sombrero mexican cu fundul plat. Călărea foarte frumos şi calul ştia întotdeauna când să fie cuminte şi când să facă o mică demonstraţie pentru ca şeriful – cu zâmbetul său calm şi enigmatic – să poată să ţină din nou calul în frâu cu o singură mână. Şeriful juca un teatru de bună calitate. Avea un profil frumos, vulturesc, şi deşi carnea i se cam fleşcăise pe sub fălci şi bărbie, ştia el cum să-şi ţină capul ca lucrul acesta să nu se vadă prea mult. Muncea pe brânci când era vorba să fie fotografiat. Era trecut bine de cincizeci de ani si tatăl lui, danez de origină, îi lăsase o avere frumuşică. Şeriful nu semăna a danez, fiindcă avea păr negru, piele oacheşă şi atitudinea calmă şi impasibilă a unei statuete de lemn înfăţişând o piele roşie – şi cam acelaşi gen de minte. Dar nimeni nu spusese vreodată despre el că e necinstit. În serviciul lui fuseseră şi unii escroci care-l mai păcăliseră, după cum păcăliseră şi publicul, dar nici un firicel din necinstea lor nu se lipise de şeriful Petersen. Fusese mereu reales, fără să-şi dea măcar osteneala, prin simplul fapt că mergea călare pe cai albi în fruntea parăzilor şi că interoga persoane suspecte în faţa aparatelor de fotografiat şi de televiziune. Aşa ziceau legendele fotografiilor. De fapt, el nu interoga niciodată pe nimeni. Nici n-ar fi ştiut cum s-o facă. Stătea pur şi simplu la biroul lui, uitându-se urât la suspect şi arătându-şi profilul aparatului de fotografiat. Flash-urile se

aprindeau şi se stingeau, fotografii îi mulţumeau respectuos şerifului, suspectul era luat de-acolo fără măcar să fi deschis gura, iar şeriful se întorcea acasă la ferma lui din valea San Fernando. Acolo putea fi găsit întotdeauna. Dacă nu-l puteai găsi pe el personal, puteai vorbi cu vreun cal de-al lui.

Din când în când, cam prin preajma alegerilor, câte un politician neinformat şi lipsit de înţelepciune, încerca să pună mâna pe funcţia şerifului Petersen, mergând până acolo încât să-i zică „tipul cu profil de efect" sau „jambonul care se afumă singur", dar asta nu-l ajuta cu nimic. Şeriful Petersen era mereu reales, mărturie vie a faptului că în ţara noastră poţi să ocupi la nesfârşit o importantă funcţie publică fără să ai vreo altă calificare pentru ea decât nasul curat, mutra fotogenică şi gura bine închisă. Dacă pe lângă asta mai faci figură bună şi călare, atunci eşti de neînvins.

Când am intrat împreună cu Ohls, şeriful Petersen se afla în picioare în spatele biroului şi fotografii tocmai ieşeau pe altă uşă. Şeriful îşi pusese pălăria albă de cowboy. Tocmai îşi răsucea o ţigară. Era gata pregătit să se ducă acasă. Se uită sever la mine:

— Cine mai e şi ăsta? întrebă cu glas sonor de bariton.

— Domnule şef, e vorba de Philip Marlowe, zise Ohls. Singura persoană care se afla în casă când s-a împuşcat Wade. Doriţi o fotografie?

Şeriful mă studie cu atenţie.

— Nu cred, zise el, şi se întoarse către un bărbat voinic şi obosit cu părul sur. Dacă ai nevoie de mine, căpitane Hernandez, mă găseşti la fermă.

— Am înţeles, să trăiţi!

Petersen îşi aprinse ţigara cu un chibrit de menaj frecat pe unghia de la degetul mare. Şeriful Petersen n-avea treabă cu brichetele. Era genul de om-care-şi-răsuceşte-singur-ţigările-şi-le-aprinde-cu-o-singură-mână.

Zise noapte-bună şi ieşi. Împreună cu el plecă un individ cu o mutră impenetrabilă şi cu ochi negri foarte muri: era garda lui personală. Uşa se închise. După plecarea lor, căpitanul Hernandez se duse la birou şi se aşeză în fotoliul enorm al şerifului iar un stenograf care folosea o maşină specială de luat note îşi împinse măsuţa aflată în colţ ca să aibă mai mult loc de scris. Ohls se aşeză la capătul mesei de lucru, cu o înfăţişare amuzată.

— Bine, Marlowe, zise pe un ton vioi Hernandez. Hai să auzim povestea.

— Da' pe mine de ce n-a vrut să mă fotografieze?

— Ai auzit ce-a zis şeriful.

— Da, bine, dar de ce? am scâncit eu.

Ohls a râs:

— Ştii tu prea bine de ce.

— Vreţi să spuneţi pentru că sunt înalt, brunet şi frumos şi s-ar putea să se uite cineva la mine?

— Las-o baltă, zise rece Hernandez. Hai să-ncepem odată declaraţia aia. Ia-o de la începutu' începutului.

Am luat-o chiar aşa cum a zis: de la conversaţia cu Howard Spencer, întâlnirea cu Eileen Wade, apoi ziua când m-a rugat să i-l găsesc pe Roger, cum l-am găsit, cum m-a poftit ea acasă la ei, ce mi-a cerut Wade să fac pentru el şi cum l-am găsit p-ormă zăcând fără cunoştinţă printre tufe, şi toate ălelalte întâmplări. Stenograful a notat totul cu ajutorul maşinuţei lui. Nimeni nu m-a întrerupt. Totul era adevărat. Adevărul şi numai adevărul şi nimic altceva decât adevărul. Dar nu chiar întregul adevăr. Ceea ce am lăsat la o parte era treaba mea.

— Drăguţ, zise la urmă Hernandez. Dar nu complet.

Hernandez ăsta era un tip rece, competent, capabil şi periculos. La urma urmei, trebuia să fie şi un om de genul ăsta într-un birou de şerif.

— În seara în care Wade a descărcat pistolul în dormitorul lui te-ai dus în camera doamnei Wade şi ai rămas o vreme acolo cu uşa închisă. Ce făceai înăuntru?

— M-a poftit în cameră şi m-a întrebat cum se mai simte Roger.

— De ce a fost uşa închisă?

— Wade era pe jumătate adormit şi nu voiam să fac zgomot. De asemenea, valetul se tot învârtea pe acolo trăgând cu urechea. De asemenea, m-a rugat ea să-nchid uşa. În momentul acela nu mi-am dat seama că o să fie o chestie importantă.

— Cât timp ai rămas în cameră?

— Nu ştiu. Vreo trei minute, probabil.

— Părerea mea este că ai stat vreo două ore, zise cu răceală Hernandez. M-am exprimat destul de limpede?

Ochii mei se întoarseră către Ohls. El nu se uita nicăieri. Ca de obicei, mesteca o ţigară neaprinsă.

— Aţi fost greşit informat, domnule căpitan.

— Asta o să vedem noi. După ce-ai părăsit camera doamnei Wade te-ai dus jos în birou şi ţi-ai petrecut noaptea pe o canapea. Poate ar fi fost mai corect să spun restul nopţii.

— Când mi-a telefonat Roger era unsprezece fără zece minute. Când am coborât în birou era trecut de ora două. Dacă doriţi, desigur, puteţi să spuneţi că e vorba de restul nopţii.

— Adu-l aici pe valet, strigă Hernandez.

Ohls ieşi şi se întoarse cu Candy. Îl aşezară pe un scaun. Hernandez îi puse câteva întrebări pentru stabilirea identităţii, şi aşa mai departe. Apoi îi zise:

— E-n regulă Candy – o să-ţi zicem aşa că e mai comod – după ce l-ai ajutat pe Marlowe să-l culce pe Roger Wade în pat, ce s-a mai întâmplat?

Într-o oarecare măsură cam ştiam eu ce-o să urmeze. Candy îşi debită povestea pe un ton calm şi răuvoitor, dar vorbind englezeşte aproape fără accent spaniol. Ai fi zis că e în stare să şi-l schimbe când vrea. Povestea lui suna cam aşa: rămăsese treaz şi se învârtise prin camerele de la parter pentru cazul când ar fi fost din nou nevoie de el şi ar fi vrut cineva să-l cheme. O parte din timp îl petrecuse în bucătărie unde îşi făcuse ceva de mâncare, iar o parte, în living-room. Pe când se afla acolo, şezând pe un scaun aflat lângă uşa de la intrare, o văzuse pe Eileen Wade în picioare în pragul camerei ei dezbrăcându-se. O văzuse îmbrăcându-şi capotul pe pielea goală şi mă văzuse şi pe mine în camera ei, după care închisesem uşa şi rămăsesem acolo vreme îndelungată, vreo două-trei ore, după cât i s-a părut. A urcat scările şi a ascultat. Auzise patul scârţâind. Auzise şoapte. Încerca să arate cât mai evident ce vrea să insinueze. Când a terminat, mi-a aruncat o privire corozivă, şi gura i s-a schimonosit de ură.

— Scoate-l afară, zise Hernandez.

— Numai o clipă, că vreau să-l întreb şi eu câte ceva, sună glasul meu.

— Aici eu pun întrebările, mă repezi Hernandez.

— Domnule căpitan, dumneavoastră nu ştiţi ce să întrebaţi, pentru că n-aţi fost la faţa locului. Tipul minte şi ştie foarte bine că minte, şi o ştiu şi eu.

Hernandez se lăsă pe spate şi apucă unul din tocurile şerifului. Îndoi coada lungă. Era foarte lungă şi foarte ascuţită – făcută din coadă de cal împletită şi încleiată. Când îi dădu drumul, vârful elastic ţâşni înapoi.

— Dă-i drumul, zise el în cele din urmă.

M-am întors către Candy:

— Unde erai când ai văzut-o pe doamna Wade dezbrăcându-se?

— Stăteam pe un scaun lângă uşa din faţă, răspunse el pe un ton morocănos.

— Între uşa de la intrare şi cele două canapele?

— Cum am zis.

— Şi doamna Wade unde era?

— La un pas îndărătul pragului de la uşa camerei ei. Uşa era deschisă.

— Ce lumină ardea în living-room?

— O singură lampă. Aia înaltă la care ei îi zic lampadar.

— Şi în galeria de la etaj?

— Nici o lumină. Lumină în dormitorul ei.

— Ce lumină era în dormitorul ei?

— Nu prea mare. Poate veioza.

— În plafon nici una?

— Nu.

— Şi după ce s-a dezbrăcat – stând în picioare în dreptul uşii, ziceai – şi-a pus un capot. Ce fel de capot?

— Capot albastru. Lung ca un halat. L-a legat cu un cordon colorat.

— Deci, dacă n-ai fi văzut-o dezbrăcându-se, n-ai fi ştiut ce are sub capot?

Dădu din umeri. Părea puţin îngrijorat.

— *Si.* Asta-i exact. Dar am văzut-o când s-a dezbrăcat.

— Eşti un mincinos. Nu există nici un loc în living-room de unde ai fi putut s-o vezi dezbrăcându-se în pragul uşii, şi cu atât mai puţin în camera ei. Pentru asta ar fi trebuit să vină până la marginea galeriei. Şi dacă ar fi venit până acolo, te-ar fi văzut pe tine.

M-a privit sălbatec. M-am întors către Ohls:

— Dumneata ai văzut casa. Domnul căpitan n-a văzut-o – sau poate mă-nşel?

Ohls clătină uşor din cap. Hernandez se încruntă dar nu zise nimic.

— Domnule căpitan Hernandez, vreau să vă spun că în living-room nu există nici un punct din care s-ar fi putut vedea măcar vârful capului doamnei Wade – chiar dacă el ar fi stat în picioare, dar el zice că stătea jos – în cazul în care ea ar fi fost în pragul uşii sau în cameră. Sunt cu zece centimetri mai înalt decât el şi când mă aflam în casă, imediat în spatele uşii de la intrare, nu puteam vedea decât partea superioară a uşii de la camera de sus. Ca el să poată vedea ceea ce zice că a văzut, ar fi trebuit ca ea să fi venit până la balustrada galeriei. Dar de ce-ar fi făcut-o? Şi, mai mult decât atât, de ce s-ar fi dezbrăcat în pragul uşii? Povestea asta nu stă în picioare.

Hernandez nu făcu altceva decât să se uite la mine, după care îşi întoarse privirile către Candy.

— Dar cu elementul timp cum rămâne? mă întrebă el cu glas destul de blând.

— Aici e vorba doar de a-l crede pe el sau pe mine. Eu vorbesc despre lucrurile care pot fi dovedite.

Hernandez i se adresă lui Candy în spaniolă, scuipând cuvintele prea repede ca să le pot înţelege. Candy se uită posomorât la el.

— Scoteţi-l de-aici, zise Hernandez.

Ohls făcu semn către uşă după care o deschise. Candy ieşi. Hernandez scoase o cutie de ţigări, îşi lipi una de buză şi o aprinse cu o brichetă de aur.

Ohls reveni în cameră. Hernandez ne informă calm:

— Adineauri i-am zis că dacă se face o anchetă şi el repetă

povestea asta din boxa martorilor, o să se trezească imediat cu o condamnare de unu până la trei ani pentru sperjur. Asta nu părea să-l fi impresionat cine ştie ce. Este evident ce-l roade pe băiatul ăsta. E tot vechea poveste cu călcâiele aprinse. Dacă ar fi fost pe undeva prin preajma casei şi ar fi avut vreun motiv să bănuim că e vorba de un omor, băiatul ar fi picat mesa; singurul argument în apărarea lui ar fi fost că unul ca el s-ar fi servit de cuţit. Mai devreme am avut impresia că moartea lui Wade l-a întristat destul de rău. Ohls, dumneata vrei să pui ceva întrebări?

Ohls clătină din cap. Hernandez se uită la mine şi zise:

— Treci pe-aici mâine dimineaţă ca să-ţi semnezi depoziţia. Între timp o s-o avem gata dactilografiată. Pe la ora zece o să căpătăm, probabil, şi procesul-verbal de la autopsie – măcar preliminar, în orice caz. Spune, Marlowe, e ceva ce nu-ţi place în tot aranjamentul ăsta?

— Aţi avea ceva împotrivă să formulaţi altfel întrebarea? Aşa cum v-aţi exprimat, ar reieşi că ar putea avea în el şi ceva care să-mi placă?

— E-n regulă, zise el cu un aer obosit. Poţi să pleci. Eu mă duc acasă.

M-am ridicat.

— Bineînţeles că n-am crezut nici o clipă povestea aia pe care mi-a turnat-o Candy. Am folosit-o doar drept tirbuşon. Sper că nimeni n-are sentimente negative din cauza asta.

— Nici un fel de sentimente, domnule căpitan. Absolut nici unul.

S-au uitat în urma mea până când am ieşit şi nu mi-au zis noapte-bună. Am străbătut coridorul lung către poarta dinspre Hill Street, m-am urcat în maşină şi m-am dus acasă. Când i-am zis că n-am nici un fel de sentimente, i-am spus un mare adevăr. Mă simţeam la fel de găunos şi de singur cum este şi vidul dintre stele. Când am ajuns acasă, mi-am făcut un cocteil tare, am rămas în picioare lângă fereastra deschisă din living-room, sorbind din pahar şi ascultând cum creşte traficul pe bulevard şi uitându-mă la strălucirea alburie a oraşului mare şi turbat ; lumina atârna peste umărul dealurilor între care fusese tăiat bulevardul. În depărtare izbucnea şi apoi se stingea plânsetul jalnic al maşinilor poliţiei sau pompierilor, care niciodată nu tac vreme prea îndelungată. Douăzeci şi patru de ore pe zi cineva fuge şi altcineva încearcă să-l prindă. Acolo, în bezna nopţii a o mie de crime, erau oameni care mureau, erau mutilaţi, răniţi de geamuri sparte, turtiţi de volan sau zdrobiţi sub roţile automobilelor sau camioanelor. Erau oameni bătuţi, jefuiţi, strangulaţi sau ucişi, femei violate. Oamenii erau flămânzi, bolnavi, plictisiţi, deznădăjduiţi din pricina singurătăţii sau remuşcărilor sau fricii, furioşi, sălbateci, scuturaţi de friguri ori zguduiţi de suspine. Un oraş care nu era mai rău decât altele, un oraş bogat şi viguros şi orgolios, un oraş pierdut şi bătut şi plin de goliciune.

Toate depind de locul unde te afli şi de palmaresul tău personal. Eu unul n-aveam aşa ceva. Şi nici nu-mi păsa.

Mi-am terminat paharul şi m-am culcat.

CAPITOLUL 39

A ncheta a dat greş. Procurorul s-a năpustit asupra cazului înainte de a avea toate rapoartele medicale necesare, de frică să nu se stingă cumva publicitatea înainte de a putea beneficia el de ea. Dar nu era cazul să-şi facă griji. Moartea unui scriitor – chiar a unuia de senzaţie – nu ţine afişul prea multă vreme şi în vara aceea avea de luptat cu o concurenţă mult prea mare. Un rege a abdicat şi altul a fost asasinat. Într-o singură săptămână au căzut trei avioane de pasageri. Patronul unei mari agenţii telegrafice a fost împuşcat la Chicago în propriul lui automobil. O închisoare a luat foc şi douăzeci şi patru de deţinuţi au pierit în flăcări. Procurorul şef din districtul Los Angeles a avut ghinion. Pierdea diversele mici bucurii ale vieţii.

În momentul în care părăseam boxa martorilor l-am văzut pe Candy. Avea un rânjet strălucitor şi maliţios – habar n-aveam de ce – şi, ca de obicei, era îmbrăcat un pic prea elegant, într-un costum de gabardină maro-cacao, cu o cămaşă albă de nailon şi un papion bleu ca pentru revelion. În boxa martorilor a fost calm şi a făcut o impresie bună. Da, stăpânul se îmbăta de multe ori şi destul de rău în ultima vreme. Da, mă ajutase să-l culc în pat în seara în care se descărcase pistolul în dormitorul lui. Da, stăpânul ceruse whisky înainte ca el, Candy, să fi plecat de-acasă în acea ultimă zi, dar el refuzase să i-l dea. Nu, nu ştia despre activitatea literară a domnului Wade, dar ştia că stăpânul e de multă vreme descurajat. Arunca tot ce scria în coşul de hârtii şi p-ormă iar scotea hârtiile afară. Nu, nu-l auzise niciodată pe domnul Wade certându-se cu cineva. Şi aşa mai departe. Şeful procuraturii îl tot trăgea de limbă, dar nu scotea decât lucruri foarte palide. Cineva îl instruise, probabil, foarte bine pe Candy.

Eileen Wade era îmbrăcată în negru şi alb. Era palidă şi vorbea cu un glas scăzut şi limpede pe care nici măcar instalaţia de amplificare nu putea să-l altereze. Şeful procuraturii o trata cu două perechi de mănuşi de catifea. Îi vorbea cu aerul că abia-abia izbuteşte să-şi stăpânească suspinele care altfel i-ar fi înăbuşit glasul. Când Eileen părăsi boxa martorilor, el se ridică şi se înclină iar ea îi acordă în treacăt un uşor zâmbet care aproape că-l făcuse să se înece cu propria lui salivă.

Eileen era cât pe-aci să iasă din sală fără să-mi arunce măcar o privire, dar apoi, în ultima clipă, întoarse capul cam de vreo patru-cinci centimetri, şi-l înclină foarte uşurel, de parcă aş fi fost o

persoană pe care cu siguranţă că a întâlnit-o cândva, cu ani în urmă, dar pe care nu izbutea s-o plaseze exact în contextul amintirilor.

Afară, pe scări, după ce totul s-a terminat, am dat peste Ohls. Privea circulaţia maşinilor, sau cel puţin se prefăcea că o face.

— Drăguţă treabă, zise el fără să se întoarcă spre mine. Felicitări.

— Dumneata ai fost grozav în chestia cu Candy.

— Nu eu, băieţică. Procurorul şef a stabilit că chestiile astea decoltate n-au importanţă.

— Dar despre ce fel de lucruri decoltate era vorba?

Abia atunci se uită la mine:

— Ha-ha-ha! Şi să ştii că nu la tine mă refer. Apoi căpătă o expresie mult mai detaşată. De ani de zile tot studiez lucrurile astea. Ajungi până la urmă să te şi istoveşti. Asta de acum vine dintr-un transport special. Sticle din recolta veche. Păstrat numai pentru intimi. La revedere, guguştiucule. Să-mi dai telefon când începi să porţi cămăşi de douăzeci de dolari bucata. Atunci am să vin la tine să-ţi ţin haina.

Oamenii se învârteau urcând sau coborând scările. Noi stăteam acolo în mijlocul vârtejului. Ohls scoase din buzunar o ţigară, se uită la ea, o aruncă şi o sfărâmă cu călcâiul până nu rămase nimic din ea.

— Mare risipă.

— E doar o ţigară, Marlowe. Nu e o viaţă de om. După o vreme, poate că o iei de nevastă pe fată, ă?

— Lasă-te de bancuri.

Râse acru:

— Am vorbit cu cine trebuia dar am spus ce nu trebuia, zise el pe un ton acidulat. Ai ceva obiecţii?

— N-am nici un fel de obiecţii, domnule locotenent, i-am zis eu coborând scările.

A mai mormăit ceva în urma mea, dar nu m-am întors să-l ascult.

Am traversat şi am intrat într-o rotiserie de pe bulevardul Flower. În dispoziţia în care mă aflam era locul cel mai potrivit. Deasupra intrării era un aviz nepoliticos: „Local rezervat bărbaţilor. Intrarea câinilor şi femeilor interzisă”. Şi serviciul era la fel de rafinat. Chelnerul care-ţi trântea mâncarea în faţă trebuia de mult să se bărbierească. Şi-a reţinut bacşişul fără să-l invit eu s-o facă. Mâncarea era simplă dar foarte bună şi aveau acolo o bere neagră suedeză aproape la fel de tare ca vermutul Martini.

Când m-am întors la birou, tocmai suna telefonul.

Era vocea lui Ohls:

— Trec pe la tine. Am ceva să-ţi spun.

Probabil că era pe undeva pe lângă sediul poliţiei din Hollywood, dacă nu chiar acolo, pentru că a ajuns la mine în mai puţin de douăzeci de minute. Se instală pe scaunul clienţilor, încrucişă

picioarele şi mormăi:

— Am încălcat regulamentul. Îmi cer scuze. Te rog să uiţi ce ţi-am zis.

— De ce să uit? Hai să deschidem rana.

— Îmi convine de minune. Dar aşa, mai pe blat, cumva. Pentru unii, eşti un tip dubios. Eu unul nu-mi aduc aminte să fi auzit c-ai făcut vreo porcărie mortală.

— Ce-a fost cu bancul ăla despre cămăşile de douăzeci de dolari?

— A, dă-l naibii, eram doar furios, răspunse Ohls. Mă gândeam la bătrânul Potter. Cum că a pus o secretară să-i spună unui avocat să-i spună procurorului şef Springer să-i spună căpitanului Hernandez că eşti prieten personal cu el.

— Nu era să-şi dea el atâta osteneală.

— L-ai cunoscut. Ţi-a acordat oarecare timp.

— L-am cunoscut, punct. Nu l-am prea agreat, dar poate că era doar pizma la mijloc. M-a chemat ca să-mi dea nişte sfaturi. E mare şi dur şi mai ştiu eu ce. N-am impresia că face lucruri dubioase.

— Nu există lucruri curate din care să scoţi o sută de milioane de dolari, zise Ohls. Poate că tipul din vârful piramidei socoate că are mâinile curate, dar undeva pe filieră se mai întâmplă ca nişte indivizi să fie puşi la zid, ca nişte mici magazine sau întreprinderi să se trezească că le fuge pământul de sub picioare şi că trebuie să tragă oblonul în schimbul unei sume de câţiva cenţi, nişte oameni de treabă îşi pierd slujbele, se fac speculaţii de bursă, agenţii fiind cumpăraţi pe o uncie de aur vechi, iar ăia care au capitaluri băgate în bancă cu dobândă de cinci la sută şi marile firme avocăţeşti capătă onorarii de o sută de mii de dolari pentru a încălca vreo lege de care aveau nevoie oamenii de rând dar nu şi bogătaşii, fiindcă oarecum le mai reteza din profituri. Banii înseamnă putere şi puterea dacă e mare nu mai e folosită cinstit: ăsta e sistemul, ce vrei. Se prea poate să fie el cel mai bun pe care-l putem aranja, dar încă nu se apropie de idealurile mele.

— Vorbeşti ca un răzvrătit, i-am zis eu, doar aşa, ca să-l aţâţ.

— N-aş şti să-ţi spun, răspunse el cu dispreţ. Încă n-am fost pus sub anchetă. Ţi-a plăcut verdictul de sinucidere, nu?

— Păi la ce altceva ne puteam aştepta?

— Bănuiesc că la nimic. Îşi aşează mâinile voinice şi butucănoase pe birou şi inspectă pistruii mari şi aluniţele de pe dosul lor. Am început să-mbătrânesc. Cheratoză cică-i zice la chestia asta. Petele astea nu-ţi apar decât după ce treci de cincizeci de ani. Sunt un poliţist bătrân şi hârşit şi asta înseamnă cu siguranţă un bandit bătrân. Nu prea îmi plac mie vreo câteva chiţibuşuri în legătură cu moartea asta a lui Wade.

— Ca de pildă?

M-am lăsat pe spate şi m-am uitat la ridurile pe care le avea în

jurul ochilor.

— Cu timpul ajungi să poţi să miroşi când aranjamentul nu stă în picioare, sau când e ceva putred la mijloc, chiar dacă ştii bine că nu poţi să faci absolut nimic. Atunci stai pur şi simplu pe scaun şi vorbeşti, cum fac eu acum. Nu-mi place mie chestia că n-a lăsat şi el un bilet acolo, ceva.

— Era beat. Probabil că a fost doar un impuls brusc şi dement.

Ohls îşi ridică ochii spălăciţi şi-şi luă mâinile de pe masă:

— I-am umblat prin sertarele de la masa de lucru. Îşi scria singur scrisori. Scria, scria şi iar scria. Beat sau treaz, el tot bocănea la maşină. Unele sunt nişte aiureli. Altele sunt cumva mai nostime, iar cele mai multe sunt de-a dreptul triste. Pe tipul ăsta îl rodea ceva. Scria despre asta peste tot dar nu izbutea să pună degetul pe rană. Dacă tipul ăsta se sinucidea de bunăvoie lăsa el o scrisoare de cel puţin două pagini.

— Era beat, am repetat eu.

— La el nu conta, mi-a zis obosit. Al doilea lucru care nu-mi prea place este că a făcut trebuşoara tocmai în camera aceea şi p-ormă a lăsat-o pe nevastă-sa să-l găsească acolo. Mă rog, era beat. Tot nu-mi place. Altă chestie care nu-mi place e că a apăsat pe trăgaci exact atunci când zgomotul bărcii ăleia cu motor putea să acopere împuşcătura. Ce importanţă ar fi putut să aibă asta pentru el? Încă o coincidenţă, ă? Şi încă o coincidenţă în plus, că nevastă-sa şi-a uitat cheile tocmai când personalul de serviciu avea zi liberă şi a trebuit să sune la sonerie ca să intre în casă.

— Ar fi putut să înconjoare casa şi să intre prin spate.

— Da, ştiu. Eu vorbesc însă despre o situaţie. Nu putea să-i deschidă nimeni uşa decât tu, şi ea a zis, când a depus mărturie, că habar n-avea că eşti acolo. Wade n-ar fi auzit soneria chiar dacă ar fi fost în viaţă, pentru că lucra în birou. Uşa de la biroul lui este capitonată. Servitorii erau plecaţi. Asta se întâmpla joi. Şi ea uitase. După cum îşi uitase şi cheile.

— Bernie dragă, şi tu uiţi ceva: maşina mea era pe alee. Aşa că ea a ştiut că eu sunt acolo – sau, mă rog, că e cineva acolo – încă dinainte de a suna la sonerie.

Rânji:

— Şi chiar crezi că am uitat chestia asta? Serios? Ei bine, să-ţi prezint eu tabloul. Se cheamă că tu erai jos la lac, barca cu motor făcea gălăgia aia infernală – întâmplător era vorba de doi tipi de la lacul Arrowhead veniţi în vizită p-aici, că-şi ţineau barca pe o remorcă – Wade dormea în biroul lui, sau, în orice caz, era turtit de băutură, cineva scosese deja pistolul din biroul lui şi ea ştia că tu l-ai pus acolo fiindcă aşa îi spuseseşi data ailaltă. Acum să presupunem că ea nu şi-ar fi uitat cheile, că a intrat în casă, s-a uitat pe fereastră, te-a văzut la

lac, a băgat capul în birou, a dat cu ochii de Wade şi a văzut că doarme, a ştiut unde e pistolul, l-a luat, a aşteptat momentul potrivit, a tras, a aruncat pistolul acolo unde l-aţi găsit, a ieşit iar din casă, a aşteptat niţeluş să se îndepărteze barca şi apoi a apăsat pe buton şi a aşteptat să vii tu să-i deschizi uşa. Ai vreo obiecţie?

— Şi mobilul?

— Da, zise el pe un ton acru. Asta e chestia care mă dă peste cap. Dacă voia să-l bage în pământ pe tip, treaba era uşoară. Putea divorţa oricând – beţiv notoriu, mărturii în privinţa violenţei cu care o tratase. Pensie alimentară clasa-ntâi, o bucăţică bună de proprietate pusă pe numele ei. Nici un fel de mobil. Şi, în orice caz, cronometrarea poveştii a fost cam prea strânsă. Cinci minute mai devreme n-ar mai fi putut s-o facă, decât cu ştirea ta.

Am dat să zic ceva, dar el m-a oprit cu un gest:

— Ia-o încetişor. Nu acuz pe nimeni, fac doar nişte speculaţii. Cinci minute mai târziu, şi răspunsul ar fi fost acelaşi. Deci, a avut la dispoziţie doar zece minute ca să rezolve treaba.

— Zece minute, i-am zis eu ţâfnos, care în nici un caz n-ar fi putut fi prevăzute şi cu atât mai puţin planificate.

Se lăsă pe speteaza scaunului şi oftă:

— Ştiu. Pentru toate ai câte un răspuns. Şi eu am un răspuns pentru toate. Şi totuşi nu-mi place. Dar, la urma urmei, ce naiba căutai tu printre tipii ăştia? Individul îţi scrie un cec pentru un miar şi p-ormă îl rupe. Cică s-a înfuriat pe tine, zici tu. Nu-l voiai, în nici un caz, zici că oricum nu l-ai fi primit. Se poate. Ăla credea că te culci cu nevastă-sa?

— Lasă-te de bancuri, Bernie.

— Nu te-am întrebat dacă chiar te-ai culcat. Te-am întrebat numai dacă el credea chestia asta.

— Acelaşi răspuns.

— Bine, să încercăm altceva. Ce-avea mexicanul cu el?

— Habar n-am.

— Mexicanul are prea mulţi bani. Peste o mie cinci sute de dolari în bancă, tot felul de haine şi un Chevrolet nou-nouţ.

— O fi vânzând droguri.

Ohls făcu un efort ca să se ridice de pe scaun şi privindu-mă de sus se încruntă rău la mine:

— Marlowe, tu eşti un băiat al dracului de norocos. De două ori ai scăpat din nişte primejdii zdrobitoare. S-ar putea să aluneci pe-o pantă urâtă – să ai prea multă încredere în norocul tău. Le-ai dat mai mult decât o mână de ajutor tipilor ăstora, şi n-ai scos nici zece cenţi din afacerea asta. I-ai dat mai mult decât o mână de ajutor şi unui individ numit Lennox, după câte am auzit. Şi nici din treaba aia n-ai scos un sfanţ. Zi-mi şi mie, băiete, din ce naiba trăieşti? Ai aşa mulţi bani puşi

la ciorap că nu mai ai nevoie să munceşti?

M-am ridicat, am înconjurat masa şi i-am vorbit privindu-l drept în ochi:

— Sunt un romantic, Bernie. Aud glasuri strigând în noapte şi mă duc să văd ce se întâmplă. În felul ăsta nu scoţi gologani. Dacă ai ceva minte în cap, închizi dracului ferestrele şi dai televizorul mai tare. Sau apeşi acceleraţia până-n fund şi te tot duci. Te ţii deoparte de necazurile altora. Nu te poţi alege cu altceva decât cu pete. Ultima dată când l-am văzut pe Terry Lennox am băut împreună o ceaşcă de cafea pe care i-am făcut-o chiar eu la mine acasă şi am fumat împreună o ţigară. Drept care, când am auzit că a murit m-am dus la bucătărie şi am făcut cafea şi am umplut o ceaşcă pentru el şi am aprins o ţigară pentru el şi când s-a răcit cafeaua şi ţigara s-a stins singură, i-am zis noapte-bună. În felul ăsta nu poţi să scoţi gologani. *Tu* n-ai face-o. De-aia eşti tu un poliţist bun iar eu detectiv particular. Eileen Wade se îngrijorează din pricina soţului, aşa că eu umblu de colo-colo şi-l găsesc şi i-l aduc acasă. Altă dată are el necazuri şi-mi dă telefon şi eu mă duc şi-l car în spinare de pe iarba unde căzuse şi-l urc în pat şi iar nu scot un gologan. Profit, nici măcar unu la sută. Nimic-nimic – afară doar de faptul că din când în când mai îmi mută cineva fălcile sau mă mai bagă la zdup sau mă mai ameninţă vreun bişniţar plin de bani ca Mendy Menendez. Dar eu nu scot un ban – nici zece cenţi. Am în seif o hârtie de cinci mii de dolari, dar n-am să cheltuiesc niciodată nici măcar cinci cenţi din ea. Pentru că am primit-o într-un fel oarecum ciudat. La început, m-am jucat niţeluş cu ea, şi încă şi acum o mai scot uneori de-acolo, aşa, din an în paşte, şi mă mai uit la ea. Dar asta-i tot – nici un ban de cheltuială.

— Trebuie să fie falsă, zise Ohls pe un ton sec – numai că nu falsifică ăia bancnote atât de mari. Aşa că unde vrei să ajungi cu toată trăncăneala asta?

— Nicăieri. Doar ţi-am zis că sunt un romantic.

— Te-am auzit. Şi că nu-ţi iese nici un ban. Am auzit şi asta.

— Dar întotdeauna îi pot spune unui poliţist să se ducă să se plimbe. Du-te de te plimbă, Bernie.

— Nu mi-ai zice tu să mă duc să mă plimb, băieţică, dacă te-aş băga în cămăruţa dosnică şi ţi-aş băga lampa în ochi.

— Poate o să vedem noi într-o bună zi cum stau lucrurile şi în privinţa asta.

Se duse până la uşă şi o deschise:

— Ştii ceva, puştiule? Te crezi al naibii de isteţ, dar de fapt eşti un fraier. Eşti doar o umbră pe perete. Am douăzeci de ani în slujba poliţiei, şi nici un punct negativ. Ştiu eu bine când sunt tras pe sfoară, după cum ştiu şi când un tip îmi ascunde ceva. Ăia de fac pe deştepţii nu păcălesc pe nimeni, decât tot pe ei. Ascultă-mă pe mine, tăticu', că

ştiu eu ce zic.

Îşi scoase capul din uşă şi o lăsă să se închidă. Călcâiele lui răsunară tare pe coridor. Încă-i mai auzeam paşii când începu să sune telefonul. Glasul era limpede, profesionist:

— Domnul Philip Marlowe e căutat la telefon de New York.

— Eu sunt Philip Marlowe.

— Mulţumesc. O clipă, vă rog, domnule Marlowe. Aveţi legătura.

A doua voce mi-era cunoscută:

— Domnule Marlowe, Howard Spencer la telefon. Au ajuns şi la noi veştile cu Roger Wade. A fost o lovitură destul de dureroasă. Nu avem deocamdată toate amănuntele, dar s-ar părea că e amestecat şi numele dumneavoastră.

— Eram acolo când s-a întâmplat. S-a îmbătat şi pur şi simplu s-a împuşcat. Doamna Wade s-a întors acasă ceva mai târziu. Personalul de serviciu lipsea – joia are zi liberă.

— Eraţi singur cu el?

— Nu eram la el în cameră. Eram în spatele casei, învârtindu-mă p-acolo şi aşteptând să se întoarcă nevastă-sa.

— Înţeleg. Ei, presupun că o să se facă o anchetă publică.

— S-a şi încheiat, domnule Spencer. Sinucidere. Şi remarcabil de puţină publicitate.

— Serios? Asta-i foarte ciudat. Nu părea chiar dezamăgit – mai degrabă nedumerit şi surprins. Era un om atât de cunoscut. Eu unul aş fi crezut că... Mă rog, n-are importanţă ce-aş fi crezut eu. Bănuiesc că n-ar fi rău să mă urc în avion şi să vin până acolo, dar până la sfârşitul săptămânii viitoare n-am timp. Am să-i telegrafiez doamnei Wade. Cine ştie dacă nu pot face ceva pentru ea – precum şi în privinţa cărţii. Vreau să zic că s-ar putea să fie aproape completă şi-atunci am putea pune pe cineva s-o termine. Înţeleg că până la urmă aţi primit, totuşi, slujba.

— Nu. Cu toate că m-a rugat chiar el. I-am spus din capul locului că nu-l pot opri de la băutură.

— După cât se pare, nici n-aţi încercat.

— Uitaţi ce e, domnule Spencer. Dumneavoastră nu ştiţi nimic despre toată situaţia. De ce n-aveţi puţină răbdare să aflaţi câte ceva, înainte de a vă pripi să trageţi concluzii? Nu că nu mi-aş face şi eu oarecari reproşuri. Bănuiesc că ăsta e un lucru inevitabil când se întâmplă o poveste de genul ăsta, şi eşti la faţa locului.

— Bineînţeles. Îmi cer scuze pentru observaţia aceea. Era cu totul nejustificată. Credeţi că Eileen Wade ar putea fi acasă – sau n-aveţi de unde să ştiţi?

— N-am de unde să ştiu, domnule Spencer. Dar de ce nu-i daţi telefon pur şi simplu?

— Nu prea cred să aibă chef deocamdată să vorbească cu cineva,

zise el încet.

— De ce nu? Cu procurorul şef a vorbit fără să clipească din ochi.

Îşi drese glasul:

— Nu prea păreţi să fiţi plin de compătimire.

— Ascultă, Spencer. Roger Wade a murit. Era un mare ticălos dar poate că un pic de geniu tot avea. Chestia asta pe mine mă depăşeşte. Era un beţiv egoist şi se ura de moarte. Mi-a pricinuit o bătaie de cap imensă şi în cele din urmă şi o imensă supărare. Ce naiba, am vreun motiv să mă arăt compătimitor?

— Mă refeream la doamna Wade.

— Şi eu la fel.

— Am să vă telefonez când ajung acolo, îmi zise el brusc. La revedere.

A închis. Am închis şi eu. Vreo două minute m-am uitat la telefon fără să mă clintesc. Apoi am scos cartea de telefon, am pus-o pe birou şi-am căutat un număr.

CAPITOLUL 40

Am telefonat la biroul lui Sewell Endicott. Cineva mi-a zis că e la tribunal şi că nu poate fi găsit decât după-amiaza târziu. Doream să-mi las numele? Nu, nu doream.

Am format numărul localului ţinut de Mendy Menendez pe Coastă. Anul ăsta îi zicea *El Tapado* – şi nu era deloc un nume rău. În spaniola americană înseamnă, printre alte lucruri, comoară îngropată. În trecut mai avusese şi alte nume – chiar destul de multe. Într-un an a avut drept firmă doar un număr mare de neon pe un perete alb, înalt, ce dădea înspre Coastă, cu spatele spre coline şi spre o alee pentru automobile care făcea un ocol în partea invizibilă din stradă. Foarte izolat, foarte retras. Nimeni nu ştia mare lucru despre acest local, în afară de poliţia de moravuri, de gangsteri şi de oamenii cărora le dădea mâna să plătească treizeci de dolari pentru o masă bună şi orice sumă mergând până la cincizeci de miare în sala mare şi silenţioasă de la etaj.

Am dat peste o femeie care nu ştia nici cum o cheamă. Apoi a venit la telefon un şef cu accent de mexican.

— Doriţi să vorbiţi cu domnul Menendez? Dar cine-i la telefon?'

— Fără nume, *amigo.* Treabă particulară.

— *Un momento, por favor.*

A urmat o aşteptare destul de îndelungată. De data asta a venit la telefon un dur. Vorbea de parcă ar fi strecurat vorbele prin deschizătura subţire a unui car blindat. Poate că de fapt era doar deschizătura din mutra lui.

— Zi care-i treaba. Cine-l caută?

— Mă numesc Marlowe.

— Cine-i Marlowe?

— Dar acolo cine-i, Chick Agostino?

— Nu e Chick. Haide, croncăneşte parola.

— Du-te şi fierbe-ţi nasul.

Urmă un chicot:

— Rămâi pe sârmă.

În cele din urmă, o altă voce zise:

— Bună, mărunţel. Cât e ceasul la tine?

— Eşti singur?

— Poţi să vorbeşti, pişpirel. Tocmai am avut vizionare la nişte numere din spectacolul de seară.

— Păi un număr de senzaţie ar fi dacă ţi-ai tăia beregata.

— Şi dacă strigă lumea bis?

Am râs. A râs şi el:

— Nu ţi-ai mai băgat nasul pe nicăieri? m-a întrebat el.

— Păi ce, n-ai auzit? M-am împrietenit la toartă cu alt tip care şi-a zburat creierii. De-acum înainte o să-mi zică lumea „băiatul cu sărutul morţii".

— Şi ţi se pare că e chiar aşa de nostim?

— Nu, nu-i deloc nostim. Şi p-ormă, acu' vreo două zile am fost la un five-o'clock la Harlan Potter.

— Drăguţă treabă. Eu unul nu prea beau ceai.

— A zis şi despre tine să te porţi delicat cu mine.

— Nu l-am întâlnit niciodată pe gagiu şi nici nu-mi dă prin cap să fac două cioace cu el.

— Are umbră lungă de tot. Ştii, Mendy, nu te-am deranjat decât fiindcă vreau nişte mici informaţii. Ca de pildă, despre Paul Marston.

— N-am auzit niciodată de el.

— Ai zis-o prea repede. Paul Marston e numele pe care l-a folosit Terry Lennox cândva la New York, înainte de a veni aici în apus.

— Şi?

— I-au verificat amprentele în dosarele F.B.I.-ului. Nici o urmă. Înseamnă că n-a fost niciodată în armată.

— Şi?

— Păi trebuie neapărat să-ţi fac eu schema? Ori povestea aia a ta cu adăpostul de pe front era o cacialma, ori s-a întâmplat în altă parte.

— Eu nu ţi-am zis unde s-a întâmplat, pişpirică. Primeşte şi tu un sfat şi uită toată treaba. Acum, că eşti un om informat, mai bine fă ce ţi s-a zis.

— Fireşte, dacă fac ceva ce nu-ţi place ţie mă trezesc deodată cu grădiniţa pe burtă. Nu încerca să mă sperii, Mendy. Am avut eu de luptat şi cu ăia de profesie. Ai fost vreodată în Anglia?

— Fii băiat deştept, bă, tipule. În oraşul ăsta, unui amic i se pot întâmpla multe minuni. I se întâmplă nişte treburi până şi unui voinic cum ar fi Willie Magoon „Muntele". Ia aruncă tu un ochi la ziarul de seară.

— Mi-l cumpăr dacă zici tu. Poate c-au publicat şi poza mea. Şi ce-i cu Magoon?

— Păi cum ţi-am zis – se întâmplă unele treburi. Eu n-am de unde să ştiu decât ce scrie acolo. Zice că Magoon a vrut să-i trimită pe lumea ailaltă pe patru băieţi dintr-un automobil cu număr de Nevada. Era parcat drept în faţa casei lui. Număr de Nevada, cu cifre mari din care nici nu sunt p-acolo. Tre' să fi fost un fel de nasoleală. Numai că Magoon n-are timp să râdă fiin'că i-au băgat amândouă mâinile în ghips şi o sârmă prin falcă în vreo trei locuri, şi piciorul i l-au atârnat

de sus, cu o greutate serioasă în partea ailaltă a scripetelui. Magoon nu mai e aşa voinic cum a fost. Ţi se poate întâmplă şi ţie.

— Da' ce, te-a necăjit? L-am văzut eu odată că l-a înşfăcat de guler pe băiatul ăla, Chick, l-a smuls de pe peretele localului Victor şi a dat cu el de-a azvârlita. Să dau un telefon unui prieten de la biroul şerifului şi să-i şoptesc ceva?

— Grăbeşte-te s-o faci, pişpirică, zise el vorbind rar. Grăbeşte-te cât mai ai timp.

— Şi, aşa în treacăt, am să scap o vorbă că atunci când am văzut eu chestia asta, tocmai terminasem de băut un păhărel cu fata lui Harlan Potter. S-ar putea pune cap la cap mărturiile, ce părere ai? Sau te gândeşti s-o faci şi pe ea tocăniţă?

— Fii atent, bă, pişpirică, la ce-ţi spun...

— Ia zi, Mendy, băiatule, ai fost vreodată în Anglia? Tu cu Randy Starr şi cu Paul Marston sau Terry Lennox sau cum l-o mai fi chemat? Poate în armata britanică, ă? Aţi făcut ceva afaceri în cartierul deochiat şi v-a luat la ochi poliţia şi v-aţi gândit că armata ar putea fi un loc niţeluş mai ferit?

— Rămâi pe sârmă.

Am rămas la telefon. Nu s-a întâmplat nimic decât că am aşteptat până mi-a înţepenit braţul. A trebuit să mut receptorul în mâna ailaltă. Într-un târziu, s-a întors.

— Ia ciuleşte niţel urechile, Marlowe. Dacă mai râcâi treburile alea cu cazul Lennox, îţi faci singur de petrecanie. Terry mi-a fost prieten şi am şi eu câte ceva prin inimă. Şi tu la fel. Aşa că d-aia fac ce-mi ceri, da', uite până unde: A fost un detaşament de comando. Era britanic. S-a întâmplat în Norvegia, în una din insulele alea de lângă coastă. Au ăia un milion de bucăţele. În noiembrie 1942. Acum, vrei să stai liniştit şi să-ţi mai odihneşti niţel creieraşul care pare niţel cam obosit?

— Mulţumesc frumos, Mendy. Să ştii că aşa am să fac. Taina ta rămâne îngropată la mine. N-o spun la nimeni decât la nişte cunoştinţe.

— Cumpără-ţi un ziar, mărunţelule. Citeşte şi bagă la cutiuţă. Willie Magoon „Muntele". Făcut ciulama chiar în faţa casei lui. Phii, ce ochi trebuie să fi căscat când s-a trezit după eter!

A închis telefonul. Am coborât şi mi-am cumpărat un ziar şi era chiar aşa cum îmi spusese Menendez. Publicau şi o fotografie a lui Willie Magoon „Muntele" în patul lui de la spital. I se mai vedea jumătate din faţă şi un ochi. Restul, numai bandaje. Grav rănit, dar nu pe moarte. Băieţii avuseseră mare grijă de chestia asta. Ţineau morţiş să trăiască. La urma urmei, era totuşi curcan. În oraşul nostru, gangsterii nu ucid curcani. Lasă chestia asta pe seama delincvenţilor minori. Şi un poliţai în viaţă, care a fost trecut prin maşina de tocat

carne, reprezintă o reclamă mult mai bună. În cele din urmă se face bine şi revine la slujbă. Dar de atunci încolo îi lipseşte ceva – acei ultimi centimetri de oţel care reprezintă diferenţa esenţială. E o grăitoare lecţie ambulantă pentru toată lumea, din care poţi să înveţi că e o greşeală să-i strângi prea tare cu uşa pe bişniţari şi tipii cu tripouri – mai ales dacă faci parte din brigada de moravuri şi dacă mănânci numai pe la localuri de categoria zero şi ai Cadillac la scară.

Am stat acolo şi am meditat o vreme la toată povestea şi pe urmă am făcut numărul Instituţiei Carne şi l-am cerut pe George Peters. Era plecat. Mi-am lăsat numele şi-am spus că e urgent. Era aşteptat să se întoarcă pe la cinci şi jumătate.

M-am dus la biblioteca publică din cartierul Hollywood şi am pus nişte întrebări la serviciul de informaţii, dar n-am putut găsi ce voiam. Aşa că a trebuit să mă-ntorc, să-mi iau maşina şi să mă duc până în centru, la biblioteca principală. Acolo am găsit ce căutam într-o cărticică publicată în Anglia, cu coperţile legate în pânză roşie. Am copiat din ea ce voiam şi m-am întors acasă. Am sunat la Instituţia Carne. Peters era încă plecat, aşa că am rugat-o pe telefonistă să-l anunţe să mă cheme acasă.

Am aşezat şahul pe măsuţa de cafea şi am reprodus o problemă numită „Sfinxul”. E tipărită pe ultimele pagini ale unei cărţi de Blackburn, vrăjitorul englez al şahului, probabil cel mai dinamic şahist ce a trăit vreodată, deşi n-ar fi făcut mare scofală în genul de şah influenţat de războiul rece care se joacă în zilele noastre. „Sfinxul” este o problemă cu mat în unsprezece mutări şi-şi justifică pe deplin numele. Problemele de şah se întind rareori pe mai mult de patru sau cinci mutări. Dincolo de această cifră, dificultatea rezolvării lor creşte în proporţie aproape geometrică. O problemă cu unsprezece mutări este o tortură dintre cele mai rafinate.

Din an în paşte mi se întâmplă să fiu într-o dispoziţie atât de perfidă încât să aşez iar piesele pentru ea şi să caut o cale nouă de a o rezolva. E un mod nou, plăcut şi liniştit de a te scoate singur din minţi. Nu ajungi chiar să urli, dar nici prea departe nu eşti.

George Peters m-a sunat la patru şi jumătate. Am făcut schimb de tachinării şi condoleanţe.

— După cât văd, iar te-ai băgat într-un bucluc serios, îmi zise el vesel. De ce nu-ţi încerci mâna la o treabă mai liniştită, cum ar fi îmbălsămarea.

— Durează prea mult până înveţi meseria. Ascultă, aş vrea să devin clientul agenţiei voastre, dacă nu costă prea mult.

— Depinde ce serviciu ne ceri, băiete. Şi oricum, o sa trebuiască să vorbeşti cu Carne.

— Nu.

— Bine, atunci vorbeşte cu mine.

— Londra e plină de tipi ca mine, dar din păcate nu cunosc pe nici unul. Acolo li se zice agenţi de investigaţie secretă. Organizaţia asta a voastră trebuie să aibă ceva legături. Dacă aş lua un nume la întâmplare, probabil că aş da de dracu. Am nevoie de nişte informaţii care ar fi relativ uşor de căpătat, şi am nevoie repede. Trebuie neapărat să le capăt înainte de sfârşitul săptămânii viitoare.

— Dă-i înainte.

— Vreau să aflu câte ceva despre ce a făcut în război Terry Lennox sau Paul Marston, indiferent de care nume s-a folosit. A fost într-un detaşament de comando. A fost rănit şi luat prizonier în noiembrie 1942, într-o incursiune asupra unei insule din Norvegia. Vreau să ştiu din ce unitate a fost detaşat şi ce i s-a întâmplat. Nu se poate ca la Ministerul de război să nu aibă toate chestiile astea. Nu e vorba nici de informaţii secrete, sau cel puţin nu mi se pare mie. Să zicem, de pildă, că la mijloc ar fi o chestie cu o moştenire.

— Pentru asta n-ai nevoie de noi. Poţi să afli ce te interesează şi direct, scrie-le.

— Lasă prostiile, George. Aş obţine răspunsul peste trei luni. Şi eu am nevoie de el în cinci zile.

— Aici cam ai dreptate, băiete. Altceva mai e?

— Mai e o mică chestie. Acolo, ăia îşi ţin toate arhivele importante într-un local numit Casa Somerset. Vreau să ştiu dacă figurează în vreun act sau hârtie – în legătură cu vreo naştere, căsătorie, naturalizare, orice.

— De ce?

— Cum adică de ce? Dar cine achită nota de plată?

— Şi dacă cumva nu iese nimic din numele alea?

— Atunci m-am înfundat. Dacă iese ceva, vreau copii legalizate de pe toate hârtiile în care apare numele omului nostru. De câţi bani mă storci?

— O să trebuiască să-l întreb pe Carne. S-ar putea să mă refuze. Nouă nu ne trebuie genul de publicitate care poate ieşi din asemenea chestii. Dacă-mi dă voie să conduc eu operaţiunea şi dacă eşti de acord să nu deconspiri legătura pe care o avem, acolo în Anglia, aş zice că ar fi o treabă cam de trei sute de bucăţi. Tipii ăia de acolo nu prea măsoară lucrurile în dolari. S-ar putea să ne ceară doar zece lire – adică mai puţin de treizeci de dolari. Şi, în plus, toate cheltuielile suplimentare pe care le vor face. Să zicem, cincizeci de dolari cu totul, iar Carne nu deschide nici o cercetare pe mai puţin de două sute cincizeci.

— Bine, dar nu pot beneficia de tariful colegial?

— Ha-ha-ha! El unul n-a auzit de chestii dintr-astea.

— Bine. George, dă-mi telefon. Vrei să mănânci ceva astă-seară?

— La Romanoff?

— E-n regulă, am mârâit eu, dacă îmi rezervă o masă, ceea ce mă îndoiesc.

— Putem să luăm masa lui Carne. Întâmplător, am aflat că cinează în cadru intim. Altfel e un obişnuit al casei la Romanoff. Asta îl situează printre tipii cei mai înstăriţi din branşă. Carne e un om destul de influent în oraşul ăsta.

— Da, sigur. Ştiu eu pe cineva – şi-l cunosc personal – care l-ar putea strivi pe Carne cu unghia de la degetul cel mic.

— Bună treabă, băiete. Ştiam eu din totdeauna că până la urmă o să te baţi pe burtă cu ăi mari. Ne vedem pe la şapte la bar la Romanoff. Spune-i şmecherului şef că-l aştepţi pe colonelul Carne. O să-ţi facă loc liber de jur împrejur ca să nu te lovească cu cotul nişte scursori ale societăţii, cum ar fi scenariştii de filme sau actorii de la televiziune.

— Ne vedem la şapte, i-am răspuns.

Am închis telefonul şi m-am întors la masa de şah. Dar „Sfinxul” nu părea să mă mai intereseze. La scurt timp, Peters mi-a telefonat din nou şi mi-a zis că e de acord şi Carne, cu condiţia ca niciodată să nu se pomenească numele agenţiei lor în legătură cu problemele mele. Zicea că o să trimită imediat o telegramă la Londra.

CAPITOLUL 41

Howard Spencer mi-a telefonat vinerea următoare, dimineaţa. Era la hotelul Ritz Beverly şi mi-a propus să trec pe acolo să bem un păhărel la bar.

— Mai bine în camera dumneavoastră, i-am zis.

— Mă rog, dacă preferaţi. Camera 828. Tocmai am vorbit cu Eileen Wade. Pare foarte resemnată. A citit manuscrisul rămas de la Roger şi are impresia că poate fi terminat foarte uşor. Cartea o să fie mult mai scurtă decât celelalte ale lui, dar acest dezavantaj este compensat de valoare publicitară. Bănuiesc că vă închipuiţi că noi editorii suntem o bandă de oameni duri. Eileen o să fie toată după-amiaza acasă. Fireşte că vrea să mă vadă, şi eu la fel.

— Ajung la dumneavoastră într-o jumătate de oră, domnule Spencer.

Ocupa un apartament drăguţ şi destul de spaţios pe latura dinspre apus a hotelului. Living-roomul avea ferestre înalte ce dădeau spre un balcon îngust cu balustradă metalică. Mobila era tapisată cu un material în dungi de culoarea zahărului ars, ceea ce, în combinaţie cu motivele foarte înflorate ale covorului, îi dădea un aer demodat, cu excepţia faptului că n-aveai unde să-ţi pui băutura decât pe nişte obiecte cu blat de sticlă şi că peste tot erau împrăştiate scrumiere – cam vreo nouăsprezece la număr. O cameră de hotel reprezintă o indicaţie destul de precisă asupra deprinderilor celor ce locuiesc în ele. Hotelul Ritz Beverly se aştepta ca toţi clienţii să n-aibă nici un fel de deprinderi.

Spencer îmi strânse mâna.

— Luaţi loc, zise el. Ce vreţi să beţi?

— Orice sau nimic. Nu ţin neapărat să beau ceva.

— Parcă aş sugera un pahar de Amontillado. Vara în California nu prea poţi să bei ca lumea. La New York poţi face faţă la de patru ori mai multă băutură şi cu mahmureala redusă la jumătate.

— Aş bea un whisky.

Se duse la telefon şi comandă băuturile. Apoi se aşeză pe unul din fotoliile alea de culoarea zahărului ars şi-şi scoase ochelarii fără ramă ca să şi-i lustruiască cu batista. Îi puse la loc, îi aranjă cu grijă şi se uită la mine.

— Înţeleg că aveţi ceva pe suflet. De-aia aţi preferat să vorbim aici şi nu la bar.

— Am să vă conduc cu maşina până la Idle Valley. Aş vrea s-o văd şi eu pe doamna Wade.

Păru puţin stânjenit:

— Nu sunt prea sigur că şi ea doreşte să vă vadă.

— Sunt convins că nu. Dar pot intra sub pulpana dumneavoastră.

— Dar n-ar fi chiar atât de diplomatic din partea mea, nu credeţi?

— V-a spus ea că nu vrea să mă vadă?

— Nu chiar, sau, în orice caz, nu textual. Îşi drese glasul. Am impresia că vă acuză de moartea lui Roger.

— Mda. De fapt a zis-o şi pe faţă – poliţistului care a venit în după-amiaza când a murit el. Probabil că i-a zis-o şi locotenentului din brigada criminală a şerifului care a anchetat sinuciderea. Şi totuşi, s-a abţinut s-o spună şi la ancheta publică făcută de procuratură.

Spencer s-a lăsat pe spate şi şi-a scărpinat încet căuşul palmei. Era aşa, un fel de gest ca să piardă vremea.

— Dar la ce v-ar sluji s-o vedeţi, Marlowe? Pentru ea a fost o experienţă îngrozitoare. Îmi închipui că toată viaţa ei a fost relativ îngrozitoare şi încă de multă vreme. De ce ţineţi s-o faceţi să retrăiască nişte împrejurări tragice? Vă aşteptaţi s-o convingeţi că n-aţi greşit cu nimic?

— I-a spus poliţistului că eu l-am omorât.

— Imposibil s-o fi spus în sensul concret al cuvintelor. Altfel...

Sună soneria. Se ridică să deschidă uşa. Sosise chelnerul cu băuturile pe care le aşeză făcând atâtea farafastâcuri de parcă ar fi servit un dineu cu şapte feluri de mâncare. Spencer îi semnă nota de plată şi-i dădu patru bănuţi. Tipul plecă. Spencer îşi luă paharul de sherry şi se îndepărtă de parcă n-ar fi vrut să-mi dea şi paharul meu.

— Altfel ce? l-am întrebat eu lăsând paharul unde era.

— Altfel ar fi spus, totuşi, ceva la anchetă, nu credeţi? Se încruntă la mine. Am impresia că spunem prostii. De ce-aţi vrut să-mi vorbiţi?

— Dumneavoastră aţi vrut să-mi vorbiţi.

— Pur şi simplu, îmi zise el cu răceală, pentru că atunci când v-am telefonat de la New York mi-aţi zis că mă pripesc să trag concluzii. Din asta am dedus că aveaţi să-mi explicaţi ceva. Ei, despre ce e vorba?

— Aş vrea să explic când e şi doamna Wade de faţă.

— Nu mă încântă prea tare această idee. Cred că ar fi mai bine să vă faceţi singur aranjamentele. Am o deosebită stimă pentru Eileen Wade. Ca om de afaceri, aş prefera să recuperez munca lui Roger, dacă mai e posibil. Dacă Eileen are pentru dumneavoastră sentimentele la care făceaţi aluzie, eu nu pot să fiu unealta care să vă bage în casa ei. Fiţi, vă rog, rezonabil.

— Bine, e în regulă. S-o lăsăm baltă. Pot să vorbesc cu ea fără nici un fel de dificultate. Mă gândeam însă că nu mi-ar displace să am pe

cineva cu mine, ca martor.

— Martor la ce? mă repezi el, gata să mă muşte.

— O să auziţi de faţă cu ea – sau deloc.

— Atunci prefer să nu aud.

M-am ridicat:

— Probabil că bine faceţi, Spencer. Dumneavoastră vreţi cartea aia a lui Wade – dacă mai poate fi folosită. Şi mai vreţi să fiţi şi binecrescut. Două ambiţii lăudabile. Eu unul n-o împărtăşesc pe nici una. Vă urez noroc şi vă spun la revedere.

Se ridică brusc în picioare şi se grăbi să vină lângă mine:

— Staţi numai o clipă, Marlowe. Nu prea înţeleg ce gând vă roade, dar s-ar părea că vă roade cam tare. E vreun mister în legătură cu moartea lui Roger Wade?

— Nu e nici un mister. A primit un glonte în cap de la un revolver Webley fără cocoş. N-aţi citit relatarea anchetei?

— Ba da, bineînţeles. Între timp se apropiase mult de mine şi părea necăjit. Ceea ce s-a publicat în ziarele de pe coasta de răsărit, iar peste vreo două zile, o relatare mult mai amplă în ziarul din Los Angeles. Era singur în casă, deşi dumneavoastră nu eraţi prea departe de acolo. Personalul de serviciu era plecat – Candy şi cu bucătăreasa – iar Eileen fusese tocmai în capătul celălalt al oraşului după cumpărături şi s-a întors acasă imediat după tragedie. În momentul acela s-a întâmplat ca o barcă cu motor de pe lac să acopere zgomotul împuşcăturii, aşa că nici măcar dumneavoastră n-aţi auzit-o.

— Asta e exact. După aia barca s-a îndepărtat şi eu m-am întors de la marginea lacului spre casă, am auzit soneria, am deschis uşa din faţă şi am constatat că Eileen Wade îşi uitase cheile. Roger era deja mort. Ea s-a uitat in birou, din uşă, i s-a părut că doarme şi s-a dus în bucătărie să facă un ceai. Ceva mai târziu m-am uitat şi eu în birou, am observat că nu i se aude respiraţia şi am descoperit şi de ce. Apoi am chemat poliţia.

— Nu văd nici un mister în toate astea, zise calm Spencer, şi glasul nu mai era deloc strident. Era chiar pistolul lui Roger, pe care-l descărcase în propria lui cameră cu o săptămână înainte. Dumneavoastră aţi găsit-o pe Eileen luptându-se să i-l smulgă din mână. Starea lui mintală, comportarea lui, deprimarea pe care i-o producea insuccesul în privinţa cărţii – toate acestea au fost scoase la iveală.

— Ea v-a spus că manuscrisul e bun. Atunci, ce motiv avea el să fie deprimat din pricina lui?

— Mă rog, asta e doar părerea ei. De fapt, s-ar putea să fie foarte prost. Sau, în orice caz, se poate ca el să-l fi considerat mult mai prost decât era. Continuaţi, că nu sunt chiar aşa fraier. Îmi dau seama că mai vreţi să spuneţi şi altceva.

— Poliţistul de la brigada criminală care a cercetat cazul mi-e vechi prieten. E un buldog şi un copoi şi un poliţist bătrân şi înţelept. Câteva lucruri îi cam put în chestia asta. De ce n-a lăsat Roger nici un bilet – când scria ca un nebun zi şi noapte, şi oriunde? De ce s-a împuşcat în aşa fel încât să-i lase nevestei şocul descoperirii? De ce şi-a dat osteneala să aleagă tocmai momentul când nu puteam auzi împuşcătura? De ce şi-a uitat ea cheile aşa ca să trebuiască să sune pentru a intra în casă? De ce l-a lăsat singur tocmai în ziua liberă a personalului de serviciu? Şi nu uitaţi că a zis că nu ştia că o să fiu eu acolo. Dacă a ştiut, atunci astea două se anulează.

— Dumnezeule mare, behăi Spencer, nu cumva vreţi să spuneţi că idiotul ăla de copoi o bănuieşte pe Eileen?

— Ar suspecta-o dacă ar şti ce mobil ar fi putut ea să aibă.

— Bine, dar asta e ridicol. De ce nu v-ar suspecta pe dumneavoastră? Doar aţi avut toată după-amiaza la dispoziţie. Ea n-ar fi putut să aibă la dispoziţie decât vreo câteva minute în care s-o facă – şi-şi uitase cheile de la casă.

— Dar eu ce mobil puteam să am?

Întinse mâna la spate, luă paharul meu de whisky şi-l dădu pe gât dintr-o înghiţitură. Puse paharul la loc cu grijă, îşi scoase batista şi-şi şterse degetele şi buzele umezite de aburul de pe paharul îngheţat. Apoi îşi strânse batista şi se uită lung la mine.

— Dar ce, ancheta mai continuă?

— N-aş putea să vă spun. Un lucru însă e sigur. Între timp, ăia trebuie să fi aflat dacă Wade băuse destul ca să fie inconştient. Dacă aşa stau lucrurile, s-ar putea să mai avem ceva necazuri.

— Şi vreţi să-i vorbiţi, zise el rar, în prezenţa unui martor.

— Exact.

— Marlowe, pentru mine asta înseamnă doar un lucru din două: ori sunteţi speriat de moarte, ori credeţi că ea ar trebui să fie.

Am încuviinţat din cap.

— Care din ele? mă întrebă pe un ton sinistru.

— Nu sunt speriat.

Se uită la ceas:

— Nădăjduiesc din toată inima că sunteţi nebun.

Ne-am uitat unul la altul în tăcere.

CAPITOLUL 42

Mergând spre nord prin canyonul Coldwater, arşiţa a început să crească tot mai tare. Când am ajuns în vârful înălţimii şi am început să coborâm serpentinele spre valea San Fernando, abia mai puteai respira din pricina zăpuşelii. Am tras cu coada ochiului la Spencer. Avea şi vestă la costum, dar căldura nu părea să-l deranjeze prea mult. Altceva părea să-l deranjeze mult mai tare. Privea drept înaintea lui prin parbriz şi nu scotea o vorbă. Deasupra văii plutea un strat gros de smog. Văzut de sus arăta ca o ceaţă lipită de pământ şi când ne-am aflat în mijlocul norului, Spencer nu s-a mai putut stăpâni şi a rupt tăcerea:

— Dumnezeule, şi eu care credeam că în California de Sud clima e bună. Ce naiba fac ăştia: ard pneuri vechi de camion?

— În Idle Valley o să fie mult mai bine, i-am spus eu pe un ton de consolare. Acolo au o uşoară briză dinspre ocean.

— Bine că mai au şi altceva în afară de băutură şi mahmureală, mi-a răspuns el. După cât i-am văzut eu pe ăia din găştile suburbiilor bogate, am impresia că Roger Wade a făcut o greşeală tragică instalându-se aici. Un scriitor are nevoie de stimulente – dar nu din alea ambalate în sticle. De jur împrejur nu pare să fie altceva decât o mare mahmureală arsă de soare. Adică, bineînţeles, mă refer la înalta societate.

Am cotit şi am încetinit când am dat de porţiunea prăfuită a drumului, la intrarea în Idle Valley, apoi am ajuns din nou pe pavaj şi după puţin timp a început să se simtă briza dinspre ocean, pătrunzând în valuri prin golul dintre colinele de la celălalt capăt al lacului. Aspersoare înalte se învârteau deasupra pajiştilor vaste şi netede, şi apa fâşâia lingând iarba. Pe o vreme ca asta, cu siguranţă că majoritatea oamenilor înstăriţi erau deja plecaţi prin alte părţi. Îţi dădeai seama de asta după jaluzelele şi obloanele de pe la vile şi după felul în care era parcată camioneta grădinarului, drept în mijlocul aleilor.

Când am ajuns la proprietatea familiei Wade, am trecut de stâlpii porţii şi am oprit în spatele Jaguarului lui Eileen. Spencer s-a dat jos şi a străbătut cu pas greoi dalele care duceau spre portic. A sunat şi uşa s-a deschis aproape imediat. Iată-l pe Candy cu jacheta albă, cu faţa oacheşă şi chipeşă şi cu ochii negri ca nişte pumnale. Totul era în ordine.

Spencer a intrat. Candy mi-a aruncat o scurtă privire şi apoi mi-a închis foarte frumos uşa în nas. Am aşteptat, dar nu s-a întâmplat nimic. M-am sprijinit în sonerie şi am auzit clinchetele repetate ale clopoţeilor. Uşa s-a dat de perete şi Candy a ieşit afară lătrând ca un dulău:

— Cară-te! Ce, vrei să te pupe rece? Ţi s-a făcut de cuţit?

— Am venit s-o văd pe doamna Wade.

— Dar ea nu vrea să te vadă deloc.

— Dă-te la o parte, ţărane. Am treabă aici.

— Candy!

Era glasul ei şi încă foarte aspru.

Candy s-a mai încruntat o dată la mine şi pe urmă a intrat în casă. Am intrat şi eu şi am închis uşa. Eileen stătea în picioare la capătul uneia din cele două canapele, iar Spencer era alături de ea. Arăta superb. Pantalonii albi cu talia foarte sus şi bluza sport cu mânecă scurtă îi veneau foarte bine şi avea o batistă liliachie care-i înflorea în buzunarul de pe sânul stâng.

— În ultima vreme, Candy se poartă ca un dictator, îi zise ea lui Spencer. Îmi pare aşa de bine că te văd, Howard. Şi-ai fost atât de drăguţ că te-ai deranjat până aici. Nu ştiam că aduci pe cineva cu tine.

— Marlowe m-a adus cu maşina. Şi voia să-ţi vorbească.

— Nu prea-mi dau seama de ce, zise ea pe un ton glacial. În cele din urmă, îmi aruncă o privire, dar nu chiar cu aerul că s-a perpelit de dorul meu toată săptămâna, cu un gol în suflet. Ce doreşti să-mi spui?

— Păi o să ia niţel timp, sună răspunsul meu.

Se aşează uşurel iar eu m-am aşezat vizavi de ea pe cealaltă canapea. Spencer stătea încruntat. Îşi scoase ochelarii şi începu să-şi şteargă lentilele. Asta îi oferea posibilitatea de a se încrunta într-un mod mai firesc. Apoi se aşează pe aceeaşi canapea cu mine, dar cât mai departe.

— Eram sigură că o să vii la timp ca să iei prânzul aici, îi zâmbi ea.

— Mulţumesc, dar nu astăzi.

— A, nu? Mă rog, dacă eşti prea ocupat, nu-i nimic. Înseamnă că nu vrei decât să vezi manuscrisul ăla.

— Dacă-mi dai voie.

— Fireşte. Candy! Ah, a plecat. E pe masa de scris a lui Roger, în birou. Mă duc să-l aduc.

Spencer se ridică:

— Pot să-l iau eu?

Şi fără să aştepte răspuns, străbătu încăperea. Ajungând la câţiva metri în spatele lui Eileen, se opri şi se uită la mine cu un aer foarte încordat şi chinuitor. Apoi îşi văzu de drum.

Am stat pur şi simplu acolo şi am aşteptat până când şi-a întors

căpşorul către mine, acordându-mi o privire rece şi impersonală.

— Despre ce-ai vrut să-mi vorbeşti? mă întrebă ea cu politeţe glacială.

— Despre tot felul de chestii. Văd că iarăşi purtaţi pandantivul ăla.

— Îl pun foarte des. L-am primit acum multă vreme de la un prieten la care am ţinut foarte mult.

— Da. Mi-aţi spus. Parcă e un fel de insignă militară britanică, nu?

Îl întinse cât putu spre mine, la capătul lănţişorului:

— De fapt este o reproducere făcută de un bijutier după o asemenea insignă. E mai mică decât originalul şi e lucrată în aur şi email.

Spencer reveni străbătând încăperea, se reaşeză şi puse pe colţul măsuţei de cocteiluri un teanc de pagini galbene. Se uită într-o doară la ele iar apoi rămase cu privirea aţintită asupra lui Eileen.

— Îmi daţi voie să-l văd mai îndeaproape? am întrebat-o.

A răsucit lănţişorul până când a putut să-i desfacă cheutoarea. Mi-a înmânat pandantivul, sau mai bine zis l-a lăsat să cadă în mâna mea. Apoi şi-a împreunat mâinile în poală, privind pur şi simplu curioasă:

— Dar de ce te interesează aşa de mult? Este insigna unui regiment teritorial, regimentul de Puşcaşi de Elită. Persoana care mi-a dat-o a dispărut curând după aceea. La Andalsnes în Norvegia, în primăvara anului ăluia îngrozitor – 1940. A zâmbit şi a făcut un gest cu mâna. Era îndrăgostit de mine.

— Eileen a stat la Londra în timpul războiului, mi-a zis Spencer cu un glas fără expresie. N-a izbutit să mai plece de acolo.

Nici unul din noi nu l-a băgat în seamă pe Spencer.

— Şi dumneavoastră eraţi îndrăgostită de el, nu? am întrebat-o eu.

Ea a plecat ochii, dar apoi a ridicat capul şi privirile noastre s-au încrucişat:

— E foarte mult de atunci. Şi era război. Şi în asemenea perioade se întâmplă lucruri ciudate, mi-a răspuns.

— Cred că mai era şi altceva la mijloc, doamnă Wade. Am impresia că aţi uitat cât de multe lucruri aţi destăinuit în legătură cu el. „Genul acela de dragoste nebună şi misterioasă şi absurdă pe care n-o trăieşti decât o dată în viaţă” – am citat vorbele dumneavoastră. Într-un fel mai sunteţi şi acum îndrăgostită de individul acela. Şi e aşa de nostim că eu am aceleaşi iniţiale ca şi numele lui. Bănuiesc că ăsta trebuie să fi fost motivul pentru care m-aţi ales tocmai pe mine.

— Numele lui nu semăna deloc cu al dumitale, mi-a zis ea cu răceală. El e mort, mort, mort.

Am întins pandantivul către Spencer. L-a luat în silă:

— L-am mai văzut şi altă dată, a mormăit el.

— Vă rog, urmăriţi dacă spun corect ce reprezintă, i-am zis. Este un pumnal lat din email alb cu muchia aurită. Pumnalul e îndreptat în jos şi latul lamei trece prin dreptul unei perechi de aripi din email bleu îndreptate în sus. Apoi străbate spatele unui sul. Pe sul sunt scrise cuvintele: CINE ÎNDRĂZNEŞTE, ÎNVINGE.

— S-ar părea că e corect, confirmă Spencer. Dar de ce vi se pare că ar avea atâta importanţă?

— Ea zice că e insigna Puşcaşilor de Elită, o unitate teritorială. Zice că i-a dat-o un bărbat care era în unitatea aia şi a dispărut în cursul campaniei din Norvegia dusă de armata britanică în primăvara anului 1940 la Andalsnes.

Acum îmi acordau toată atenţia. Spencer nu mă slăbea din ochi. Nu vorbeam aiurea şi el ştia foarte bine acest lucru. Îl ştia şi Eileen. Sprâncenele ei de o culoare atât de frumoasă erau acum îmbinate într-o încruntare nedumerită care ar fi putut să fie şi sinceră la urma urmei, în orice caz, era deosebit de neprietenoasă.

— Asta e de fapt un ecuson de purtat pe mânecă, am continuat eu. A fost creat întrucât Puşcaşii din Elită au fost detaşaţi sau ataşaţi sau repartizaţi, sau cum s-o fi zicând corect, pe lângă o unitate aeriană specială. Iniţial, fuseseră un regiment teritorial de infanterie. Insigna sau ecusonul nici n-a existat până în 1947. Aşadar, nimeni n-a putut să i-o dea doamnei Wade în 1940. De asemenea, în 1940 la Andalsnes în Norvegia n-au debarcat nici un fel de Puşcaşi de Elită. Unităţi de pădurari din Sherwood şi infanterişti din Leicestershire, da. Ambele unităţi teritoriale. Puşcaşi de Elită, nu. Sunt foarte răutăcios?

Spencer lăsă pandantivul pe măsuţă şi-l împinse încetişor până când ajunse în faţa lui Eileen, dar nu zise o vorbă.

— Şi-adică îţi închipui că eu n-aş şti? mă întrebă Eileen pe un ton de dispreţ.

— Şi-adică vă închipuiţi că Ministerul de Război britanic n-ar şti? sună replica mea.

— Fără îndoială că trebuie să fie vreo greşeală la mijloc, zise pe un ton blând Spencer.

Replica mea fu însoţită de o privire aspră:

— Mă rog, ne-am putea exprima şi aşa, la urma urmei.

— Iar un alt mod de a ne exprima ar fi că sunt mincinoasă, zise Eileen Wade pe un ton de gheaţă. N-am cunoscut niciodată vreun individ numit Paul Marston, nu l-am iubit şi nici el pe mine. Nu mi-a dat niciodată o reproducere a insignei regimentului său, nici n-a dispărut pe câmpul de luptă, nici n-a existat vreodată. Am cumpărat chiar eu insigna asta într-un magazin din New York specializat în mărfuri de lux importate din Anglia – cum ar fi articole de piele, pantofi irlandezi lucraţi manual, cravate specifice anumitor regimente

sau şcoli, tricouri de crichet, brelocuri cu blazoane şi aşa mai departe. O asemenea explicaţie te-ar mulţumi mai mult, domnule Marlowe?

— Ultima parte, da. Prima, nu. Fără îndoială că cineva v-a spus că e o insignă a Puşcaşilor de Elită şi a uitat să vă spună care anume, sau nici n-a ştiut. Dar pe Paul Marston l-aţi cunoscut cu adevărat şi de fapt el a şi făcut parte din unitatea aceea, şi într-adevăr a fost dat dispărut în cursul unei misiuni în Norvegia. Dar asta nu s-a întâmplat în 1940, doamnă Wade. S-a întâmplat în 1942 şi pe atunci era într-un detaşament de comando şi nu la Andalsnes s-a produs acţiunea ci pe o insuliţă din largul coastei, unde trupele de şoc au dat un atac fulger.

— Nu văd de ce e nevoie să vorbiţi cu atâta ostilitate despre asemenea lucruri, îmi zise Spencer pe tonul unui patron.

Acum se juca alene cu foile galbene din faţa lui. Nu ştiam dacă încearcă să-mi facă jocul sau era pur şi simplu supărat. Ridică un teanc de foi şi-l cântări în mână.

— Ce, aveţi de gând să cumpăraţi marfa aia la kilogram?

Păru surprins de întrebarea mea şi făcând un mare efort reuşi să arboreze un foarte mic zâmbet.

— Eileen a dus-o destul de greu la Londra. De-aia i se mai amestecă lucrurile în memorie, explică el.

Scoţând o hârtie împăturită din buzunar, am reluat:

— Fireşte. De pildă, în legătură cu persoana cu care s-a măritat. Iată o copie autentificată a certificatului de căsătorie. Originalul se găseşte la arhivele de la Caxton Hall. Data căsătoriei este: august 1942. Tinerii căsătoriţi se numeau Paul Edward Marston şi Eileen Victoria Sampsell. Într-un fel, doamna Wade are dreptate. Nici nu există vreo persoană numită Paul Edward Marston. Era un nume de împrumut, întrucât ca să te însori, în armată trebuie să obţii aprobările superioare. Deci individul şi-a făurit o identitate falsă. În armată a purtat alt nume. Am tot dosarul lui din timpul războiului. Pentru mine e de neînţeles cum pot oamenii să nu-şi dea seama că în cazuri dintr-astea e suficient să pui întrebări.

Spencer devenise foarte calm. Se lăsă pe spate şi privi lung. Dar nu la mine. Se uita la Eileen. Ea îi întoarse privirea cu unul din zâmbetele acelea uşoare, jumătate reproş, jumătate seducătoare, la care se pricep atât de bine femeile.

— Dar era mort, Howard. Murise mult înainte de a-l cunoaşte eu pe Roger. Ce importanţă putea să mai aibă? Roger ştia totul. N-am încetat niciodată să-mi folosesc numele de domnişoară. Date fiind împrejurările, eram obligată s-o fac. Era şi numele de pe paşaport. Apoi, după ce a murit pe câmpul de luptă... Se opri, trase încet aer în piept şi-şi lăsă mâna să cadă moale pe genunchi. Totul s-a sfârşit, totul s-a terminat, totul e pierdut.

— Eşti sigură că Roger ştia? o întrebă el scoţând greu vorbele din

gură.

— Ceva trebuie să fi ştiut, m-am amestecat eu. Numele de Paul Marston avea un sens pentru el. L-am întrebat odată şi ochii lui au căpătat o expresie ciudată. Dar nu mi-a spus de ce.

Eileen nici nu băgă în seamă replica mea şi i se adresă lui Spencer:

— Vai de mine, bineînţeles că Roger a ştiut totul.

Acum îi zâmbea lui Spencer răbdătoare de parcă el ar fi fost cam greoi la minte. Phii, ce de trucuri mai au şi femeile!

— Păi atunci ce rost avea să minţi în privinţa datelor? întrebă sec Spencer. De ce să zici că omul a dispărut în 1940 când el a dispărut în 1942? Ce rost avea să porţi o insignă pe care el n-ar fi putut în nici un caz să ţi-o dăruiască şi să insişti anume asupra ideii că el ţi-a dat-o?

— Poate că eram pierdută într-un vis, spuse ea cu glas dulce. Sau un coşmar, mai bine zis. O mulţime de prieteni de-ai mei au murit în timpul bombardamentelor. În zilele acelea, când spuneai cuiva noapte-bună încercai ca aceste vorbe să nu sune a rămas bun. Dar adeseori era un adio. Şi când îi spuneai adio unui soldat – era şi mai rău. Şi întotdeauna sunt ucişi cei mai blânzi şi mai buni.

Spencer nu zise nimic. Nici eu. Ea îşi plecă ochii asupra pandantivului aflat în faţa ei. Îl ridică şi-şi potrivi iarăşi lănţişorul în jurul gâtului, după care se lăsă liniştită pe speteaza canapelei.

— Eileen, ştiu bine că nu am nici un drept să te interoghez, spuse încet Spencer. Hai să uităm totul. Marlowe a făcut mult prea mult caz de insigna aia şi de certificatul de căsătorie şi aşa mai departe. Am impresia că o clipă m-a pus şi pe mine pe gânduri.

— Domnul Marlowe, îi răspunse ea calmă, face mult caz de tot felul de fleacuri. Dar când e vorba de un lucru cu adevărat mare – cum ar fi salvarea vieţii cuiva – el e afară pe malul lacului şi urmăreşte o tâmpenie de barcă cu motor.

— Şi nu l-aţi mai revăzut niciodată pe Paul Marston? am revenit eu.

— Cum puteam să-l revăd când a murit?

— Dar nu ştiaţi că a murit. Moartea lui n-a fost anunţată, nu era pe listele Crucii Roşii. S-ar fi putut foarte bine să fie luat prizonier.

Deodată fu scuturată de un fior:

— În octombrie 1942, începu ea rar, Hitler a dat ordin ca toţi prizonierii din trupele de comando să fie predaţi Gestapoului. Cred că ştim cu toţii ce înseamnă asta. Torturile şi o moarte anonimă în cine ştie ce temniţă subpământeană a Gestapoului. Iarăşi o scutură un fior. Apoi se năpusti cu vehemenţă asupra mea: Eşti un om îngrozitor. Vrei să retrăiesc iarăşi toate lucrurile acelea, să mă pedepseşti pentru o minciună fără importanţă. Dar dacă s-ar fi întâmplat ca o persoană pe care o iubeai dumneata să fi fost prinsă de oamenii ăia şi dumneata să

fi ştiut ce s-a întâmplat, ceea ce ar fi fost normal să se întâmple cu bărbatul sau femeia aceea? Într-o asemenea situaţie, e oare chiar atât de ciudat că am încercat să-mi făuresc un alt gen de amintiri – chiar dacă erau false?

— Trebuie să beau ceva, zise Spencer. Trebuie neapărat să beau ceva. Unde pot să găsesc ceva de băut?

Eileen bătu din palme şi Candy se ivi ca întotdeauna din neant. Se înclină în faţa lui Spencer:

— Ce doriţi să beţi, *señor* Spencer?

— Scotch simplu. Mult.

Candy se duse în colţul camerei şi trase băruleţul mobil de lângă perete. Aşeză pe el o sticlă şi turnă într-un pahar o doză serioasă. Se întoarse şi îl puse în faţa lui Spencer. Dădu să plece.

— Candy, poate că şi domnul Marlowe ar dori să bea ceva, zise calmă Eileen.

Candy se opri şi se uită la ea, şi pe faţa lui întunecată citeai încăpăţânarea.

— Nu, mulţumesc, am zis. N-am nevoie.

Candy fornăi dispreţuitor şi se îndepărtă. Urmă un nou răstimp de tăcere. Spencer dădu pe gât jumătate din băutură. Îşi aprinse o ţigară. Îmi vorbi fără să mă privească.

— Sunt convins că doamna Wade sau Candy ar putea să mă conducă înapoi la Beverly Hills. Sau poate găsesc un taxi. Bănuiesc că aţi spus tot ce aveaţi de spus.

Împăturind copia certificatului de căsătorie, îl pusei la loc în buzunar. Întrebându-l:

— Sunteţi sigur că asta doriţi?

— Asta vrea toată lumea.

— Bine, zisei ridicându-mă. Probabil că am fost un tâmpit încercând să merg pe linia asta. Fiindcă editor de mare anvergură, susţinut şi de toată inteligenţa necesară pentru această funcţie – dacă o fi într-adevăr necesară – aţi fi putut presupune, totuşi, că n-am venit aici doar ca să fac pe grozavul. N-am reînviat istoria asta veche şi nici nu mi-am cheltuit banii pentru obţinerea dovezilor, doar aşa, ca să alcătuiesc un colier în jurul gâtului cuiva. N-am făcut cercetări în legătură cu Paul Marston pentru că l-a ucis Gestapoul şi nici pentru că doamna Wade poartă o altă insignă decât cea reală, sau pentru că s-a încurcat în privinţa datelor pe care le spunea, şi nici măcar pentru că s-a măritat cu el, făcând una din căsătoriile acelea pripite din timpul războiului. Când am început să fac cercetări în privinţa lui, habar n-aveam de nici unul din aceste amănunte. Nu-i cunoşteam decât numele. De unde presupuneţi că-l ştiam?

— Fără îndoială că vi l-a spus cineva, replică sec Spencer.

— Exact, domnule Spencer. Cineva care l-a cunoscut la New York,

după război, iar ulterior l-a văzut pe-aici la localul Chasen împreună cu soţia lui.

— Marston e un nume destul de banal, zise Spencer sorbindu-şi whiskyul. Întoarse capul într-o parte şi pleoapa lui dreaptă se lăsă puţin în jos, ceea ce mă făcu să mă reaşez. Nici numele de Paul Marston nu poate fi unic. De exemplu, numai în cartea de telefon a New Yorkului sunt nouăsprezece persoane cu numele de Howard Spencer. Şi patru dintre ele sunt Howard Spencer pur şi simplu, fără nici o iniţială la mijloc, care să te ajute.

— Şi după părerea dumneavoastră, cam câţi Paul Marstoni credeţi că ar fi putut să aibă jumătate din faţă zdrobită de un obuz de mortieră cu acţiune întârziată şi să arate lumii urmele şi cicatricile operaţiei de chirurgie estetică necesară pentru repararea obrazului?

Spencer căscă gura mare. Scoase un sunet de parcă n-ar mai fi putut să respire deloc. Luă batista din buzunar şi-şi tamponă tâmplele.

— Şi câţi Paul Marstoni ziceţi dumneavoastră că ar fi putut, cu acelaşi prilej, să salveze viaţa unor bişniţari numiţi Mendy Menendez şi Randy Starr? Ăia mai sunt încă pe-aici şi au memorie bună. Când le convine, pot să şi vorbească. Zău, domnule Spencer, ce rost are să mai jucăm teatru? Paul Marston şi Terry Lennox erau una şi aceeaşi persoană. Lucrul poate fi dovedit fără cea mai mică umbră de îndoială.

Nu mă aşteptam, bineînţeles, ca cineva să sară în sus de doi coţi şi să ţipe şi nici nu s-a întâmplat aşa ceva. Dar există un gen de tăcere aproape la fel de stridentă ca şi un strigăt. Asta am obţinut-o. Mă înconjura de peste tot grea şi groasă s-o tai cu cuţitul. Am putut auzi apa curgând la bucătărie. Afară, am putut auzi căderea unui ziar împăturit pe alee, şi apoi fluieratul fals şi uşurel al poştaşului care se îndepărta pe bicicletă.

Am simţit o uşoară împunsătură în ceafă. M-am ferit brusc şi m-am întors într-o clipă, Candy stătea în picioare în spatele meu cu cuţitul în mână. Faţa lui negricioasă era impenetrabilă dar în ochii lui desluşeam o expresie pe care n-o mai văzusem până atunci.

— Eşti obosit, *amigo,* zise el cu blândeţe. Îţi dau ceva de băut?

— Da, mulţumesc. Bourbon cu gheaţă.

— De *pronto, señor.*

Îşi închise şişul, îl lăsă uşurel să cadă în buzunarul lateral al hăinuţei albe şi se îndepărtă cu paşi de pisică.

În sfârşit, m-am uitat la Eileen. Stătea aplecată înainte, cu mâinile strâns împreunate. Faţa lăsată în jos ascundea orice expresie, dacă o fi avut vreuna. Iar când vorbi, glasul ei avea goliciunea lucidă a vocii aceleia mecanice care-ţi spune ora exactă la telefon, dacă stai să asculţi de mai multe ori, ceea ce oamenii nu fac pentru că n-au nici un motiv, şi atunci îţi repetă la infinit câte secunde au mai trecut, fără să

i se schimbe nici cea mai mică inflexiune.

— L-am văzut o dată, Howard. Doar o dată. Nu i-am spus nici un cuvânt. Nici el mie. Era îngrozitor de schimbat. Albise, iar faţa lui... faţa lui nu mai era cea de pe vremuri. Dar bineînţeles că l-am recunoscut, şi bineînţeles că şi el m-a recunoscut. Ne-am uitat unul la altul. Asta a fost tot. Şi pe urmă a plecat din cameră şi a doua zi a plecat din casa ei. La familia Loring l-am văzut – şi pe ea. Într-o după-amiază, târziu. Erai şi tu acolo, Howard. Şi era şi Roger. Bănuiesc că l-ai văzut şi tu.

— I-am fost prezentat, zise Spencer. Ştiam cu cine e însurat.

— Linda Loring mi-a spus că el a dispărut pur şi simplu. Fără nici o explicaţie. N-a fost nici o ceartă. Apoi, după o vreme femeia aia a divorţat de el. Şi ceva mai târziu am auzit că l-a regăsit. Era dărâmat rău şi o ducea foarte prost. Pe urmă s-au recăsătorit. Dumnezeu ştie de ce. Bănuiesc că motivul era că n-avea nici un ban şi nu mai conta pentru el. Ştia că sunt măritată cu Roger. Eram pierduţi unul pentru celălalt.

— De ce? întrebă Spencer.

Candy aşează whiskyul în faţa mea fără să scoată o vorbă. Se uită la Spencer şi acesta clătină din cap. Candy dispăru iar. Nimeni nu-l băga în seamă. Era ca maşinistul dintr-o piesă chinezească, individul care deplasează decorul de pe scenă, iar actorii şi publicul deopotrivă au aerul că nici nu-l văd.

— De ce? repetă ea întrebarea. A, ţie ţi-ar fi greu să înţelegi. Ceea ce avusesem noi doi se pierduse. Nu mai putea fi recuperat. Până la urmă, Gestapoul n-a pus mâna pe el. Trebuie să fi existat şi printre naziţti unii mai cumsecade care n-au executat ordinul lui Hitler în privinţa trupelor de şoc. Drept care el a supravieţuit şi s-a întors. În sinea mea mă jucam adesea cu gândul că-l voi regăsi – dar aşa cum fusese altădată: vioi, tânăr şi nealterat de viaţă. Dar a-l găsi căsătorit cu dama aia roşcată – asta era dezgustător. Ştiam deja de ea şi de Roger. Nu mă îndoiesc că şi Paul ştia. Ştia şi Linda Loring, care nici ea nu e chiar uşă de biserică, dar nu chiar în halul ăla de stricată. Toate din gaşca aia sunt de genul ăsta. Mă întrebi de ce nu l-am părăsit pe Roger şi nu m-am întors la Paul. După ce fusese în braţele ei şi după ce trecuse şi Roger prin aceleaşi braţe primitoare? Nu, mulţumesc. Mie îmi trebuie ceva mai multă inspiraţie. Pe Roger îl puteam ierta. Era beţiv, habar n-avea ce face. Era preocupat şi îngrijorat în privinţa scrisului şi se ura de moarte pentru că era pur şi simplu un scrib plătit. Era un caracter slab, dezamăgit şi frustrat, veşnic nemulţumit în sinea lui şi totuşi uşor de înţeles. Era doar un soţ. Paul era fie mult mai mult, fie mai puţin. Până la urmă, n-a mai fost nimic.

Am sorbit din băutură. Spencer şi-o terminase pe-a lui. Începuse să zgârie canapeaua cu unghia. Uitase de teancul de hârtii din faţa lui,

romanul neterminat al scriitorului atât de popular, complet terminat.

— Eu unul n-aş zice că nu era nimic, am intervenit.

Eileen ridică ochii, îmi aruncă o privire vagă şi apoi se uită iar în podea.

— Chiar mai puţin decât nimic, zise ea şi în glasul ei răzbătu o undă nouă de sarcasm. Ştia cu cine are de a face şi totuşi a luat-o de nevastă. Apoi, pentru că ea era aşa cum o ştia, a omorât-o. Şi apoi a fugit şi s-a sinucis.

— N-a omorât-o el, i-am zis, şi dumneavoastră ştiţi perfect lucrul ăsta.

Cu o mişcare liniştită s-a ridicat dreaptă în picioare şi s-a uitat la mine cu ochi fără expresie. Spencer a scos un sunet nedesluşit.

— Roger a omorât-o şi aţi ştiut-o şi p-asta, am revenit eu la atac.

— Ţi-a spus el? mă întrebă ea liniştită.

— Nu era nevoie să-mi spună. Mi-a făcut vreo două aluzii doar. Cu timpul mi-ar fi spus, sau poate ar fi spus altcuiva. Îl rodea cumplit nevoia de a vorbi, îl sfâşia, pur şi simplu.

Ea clătină uşurel din cap:

— Nu, domnule Marlowe. Nu asta îl rodea şi-l chinuia. Roger n-a ştiut c-a omorât-o. Era beat mort, habar n-avea ce face. Ştia că ceva e în neregulă şi se străduia să readucă lucrurile din inconştient în conştient, dar nu izbutea. Şocul îi distrusese amintirile în această privinţă. Poate că lucrurile ar fi revenit la suprafaţă şi cine ştie dacă nu cumva asta s-a şi întâmplat în ultimele clipe ale vieţii lui. Dar nu mai devreme. În nici un caz mai devreme.

Spencer vorbi de parcă ar fi lătrat un câine rău:

— Eileen, poveşti dintr-astea nu există.

— Ba da, există, sună replica mea. Eu cunosc cel puţin două cazuri bine stabilite. Unul era un beţiv care adeseori devenea inconştient şi care a ucis o femeie agăţată într-un bar. A sugrumat-o cu un fular pe care-l purta ea şi la care avea o broşă. Ea s-a dus la el acasă şi ce s-a întâmplat acolo nu se ştie, decât că ea a murit şi când l-au prins autorităţile el purta broşa la propria lui cravată şi nu avea nici cea mai mică idee de unde o are.

— Niciodată? Sau numai în momentul acela? întrebă Spencer.

— Cel puţin n-a recunoscut niciodată. Şi individul nu mai e printre noi ca să poată fi întrebat. L-au executat în camera de gazare. În celălalt caz era vorba de o rană la cap. O tipă trăia cu un bătrân bogat, genul ăla care colecţionează ediţii princeps şi practică o artă culinară foarte rafinată şi are în perete o bibliotecă secretă extrem de costisitoare, ascunsă îndărătul unui lambriu. S-au bătut prin toată casa, urmărindu-se dintr-o cameră într-alta, că toată casa a fost făcută praf şi în cele din urmă bogătaşul a încasat-o. Când au prins-o, avea zeci de contuzii şi cicatrici şi un deget rupt. Nu ştia nimic-altceva

decât că o doare capul şi că n-a izbutit să se întoarcă la Pasadena. Se tot învârtea în acelaşi loc cu maşina şi cerea indicaţii de la aceeaşi staţie de benzină. Băiatul de la Service s-a gândit că trebuie să fie complet ţicnită şi a chemat poliţiştii. Când s-a întors încă o dată o aşteptau.

— Nu-mi vine să cred aşa ceva în privinţa lui Roger, zise Spencer. Nu era mai psihopat decât sunt eu acum.

— Când se îmbăta era complet inconştient, i-am replicat eu.

— Eu eram acolo. Am *văzut* cu ochii mei ce-a făcut, a intervenit Eileen pe un ton calm.

I-am zâmbit lui Spencer. Era ca un fel de rânjet, probabil nu cine ştie ce vesel sau înveselitor, dar simţeam şi eu ce eforturi fac muşchii mei faciali.

— Acum o să ne spună totul, i-am explicat. Staţi jos şi ascultaţi. O să ne spună totul. Acum nu mai e în stare să se oprească.

— Da, chiar aşa e, zise ea cu gravitate. Există lucruri pe care nimeni nu doreşte să le spună nici despre un duşman, darmite despre propriul ei soţ. Şi dacă va trebui să le spun în public din boxa martorilor, n-o să te bucuri deloc, Howard. Autorul tău distins, talentat, atât de popular şi atât de rentabil o să apară ca un personaj destul de ieftin. Părea să fie bărbatul cel mai atrăgător, nu? Pe hârtie. Vai, şi cât s-a mai străduit, bietul zevzec, să corespundă acestei reputaţii! Pentru el, femeia aia nu reprezenta decât un trofeu. I-am spionat. Ar trebui să-mi fie ruşine. Dar lucrurile astea trebuiesc spuse. Nu mi-e ruşine de nimic. Am văzut toată scena aia îngrozitoare. Întâmplător, pavilionul acela de oaspeţi pe care-l folosea pentru amorurile ei este o casă drăguţă şi izolată, cu propriul ei garaj şi cu intrarea printr-o străduţă dosnică, o fundătură umbrită de copaci imenşi. A sosit şi momentul – aşa cum se întâmplă în mod inevitabil unor oameni ca Roger – când a început să nu mai dea satisfacţie ca amant. Era tot timpul beat. A încercat să plece, dar ea a ieşit după el goală puşcă ţipând şi scuturând prin aer un fel de statuetă mică. A rostit nişte vorbe atât de scârnave şi de indecente că nici n-aş vrea să încerc să le reproduc. Apoi a încercat să-l lovească cu statueta. Sunteţi amândoi bărbaţi şi nu se poate să nu ştiţi că nimic nu-l şochează pe un bărbat mai mult decât s-o audă pe o femeie pretins rafinată folosind limbajul scursorilor şi al inscripţiilor, din closetele publice. Era beat, uneori avea accese neaşteptate de violenţă, şi atunci l-a apucat un asemenea acces. I-a smuls statueta din mână. Restul vi-l puteţi imagina.

— Trebuie să fi curs o mulţime de sânge.

— Sânge? râse ea amarnic. Trebuia să-l vedeţi când a ajuns acasă. Când am alergat la maşina mea ca să fug de-acolo, rămăsese în picioare uitându-se la trupul ei. Apoi s-a aplecat, a ridicat-o în braţe şi

a dus-o în pavilion. În momentul acela mi-am dat seama că şocul l-a trezit parţial din beţie. A ajuns acasă peste vreun ceas. Era absolut liniştit. L-a zguduit faptul că m-a găsit aşteptându-l. Dar între timp se trezise. Era năucit. Era mânjit de sânge pe obraz, pe păr, pe haine – toată partea din faţă. L-am dus la lavoarul de lângă birou, l-am pus să se dezbrace şi l-am curăţat destul ca să-l pot duce sus să-l bag sub duş. Apoi l-am culcat în pat. Am luat un geamantan vechi, m-am dus jos, am strâns hainele însângerate şi le-am băgat în geamantan. Am curăţat chiuveta, am spălat pe jos şi apoi am luat un prosop ud şi m-am dus să-i curăţ şi maşina, ca să mă asigur că n-a mai rămas nici o urmă. Am băgat-o pe-a lui în garaj şi am scos-o pe-a mea. M-am dus la stăvilarul de la Chatsworth şi vă puteţi închipui ce-am făcut cu geamantanul plin de haine şi prosoape însângerate.

Se opri. Spencer se scărpina în palma stângă. Eileen îi aruncă o privire şi apoi continuă:

— Cât eram eu plecată, s-a sculat şi a băut o groază de whisky. Pe urmă, a doua zi dimineaţă, nu şi-a mai amintit absolut nimic. Adică n-a spus nici un cuvânt şi nici nu s-a comportat ca şi cum l-ar fi apăsat pe creier altceva decât aburii mahmurelii. Şi nici eu nu i-am zis nimic.

— Probabil că a constatat, totuşi, lipsa hainelor.

Îmi dădu dreptate, încuviinţând din cap:

— Cred că într-un târziu le-a simţit lipsa – dar n-a suflat o vorbă. Cam pe atunci lucrurile au început să se precipite şi să se învălmăşească. Ziarele urlau, Paul dispăruse şi-apoi a murit în Mexic. De unde era eu să ştiu ce-o să se întâmple? Roger era soţul meu. Comisese o faptă îngrozitoare, dar şi aia era o femeie îngrozitoare. Şi pe urmă nici nu ştiuse ce face. Apoi, aproape la fel de brusc, ziarele, care nu vorbeau decât despre asta, au tăcut mâlc. Probabil că în chestia asta trebuie să fi avut vreun amestec tatăl Lindei. Roger citea ziarele, bineînţeles, dar nu făcea decât genul de comentarii la care te poţi aştepta din partea unui spectator nevinovat care întâmplător îi cunoştea pe oamenii implicaţi în această poveste.

— Şi ţie nu ţi-a fost frică? o întrebă calm Spencer.

— Eram moartă de frică, Howard. Mă gândeam că dacă o să-şi amintească adevărul, foarte probabil că o să mă omoare. Era un bun actor – aşa sunt majoritatea scriitorilor – şi poate că deja ştia şi aştepta doar prilejul potrivit. Dar n-aveam de unde să ştiu foarte sigur. S-ar fi putut – în fond nu era exclus – să fi uitat definitiv toată povestea. Iar Paul murise.

— Dacă n-a pomenit niciodată de hainele pe care le-aţi aruncat în lac la stăvilar, asta dovedea că el bănuieşte ceva, i-am zis eu. Şi nu uitaţi că în povestea aia pe care a lăsat-o în maşina de scris deunăzi – atunci când a descărcat pistolul în dormitor şi v-am găsit luptându-vă să i-l smulgeţi din mână – zicea că din pricina lui a murit un om

cumsecade.

— A spus el asta?

Ochii Eileenei s-au mărit exact atât cât trebuia.

— Da, a scris-o – la maşină. Am distrus textul, pentru că aşa mi-a cerut. Bănuiam că aţi apucat s-o vedeţi.

— N-am citit niciodată nimic din ceea ce scria.

— Ba aţi citit bileţelul pe care l-a lăsat atunci când l-a luat Verringer. Mai mult decât atât, aţi scos chiar şi ceva din coşul de hârtii.

— Mă rog, asta-i altă poveste, zise ea cât se poate de rece. Căutam un indiciu ca să aflu unde s-a putut duce.

— Se poate, i-am zis eu lăsându-mă pe spate. Mai e şi altceva?

Clătină încet din cap, cu profundă tristeţe:

— Bănuiesc că nu. La sfârşit de tot, în după-amiaza în care s-a sinucis se prea poate să-şi fi amintit. Asta n-o s-o ştim niciodată. Dar oare ţinem chiar atât de mult s-o ştim?

Spencer îşi drese glasul:

— Şi ce rost avea Marlowe în toată povestea asta? A fost ideea ta să-l aducem aici. Ţi-aduci aminte că tu m-ai convins să-l rog.

— Eram îngrozitor de speriată. Mă temeam de Roger dar mă temeam şi *pentru* el. Domnul Marlowe era prietenul lui Paul, aproape ultima persoană dintre cunoştinţele lui care l-a mai văzut. S-ar fi putut ca Paul să-i fi spus ceva. Trebuia să fiu sigură. Dacă era periculos, trebuia să-l atrag de partea mea. Dacă descoperea adevărul, tot mai putea exista vreo cale de a-l salva pe Roger.

Deodată l-am văzut pe Spencer îndârjindu-se, şi fără nici un motiv de care să-mi pot da seama. S-a aplecat înainte şi şi-a înfipt bărbia în aer:

— Stai niţel, Eileen, să încerc să înţeleg exact lucrurile. Va să zică, iată un detectiv particular care se luase deja în beţe cu poliţia. Ăia îl băgaseră la închisoare. Era bănuit că l-a ajutat pe Paul (îi zic aşa, fiindcă tu foloseşti numele ăsta) să fugă în Mexic. Dacă Paul ar fi fost cu adevărat criminal, acesta era un delict grav. Aşa că, dacă descoperea adevărul şi se putea disculpa, el avea să stea cu braţele încrucişate şi să nu facă nimic. Aşa gândiseşi tu lucrurile?

— Mi-era frică, Howard. Nu eşti în stare să înţelegi atâta lucru? Stăteam în aceeaşi casă cu un criminal care putea fi un maniac sadic. O mare parte din timp eram singură cu el.

— Asta înţeleg, zise Spencer, continuând să fie îndârjit. Dar Marlowe n-a primit slujba şi tu tot singură cu soţul ai rămas. Apoi, Roger a descărcat pistolul şi o săptămână după aceea tot singură ai rămas. Apoi, Roger s-a sinucis şi în mod foarte convenabil de data asta Marlowe era singur cu el.

— Adevărat, răspunse ea, dar ce-i cu asta? Cum aş fi putut eu

împiedica lucrurile?

— Mă rog, reluă Spencer. Se prea poate ca tu să-ţi fi închipuit că Marlowe o să izbutească să descopere adevărul şi în contextul precedentului cu pistolul care se descărcase deja o dată, s-ar fi putut ca el să i-l înmâneze într-un fel lui Roger şi să-i zică ceva gen: „Uite ce e, bătrâne, eşti un criminal, o ştiu eu şi o ştie şi nevastă-ta. E o femeie deosebită. A suferit destul. Ca să nu mai vorbim de soţul Sylviei Lennox. De ce nu eşti tu drăguţ şi de treabă să faci ceea ce se cuvine şi să apeşi pe trăgaci şi atunci toată lumea o să presupună că e doar un caz de abuz de alcool? Aşa că, uite, eu mă duc să mă plimb pe marginea lacului, bătrâne, şi să fumez o ţigară. Rămâi cu bine şi mult noroc. A, apropo, uite revolverul. E încărcat, şi ţi-l las ţie să faci ce vrei cu el”.

— Howard, devii insuportabil. Nici prin cap nu mi-a trecut una ca asta.

— Bine, dar ajutorului de şerif i-ai spus că Marlowe l-a omorât pe Roger. Asta ce mai însemna?

Eileen îmi aruncă o privire scurtă, aproape sfioasă:

— Am greşit foarte tare spunând aşa ceva. De fapt nu-mi dădeam seama ce vorbesc.

— Poate ai crezut că l-a împuşcat Marlowe, sugeră Spencer pe un ton egal.

Ochii Eileenei se micşorară:

— A, nu, Howard. De ce? Ce motiv ar fi avut s-o facă? E o insinuare de-a dreptul oribilă.

— Cum aşa? voi Spencer să ştie. Ce-i aşa oribil în chestia asta? Şi poliţia a avut aceeaşi idee. Iar Candy i-a şi oferit un mobil. A spus că Marlowe a petrecut două ore în camera ta în seara în care Roger a făcut gaura din tavan – adică, după ce l-aţi adormit pe Roger cu hapuri.

Se înroşi până-n vârful urechilor şi îi privi mută.

— Şi că tu erai goală puşcă, i-o trânti brutal Spencer. Asta le-a zis Candy.

— Bine dar la anchetă..., începu ea cu vocea nesigură şi frântă, însă Spencer i-o reteză:

— Poliţiştii nu l-au crezut pe Candy. De aceea n-a mai repetat afirmaţia la ancheta oficială.

— Oh! oftă ea uşurată.

— De asemenea, continuă cu răceală Spencer, poliţiştii te-au suspectat pe tine. De fapt te mai bănuiesc şi acum. Nu le trebuie altceva decât un mobil. Mie mi se pare că în momentul de faţă ar cam izbuti ei să pună lucrurile cap la cap.

Se ridică în picioare şi strigă furioasă:

— Cred că ar fi mai bine să părăsiţi amândoi casa. Cu cât mai

repede cu atât mai bine.

— Ei, e adevărat sau nu e adevărat? întrebă Spencer perfect calm, fără să facă altă mişcare decât către paharul lui, pe care-l descoperi gol.

— Ce să fie adevărat?

— Că l-ai împuşcat pe Roger?

Rămase locului, uitându-se lung la el. Îmbujorarea dispăruse. Faţa ei era albă şi încordată şi furioasă.

— Te supun cam la acelaşi tratament de care ai avea parte şi la tribunal.

— Eram plecată. Îmi uitasem cheile. A trebuit să sun ca să intru în casă. Când am ajuns acasă, era deja mort. Toate aceste lucruri sunt binecunoscute. Pentru numele lui Dumnezeu, ce ţi-a mai intrat în cap?

Spencer îşi scoase batista şi-şi şterse buzele:

— Eileen dragă, am fost în casa asta de douăzeci de ori. Nu-mi aduc aminte ca uşa din faţă să fi fost încuiată vreodată în cursul zilei. Eu nu zic că l-ai împuşcat tu. Te întrebam doar. Şi să nu-mi spui mie că era cu neputinţă. Aşa cum au ieşit lucrurile, s-ar părea că era foarte uşor.

— Să-l împuşc pe propriul meu soţ? întrebă ea încet, minunându-se.

— Presupunând... (adăugă Spencer pe acelaşi ton indiferent) că *era* soţul tău. De fapt, când te-ai măritat cu el aveai alt soţ.

— Mulţumesc, Howard. Îţi mulţumesc din suflet. Ultima carte a lui Roger, cântecul lui de lebădă e acolo în faţa ta. Ia-l şi du-te. Şi cred că ai face mai bine să dai telefon la poliţie şi să le spui ce gândeşti. O să fie un final încântător pentru prietenia noastră. Fermecător. Rămâi cu bine, Howard. Sunt foarte obosită şi mă doare capul. Mă duc în camera mea să mă întind puţin. Cât despre domnul Marlowe – şi bănuiesc că el ţi-a băgat toate chestiile astea în cap – nu-i pot spune decât că dacă nu l-a omorât pe Roger în sensul concret al cuvântului, cu siguranţă însă că l-a împins la moarte.

Tocmai când dădea să plece am oprit-o vorbindu-i cu asprime:

— Numai o clipă, doamnă Wade. Staţi să terminăm treaba începută. N-are rost să ne duşmănim. Cu toţii încercăm să facem ceea ce trebuie. Valiza aia pe care aţi aruncat-o la stăvilarul Chatsworth – era grea?

Se întoarse şi mă privi lung.

— Era un geamantan vechi, am mai spus. Da, era foarte greu.

— Atunci cum aţi izbutit s-o treceţi peste plasa înaltă de sârmă care înconjoară stăvilarul?

— Cum? Care plasă? Făcu un gest de neputinţă. Bănuiesc că în cazuri grave şi la nevoie omul capătă puteri supraomeneşti pentru a face ceea ce trebuie. Probabil că într-un fel sau altul aşa s-a întâmplat

şi cu mine. Asta e tot.

— Stăvilarul nu e înconjurat de nici o plasă, i-am zis.

— Stăvilarul nu e înconjurat de nici o plasă?

Repetase vorbele mele pe un ton plat şi fără expresie, de parcă n-ar fi avut nici un sens.

— Şi n-a fost nici un pic de sânge pe hainele lui Roger, şi Sylvia Lennox n-a fost ucisă în faţa pavilionului, ci înăuntru, în pat. Şi practic, n-a fost aproape deloc sânge, fiindcă era deja moartă – împuşcată cu un revolver. Deci, când a fost folosită statueta, victima era deja moartă. Şi morţii, doamnă Wade, nu prea sângerează.

Se strâmbă dispreţuitoare la mine:

— Te pomeneşti că oi fi fost de faţă, mă apostrofă ea cu scârbă.

Apoi se îndepărtă de noi.

Privirile noastre o urmăriră. Urcă încet scările, mişcându-se cu o eleganţă calmă. Dispăru în cameră şi uşa se închise încet dar ferm în urma ei. Tăcere.

— Ce-a fost chestia aia cu plasa de sârmă? mă întrebă nedumerit Spencer.

Tot clătina din cap. Era roşu ca racul şi transpirat leoarcă. Suporta cu stoicism totul, dar nu-i venea chiar aşa uşor să suporte.

— Doar un cârlig, i-am zis. De fapt n-am fost niciodată la stăvilarul Chatsworth ca să ştiu cum arată. Se prea poate să fie înconjurat cu plasă de sârmă sau să nu fie.

— Aha, m-am dumirit, zise el trist. Deci chestia era că nici ea n-avea habar.

— Bineînţeles. Ea i-a omorât pe amândoi.

CAPITOLUL 43

A poi se auzi o mişcare uşoară de felină şi la capătul canapelei se ivi Candy care se uita la mine. Ţinea în mână şişul. Apăsă pe buton şi lama ţâşni afară. Apăsă iar butonul şi lama reintră în mâner. În ochii lui negri era o licărire subtilă:

— *Million de perdones, señor,* zise el. Am greşit în privinţa dumneavoastră. Ea a ucis pe stăpân. Cred că eu...

Se opri şi lama ţâşni încă o dată afară.

— Nu. M-am ridicat şi am întins mâna. Candy, dă-mi, te rog, cuţitul. Tu eşti doar un valet mexican drăguţ. Au să-ţi pună chestia asta în spinare şi au să moară de bucurie. E exact genul de perdea de fum care i-ar face să rânjească de încântare. Tu nu înţelegi prea bine la ce mă refer, dar eu ştiu. Au încurcat lucrurile atât de rău încât acum chiar dacă ar vrea n-ar mai putea să le descâlcească. Şi nici nu vor. Ţi-ar smulge mărturisirea atât de repede, încât n-ai mai avea timp nici măcar ca să le spui numele tău întreg. Şi de mâine în două-trei săptămâni te-ai trezi şezând cu fundul pe priciul închisorii San Quentin, cu o condamnare pe viaţă.

— V-am mai spus că nu sunt mexican. Sunt chilian de la Vina del Mar, aproape de Valparaiso.

— Cuţitul, Candy. Ştiu toate astea. Eşti liber. Ai ceva bani puşi deoparte. Probabil că acolo în ţara ta de baştină ai opt fraţi şi surori. Fii băiat deştept şi întoarce-te de unde ai venit. Aici ai pus cruce slujbei ăsteia.

— Slujbe destule se găsesc, zise el calm. Apoi întinse mâna şi-mi lăsă cuţitul în palmă. Fac asta pentru dumneavoastră.

Am băgat cuţitul în buzunar. Candy a ridicat ochii spre galeria interioară.

— La *señora* – ce facem acum?

— Nimic. Nu facem nimic. *Señora* e foarte obosită. În ultima vreme a trăit într-o mare tensiune. Nu vrea să fie deranjată.

— Trebuie să chemăm poliţia, zise ţâfnos Spencer.

— De ce?

— O, Dumnezeule, Marlowe – dar trebuie!

— Mâine. Strângeţi-vă mormanul ăla de roman neterminat şi hai să mergem.

— Trebuie neapărat să chemăm poliţia. Mai există şi legi pe lumea asta.

— Nu suntem obligaţi să facem una ca asta. N-avem suficiente dovezi nici ca să zdrobim o muscă. Oamenii legii n-au decât să-şi facă munca lor murdară. Juriştii n-au decât să descopere singuri adevărul. Ăia scriu legile ca juriştii să le disece la tribunal în faţa altor jurişti numiţi judecători, pentru ca alţi magistraţi să spună că judecătorii dintâi au greşit, astfel ca cei de la Curtea Supremă să poată spune că al doilea rând de judecători au greşit. Fireşte că mai există şi legi pe lumea asta. Suntem cufundaţi până la gât în legi. Dar legile nu sunt altceva decât prilejuri pentru onorariile juriştilor. Câtă vreme credeţi că ar putea să reziste bandele de gangsteri de înaltă clasă dacă avocaţii nu i-ar învăţa cum să opereze?

Spencer îmi răspunse furios:

— Asta n-are nici în clin nici în mânecă cu povestea noastră. În casa asta a fost omorât un om. Întâmplător era scriitor şi încă unul foarte cunoscut şi important, dar nici asta n-are nici o legătură. Era un om şi amândoi ştim cine l-a omorât. Mai există şi justiţie pe lumea asta.

— Mâine.

— Dacă o laşi să scape nepedepsită, înseamnă că eşti la fel de ticălos ca şi ea. Ştii, Marlowe, am început să am oarecari nedumeriri în privinţa dumitale. Dacă ai fi fost niţel mai vigilent, ai fi putut să salvezi viaţa lui Roger. Într-un fel ai lăsat-o să scape nepedepsită. Şi după câte ştiu, tot teatrul ăsta de azi după-amiază n-a fost decât... teatru.

— Adevărat. O scenă de dragoste deghizată. Doar aţi văzut bine că Eileen e moartă după mine. După ce s-or mai potoli niţel lucrurile, s-ar putea să ne şi căsătorim. Bănuiesc că trebuie să aibă ea ceva gologani. Eu deocamdată n-am scos nici un ban de pe urma familiei Wade. Aşa că am cam început să-mi pierd răbdarea.

Îşi scoase ochelarii şi lustrui lentilele. Îşi şterse şi sudoarea din găvanele ochilor, îşi repuse ochelarii şi se uită în pământ.

— Iartă-mă, te rog, îmi zise el. Azi după-amiază am băut cam zdravăn. Sunt puţin întors pe dos. Destul de supărător să aflu că Roger s-a sinucis. Dar astălaltă versiune mă face să mă simt înjosit – prin simplul fapt că ştiu despre ea. Ridică ochii spre mine. Pot să am încredere în dumneata?

— Că am să fac ce?

— Ceea ce trebuie – orice-o fi. Se aplecă, ridică teancul de hârtii şi le băgă sub braţ. Nu, las-o baltă. Bănuiesc că ştii dumneata ce faci. Sunt un editor destul de bun, dar chestiile astea mă depăşesc, că nu sunt în branşa mea. Bănuiesc că de fapt nu sunt altceva decât un înfumurat.

Trecu pe lângă mine şi Candy se dădu la o parte din drumul lui, iar apoi se repezi la uşa din faţă şi i-o deschise. Spencer trecu pe lângă

el, înclinând scurt din cap. L-am urmat. M-am oprit lângă Candy şi l-am privit drept în ochii negri şi strălucitori.

— Fără scamatorii, *amigo*.

— *Señora* e foarte obosită, mi-a zis el liniştit. S-a dus în camera ei. Nu vrea să fie deranjată. Nu ştiu nimic, *señor. No me acuerdo de nada... A sus ordenes, señor.*

Am scos cuţitul din buzunar şi i l-am întins. Mi-a zâmbit.

— Nimeni n-are încredere în mine, dar eu am încredere în tine, Candy.

— *Lo mismo, señor. Muchas gracias*.

Spencer se urcase deja în automobil. M-am urcat şi eu şi am pornit în marşarier pe alee şi apoi l-am condus până în Beverly Hills. L-am lăsat la intrarea laterală a hotelului.

— M-am gândit pe tot drumul de întoarcere, îmi zise el dându-se jos. Trebuie să fie puţin dementă. Sper că n-au s-o condamne.

— Nici n-au să încerce măcar, dar ea habar n-are de asta.

Se luptă cu teancul de hârtii de sub braţ, reuşi să-l aranjeze şi mă salută din cap.

L-am urmărit cu privirea cum deschide uşa şi intră în hotel. Apoi am luat piciorul de pe frână şi Oldsmobilul s-a desprins uşor de bordura albă. De atunci nu l-am mai văzut pe Howard Spencer.

Am ajuns târziu acasă şi eram obosit şi deprimat. Era o seară dintre acelea când aerul e apăsător şi zgomotele nopţii par înăbuşite şi îndepărtate. Luna era în înaltul cerului, învăluită în ceaţă şi lipsită de strălucire. M-am plimbat de colo colo prin casă şi mi-am pus nişte discuri, dar abia dacă le auzeam. Mi se părea că pe undeva nu încetează să se audă un ticăit, dar de fapt în casă nu era nimic care să ticăie. Ticăitul venea chiar din capul meu. Era ca un fel de ceas al morţii, personal.

Mă gândeam la prima mea întâlnire cu Eileen Wade, şi la a doua, şi la a treia, şi la a patra. Dar după aceea, ceva din personalitatea ei începuse să fie greu de sesizat şi descris. Începea să devină ireală. Un asasin e întotdeauna ireal de îndată ce ştii că e criminal. Sunt oameni care ucid din ură, teamă sau lăcomie. Sunt ucigaşi vicleni care plănuiesc totul până în ultimele amănunte şi se aşteaptă să scape. Sunt ucigaşi furioşi care nu se gândesc deloc. Şi există şi ucigaşi îndrăgostiţi de moarte, pentru care crima e doar un fel vag şi îndepărtat de sinucidere. Într-un fel, sunt cu toţii demenţi – dar nu în sensul în care folosea Spencer cuvântul.

Când m-am culcat, în fine, aproape că se crăpa de ziuă.

Zuruitul telefonului m-a smuls dintr-un puţ adânc şi negru al somnului. M-am rostogolit din pat, mi-am căutat papucii pe bâjbâite şi mi-am dat seama că n-am dormit decât vreo două ceasuri. Aveam

senzaţia unei mese digerată doar pe jumătate şi mâncată într-un birt cu tacâmuri unsuroase. Pleoapele îmi erau lipite şi parcă aveam nisip în gură. M-am ridicat în picioare cu elevatorul şi m-am deplasat până în living-room târându-mi picioarele. Ridicând receptorul din furcă am strigat:

— Rămâneţi la aparat.

Am lăsat receptorul alături şi m-am dus la baie unde am dat drumul duşului rece să mă izbească în obraji. Afară, în faţa ferestrei, se auzea un zgomot regulat – ţac-ţac-ţac. M-am uitat aşa, într-o doară, şi am văzut o faţă întunecată şi inexpresivă. Era grădinarul japonez poreclit de mine Harry-Inimă-Rea, care venea la mine o dată pe săptămână. Potrivea din foarfecă tufişurile de tecoma – aşa cum le aranjează întotdeauna grădinarii japonezi. Te rogi de el de patru ori şi el zice „săptămâna viitoare" şi pe urmă deodată apare la şase dimineaţa şi începe să-ţi ţăcăne sub fereastra dormitorului.

Mi-am şters faţa cu prosopul şi am revenit la telefon.

— Da?

— *Señor,* la telefon e Candy.

— Bună dimineaţa, Candy.

— *La señora es muerta.*

Moartă. Ce cuvânt rece, negru şi fără sunet în toate limbile! Doamna e moartă!

— Sper că nu din vina ta?

— Cred că doctoria. Se cheamă Demerol. Sticluţa, cred, avea patruzeci-cincizeci de pastile. Acum e goală. Aseară n-a luat cina. Azi-dimineaţă urc scăriţa, privesc pe fereastră. Îmbrăcată ca ieri după-masă. Sparg fereastra. *La señora es muerta. Fria como agua de nieve.* Rece ca zăpada topită.

— Ai chemat pe cineva?

— *Si. El doctor Loring.* El a chemat poliţiştii. N-au sosit încă.

— Doctorul Loring, ă? Omul care întotdeauna vine prea târziu.

— Nu i-am arătat scrisoarea.

— Scrisoarea către cine?

— *Señor* Spencer.

— Dă-o poliţiei, Candy. Să nu pună doctorul Loring mâna pe ea. Numai poliţia. Şi încă un lucru, Candy. Să nu ascunzi nimic, să nu le spui cumva vreo minciună. Spune-le că am fost amândoi acolo. Spune-le adevărul. De data asta, adevărul şi numai adevărul.

A urmat o mică pauză, după care mi-a zis:

— *Si.* Am înţeles. *Hasta la vista, amigo.*

Şi a închis telefonul. Am făcut numărul de la hotelul Ritz Beverly şi am întrebat de Howard Spencer.

— Numai un moment, vă rog. Vă dau recepţia.

O voce de bărbat a răspuns:

— Recepţia. Cu ce vă pot servi?

— Am întrebat de Howard Spencer. Ştiu că e devreme, dar e ceva urgent.

— Domnul Spencer a plecat de la noi aseară. A luat avionul de ora opt pentru New York.

— A, scuzaţi, n-am ştiut.

M-am dus în bucătărie să-mi fac o cafea – multă cafea. Multă, tare, amară, fierbinte, nemiloasă, un desfrâu. Sângele vital al oamenilor obosiţi.

Abia peste vreo două ore mi-a telefonat Bernie Ohls.

— E-n regulă, isteţule. Vino încoace să suferi tortura.

CAPITOLUL 44

A fost ca şi data trecută, în afară de faptul că era zi şi că ne aflam în biroul căpitanului Hernandez şi că şeriful era tocmai la Santa Barbara, şi inaugura săptămâna Fiesta. Căpitanul Hernandez era acolo împreună cu Bernie Ohls, cu un reprezentant al procuraturii şi cu doctorul Loring, care arăta de parcă ar fi fost prins făcând un raclaj, şi mai era acolo şi un individ numit Lawford – anchetator de la procuratura districtuală – un bărbat înalt, deşirat şi cu o mutră fără expresie, despre al cărui frate se zvonea că ar fi şeful unei găşti dubioase din zona Central Avenue.

Hernandez avea în faţa lui câteva foi de hârtie roz, rupte dintr-un bloc-notes, scrise de mână cu cerneală verde,

— Discuţia noastră este neoficială, zise Hernandez după ce lumea se instală comod – atât cât poate fi de comod să stai pe scaune fără tapiţerie. Nu folosim maşina de stenografiat şi nici magnetofoanele. Spuneţi ce doriţi. Doctorul Weiss reprezintă procuratura care va hotărî dacă e necesară sau nu o anchetă. Ce părere aveţi, domnule doctor?

Doctorul Weiss era gras, vesel şi părea competent:

— Eu cred că nu e cazul să deschidem o anchetă. După cât se pare sunt toate indiciile de otrăvire cu somnifere. Când a sosit salvarea, femeia mai respira încă foarte slab, se afla într-o comă profundă şi toate reflexele erau negative. În stadiul în care ajunsese, e greu să salvezi măcar unu la sută din pacienţi. Avea pielea rece şi respiraţia n-o puteai observa decât la o examinare atentă. Valetul a crezut-o moartă. A murit aproximativ o oră mai târziu. Înţeleg că doamna suferea din când în când de crize violente de astm bronşic. Demerolul i-a fost prescris de doctorul Loring ca o măsură extremă.

— Ne puteţi furniza vreo informaţie sau apreciere estimativă despre cantitatea de Demerol ingurgitată, domnule doctor?

— O doză mortală, zise el zâmbind uşor. Nu există nici un mijloc rapid de a stabili acest lucru fără a cunoaşte anamneza, toleranţa naturală sau cea dobândită. După propria ei mărturisire, a luat două mii trei sute de miligrame – adică de patru-cinci ori doza letală minimă pentru cineva care nu are deprindere de toxicoman.

Se uită întrebător la doctorul Loring.

— Doamna Wade nu era toxicomană, zise Loring cu răceală. Doza prescrisă ar fi fost de una sau două tablete de cincizeci de miligrame. Trei sau patru tablete într-o perioadă de douăzeci şi patru de ore era

maximum ce-i permiteam.

— Şi totuşi i-aţi dat cincizeci de pastile dintr-o trăsătură de condei, îi zise căpitanul Hernandez. Nu vi se pare că e o doctorie cam periculoasă ca s-o ai în casă într-o asemenea cantitate? Cât de grav era acest astm bronşic, domnule doctor?

Doctorul Loring zâmbi dispreţuitor:

— Era intermitent, ca orice astm. Nu a ajuns niciodată până în faza pe care noi o denumim *status asthmaticus* – adică o criză atât de gravă încât bolnavul pare în pericol de a se sufoca.

— Aveţi vreun comentariu de făcut, domnule doctor Weiss?

— Mde, zise acesta încet, dacă am presupune că scrisoarea nu există şi dacă am presupune că n-am avea nici o altă dovadă referitoare la cantitatea pe care a luat-o, am putea zice că a fost vorba de o doză exagerată luată din greşeală. Limita de siguranţă nu este foarte amplă. Mâine o să ştim mai precis. Ascultă, Hernandez, nu cumva vrei să faci să dispară scrisoarea, pentru numele lui Dumnezeu?

Hernandez se încruntă către biroul lui:

— Stăteam şi eu şi mă întrebam. N-am ştiut că narcoticele reprezintă un tratament standard pentru astmă. Mde, omul cât trăieşte tot învaţă.

Loring se îmbujoră:

— Bine, dar v-am spus, domnule căpitan, că era o măsură pentru cazuri extreme. Un doctor nu poate să fie peste tot în acelaşi timp. Debutul unei crize astmatice se poate produce foarte brusc.

Hernandez îi aruncă o privire scurtă şi apoi se întoarse către Lawford:

— Ce se întâmplă cu biroul vostru dacă dau scrisoarea asta presei?

Anchetatorul de la procuratura districtuală îşi îndreptă ochii fără expresie spre mine:

— Hernandez, ce caută individul ăsta aici?

— Eu l-am invitat.

— Şi de unde ştii că n-o să-i reproducă vreunui reporter tot ce s-a spus aici?

— Daa, ăsta e un flecar ce n-are pereche! Asta aţi descoperit-o şi voi, atunci când l-aţi ridicat.

Lawford rânji, apoi îşi drese glasul:

— Am citit acea pretinsă confesiune, zise el cu multă grijă, şi nu cred o iotă din ea. Trebuie să vă daţi seama că a fost făcută pe fondul unei epuizări nervoase şi afective: pierderea soţului, folosirea drogurilor, stresul vieţii din Anglia în timpul războiului şi al bombardamentelor, căsătoria aceea clandestină, revenirea fostului soţ aici şi aşa mai departe. Fără îndoială că doamna căpătase un sentiment al vinovăţiei şi încerca să se debaraseze de el printr-un fel

de transfer psihologic.

Se opri şi se uită de jur împrejur, dar nu văzu decât feţe fără expresie:

— Nu pot vorbi în numele procurorului districtual, dar gândurile şi sentimentele mele sunt în sensul că mărturisirea pe care o aveţi nu poate constitui un temei de punere sub acuzaţie, chiar dacă femeia ar fi trăit.

— Şi întrucât voi aţi crezut într-o mărturisire nu vă convine să credeţi în alta care o contrazice pe cea dintâi, interveni caustic Hernandez.

— Ia-o încetişor, Hernandez. Orice instituţie care are misiunea de a aplica legile trebuie să ţină seama şi de relaţiile sociale. Dacă ziarele ar publica această confesiune, am da de dracul. Asta e sigur. Avem pe-aici prin regiune destule grupuri ahtiate după reforme care abia aşteaptă un prilej de genul ăsta ca să ne lovească pe la spate. Avem şi un Mare Juriu care a intrat deja în trepidaţie din pricina scuturăturii pe care a primit-o săptămâna trecută locotenentul vostru din brigada de moravuri.

Hernandez zise:

— Bine, vă încredinţez vouă copilaşul. Semnează-mi procesul-verbal de predare.

Strânse la un loc paginile roz şi Lawford se aplecă să semneze formularul. Luă hârtiile, le împături, le puse în buzunar şi ieşi.

Doctorul Weiss se ridică. Era un om de treabă, dar aspru şi care nu se lăsa uşor impresionat:

— Ultima anchetă pe care am făcut-o în familia Wade s-a terminat cam prea repede. Bănuiesc că de data asta nici n-o să ne mai ostenim să deschidem o anchetă.

Îi salută din cap pe Ohls şi Fernandez, îi strânse mâna lui Loring cu un aer oficial şi ieşi. Loring se ridică dând şi el să plece, dar apoi şovăi.

— Înţeleg că pot informa o anumită persoană interesată în această problemă că nu se vor mai întreprinde alte cercetări în această problemă? zise el băţos.

— Doctore, îmi pare rău că a trebuit să vă reţinem un timp atât de îndelungat de la îngrijirea bolnavilor dumneavoastră.

— Încă nu mi-aţi răspuns la întrebare, hârâi Loring. Cred că ar fi mai bine să vă previn...

— Nu-ţi mai bate gura degeaba, stimabile, i-o reteză Hernandez.

Doctorul Loring era să cadă din picioare la această lovitură. Apoi se întoarse şi încercă să iasă cât mai repede din cameră. Uşa se închise şi trecu aproape un minut până când să zică cineva ceva. Hernandez se scutură şi-şi aprinse o ţigară. Apoi se întoarse către mine:

— Ei?

— Ei ce?

— Ce mai aştepţi?

— Va să zică s-a sfârşit? Gata? Kaput?

— Zi-i şi lui, Bernie.

— Păi, fireşte că ăsta e finalul, zise Ohls. Eram gata pregătit s-o aduc aici pentru interogatoriu. Wade nu s-a împuşcat singur. Prea mult alcool în creier. Dar, aşa cum ţi-am spus, care să fi fost mobilul? Mărturisirea ei se prea poate să mai greşească pe ici-pe colo, în chestii de amănunt, dar în orice caz dovedeşte că ea îl spiona. Cunoştea poziţia pavilionului de oaspeţi de la Ancino. Dama aia, Lennox, îi luase amândoi bărbaţii. Ce s-a întâmplat în pavilion este exact ceea ce doriţi să vă imaginaţi. O singură întrebare ai uitat să i-o pui lui Spencer. Wade avea un pistol Mauser P.P.K.? Da, avea un mic Mauser automat. Am vorbit deja cu Spencer la telefon. Wade era un beţiv care după ce depăşea limita nu mai ştia nici ce face, nici ce e cu el. Bietul prăpădit nefericit, ori a crezut că a omorât-o pe Sylvia Lennox, ori chiar a omorât-o, ori a avut cine ştie ce motiv să creadă că a omorât-o nevastă-sa. Oricum o fi fost, în cele din urmă avea să spună adevărul ca să-şi ia o piatră de pe suflet. Bineînţeles, de băut bea el de multă vreme, dar era un adevărat bărbat, însurat cu un flecuşteţ frumos. Mexicanul ştie totul. Porcul ăla ştie aproape orice. Fata aia era un vis. O parte din ea trăia aici şi acum, dar cea mai mare parte trăia tot acolo şi atunci, adică viaţa ei de altădată. Dacă o fi fost vreodată în călduri, nu după bărbatu-său se dădea ea în vânt. Înţelegi ce vreau să spun?

Nici un răspuns din partea mea.

— Cât p-aci să pui şi tu laba pe ea, nu?

Din nou nici un răspuns din partea mea.

Ohls şi cu Hernandez rânjiră amândoi, acru:

— Noi ăştia nu suntem chiar aşa zevzeci, cu grăunţe-n cap, reluă Ohls. Ştiam noi că trebuie să existe un dram de adevăr în povestea aia cu dezbrăcatul ei. Tu l-ai năucit cu vorba pe băiat şi el te-a lăsat să-l baţi la puncte. Era îndurerat şi năucit, şi ţinea la Wade şi voia să fie foarte sigur. Dacă ar fi ajuns să fie foarte sigur, şi-ar fi pus în acţiune şişul. Pentru el asta era o chestie personală. El nu l-a spionat niciodată pe Wade. Nevasta lui Wade l-a spionat şi ea a întors deliberat toată povestea pe dos, doar ca să-l zăpăcească pe Wade. Uite, vezi cum se încheagă lucrurile? La urma urmei, mă tem că era speriată de el. Iar Wade n-a aruncat-o niciodată în jos pe scări. A fi doar un accident. Ea s-a împiedicat şi Wade a încercat s-o prindă. Candy a văzut şi asta.

— Dar nimic din toate astea nu explică de ce doreau să fiu cu ei, acolo în casă.

— Dacă aş sta să mă gândesc, aş putea găsi unele motive. Bineînţeles, unul e învechit de tot. I s-a întâmplat de o sută de ori

oricărui poliţist. Tu erai capătul slobod al firului – individul care-l ajutase pe Lennox să scape, prietenul lui, şi, probabil, în oarecare măsură şi confidentul lui. Ce ştia el şi ce ţi-a spus? El a luat pistolul cu care fusese ucisă nevastă-sa şi ştia că a fost folosit. Ea s-ar fi putut gândi că el a făcut acest gest ca s-o apere pe ea. Şi asta a făcut-o să creadă că el ştia că ea a folosit pistolul. Când el s-a sinucis, ea a ajuns să fie sigură de asta. Dar cum rămânea cu tine? Tu continuai să fii firul slobod al poveştii. Voia să te tragă de limbă şi pentru asta se putea sluji de toate farmecele ei şi de o situaţie gata aranjată ca un pretext de a se apropia de tine. Şi dacă avea nevoie de un fazan care să iasă ţap ispăşitor, tu erai ăla. S-ar putea zice că ea era în căutare de ţapi ispăşitori.

— Am impresia că îi atribui prea multe cunoştinţe, i-am zis.

Ohls rupse o ţigară în jumătate şi începu să mestece una din bucăţi. Cealaltă jumătate şi-o puse după ureche.

— Alt motiv ar fi că avea nevoie de un bărbat, un tip voinic şi puternic care s-o poată zdrobi în braţe şi s-o facă iarăşi să viseze.

— Pe mine nu mă putea suferi, i-am răspuns. Nu cumpăr povestea asta.

— Bineînţeles, se amestecă Hernandez pe un ton sec. Dumneata ai refuzat-o. Dar i-ar fi trecut supărarea în privinţa asta. Şi p-ormă, i-ai trântit totul în faţă în prezenţa lui Spencer.

— Voi doi aţi fost în ultima vreme pe la psihiatri?

— La naiba, ce n-ai auzit? se răsti Ohls. În ultima vreme i-am avut tot timpul în spinare. Avem doi şi pe schemă. Asta nu mai e treabă de poliţie. Începe să intre în branşa medicală. Toată ziua îi vezi pe la închisori, prin tribunale, prin camerele de anchetă. Îţi scriu rapoarte de câte cincisprezece pagini că de ce nu ştiu care javră de delincvent minor a jefuit un magazin de băuturi sau a violat vreo elevă sau a vândut stupefiante copiilor din clasele mai mari. Peste zece ani, tipii ca mine şi ca Marty o să înceapă să facă teste Rohrschach şi asociaţii de cuvinte în loc de instrucţie militară şi exerciţii de tragere. Când o să plecăm la o anchetă, o să avem la noi truse negre cu detectori portativi de minciuni şi fiole cu serul adevărului. Mare păcat că n-am izbutit să punem mâna pe ăia patru urangutani care l-au ciuruit pe Willie Magoon „Muntele”. Am fi avut şi noi ocazia să-i dezinadaptabilizăm, şi să-i facem să-şi iubească mamele.

— E-n regulă dacă plec?

— Care-i chestia de care n-am reuşit să te convingem? întrebă Hernandez, jucându-se cu lucrurile de pe birou.

— Ba sunt foarte convins. Cazul e mort şi îngropat. Ea e moartă, toţi sunt morţi. Disciplină perfectă de jur împrejur. N-a mai rămas nimic altceva de făcut decât să mergem acasă şi să uităm toată povestea, ca şi cum nici nu s-ar fi întâmplat. Ceea ce am să şi fac.

Ohls întinse mâna după jumătatea de ţigară de după ureche, se uită la ea ca şi cum s-ar fi mirat cum de a ajuns acolo, şi o aruncă peste umăr.

— Ce te smiorcăi aşa? întrebă Hernandez. Dacă mai avea destule pistoale la îndemână, îşi mărea palmaresul.

— De asemenea, zise rânjind Ohls, să ştii că ieri telefonul a mers.

— A, da, i-am răspuns. Probabil că aţi fi început să alergaţi şi ceea ce aţi fi descoperit ar fi fost o poveste cam amestecată care nu permitea nimic altceva decât vreo câteva minciuni stupide. În dimineaţa asta sunteţi în posesia a ceea ce bănuiesc eu că e o mărturisire completă. Nu mi-aţi permis s-o citesc, dar n-aţi fi chemat biroul procurorului districtual dacă ar fi fost doar un bileţel de amor. Dacă s-ar fi făcut o treabă serioasă în cazul Lennox, la momentul respectiv, cineva i-ar fi dezgropat dosarul din război şi ar fi verificat chestia cu rana lui şi toate celelalte. Undeva s-ar fi găsit şi firul ce conducea la familia Wade. Roger Wade ştia cine e Paul Marston. Şi mai ştia şi un alt detectiv particular cu care am intrat întâmplător în contact.

— Se poate, recunoscu Hernandez, dar nu aşa se conduc cercetările poliţieneşti. Nu te poţi juca tot timpul cu un caz care ba e deschis, ba e închis, chiar dacă nu te presează nimeni să-l termini şi să-l dai uitării. Am anchetat sute de cazuri de omor. Unele din ele sunt clare, curate, bine aranjate, ca la carte. Cele mai multe dintre ele au un înţeles aici, dar nu şi dincolo. Însă când găseşti un mobil, mijloacele, prilejul, fuga, o mărturisire scrisă şi îţi mai pică şi o sinucidere imediat după aceea, îl laşi baltă. Nici o secţie de poliţie din lume n-are destui oameni sau destul timp ca să pună sub semnul întrebării lucruri mai mult decât evidente. Singura chestie care contrazice ideea că Lennox ar fi ucigaş era faptul că cineva socotea că e băiat drăguţ şi că n-ar fi fost în stare să săvârşească o asemenea faptă, şi că mai existau şi alţii care ar fi putut foarte bine s-o facă. Numai că ăilalţi n-au luat-o la sănătoasa, n-au lăsat mărturisiri şi nici nu şi-au zburat creierii. El a făcut-o. Cât despre faptul că era băiat cumsecade, îmi închipui că şaizeci până la şaptezeci la sută dintre ucigaşii care-şi sfârşesc zilele în camera de gazare sau pe scaunul electric sau la capătul unei funii, sunt oamenii pe care vecinii îi considerau la fel de inofensivi ca şi vânzătorii de la marile magazine. La fel de inofensivi şi de liniştiţi şi de binecrescuţi ca şi soţia lui Roger Wade. Vrei să citeşti ce-a scris în scrisoarea aia? Poftim, citeşte-o. Eu trebuie să ies puţin.

Se ridică, deschise un sertar şi puse pe birou un dosar:

— Marlowe, ai aici cinci fotocopii. Când mă întorc să nu cumva să te prind că te uiţi la ele.

Se îndreptă către uşă şi apoi întoarse capul şi-l întrebă pe Ohls:

— Vrei să vii cu mine să vorbim cu Peshorek?

Ohls încuviinţă şi ieşi după el.

Rămas singur în birou, am ridicat coperta dosarului şi m-am uitat la fotocopiile alb pe negru. Apoi, atingând doar marginile, le-am numărat. Erau şase, fiecare având paginile prinse laolaltă. Am luat una, am făcut-o sul şi am strecurat-o în buzunar. Apoi am citit-o pe cea următoare. După ce am terminat, m-am aşezat şi am aşteptat. Peste vreo zece minute, Hernandez s-a întors singur. Aşezându-se la birou, a aranjat bine fotocopiile din dosar şi l-a pus la loc în sertar.

Ridicând din sprâncene, mă privi cu ochi fără expresie:

— Eşti mulţumit?

— Lawford ştie că le aveţi?

— Nu de la mine. Şi nici de la Bernie. Bernie le-a făcut chiar el. De ce?

— Ce s-ar întâmpla dacă s-ar rătăci vreuna?

Mă privi cu un zâmbet dezagreabil:

— N-o să se rătăcească. Dar dacă totuşi s-ar întâmpla una ca asta, nu va fi de vină nimeni de la noi. La urma urmei, şi la procuratura districtuală au aparate de copiat.

— Nu-i aşa, domnule căpitan, că nu-l prea iubiţi, pe procurorul şef Springer?

Păru surprins:

— Cine, eu? Eu iubesc pe toată lumea, chiar şi pe dumneata. Cară-te dracului odată de-aici! Nu vezi că am treabă?

M-am ridicat, dând să ies. Deodată m-a întrebat:

— Ai vreun pistol la dumneata zilele astea?

— Nu chiar tot timpul.

— Vezi că Willie Magoon „Muntele” avea două. Mă întreb de ce naiba nu le-a folosit.

— Probabil îşi închipuia că toată lumea face în pantaloni când îl vede.

— Se poate, zise Hernandez într-o doară.

Luă un elastic şi-l întinse între degete. Îl întinse din ce în ce mai tare. În cele din urmă, elasticul se rupse cu zgomot. Începu să-şi frece degetul mare pe care-l plesnise elasticul.

— Orice se poate rupe, până la urmă, comentă el. Indiferent cât de rezistent pare să fie. Ne mai vedem noi.

Am deschis uşa, am ieşit pe coridor şi pe urmă am părăsit repede clădirea. Cine a picat o dată de fazan, mai pică şi a doua oară.

CAPITOLUL 45

R

evenind în cuşca mea de la etajul şase al clădirii Cahuenga, am început iarăşi jocul meu dublu cu poşta de dimineaţă: din cutia de scrisori pe masă şi după aia in coşul de hârtii. Am făcut loc pe masă şi am desfăcut fotocopia. Avusesem grijă s-o rulez în aşa fel încât să nu facă creţuri.

Am recitit-o. Era destul de amănunţită şi de rezonabilă ca să satisfacă orice persoană care nu poartă ochelari de cal. Eileen Wade o ucisese pe nevasta lui Terry într-un acces de gelozie furibundă, iar mai târziu, când se ivise prilejul, îl ucisese şi pe Roger pentru că era sigură că el ştie. Pistolul descărcat în tavanul camerei lui în seara aceea făcuse parte integrantă din înscenare. Întrebarea rămasă definitiv fără răspuns era de ce Roger Wade stătuse cu braţele încrucişate şi-o lăsase să aranjeze totul? Nu se poate să nu fi ştiut cum avea să se termine toată povestea. Drept care el unul îşi luase adio de la toate şi nu-i mai păsa de nimic. El se ocupa de cuvinte, avea cuvinte pentru aproape orice lucru, dar pentru asta nu.

„Am patruzeci şi şase de tablete de Demerol rămase de la ultima reţetă, scria Eileen. Am de gând să le iau şi să mă culc. Uşa e încuiată. Peste foarte puţină vreme nu mă va mai putea salva nimeni. Lucrul acesta trebuie să fie bine înţeles, Howard. Scriu în prezenţa morţii. Fiecare cuvânt pe care-l aştern pe hârtie e adevărul adevărat. N-am nici un fel de regrete – poate doar cu excepţia faptului că n-am izbutit să-i găsesc împreună şi să-i omor odată. N-am nici un fel de regrete pentru Paul de care tu ai auzit sub numele de Terry Lennox. Era doar găoacea goală a omului pe care l-am iubit şi l-am luat de soţ. Nu mai însemna nimic pentru mine. Când l-am văzut în după-amiaza aceea – singura dată după întoarcerea lui din război – la început nici nu l-am recunoscut. Apoi mi-am dat seama că e el, iar el m-a recunoscut imediat. Era bine dacă murea tânăr în zăpezile Norvegiei, iubitul meu pe care l-am crezut mort. S-a întors ca prieten al escrocilor din lumea interlopă, ca soţ al unei boarfe bogate, un om stricat şi ruinat, şi probabil că şi el a fost escroc, cândva, în trecut. Timpul face ca totul să pară meschin, soios, jerpelit şi zbârcit. Ştii, Howard, tragedia vieţii nu este că fiinţele frumoase mor de tinere, ci că îmbătrânesc şi devin meschine. Mie n-o să mi se întâmple una ca asta. Adio, Howard”.

Am pus fotocopia în sertar şi l-am încuiat. Era ora prânzului dar

nu prea-mi era foame. Şi eram cam abătut. Am scos din ultimul sertar sticla pe care o ţinem la birou, mi-am turnat un păhărel şi apoi am luat cartea de telefon care era agăţată într-un cârlig fixat pe o latură a mesei de lucru şi am căutat numărul ziarului *Journal*. Am sunat şi am întrebat-o pe telefonistă de Lonnie Morgan.

— Domnul Morgan nu se întoarce decât pe la ora patru. Puteţi eventual să-l căutaţi la biroul de presă al primăriei.

Am telefonat acolo şi l-am găsit. Îşi aducea aminte destul de bine de mine:

— După câte am auzit, ai fost un om destul de ocupat în ultima vreme.

— Am ceva pentru dumneata, dacă-ţi trebuie. Dar mă tem că nu-ţi trebuie.

— Serios? Cam ce-ar fi?

— O fotocopie a unei mărturisiri a două crime.

— Unde eşti?

I-am zis. Mai voia nişte informaţii. N-am vrut să i le dau la telefon. Zicea că nu se mai ocupă de pagina criminală. I-am zis că e încă ziarist şi încă la singura gazetă independentă din oraş. Tot mai voia să discute.

— De unde ai căpătat mărturisirea, sau ce naiba o fi? De unde să ştiu eu că merită să-mi pierd timpul?

— Originalul e la procurorul districtual. Ăia n-or s-o publice niciodată. Ar însemna să destupe vreo două chestii pe care le ţin ei bine ascunse îndărătul frigiderului.

— Îţi telefonez mai târziu. Să mă consult cu şefii.

Am închis amândoi. M-am dus la un bufet expres şi am mâncat un sandviş cu pui şi salată şi am băut cafea. Cafeaua era dintr-aia fiartă a doua oară, iar sandvişul era la fel de plin de arome ca un petec de cămaşă veche. Americanii sunt în stare să mănânce orice cu condiţia să fie pe pâine prăjită, prinsă cu două scobitori şi să vadă frunzele de salată verde ieşind pe la margine, de preferinţă niţel veştede.

Pe la vreo trei jumătate a venit la mine Lonnie Morgan. Era aceeaşi bucată lungă, subţire, încordată şi obosită de umanitate lipsită de expresie, cum mi se păruse şi în seara când m-a adus acasă de la închisoare. Mi-a strâns mâna cu un aer apatic şi a scos din buzunar un pachet de ţigări mototolit.

— Domnul Sherman – ăsta e redactorul şef – mi-a zis că pot să vin pe la dumneata să văd ce material ai.

— Chestia e neoficială dacă nu acceptaţi condiţiile mele.

Am descuiat sertarul şi i-am dat fotocopia. A citit repede cele patru pagini, apoi le-a recitit mai încet. Părea foarte tulburat – cam la fel ca un antreprenor de pompe funebre la o înmormântare ieftină.

— Dă-mi telefonul.

I l-am întins peste birou. A format numărul, a aşteptat şi pe urmă a zis:

— Aici e Morgan. Dă-mi-l pe domnul Sherman.

După un răstimp de aşteptare a venit altă voce feminină la telefon dar pe urmă a obţinut legătura cu şeful şi l-a rugat să sune el la mine pe telefonul direct.

A închis şi a lăsat receptorul în poală, ţinând furca apăsată cu degetul. Telefonul a sunat şi el a dus receptorul la ureche.

— Uitaţi despre ce e vorba, domnule Sherman.

I-a citit-o la telefon încet şi clar. Când a terminat, a urmat o pauză. Apoi a zis:

— O clipă, domnule Sherman. A lăsat receptorul jos şi m-a privit peste masă. Vrea să ştie cum ai pus mâna pe text.

Am întins mâna peste masă şi i-am luat fotocopia:

— Spune-i că nu e treaba lui cum am obţinut-o. Unde am obţinut-o, e altă poveste. Asta reiese din ştampila de pe dosul paginilor.

— După cât se pare, domnule Sherman, e un document oficial de la Biroul şerifului din Los Angeles. Bănuiesc că n-ar fi greu să-i verificăm autenticitatea. Şi există şi un preţ pentru el.

A mai ascultat un pic şi apoi a zis:

— Da, domnule Sherman. Imediat. Mi-a întins telefonul. Vrea să-ţi vorbească direct.

Era o voce repezită şi autoritară:

— Domnule Marlowe, care sunt condiţiile dumneavoastră? Şi vă rog să nu uitaţi că *Journal* este singura gazetă din Los Angeles care ar accepta să se atingă de povestea asta.

— Domnule Sherman, în cazul Lennox n-aţi făcut mare lucru.

— Ştiu. Dar în momentul acela era doar o chestiune de bârfă de dragul bârfei. Nici nu se punea problema stabilirii vinovăţiei. Acum, însă – dacă documentul dumitale este autentic – avem de-a face cu totul altceva. Care sunt condiţiile dumitale?

— Să publicaţi integral mărturisirea sub forma unei reproduceri fotografice. Altfel nu vă las s-o tipăriţi deloc.

— Dar se va verifica. Înţelegi?

— Nu prea văd cum, domnule Sherman. Dacă l-aţi întreba pe procurorul şef, el ori ar nega totul, ori ar oferi declaraţia spre publicare tuturor ziarelor din oraş. Ar fi obligat s-o facă. Dacă veţi întreba la biroul şerifului, ăia o să vă spună să vă adresaţi procurorului şef.

— Nu-ţi fă griji în privinţa asta, domnule Marlowe. Avem şi noi mijloacele noastre. Şi condiţiile dumitale care sunt?

— Păi, v-am spus.

— Aha. Va să zică nu doreşti să fii plătit?

— Nu cu bani.

— Mă rog, bănuiesc că-ţi cunoşti cel mai bine afacerile. Mi-l dai încă o dată pe Morgan la telefon?

I l-am dat. A vorbit scurt şi a închis.

— E de acord, mi-a zis el. Iau fotocopia aia şi el o verifică. O să facă exact cum i-ai zis. Dacă micşorăm fotografiile la jumătate o să ocupe partea de sus a primei pagini.

I-am dat fotocopiile. Le-a luat şi s-a tras de vârful nasului:

— Te superi dacă-ţi spun că eşti un fraier fără pereche?

— Sunt de acord cu dumneata.

— Mai ai timp să te răzgândeşti.

— Nu e cazul. Ţi-aduci aminte de noaptea aia când m-ai condus acasă de la Bastilia oraşului? Mi-ai zis că am un prieten de la care trebuie să-mi iau rămas bun. De fapt n-am apucat să-mi iau cu adevărat rămas bun de la el. Dacă publicaţi fotocopia aia, o să fie felul meu de a-i spune adio. A durat mult – foarte, foarte mult.

— E-n regulă, prietene. Zâmbi strâmb. Dar eu încă mai socot că eşti un mare fraier. E nevoie să-ţi spun de ce?

— Spune-mi, în orice caz.

— Eu ştiu despre dumneata mai multe lucruri decât îţi închipui. Asta este partea tristă şi dezamăgitoare a muncii la ziar. Întotdeauna ştii o mulţime de lucruri pe care n-ai voie să le foloseşti. Ajungi să fii cinic. Dacă se publică mărturisirea asta în *Journal* o să sară în sus o mulţime de oameni. Procurorul şef, împuternicitul procuraturii, gaşca şerifului, un cetăţean particular influent şi puternic numit Potter şi vreo doi haidamaci numiţi Menendez şi Starr. Probabil că ai să sfârşeşti la spital sau din nou la închisoare.

— Nu prea cred.

— N-ai decât să crezi ce vrei, amice. Eu îţi spun ce gândesc eu. Împuternicitul procuraturii o să turbeze pentru că el a muşamalizat cazul Lennox. Chiar dacă sinuciderea, declaraţia scrisă de Lennox au dat impresia că are dreptate, o mulţime de oameni or să ţină să ştie cum de-a ajuns Lennox – un om nevinovat – să facă o asemenea mărturisire, cum a murit, dacă într-adevăr s-a sinucis sau l-a ajutat cineva, de ce nu s-au anchetat deloc împrejurările, şi cum se face că toată povestea a murit atât de repede. De asemenea, dacă are originalul acestei fotocopii, o să creadă că oamenii şerifului l-au tras pe sfoară.

— Da' nu e nevoie să tipăriţi şi ştampila pentru conformitate de pe dos.

— N-o s-o reproducem. Cu şeriful ne avem bine. Noi zicem că e băiat cinstit. Şi nici nu-l ţinem de rău fiindcă nu reuşeşte să le bage pumnul în gură unor tipi ca Menendez. Nimeni nu poate să pună capăt jocurilor de noroc, atâta vreme cât jocurile de noroc sunt legale sub toate formele în unele locuri şi legale în unele forme, în toate locurile.

Chestia asta ai furat-o din biroul şerifului. Nu ştiu cum ai izbutit să scapi. Vrei să-mi spui?

— Nu.

— Mă rog. Procurorul şef o să se supere fiindcă a încurcat rău chestia cu sinuciderea lui Wade. La asta l-a ajutat şi reprezentantul procuraturii. Harlan Potter o să se enerveze fiindcă se redeschide o treabă pentru care el şi-a folosit influenţa ca s-o închidă. Menendez şi cu Starr o să-şi iasă din pepeni din motive de care nu sunt sigur, dar ştiu bine că dumneata ai fost avertizat. Şi când băieţii ăia se înfurie pe cineva, ăla nu prea cade pe moale. S-ar putea s-o iei pe coajă ca şi Willie Magoon „Muntele".

— Poate că Magoon începuse să facă prea tare pe grozavul în slujba aia.

— Şi de ce anume? vorbi Morgan tărăgănat. Pentru că băieţii ăia trebuie să facă lucrurile să meargă înainte. Dacă ei îşi dau osteneala să-ţi zică să stai deoparte, stai pe craca ta. Dacă nu-i asculţi şi p-ormă ei nu-ţi fac nimic, înseamnă că lumea o să-i considere slabi. Grangurii tari care conduc afacerea, ştabii lor, consiliul de administraţie – ăia n-au ce face cu slăbănogi. Slăbănogii sunt periculoşi. Şi p-ormă mai e şi Chris Mady.

— După cât am auzit, ăsta conduce statul Nevada.

— Ai auzit bine, prietene. Mady e băiat cumsecade, dar el ştie ce e bine pentru Nevada. Gangsterii bogaţi care ţin tripouri şi cazinouri la Reno şi Las Vegas au multă grijă să nu-l supere pe domnul Mady. Dacă ar greşi, impozitele lor ar creşte foarte repede, iar colaborarea cu poliţia ar scădea în proporţie simetrică. Şi atunci, şefii ăi mari din răsărit ar hotărî că e nevoie de anumite schimbări. Un om de acţiune care nu se înţelege bine cu Chris Mady înseamnă că nu acţionează cum trebuie: Scoate-l naibii de-acolo şi pune pe altul în locul lui. Pentru ei, „a-l scoate naibii d-acolo" nu înseamnă decât un singur lucru. Într-o cutioară de lemn, cu picioarele înainte.

— Ăia nici n-au auzit de mine.

Morgan se încruntă, ridică un braţ şi pe urmă îl coborî într-un gest fără nici un sens:

— Nici n-au nevoie s-audă. Proprietatea lui Mady de la Tahoe, pe partea dinspre Nevada, e vecină cu domeniul lui Harlan Potter. Cine ştie dacă din când în când nu-şi dau şi ei bineţe. Cine ştie dacă vreun tip care e pe ştatul de plată al lui Mady nu aude de la alt tip de pe ştatul de plată al lui Potter că o gâză numită Marlowe bâzâie cam prea tare despre lucruri care nu-l privesc. Ei, şi de unde ştii că această observaţie făcută în treacăt nu ajunge din gură-n gură până acolo încât să facă să sune telefonul dintr-un apartament din Los Angeles şi un tip pe care musculatura îl dă afară din casă primeşte sugestia să iasă la plimbare împreună cu vreo doi-trei din prietenii lui, să-şi mai

folosească niţel muşchii. Dacă cineva vrea să te zdrobească sau să te trimită pachet pe lumea ailaltă, ăia cu bicepşii nu cer explicaţii ce, cum şi de ce. Pentru ei e ca şi cum s-ar înnoda la şireturi. Nu e vorba câtuşi de puţin de duşmănie. „Stai mata cuminte un minut până când îţi frângem braţul”. Vrei chestia înapoi?

Îmi întinse fotocopia.

— Ştii bine ce vreau.

Morgan se ridică încet şi puse fotocopia în buzunarul dinăuntru de la haină:

— S-ar putea să mă înşel. Poate că dumneata ştii mai multe decât ştiu eu despre povestea asta. Eu n-am de unde să ştiu cum priveşte lucrurile o persoană de talia lui Harlan Potter.

— Încruntându-se. L-am cunoscut. Dar el nu lucrează cu plutonul de execuţie. Încă n-a putut să împace o asemenea idee cu concepţia lui de viaţă.

— După capul meu, zise îndârjit Morgan, între a opri cercetarea unei crime printr-un telefon şi a opri prin lichidarea martorilor e doar o diferenţă de metodă. Şi ambele metode put al dracului în nările civilizaţiei. Ne mai vedem noi – sper.

Părăsi biroul de parcă l-ar fi suflat uraganul.

CAPITOLUL 46

M-am dus la localul lui Victor cu gândul să beau un „burghiu” şi să mai zăbovesc pe acolo până când iese ediţia de seară a ziarelor de dimineaţă. Dar barul era înghesuit şi nu mă amuza deloc. Când a ajuns lângă mine, barmanul, pe care-l cunoşteam, m-a salutat strigându-mă pe nume:

— Doriţi şi o picătură de bitter în el, nu?

— De obicei, nu. Dar astă-seară aş dori vreo două.

— Nu l-am mai văzut în ultima vreme pe prietenul dumneavoastră. Cel cu îngheţata verde.

— Nici eu.

S-a îndepărtat şi revenind mi-a adus băutura. Am început să sorb încetişor din ea, să mă ţină cât mai mult, fiindcă n-aveam deloc chef să mă cherchelesc. Voiam ori să mă îmbăt criţă, ori să rămân treaz. După o vreme, am mai băut un pahar. Abia pe la şase a intrat în bar băiatul cu ziarele. Unul dintre chelneri a urlat la el s-o întindă de acolo, dar băieţelul a izbutit să facă repede un tur al clienţilor înainte să-l înşface de guler şi să-l dea afară. Unul dintre clienţi eram eu. Am deschis ziarul *Journal* şi m-am uitat la pagina 1. Izbutiseră s-o bage. Era acolo. Inversaseră fotocopia, făcând-o negru pe alb şi reducându-i dimensiunile, o potriviseră pe jumătatea de sus a paginii. Pe altă pagină era şi un scurt articol redacţional niţel cam pripit. Iar pe o altă pagină mai era un articol de o jumătate de coloană scris de Lonnie Morgan.

Mi-am terminat băutura şi am plecat la alt local ca să cinez, după care m-am dus acasă.

Articolul scris de Lonnie Morgan era o recapitulare clară, concretă şi nepărtinitoare a faptelor şi întâmplărilor implicate în cazul Lennox şi în „sinuciderea” lui Roger Wade – faptele exact aşa cum fuseseră publicate. Nu adăuga nimic, nu ajungea la nici o concluzie, nu imputa nimănui nimic. Era o treabă reportericească scrisă de o minte clară, concisă, de om de afaceri. Articolul redacţional era altceva. Punea întrebări – genul de întrebări pe care le pun ziarele autorităţilor când le prind cu mâţa-n sac. Pe la nouă jumate sună telefonul şi Bernie Ohls zise că trece pe la mine în drum spre casă.

— Ai văzut ziarul? mă întrebă el sfios, şi închise fără să aştepte răspunsul meu.

Când ajunse la mine, bodogăni ceva în privinţa scărilor şi zise că

ar bea o ceaşcă de cafea dacă aş avea aşa ceva prin casă. I-am spus că-i fac imediat una. În timp ce eram la bucătărie, s-a învârtit prin casă simţindu-se foarte în largul lui.

— Pentru un tip care ar putea să stârnească antipatia altora, stai cam singuratic, zise el. Ce-i acolo, în spate, dincolo de deal?

— Altă stradă. De ce?

— De curiozitate. Văd că ar trebui să-ţi mai tunzi niţel tufele.

Am adus cafeaua în living-room şi el s-a instalat şi a început să soarbă din ea. A aprins o ţigară de-a mea, a pufăit din ea vreo două minute, apoi a stins-o:

— Văd că o să ajung să nici nu-mi mai placă, zise el. Poate datorită reclamelor de la televizor. Până la urmă te fac să urăşti orice lucru pe care vor să ţi-l vândă. Dumnezeule, probabil că după părerea lor publicul e alcătuit doar din debili mintali. De fiecare dată când văd câte un cretin cu halat alb şi cu stetoscopul agăţat de gât arătându-mi o pastă de dinţi sau un pachet de ţigări, o sticlă de bere sau apă de gură, un borcan de şampon sau o cutiuţă cu ceva care îl face pe o huidumă de luptător să miroase ca liliacul de munte, întotdeauna mă hotărăsc să nu cumpăr aşa ceva. Să fiu al naibii, n-aş cumpăra produsul ăla nici dacă mi-ar plăcea. Ai citit ziarul, ă?

— Da, m-a anunţat un prieten de-al meu, care e reporter.

— Va să zică mai ai şi prieteni, totuşi? mă întrebă el cu multă îndoială. Şi nu ţi-a zis cum de-au pus mâna pe materialul ăsta, nu?

— Nu. Şi în statul ăsta nici măcar vouă nu e obligat să vă spună.

— Springer şi-a ieşit complet din fire. Lawford, procurorul adjunct care a luat scrisoarea azi-dimineaţă, susţine că a dus-o direct la şeful lui, dar prea sigur nu poţi să fii. Ceea ce a tipărit gazeta aia pare să fie o reproducere directă a originalului.

Mi-am sorbit cafeaua fără să zic o vorbă.

— Aşa-i trebuie, reluă Ohls. Springer trebuia să se ocupe personal de treaba asta. Eu unul nu-mi închipui că de la Lawford a transpirat povestea, fiindcă şi ăla e tot om politic.

Îmi aruncă o privire fără expresie, şi nu mă slăbi din ochi.

— Ce cauţi tu aici, Bernie? Nu mă prea simpatizezi. Pe vremuri eram prieteni – în măsura în care poate fi cineva prieten cu un curcan dat dracului. Dar a intervenit niţică acreală.

Se aplecă înainte şi rânji – ca un lup:

— Nici unui curcan nu-i place să vadă un cetăţean particular că face în spatele lui treabă de poliţist. Dacă îmi făceai mie legătura între Wade şi dama aia, Lennox, atunci când a murit Wade, descopeream eu totul. Dacă-mi făceai legătura între Eileen Wade şi Terry Lennox ăsta, o aveam în palmă – şi încă vie. Dacă veneai tu din capul locului, poate că Wade mai trăia încă. Ca să nu mai vorbim de Lennox. Te crezi un maimuţoi ultra-inteligent, nu?

— Ce-ai vrea să spun?

— Nimic. E prea târziu. Ţi-am mai spus eu că unul care face pe deşteptul se păcăleşte numai pe el. Ţi-am spus-o de la început, scurt pe doi. Da', va să zică, n-ai băgat la cutiuţă. Poate că lucrul cel mai deştept pe care l-ai putea face acum ar fi s-o întinzi din oraş. Nimeni nu te simpatizează şi sunt vreo doi băieţi care atunci când n-au simpatie pentru cineva nu rămân cu braţele încrucişate. Am prins eu o vorbuliţă în privinţa asta de la un paharnic de-al nostru care a ciripit câte ceva.

— Lasă, Bernie, că n-oi fi eu o persoană chiar aşa însemnată. Hai să nu ne mai ciondănim. Până când n-a murit Wade, tu nici n-ai fost băgat în ancheta asta. După aceea se părea că nu contează nici pentru tine, nici pentru procuratură, nici pentru procurorul şef şi nici pentru altcineva. Poate că am făcut şi eu nişte greşeli. Dar adevărul tot a ieşit la iveală. O puteai avea în palmă ieri după-amiază – cu ce?

— Cu ceea ce trebuia să ne spui tu despre ea.

— Cine, eu? Cu toată treaba aia de poliţist pe care am făcut-o în spatele vostru?

Se ridică brusc. Era roşu ca racul:

— Bine, băiat isteţ. Ea ar fi fost în viaţă. O puteam băga la închisoare pe baza suspiciunii. Tu ai *vrut-o* moartă, jigodie ce eşti, şi ştii foarte bine lucrul ăsta.

— Am vrut ca ea să-şi facă un bun, lung şi liniştit examen de conştiinţă. Cum a procedat – asta era treaba ei. În orice caz, ce voiam eu era să scap de acuzaţii pe un om nevinovat. Nu mă interesa câtuşi de puţin cum o puteam face, şi nici acum nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. N-o să-ţi fie greu să mă găseşti dacă o să ai chef să mă pedepseşti într-un fel sau altul.

— Lasă, împieliţatule, că o să aibă grijă de tine haidamacii. Nu e nevoie să-mi bat eu capul cu chestia asta. Ţi se pare că nu eşti o persoană destul de însemnată ca să-i poţi supăra. Ca detectiv particular numit Marlowe, gata. Nu eşti, într-adevăr. Dar ca individ căruia i s-a spus să-şi vadă de treabă şi care totuşi le-a dat cu tifla în mod public, printr-un ziar, asta e cu totul altă chestie. Se cheamă că le-ai jignit mândria.

— Asta e jalnic. Numai cât mă gândesc şi încep să simt cum sângerez pe dinăuntru, ca să folosesc chiar expresia ta.

Se duse la uşă şi o deschise. Rămase o clipă uitându-se la treptele de lemn şi la copacii de pe dealul de peste drum şi în sus pe pantă către capătul străzii.

— Ce loc drăguţ şi liniştit. Exact atât de liniştit cât trebuie, zise el.

Coborî scările, se urcă în maşină şi plecă. Poliţaii nu-ţi spun niciodată adio. Speră întotdeauna să te revadă în camera de confruntare.

CAPITOLUL 47

A doua zi, lucrurile părură să ia o întorsătură mai vioaie. Procurorul şef Springer convocă dis-de-dimineaţă o conferinţă de presă şi rosti o declaraţie. Era tipul de om voinic, cu faţă masivă şi sănătoasă, cu sprâncenele negre şi cu părul încărunţit înainte de vreme, care izbuteşte întotdeauna în politică.

„Am citit documentul care se pretinde a fi o mărturisire făcută de nefericita şi nenorocita femeie care şi-a luat de curând viaţa, un document care se poate să fie, sau să nu fie autentic, dar care dacă este autentic, este în mod evident produsul unei minţi tulburate. Sunt dispus să presupun că Journal*a fost de bună-credinţă când a publicat acest document, în ciuda numeroaselor sale absurdităţi şi inconsecvenţe, cu care nu vă voi plictisi enumerându-le. Dacă Eileen Wade a scris aceste cuvinte – şi oamenii mei, care colaborează cu personalul respectivului meu colaborator, şeriful Petersen, va stabili curând dacă lucrurile stau sau nu stau astfel – atunci vă spun că ea nu le-a scris nici cu mintea limpede şi nici cu mâna sigură. Nu au trecut decât vreo câteva săptămâni de când nefericita doamnă şi-a găsit soţul bălăcindu-se în propriul lui sânge vărsat de propria lui mână. Închipuiţi-vă şocul, desperarea şi cumplita singurătate care trebuie să fi urmat unei catastrofe atât de cumplite! Iar acum ea s-a dus după el, unindu-se cu el în amărăciunea morţii. Oare se mai poate câştiga ceva răscolind cenuşa morţilor? Nimic, dragi prieteni, în afară de vânzarea câtorva exemplare în plus dintr-un ziar care are o nevoie acută de tiraj? Nimic, dragi prieteni, nimic. Să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Ca şi Ofelia, în acea mare capodoperă dramatică numită Hamlet, de nemuritorul William Shakespeare, Eileen Wade şi-a purtat tristeţea cu deosebire. Inamicii mei politici ar vrea să profite în mare măsură de acest lucru, dar prietenii mei şi alegătorii mei nu se vor lăsa păcăliţi. Ei ştiu că instituţia noastră apără de multă vreme cu înţelepciune şi maturitate traducerea în viaţă a legilor, justiţia îmbinată cu îndurarea, apără un guvern solid, stabil şi conservator. Nu prea ştiu ce apără ziarul* Journal*fiindcă de fapt nici nu-mi pasă. Las publicului luminat să judece singur”.*

Ziarul *Journal* a tipărit aceste baliverne în prima sa ediţie (ziarul scotea ediţii noi în tot cursul zilei), iar Henry Sherman, redactorul şef, i-a dat replica lui Springer printr-un comentariu semnat:

„Domnul procuror şef Springer a fost în mare formă azi-dimineaţă. E un bărbat foarte chipeş şi vorbeşte cu o voce amplă de bariton pe care e o plăcere s-o asculţi. A avut amabilitatea să nu ne plictisească cu nici un fel de element sau amănunt faptic. Oricând va dori domnul Springer să i se dovedească autenticitatea documentului în chestiune, ziarul nostru va fi de-a dreptul fericit să-l servească. Noi nu ne aşteptăm ca domnul Springer să întreprindă vreo acţiune pentru redeschiderea cazurilor care au fost închise în mod oficial datorită ordinelor lui sau sub conducerea lui, tot aşa cum nu ne aşteptăm ca domnul Springer să meargă în mâini pe turnul primăriei. După cum s-a exprimat atât de fericit domnul Springer, se poate câştiga ceva răscolind cenuşa morţilor? Sau, aşa cum ar prefera să se exprime mai puţin elegant ziarul nostru, se poate câştiga ceva descoperind cine a comis un omor când Eileen Wade e deja moartă? Fireşte, nu se poate câştiga nimic, decât cel mult dreptate şi adevăr.

În numele răposatului William Shakespeare, ziarul nostru doreşte să-i mulţumească domnului Springer pentru că a avut amabilitatea să menţioneze în mod pozitiv piesa Hamlet, şi pentru aluzia sa în general corectă – chiar dacă nu întru totul exactă – la Ofelia. Vorbele „Trebuie să-ţi porţi tristeţea cu deosebire" n-au fost spuse despre Ofelia ci de către ea, şi ce-a vrut ea exact să spună nu este perfect clar minţilor noastre mai puţin erudite. Dar să lăsăm chestia asta. Oricum, replica sună frumos şi ne ajută să încurcăm lucrurile şi mai rău. Şi poate că ni s-ar permite şi nouă să citim – tot din acea producţie dramatică oficial aprobată şi cunoscută sub titlul de Hamlet, un lucru bun care, întâmplător, a fost spus de un om rău: „Şi unde a fost greşeala, să cadă securea cea mare".

Pe la prânz, mi-a telefonat Lonnie Morgan care m-a întrebat dacă mi-a plăcut. I-am spus că nu cred să-i facă vreun rău lui Springer.

— O să aibă probleme doar cu intelectualii căpoşi, zise Lonnie Morgan, şi ăia ştiau de mult cu cine au de-a face. Dar voiam să te întreb, ce mai e cu dumneata?

— Cu mine e în regulă. Stau aici aşteptând să mi se lipească de barbă vreun dolar mai uşor de câştigat.

— Nu la asta mă refeream.

— Sunt încă voinic şi sănătos. Nu mai încerca să mă sperii. Am obţinut ce-am vrut. Dacă Lennox ar mai fi în viaţă, ar putea să se ducă direct la Springer şi să-l scuipe între ochi.

— Lasă c-ai făcut-o tu în numele lui. Şi între timp a aflat şi Springer chestia asta. Au ei o sută de chipuri de a înscena ceva împotriva unui individ pe care nu-l au la stomac. Tot nu reuşesc să înţeleg ce-ai câştigat pentru timpul pierdut. La urma urmei, nici nu ştiu dacă Lennox merita atâta efort.

— Dar ce importanţă are asta?

O clipă tăcu. Apoi zise:

— Iartă-mă, Marlowe. Nu mai zic o vorbuliţă. Îţi urez noroc.

După obişnuitele formule de rămas bun, am închis telefonul.

Pe la ora două după-amiaza, mi-a telefonat Linda Loring:

— Te rog, nu pomeni nici un nume. Tocmai m-am întors cu avionul de la lacul ăla mare din nord. Cineva de acolo clocoteşte din pricina unui lucru care a apărut aseară în *Journal*. Persoana care este aproape fostul meu soţ a primit lovitura din plin. Bietul om plângea pur şi simplu când am plecat. S-a dus cât a putut de repede să dea raportul.

— Ce vrei să spui cu asta – persoana care este aproape fostul soţ?

— Nu te prosti. În mod cu totul excepţional, tata e de acord. Parisul e un loc excelent pentru obţinerea unui divorţ discret. Aşadar, am să plec curând acolo. Şi dacă ţi-a mai rămas cât de cât un pic de minte în cap, nu cred că ai greşi deloc cheltuind ceva din portretul ăla splendid pe care mi l-ai arătat, plecând şi dumneata la mama dracului.

— Dar ce legătură are asta cu mine?

— A doua întrebare stupidă pe care o pui. Marlowe, nu păcăleşti pe nimeni decât pe dumneata. Ştii cum se împuşcă tigrii?

— De unde să ştiu?

— Vânătorii leagă un ţap de un stâlp şi apoi se bagă într-o ascunzătoare. S-ar putea ca ţapul s-o păţească rău. Îmi eşti foarte simpatic. Nu prea ştiu de ce, dar îmi eşti simpatic. M-ar întrista gândul să ştiu că dumneata iei locul ţapului ăluia. Te-ai străduit atât de mult să faci ceea ce e corect – după concepţia dumitale.

— E drăguţ din partea dumitale, i-am răspuns. Dacă întind capul şi mi-l retează cumva cineva, e totuşi capul meu.

— Nu fă pe eroul, cap sec ce eşti, îmi zise ea aspru. Simplul fapt că ai cunoscut o persoană care a preferat să fie ţap ispăşitor, nu înseamnă că şi trebuie să-i imiţi exemplul.

— Dacă mai zăboveşti niţel pe-aici te-aş trata cu un păhărel.

— Tratează-mă cu un păhărel la Paris. Parisul e splendid toamna.

— N-aş zice nu. După cât aud, e încă şi mai frumos primăvara. Dar întrucât n-am fost niciodată acolo n-am de unde să ştiu.

— După felul cum acţionezi, nici n-ai să ajungi vreodată acolo.

— La revedere, Linda. Sper că ai să găseşti ceea ce vrei.

— La revedere, zise ea cu răceală. Întotdeauna găsesc lucrurile pe care le vreau. Numai că atunci când le găsesc constat că nu le mai vreau.

A închis telefonul. Restul zilei m-am plictisit de moarte. Am luat cina şi mi-am lăsat Oldsmobilul la un Service care lucra noaptea ca să mi se verifice ferodourile. Am luat un taxi până acasă. Strada era pustie ca de obicei. În cutia de scrisori era un cupon gratuit pentru săpun – reclamă. Am urcat scările încet. Era o noapte blândă cu un uşor abur de ceaţă în aer. Copacii de pe deal aproape că nici nu

foşneau. Nu era pic de vânt. Am descuiat uşa, am deschis-o jumătate şi apoi m-am oprit. Uşa era scoasă din cadru. Înăuntru era întuneric, nu se auzea nici un sunet. Dar am avut senzaţia că încăperea de dincolo de uşă nu e pustie. Poate că a scârţâit un arc de fotoliu sau poate că am prins licărirea unei haine albe care a traversat camera. Poate că într-o noapte caldă şi liniştită ca asta în camera de dincolo de uşă nu era chiar atât de cald, dar era destulă linişte. Poate că în aer plutea un iz de transpiraţie omenească. Sau poate că pur şi simplu eram eu cu nervii în furculiţă.

Am coborât scările şi am păşit pe terenul din faţa casei şi m-am ascuns după un tufiş. Nu s-a întâmplat nimic. Nu s-a aprins nici o lumină, n-am auzit nici o mişcare. Pe curea, în partea stângă, aveam un toc de pistol, cu mânerul în sus, un revolver de poliţist cu ţeavă scurtă, calibrul 7,66. L-am scos afară, dar n-am câştigat nimic cu asta. Linişte. Drept care am stabilit că sunt un nătărău. Mi-am îndreptat spinarea şi am ridicat piciorul ca să revin la uşa din faţă şi tocmai atunci a dat colţul un automobil, a urcat repede dealul şi s-a oprit aproape fără zgomot la piciorul treptelor. Era o limuzină mare şi neagră – un Cadillac, după cum mi s-a părut. Ar fi putut să fie maşina Lindei Loring – cu excepţia a două amănunte: nimeni n-a deschis vreo portieră, iar geamurile dinspre mine erau perfect închise. Am aşteptat şi-am tras cu urechea, făcându-mă una cu tufişul. Dar n-am avut la ce să trag cu urechea şi nici ce să aştept. Doar o maşină neagră nemişcată în faţa treptelor de lemn ale casei mele, cu ferestrele închise. Dacă-i mai mergea încă motorul nu ştiu, fiindcă nu-l auzeam. Apoi s-a auzit un mic zgomot şi s-a aprins un far mare şi roşu iar raza lui bătea câţiva metri dincolo de colţul casei. Şi apoi, foarte încet, automobilul a dat înapoi până când farul a putut să bată, învârtindu-se, de-a curmezişul faţadei, în sus şi-n jos.

Poliţiştii nu merg cu Cadillacul. Maşinile astea cu faruri roşii aparţin grangurilor, primarilor şi comisarilor de poliţie – eventual şi procurorilor şefi. Eventual şi gangsterilor.

Farul a început să se învârtească. M-am culcat la pământ, şi totuşi m-a găsit. A rămas aţintit asupra mea. Nimic altceva. Portiera tot nu s-a deschis, casa tot liniştită şi fără lumini a rămas.

Apoi o sirenă a scos un sunet grav dar ameninţător – doar vreo două secunde – şi s-a oprit. Şi atunci, în sfârşit, casa mi s-a umplut de lumini şi în capul scărilor a apărut un bărbat în smoching alb care s-a uitat de-a lungul peretelui către arbuşti.

— Pofteşte înăuntru, pişpirică, mi-a zis Menendez chicotind încântat. Ai musafiri.

Nu mi-ar fi fost greu să-l împuşc. Dar s-a dat înapoi şi a fost prea târziu – chiar dacă aş mai fi vrut s-o fac. Pe urmă cineva a deschis cu zgomot fereastra uneia din portierele din spate ale automobilului. Pe

urmă s-a descărcat un automat trăgând o scurtă rafală în panta dealului, la vreo zece-doisprezece metri de mine.

— Pofteşte înăuntru, pişpirică, mi-a zis iarăşi Menendez din prag. N-ai unde să te duci în altă parte.

Aşa că m-am ridicat şi am pornit iar reflectorul m-a urmărit pas cu pas. Mi-am pus pistolul înapoi în tocul de la cingătoare. Am urcat scările, am intrat pe uşă şi m-am oprit la un pas de ea.

Într-un fotoliu din capătul celălalt al încăperii şedea un bărbat, cu picioarele încrucişate şi cu pistolul odihnindu-se pe pulpă. Părea energic şi necruţător iar pielea lui avea înfăţişarea aceea uscată a oamenilor care trăiesc într-o climă cu soare fierbinte. Purta un vindiac de gabardină maronie şi fermoarul era deschis aproape până la talie. Se uita la mine, dar nici ochii, nici pistolul nu se clintiră. Eram calm ca un perete de chirpici sub razele lunii.

CAPITOLUL 48

Am zăbovit prea mult cu privirea asupra lui. Am întrezărit cu coada ochiului o mişcare scurtă în dreapta mea şi am simţit o lovitură care mi-a amorţit umărul şi tot braţul, până în vârful degetelor. Întorcând capul, am văzut un mexican voinic şi cu o înfăţişare greţoasă. Nu rânjea ci doar se uita la mine. Pistolul de mare calibru din mâna lui întunecată s-a lăsat într-o parte. Avea mustaţă iar părul negru şi bine periat de pe capul lui mare strălucea de briantină. Purta un sombrero murdar împins pe ceafă iar cureluşa de piele prinsă sub bărbie atârna lejer în două şuviţe până pe piepţii cămăşii tighelite care mirosea a transpiraţie. Nimic nu poate fi mai dur decât un mexican dur, după cum nimic nu poate fi mai blând decât un mexican blând, mai cinstit decât un mexican cinstit, şi mai ales, nimic nu poate fi mai trist decât un mexican trist. Individul ăsta făcea parte din tagma durilor. Nicăieri nu poţi să găseşti un om mai aspru decât printre ăştia.

Mi-am frecat braţul. Simţeam mii de ace în el, dar durerea continua şi amorţeala nu trecea. Dacă aş fi încercat să scot pistolul, probabil că l-aş fi scăpat din mână.

Menendez întinse mâna către bătăuş. Părând că nici nu se uită într-acolo, mexicanul aruncă pistolul şi Menendez îl prinse. Acum mă înfrunta, cu faţa strălucind de bucurie.

— Unde ai prefera s-o primeşti, mititelule?

Ochii negri îi dansau în cap. La o asemenea întrebare nu există răspuns, aşa că n-am făcut decât să-i arunc o privire lungă.

— Ţi-am pus o întrebare, bă, pişpirică.

Mi-am umezit buzele şi i-am răspuns tot cu o întrebare:

— Dar ce-a păţit Agostino? Credeam că el e ăla care-ţi mânuieşte pistolul.

— Chick s-a cam înmuiat, zise el cu blândeţe.

— Întotdeauna era cam moale – ca şi stăpânul.

Individul de pe scaun făcu ochii mari. Schiţă un zâmbet firav. Haidamacul care-mi paralizase braţul nici nu se mişcă, nici nu vorbi. Ştiam că respiră. Îi simţeam mirosul.

— Ce, ţi-ai lovit braţul de cineva, pişpirică?

— M-am împiedicat de o plăcintă mexicană.

Cu un aer neglijent, fără măcar să se uite la mine, mă pocni cu ţeava pistolului peste faţă.

— Nu te ţine de goange cu mine, bă, alifie. A trecut vremea aia.

Ţi s-a spus ce să faci şi ţi s-a spus cu blândeţe. Când îmi dau eu osteneala să fac vizite personale şi să-i spun unui tip să se astâmpere să ştii că ăla se astâmpără. Fiindcă altfel îl astâmpără alţii şi nu se mai scoală.

Simţeam un firicel de sânge pe obraz. Simţeam şi durerea pe pometele obrazului, care începuse să amorţească. Durerea s-a răspândit şi a început să mă doară tot capul. Nu fusese o lovitură prea puternică, dar obiectul folosit era tare. Mai puteam încă să vorbesc şi nimeni nu încercă să mă oprească.

— Ascultă, Mendy, dar cum se face c-ai început să te ocupi personal de bătăi? Eu credeam că asta e treabă pentru genul de băieţi care l-au făcut piftie pe Willie Magoon „Muntele".

— Totul e să introduci şi o notă proprie, zise el fără mânie, fiindcă am avut şi eu motivele mele personale să-ţi spun cum să te porţi. Treaba aia cu Magoon a fost doar o chestie de afaceri. Ăla ajunsese să-şi închipuie că poate să mă-nvârtă cum vrea el – tocmai pe mine, care-i cumpăram hainele şi maşinile şi-i umpleam caseta de la bancă şi i-am plătit şi ipoteca de la casă. Băieţii ăştia de la brigada de moravuri sunt toţi la fel. I-am achitat până şi nota de plată de la şcoală pentru băiat. Te-ai fi aşteptat ca porcul să se arate recunoscător. Şi când colo, ce s-apucă el să facă? Vine în biroul meu particular şi-mi dă o palmă în faţa personalului de serviciu.

— Dar din ce pricină? l-am întrebat, cu speranţa vagă că am să-l fac să se enerveze pe altcineva.

— Din pricina nu ştiu cărei tipe spilcuite care nu făcea doi bani şi care a zis că folosim zaruri măsluite. S-ar părea că tipa mai trecea uneori şi pe la el când îi era somn. A trebuit s-o dau afară de la Cazinou – împreună cu toţi gologanii pe care-i adusese în poşetă.

— Păi mi se pare o chestie de înţeles, am comentat eu. Magoon ar fi trebuit să ştie că nici un profesionist nu trişează la joc. Nici n-are nevoie. Dar eu ce ţi-am făcut?

Mă pocni, cu un aer visător.

— Mă faci să par un fraier. În branşa mea nu e nevoie să-i spui unui tip de două ori acelaşi lucru. Nici măcar unuia care se ţine tare. Ori se duce şi face ce-i spui, ori se cheamă că îţi pierzi stăpânirea de sine. Dacă nu te mai stăpâneşti, ieşi din branşă.

— Nu ştiu de ce, dar parcă am impresia că mai e şi altceva. Nu te superi dacă întind mâna să-mi iau batista, nu?

Pistolul mă păzi în timp ce îmi scoteam batista şi-mi ştergeam sângele de pe obraz.

— Un sticlete particular de câţiva biştari, vorbi rar Menendez, îşi închipuie că poate să-l facă pe Mendy Menendez de două parale. Crede că poate face lumea să râdă de mine. Îmi dă cu tifla – tocmai mie, lui Menendez. Păi bine, bă, tipule, ar fi trebuit să bag cuţitul în

tine. Trebuia să te fac feliuţe, feliuţe.

— Lennox ţi-a fost prieten, i-am zis privindu-l drept în ochi. A murit. A fost îngropat ca un câine fără să i se pună măcar numele pe mormântul în care l-au băgat. Şi eu am făcut câte ceva ca să-l dovedesc nevinovat. Şi zici că asta te face să pari caraghios? El ţi-a salvat viaţa şi şi-a pierdut-o pe-a lui şi asta n-a însemnat nimic pentru tine. Pentru tine nimic înseamnă numai să faci pe marele grangur. Nu-ţi pasă nici cât negru sub unghie de altcineva decât de tine. Nu eşti decât un tip care face găligie.

Faţa i se întunecă şi-şi trase pumnul înapoi ca să mă pocnească şi a treia oară, cu toată forţa. Braţul lui încă se retrăgea când am făcut un mic pas înainte şi l-am lovit cu piciorul în stomac.

Nici n-am chibzuit dinainte, nici nu mi-am cântărit şansele. Atâta numai că mă săturasem de vorbăria lui şi mă durea umărul, şi sângeram, şi poate că eram şi puţin ameţit de pe urma loviturilor.

S-a îndoit ca un briceag, icnind şi trăgându-şi răsuflarea şi a scăpat pistolul din mână. A bâjbâit după el cu gesturi înnebunite, scoţând nişte sunete chinuite din gât. I-am băgat genunchiul în faţă şi a început să urle.

Bărbatul din fotoliu a râs. Asta m-a descumpănit. Apoi s-a ridicat şi pistolul din mâna lui s-a ridicat odată cu el.

— Nu-l omorî, îmi zise el cu blândeţe. Vrem să-l folosim drept momeală.

Apoi se produse o oarecare mişcare printre umbrele din hol şi pe uşă intră Ohls, cu ochii stinşi, fără expresie, şi de un calm desăvârşit. Îşi plecă privirile asupra lui Menendez. Menendez era încă în genunchi, cu capul atârnându-i.

— Moale, zise Ohls. Moale ca terciul.

— Nu e moale, i-am zis eu. E rănit. Orice om poate fi rănit. Ce, Willie Magoon „Muntele” a fost moale?

Ohls mă privi. Şi celălalt bărbat se uita la mine. Haidamacul mexican de la uşă nu scoase nici un sunet.

— Scoate-ţi naibii ţigara aia înfiptă în mijlocul mutrei, am lătrat eu la Ohls. Ori o fumezi, ori dă-o dracului. M-am plictisit să mă tot uit la tine. M-am plictisit de tine, punct. M-am plictisit de curcani.

Păru surprins. Apoi începu să zâmbească cu gura până la urechi.

— A fost doar o mică prindere în undiţă, puişor, zise el vesel. Te doare tare? Nenea ăla rău ţi-a lovit feţişoara-mutrişoara? Ei, după mine, zic că la altceva nici nu te puteai aştepta şi a fost foarte bine că s-a întâmplat aşa.

Îşi plecă iar ochii la Mendy. Mendy stătea încovoiat cu genunchii sub el. Parcă ieşea la suprafaţă din adâncul unei fântâni, căţărându-se centimetru cu centimetru. Avea respiraţia întretăiată şi greoaie.

— Vai, ce vorbăreţ e băiatul ăsta, zise Ohls, când n-are în coastă

trei avocaţi parşivi care să-i pună fermoar la gură.

Îl scuturǎ pe Menendez ridicându-l în picioare. Îi curgea sânge din nas. Îşi scotoci buzunarele smochingului ca să-şi scoată batista şi şi-o duse la nas. Nu rosti nici o vorbă.

— De data asta, iubiţel, ai fost tras în piept, îi zise Ohls cu multă grijă. Nu vărs eu prea multe lacrimi pentru Magoon. Trebuia să-i vină şi lui rândul cândva. Dar era poliţist şi păduchi ca tine nu se ating de poliţai – niciodată, să ştii de la mine.

Menendez lăsă mâna cu batista în jos şi se uită la Ohls. Se uită la mine. Se uită la bărbatul care stătuse până atunci în fotoliu. Se întoarse încetişor şi se uită la haidamacul mexican de lângă uşă. Cu toţii se uitau la el. Pe feţele lor nu puteai citi nimic. Apoi, din pământ din iarbă verde, răsări un cuţit şi Mendy se repezi la Ohls. Ohls făcu un pas într-o parte, îl înşfăcă de gât cu o mână, iar cu cealaltă, fără efort, aproape cu indiferenţă, îl lovi peste mână făcând să-i cadă cuţitul. Ohls se crăcănă, se îndreptă din şale şi, îndoindu-şi uşor genunchii, îl ridică pe Menendez de jos, apucându-l cu o mână de ceafă. Îl târî mai mult decât îl împinse până-n partea cealaltă a odăii şi-l lipi de perete. Îi dădu drumul să cadă dar nu slăbi strânsoarea din jurul gâtului.

— Dacă mă atingi cu un singur deget, te omor, îi zise Ohls. Cu un singur deget.

Apoi lăsă mâinile în jos.

Mendy îi zâmbi dispreţuitor, se uită la batistă şi o împături altfel, ca să ascundă pata de sânge. Şi-o duse iarăşi la nas. Se uită în jos la pistolul pe care-l folosise ca să mă pocnească. Individul care stătuse în fotoliu zise alene:

— Chiar dacă ai putea să-l apuci, să ştii că nu e încărcat.

— Capcană, îi zise Mendy lui Ohls. Te-am auzit eu de la început.

— Ai comandat trei gealaţi, zise Ohls. Şi ţi s-au trimis trei poliţişti din Nevada. Cuiva din Las Vegas nu-i place felul cum ai uitat tu să-ţi plăteşti conturile. Acel cineva vrea să-ţi vorbească. Dacă vrei, poţi să mergi cu poliţiştii ăştia sau poţi să mergi cu mine la secţie şi să fii atârnat de dosul uşii cu o pereche de cătuşe. Acolo sunt vreo doi băieţi care ar dori grozav să te vadă mai de-aproape.

— Dumnezeu să aibă în pază Nevada, zise Mendy calm, întorcând iarăşi capul către mexicanul voinic de la uşă.

Apoi îşi făcu repede cruce şi ieşi pe uşa din faţă. Mexicanul îl urmă îndeaproape. Apoi şi celălalt, tipul uscat din deşert, după ce mai întâi ridică de jos pistolul şi cuţitul. Închise uşa în urma lui. Ohls aşteptă fără să se mişte. Se auziră portierele maşinii închizându-se, apoi automobilul dispăru în noapte.

— Eşti sigur că feţele alea erau poliţişti? l-am întrebat pe Ohls.

S-a întors, de parcă ar fi fost mirat că mă vede acolo:

— Sunt ajutori de şerif, mi-a zis el scurt.

— Frumoasă treabă, Bernie. De milioane. Ia spune, mă, ticălosule fără inimă, crezi că ăsta mai ajunge viu până în Las Vegas?

M-am dus la baie şi am dat drumul la apa rece şi mi-am lipit un prosop ud de obrazul care-mi zvâcnea. M-am privit în oglindă. Obrazul era umflat de lovitură şi vânăt şi avea şi câteva răni urâte din pricina forţei cu care mă pocnise ţeava pistolului peste pomete. Mai aveam o vânătaie şi sub ochiul stâng. Câteva zile nu mă puteam prezenta la concursul de frumuseţe.

Apoi am văzut imaginea lui Ohls în oglindă, în spatele meu. Îşi tot plimba ţigara aia neaprinsă în gură, ca o pisică ce chinuie un şoarece pe jumătate mort, încercând să-l facă să mai alerge măcar o dată, ca să scape.

— Altă dată să nu mai încerci să te iei la întrecere cu curcanii când e vorba de gândit şi ghicit, zise el cu glas aspru şi gros. Crezi că noi te-am lăsat să furi fotocopia aia doar aşa, de banc? Ne dăduse nouă prin cap că s-ar putea ca Mendy să vină să te împuşte. Şi atunci i-am pus lui Starr chestia de încredere. I-am zis că nu putem să punem capăt jocurilor de noroc în ţinut, dar că am putea să le punem destul de multe beţe-n roate şi să oprim mare parte din bani. Pe teritoriul nostru nici un gangster nu bate un poliţai, nici măcar pe unul afurisit, fără să păţească ceva. Starr ne-a convins că nu e câtuşi de puţin amestecat în treaba asta şi că Mafia e supărată şi că lui Menendez o să i se cam atragă atenţia. Aşa că atunci când Mendy a chemat o echipă de bătăuşi din afara oraşului ca să vină să te trateze niţel pe tine, Starr i-a trimis trei gealaţi pe care-i cunoştea, chiar într-un automobil de-al lui şi pe socoteala lui. Starr e comisar de poliţie în Las Vegas.

Am întors capul şi m-am uitat la Ohls:

— Astă-seară, coioţii din deşert or să aibă ce mânca. Felicitări. Bernie dragă, meseria de poliţist e o muncă minunată, idealistă, de o mare elevaţie spirituală. Singurul cusur al meseriei ăsteia este că o exercită poliţiştii.

— Păcat pentru tine, eroule, zise el cu o răceală feroce. Abia mă ţineam să nu râd când te-am văzut intrând în propria ta casă pentru a-ţi primi porţia. Grozav mi-a plăcut chestia asta, puştiule. A fost o treabă murdară şi trebuia făcută cu mâini murdare. Ca să-i faci pe indivizii ăştia să vorbească, trebuie să le dai sentimentul puterii. Sper că nu eşti lovit prea rău, dar trebuia să-l lăsăm să te caftească niţel.

— Vai ce rău îmi pare, îmi pare nespus de rău că a trebuit să suferi atât de tare în inima ta.

Îşi vârî mutra în nasul meu:

— Nu pot să-i sufăr pe ăştia cu tripourile, îmi zise el cu glas aspru. Îi urăsc aşa cum îi urăsc şi pe traficanţii de droguri. Ăştia întreţin o boală tot atât de molipsitoare şi dăunătoare ca şi drogurile.

Ce-ţi închipui că palatele alea de la Reno şi Las Vegas sunt făcute doar pentru distracţii nevinovate? Aiurea, alea sunt pentru tipii mărunţei, pentru fraierii care vor să se distreze pe gratis sau să câştige fără muncă, pentru băiatul care se opreşte pe acolo cu plicul de salariu în buzunar şi-şi pierde banii de legume pentru sâmbătă şi duminică. Cartoforul bogat pierde patruzeci de mii de dolari, râde şi se duce acasă să ia alţii. Dar nu de pe urma cartoforilor bogaţi câştigă bine profitorii ăia, prietene. Jaful ăl mare e de la monezi de zece şi douăzeci şi cinci de cenţi, de la jumătăţile de dolari şi din când în când de la vreun dolar sau o hârtie de cinci. Banii pentru marii profitori vin ca apa de pe ţeava din baia ta – un şuvoi continuu care nu încetează niciodată să curgă. Ori de câte ori cineva vrea să elimine un profesionist din branşa asta – aia e bucuria mea. Îmi place. Şi ori de câte ori guvernul vreunui stat stoarce bani de pe urma tripourilor şi le zice impozite, guvernul ăla îi ajută pe gangsteri să tragă tare în branşa asta. Bărbierul sau cosmeticiana pun deoparte doi dolari. Ăia sunt pentru Sindicatul crimei, pentru Mafia care din asta îşi adună profiturile. Oamenii vor o poliţie cinstită, nu? Dar pentru ce? Pentru ca să-i ocrotească pe tipii cu permise speciale? În statul nostru, în California, avem hipodromuri unde pariurile sunt legale şi le avem tot anul. Ele funcţionează cinstit, şi statul îşi ia şi el partea lui, şi pentru fiecare dolar depus oficial, sunt cincizeci de dolari daţi pe mâna agenţilor de pariuri. Sunt opt sau nouă curse pe un buletin şi în jumătate din ele, mai ales în alea mărunţele pe care nimeni nu le bagă în seamă, rezultatul este măsluit ori de câte ori cineva dă un ordin în acest sens. Nu există decât o singură cale prin care un jocheu poate să câştige o cursă, în schimb sunt douăzeci de mijloace prin care poate s-o piardă, măcar că din opt în opt stâlpi e câte un arbitru care supraveghează, dar care nu e în stare să facă absolut nimic dacă jocheul îşi cunoaşte meseria. Asta este trişare legală, amice, afaceri cinstite şi curate, aprobate de stat. Atunci înseamnă că e corset, nu? Nu, după felul meu de a gândi, nu e. Pentru că e vorba, totuşi, de jocuri de noroc şi asta generează nu numai jucători pasionaţi ci şi trişori şi patroni de tripouri, şi când pui una şi cu alta la socoteală, jocurile de noroc nu sunt decât de un singur fel – necinstite.

— Te simţi mai bine? l-am întrebat, oblojindu-mi rănile cu tinctură de iod.

— Nu sunt decât un curcan bătrân şi obosit şi dărâmat. Nu simt altceva decât furie.

M-am întors şi m-am uitat la el:

— Bernie dragă, eşti un poliţai straşnic de bun, şi totuşi n-ai încotro. Cu toţii greşiţi. Într-un fel sunteţi cu toţii la fel. Toţi poliţiştii acuză alte lucruri decât cele care ar trebui ţinute de rău. Dacă un individ îşi pierde leafa la masa de joc, opreşti jocurile de noroc. Dacă

se îmbată, închizi cârciumile. Dacă omoară pe cineva într-un accident de maşină, opreşti fabricarea automobilelor. Dacă o fată se încurcă într-o cameră de hotel, opreşti relaţiile sexuale. Dacă unuia i se întâmplă să cadă pe scări, încetezi construcţia de locuinţe.

— Ah, tacă-ţi fleanca!

— Da, sigur, închide-mi gura. Sunt doar un cetăţean particular. Lasă-te de goange, Bernie. N-avem noi Mafii şi sindicate ale crimei şi bande de gangsteri numai fiindcă avem politicieni corupţi şi agenţi de-ai lor la primărie şi în parlamentele statelor. Criminalitatea nu e o boală, e doar un simptom. Poliţiştii sunt ca şi doctorul care-ţi dă aspirină când ai o tumoare la creier – dacă nu ţinem seamă şi de faptul că poliţistul ar prefera s-o trateze cu bastonul de cauciuc. Suntem un popor mare, aspru, bogat şi nesăbuit şi crima este preţul pe care-l plătim pentru aceasta iar delincvenţa organizată este preţul pe care-l plătim pentru organizare. Delincvenţa o să mai rămână multă vreme printre noi. Iar delincvenţa organizată este doar reversul murdar al dolarului muncit.

— Şi care ar fi faţa curată?

– Eu unul n-am văzut-o niciodată. Poate Harlan Potter ar şti să-ţi spună. Hai să bem ceva.

— Ai fost tare când ai intrat pe uşa aia, zise Ohls.

— Şi tu ai fost şi mai tare când a dat Mendy să bage cuţitul în tine.

— Bate laba aici, zise el întinzând mâna.

Am băut câte un păhărel, după care el a ieşit pe uşa din dos, pe care o scosese din balamale ca să poată intra, după ce cu o seară înainte trecuse pe la mine în cercetare. Uşile din dos pot fi forţate uşor dacă se deschid în afară şi dacă sunt destul de vechi ca lemnul să se fi uscat şi scorojit. Scoţi ştifturile de la balamale şi restul merge ca-n brânză. Înainte de a trece dealul la locul unde-şi lăsase maşina pe strada cealaltă, Ohls îmi arătă o crestătură făcută în cadrul uşii. Ar fi putut deschide aproape la fel de uşor şi uşa din faţă, dar ar fi însemnat să spargă broasca, ceea ce s-ar fi putut descoperi de către alţii.

L-am urmărit cu privirea cum se urcă printre copaci cu lanterna în mână şi dispare peste creastă. Am încuiat uşa şi mi-am mai făcut un cocteil slab după care m-am întors în living-room şi m-am aşezat. M-am uitat la ceas. Era încă devreme. Avusesem doar impresia că a trecut un veac de când m-am întors acasă.

M-am dus la telefon, am format numărul centralei şi i-am dat telefonistei numărul familiei Loring. Majordomul a întrebat cine e la telefon, după care s-a dus să vadă dacă doamna Loring e acasă. Era.

— Am fost într-adevăr ţap, i-am zis eu, dar l-au prins pe tigru de viu. Sunt niţel cam ciocnit pe ici-pe colo.

— Trebuie neapărat să-mi povesteşti cândva.

Părea atât de distantă de parcă ar fi ajuns deja la Paris.

— Ţi-aş putea povesti la un pahar – dacă ai avea timp.

— Astă-seară? Vai de mine, dar îmi făceam geamantanele să mă mut. Mă tem că nu e cu putinţă.

— Da, înţeleg. Mde, credeam că poate ai dori să ştii cum a fost. În orice caz, mi s-a părut o mare amabilitate că m-ai prevenit. Să ştii că de fapt n-avea absolut nici o legătură cu babacul dumitale.

— Eşti sigur?

— Sunt convins.

— Aha! Stai numai o clipă. Lipsi o vreme, apoi se întoarse şi vorbi pe un ton mai cald. Poate că aş izbuti să găsesc un moment pentru un păhărel. Unde-l bem?

— Oriunde vrei. Astă-seară n-am maşină, dar pot să iau un taxi.

— Lasă! Vin eu să te iau, dar abia peste o oră – o oră şi ceva. Care-i adresa ta?

I-am spus-o şi ea a închis, eu am aprins lumina de afară şi pe urmă am rămas în uşa deschisă, sorbind aerul nopţii. Se răcorise destul de mult.

M-am întors în casă şi am încercat să-i telefonez lui Lonnie Morgan, dar n-am dat de el. Apoi, doar aşa, de-al dracului, am cerut legătura cu Cazinoul *Terrapin* din Las Vegas, chemându-l pe domnul Randy Starr. Probabil că n-avea să vină la telefon. Şi totuşi a venit. Avea o voce calină, îngăduitoare, de om de afaceri.

— Îmi pare bine să te aud, Marlowe. Orice prieten de-al lui Terry e şi prietenul meu. Cu ce te pot servi?

— Mendy e pe drum.

— Adică încotro?

— Către Las Vegas, cu alea trei gorile pe care le-ai trimis după el într-un Cadillac mare şi negru, cu far roşu şi sirenă. Al dumitale, bănuiesc, nu?

Râse:

— Aici, în Las Vegas, după cum a zis nu ştiu care ziarist, noi folosim Cadillacele pentru remorcat rulote. Despre ce e vorba?

— Mendy s-a înfipt aici în casa mea cu vreo doi pistolari. Ideea lui era să mă facă terci – ca să mă exprim frumos – pentru o chestie care a apărut în ziar şi care, zicea el, e din vina mea.

— Şi era din vina dumitale?

— Domnule Starr, eu nu sunt proprietarul nici unui ziar:

— Iar eu nu sunt proprietarul nici unui pistolar în Cadillac, domnule Marlowe.

— Poate că de fapt erau poliţişti.

— N-aş şti să-ţi spun. Altceva?

— M-a pocnit cu pistolul peste faţă. I-am dat un picior în burtă şi l-am lovit cu genunchiul în nas. Părea cam nemulţumit. Totuşi sper să

fie încă în viaţă când ajunge în Las Vegas.

— Sunt convins că ajunge, dacă a pornit încoace. Acum, te rog să mă ierţi că va trebui să scurtez convorbirea.

— Numai o secundă, Starr. Spune-mi, te rog, ai fost băgat şi dumneata în comedia aia de la Otatoclan – sau a făcut-o Mendy singur?

— Iar ai început.

— Nu glumi, Starr. Mendy nu era supărat pe mine pentru ce mi-a zis el – adică, în orice caz, nu până acolo încât să dea buzna în casa mea şi să mă trateze cum l-a tratat şi pe Willie Magoon „Muntele". Nici n-avea motive suficiente. M-a prevenit să nu-mi bag nasul în cazul Lennox şi să nu dezgrop morţii. Iar eu am făcut-o pur şi simplu pentru că aşa s-a întâmplat să iasă lucrurile. Aşa că el a făcut ceea ce ţi-am zis adineauri. Aşa că trebuie să fi fost şi un alt motiv mai serios.

— Aha, înţeleg, zise el vorbind rar şi încă pe un ton blând şi calm. Ţi se pare că ceva n-a fost chiar clar în felul cum a murit Terry? De pildă, că nu s-a împuşcat singur, ci l-a împuşcat altcineva.

— Eu cred că amănuntele ar putea fi de oarecare folos. A scris o mărturisire care era falsă. Mi-a trimis o scrisoare care a ajuns să fie pusă la cutie. Un chelner sau un băiat de serviciu de la hotel urma să se strecoare afară şi să o expedieze. El era prins în capcană în hotel şi nu putea să iasă. În scrisoare era o bancnotă mare şi când a terminat el de scris, tocmai s-a auzit o bătaie în uşă. Aş vrea să ştiu cine a intrat în camera lui?

— De ce?

— Dacă ar fi fost băiatul de serviciu sau un chelner, Terry ar fi adăugat la scrisoare un post-scriptum în care să-mi spună acest lucru. Dacă a fost un poliţist, scrisoarea n-ar mai fi fost expediată. Aşadar, cine era? Şi de ce a scris Terry mărturisirea aceea?

— N-am idee, Marlowe. Habar n-am.

— Iartă-mă că te-am deranjat, domnule Starr.

— N-a fost nici un deranj, mi-a părut bine să am veşti de la dumneata. Am să-l întreb pe Mendy dacă are el vreo idee.

— Da, dacă-l mai vezi vreodată în viaţă. Dar dacă nu-l vezi – te rog, în orice caz, să afli adevărul. Altfel o să-l descopere altcineva.

— Dumneata?

Acum glasul i se înăsprise, dar rămăsese calm.

— Nu, domnule Starr. Nu eu. Cineva care ar putea să te arunce din Las Vegas dintr-o suflare, şi fără să tragă prea mult aer în piept. Te rog să mă crezi, domnule Starr, crede-mă pe cuvânt. E pe bune, fără bancuri.

— Am să-l văd pe Mendy viu. Nu-ţi fă griji în privinţa asta, Marlowe.

— Mi-am închipuit că ştii totul. Noapte bună, domnule Starr.

CAPITOLUL 49

Î

n momentul în care automobilul s-a oprit în faţa casei şi s-a deschis portiera, am ieşit în capul scărilor ca s-o strig. Şoferul negru, între două vârste, i-a ţinut portiera deschisă ca să coboare. Apoi a urmat-o în sus pe trepte ducând o valijoară ca pentru o excursie în care rămâi peste noapte. Aşadar, am aşteptat pur şi simplu.

Ajungând în capul scărilor, Linda s-a întors către şofer:

— Amos, domnul Marlowe o să mă conducă până la hotel. Mulţumesc pentru toate. Am să-ţi telefonez dimineaţă.

— Da, doamnă Loring. Îmi daţi voie să-i pun o întrebare domnului Marlowe?

— Sigur, Amos.

Puse valijoară lângă uşă, în cameră, iar ea intră înaintea mea şi ne lăsă singuri.

— „Îmbătrânesc... Îmbătrânesc... Am să port manşetele pantalonilor suflecate”. Ce înseamnă asta, domnule Marlowe?

— Nu înseamnă nimic. Dar sună bine.

Zâmbi:

— E din „Cântecul de dragoste al lui J. Alfred Prufrock”. Iată şi un alt citat: „În cameră, femeile vin şi pleacă vorbind de Michelangelo.” Asta vă sugerează ceva, domnule?

— Da – îmi sugerează că cetăţeanul nu se prea pricepea la femei.

— Exact la fel gândesc şi eu, domnule. Cu toate acestea, îl admir foarte mult pe T.S. Eliot.

— Ai zis „cu toate acestea”?

— Da, domnule Marlowe, chiar aşa am zis. Nu e corect?

— Ba da, însă să n-o spui în faţa unui milionar. Şi-ar putea închipui că vrei să te iei la întrecere cu el.

Zâmbi trist:

— Nici prin cap nu mi-ar trece una ca asta. Aţi suferit un accident, domnule?

— Nu. Aşa a fost planificată chestia. Noapte bună, Amos.

— Noapte bună, domnule.

A coborât scările iar eu m-am întors în casă. Linda Loring stătea în mijlocul living-roomului şi se uita în jur.

— Amos a absolvit Universitatea Howard, mi-a zis ea. Am impresia că stai într-o locuinţă cam prea puţin ferită de primejdii – pentru un om atât de puţin ferit de primejdii, ce zici?

— Nu există locuri ferite de primejdii.

— Bietul dumitale obraz. Cine ţi-a făcut asta?

— Mendy Menendez.

— Dar ce i-ai făcut?

— Nu cine ştie ce. I-am dat vreo două picioare. A căzut într-o cursă. E în drum spre Nevada în compania a vreo trei sau patru agenţi muşchiuloşi. Să-l uităm.

S-a aşezat pe canapea.

— Ce-ai vrea să bei? am întrebat-o.

Am scos o cutie de ţigări şi i-am întins-o. A zis că nu vrea să fumeze şi a mai zis că n-are preferinţe în privinţa băuturii.

— Mă gândeam la şampanie, i-am zis. N-am frapieră, dar e rece. O păstrez de ani de zile. Două sticle. Cordon Rouge. Trebuie să fie bună, măcar că eu nu mă pricep.

— Pentru ce o păstrai?

— Pentru dumneata.

Mi-a zâmbit, dar continuă să se uite lung la mine, cu ochii aţintiţi asupra obrazului:

— Eşti rănit destul de rău. Ridică degetele în sus şi-mi atinse uşor obrazul. O păstrai pentru mine? Cam greu de presupus. Nu ne cunoaştem decât de vreo două luni.

— Atunci înseamnă că o păstram pentru momentul când ne vom cunoaşte. Mă duc s-o aduc.

Am ridicat valijoara şi am traversat camera cu ea în mână.

— Unde pleci cu aia? mă întrebă ea brusc.

— E o valijoară cu lucruri de dormit, nu?

— Las-o jos şi întoarce-te aici.

M-am executat. Avea ochii strălucitori şi totodată adormiţi.

— Asta e ceva nou, mi-a zis ea vorbind rar. Ceva cu totul nou.

— Din ce punct de vedere?

— Niciodată nu m-ai atins, nici măcar cu un deget. Nu te-ai dat la mine, nu mi-ai făcut aluzii, nu m-ai pipăit, nimic. Credeam că eşti dur, sarcastic, rău şi rece.

— Bănuiesc că aşa şi sunt – uneori.

— Acum că sunt aici, şi probabil fără nici un preambul, după ce vom fi băut o cantitate suficientă de şampanie, ai de gând să mă înşfaci şi să mă arunci în pat. Asta e?

— Ca să fiu cinstit, parcă am simţit eu agitându-se o idee cam de genul ăsta pe undeva prin fundul creierului.

— Mă simt foarte măgulită, dar dacă eu n-am chef s-o facem astfel? Îmi placi. Îmi placi chiar foarte tare. Dar asta nu înseamnă neapărat că vreau să mă culc cu tine. Nu cumva te cam repezi să tragi anumite concluzii – pur şi simplu pentru că, întâmplător, mi-am adus o valijoară cu lucruri de dormit?

— S-ar putea să fie o eroare, am mărturisit. M-am dus şi am luat valijoara şi am repus-o lângă uşa din faţă. Mă duc să aduc şampania.

— N-am vrut să te jignesc. Poate că ai prefera să păstrezi şampania pentru o ocazie mai fericită.

— Nu sunt decât două sticle, i-am zis. O ocazie cu adevărat fericită necesită o duzină.

— Aha, am înţeles, mi-a răspuns supărându-se deodată. Va să zică eu nu sunt decât o umplutură care ţine locul ocupat până când vine altă femeie mai frumoasă şi mai atrăgătoare. Mulţumesc frumos. Acum chiar că m-ai jignit, dar bănuiesc că e totuşi ceva să ştiu că aici sunt în siguranţă. Dacă-ţi închipui că o sticlă de şampanie o să facă din mine o destrăbălată, te asigur că te înşeli rău de tot.

— Mi-am recunoscut deja greşeala.

— Faptul că ţi-am spus că divorţez şi că l-am pus pe Amos să mă aducă aici cu o valijoară cu câteva lucruri, nu înseamnă că sunt chiar o târfă, mi-a zis ea pe un ton în care răzbătea încă furia.

— Dă-o dracului de valiză! am mârâit. S-o ia naiba! Dacă mai pomeneşti o dată de ea, o arunc jos pe scări. Te-am poftit să bei ceva. Mă duc la bucătărie s-aduc băutura. Asta-i tot. Nici prin cap nu mi-a trecut să te îmbăt. Nu vrei să te culci cu mine. Te înţeleg perfect. Nici nu văd de ce ai fi făcut-o. Dar asta nu înseamnă că nu putem să bem un pahar-două de şampanie, ce Dumnezeu? Nu trebuie neapărat să începem să ne certăm că cine pe cine seduce şi că unde şi când şi câtă şampanie bem.

— Dar nici nu trebuie să-ţi ieşi din sărite, mi-a zis ea îmbujorându-se.

— Asta e altă minune, am zis arătându-mi iar colţii. Cunosc cincizeci şi nu pot suferi pe nici una. Toate-s false şi toate zâmbesc greţos.

Se ridică, se apropie de mine şi atinse uşor tăieturile şi umflăturile de pe faţa mea, cu vârful degetelor:

— Îmi pare rău. Sunt o femeie obosită şi dezamăgită. Te rog să fii bun cu mine. Nu sunt uşor de suportat.

— Nu eşti mai obosită şi nici mai dezamăgită decât majoritatea oamenilor. Teoretic, ar fi trebuit să fii acelaşi gen de damă superficială, răsfăţată şi stricată ca şi soră-ta. Datorită nu ştiu cărui miracol nu eşti. Ai toată onestitatea şi o mare parte a curajului şi dârzeniei familiei tale. N-ai nevoie ca cineva să se poarte drăguţ cu tine.

M-am întors cu spatele la ea, am ieşit din cameră şi m-am dus în bucătărie. Am scos o sticlă de şampanie din frigider, am destupat-o şi am umplut două pahare scunde din care am dat unul repede pe gât. Spuma înţepătoare mi-a adus lacrimi în ochi, şi totuşi am golit paharul. L-am umplut din nou. Apoi am pus toată afacerea pe o tavă şi

am împins măsuţa de cocteiluri în living-room.

Nu era acolo. Nici valijoara nu mai era acolo. Am lăsat tava şi am deschis uşa din faţă. N-o auzisem să se fi deschis şi Linda nu avea maşină. De fapt nu auzisem nici un zgomot.

Apoi mi-a vorbit din spate:

— Prostuţule, ţi-ai închipuit că am să fug?

Am închis uşa şi m-am întors. Îşi despletise părul, îşi pusese papuci în picioarele goale şi îmbrăcase un halat de mătase de culoarea asfinţitului din stampele japoneze. S-a apropiat încet de mine cu un fel de zâmbet neaşteptat de timid. I-am întins un pahar. L-a luat, a sorbit două înghiţituri de şampanie şi mi l-a înapoiat.

— Îmi place.

Apoi, foarte calmă şi fără nici o urmă de prefăcătorie sau teatru, a venit în braţele mele, m-a sărutat şi şi-a desfăcut buzele şi dinţii. Vârful limbii l-a atins pe al meu. După o vreme, şi-a tras capul înapoi, fără să-şi ia braţele de după gâtul meu. Parcă-i luceau stele în ochi.

— De fapt am vrut de la început, îmi zise ea. Dar trebuia să fiu şi eu dificilă. Nu prea ştiu de ce. Poate doar din cauza nervilor. De fapt nu sunt deloc o stricată. Nu e păcat?

— Dacă aş fi crezut că eşti o femeie uşoară, te-aş fi agăţat încă de când te-am cunoscut prima dată în bar la Victor.

Clătină încetişor din cap şi zâmbi:

— Nu prea cred. De aceea mă aflu aici.

— Poate nu chiar în seara aceea. Seara aceea aparţinea altcuiva.

— Poate că de fapt nu te dai niciodată la femeile din baruri.

— Nu prea des. Lumina din baruri e prea slabă.

— Dar o mulţime de femei se duc acolo tocmai pentru asta.

— O mulţime de femei se scoală dis-de-dimineaţă în acelaşi scop.

— Însă băutura e un afrodisiac – până la un punct.

— Doctorii o recomandă.

— Cine a vorbit de doctor? Vreau şampanie.

Am sărutat-o din nou. Era ceva foarte uşor şi plăcut.

— Vreau să-ţi sărut obrăjorul necăjit, îmi zise ea şi aşa şi făcu. Vai, dar frige cumplit.

— Restul trupului mi-e îngheţat.

— Nu-i adevărat. Vreau şampanie.

— De ce?

— Dacă n-o bem se trezeşte. Şi pe urmă îmi place gustul.

— Bravo.

— Mă iubeşti mult? Sau o să mă iubeşti dacă mă culc cu tine?

— Poate.

— Dar să ştii că nu eşti obligat să te culci cu mine: Nu ţin morţiş la asta.

— Mulţumesc frumos.

— Vreau şampanie.
— Câţi bani ai?
— În total? De unde să ştiu? Vreo opt milioane de dolari.
— Bine, atunci m-am hotărât. Mă culc cu tine.
— Interesatule!
— Doar am plătit şampania.
— Dă-o naibii de şampanie, zise ea.

CAPITOLUL 50

P

este un ceas, îşi întinse braţul gol şi mă gâdilă în ureche:
— Ai accepta să mă iei de nevastă?
— N-ar ţine nici şase luni.

— Pentru numele lui Dumnezeu, zise ea, să presupunem că n-ar ţine. Şi ce, n-ar merita? În fond, ce aştepţi tu de la viaţă – asigurarea completă împotriva tuturor riscurilor posibile?

— Am patruzeci şi doi de ani. M-a cam stricat independenţa. Şi pe tine te-au cam stricat – dar nu prea mult – banii.

— Am treizeci şi şase de ani. Nu mi se pare că e chiar aşa ruşinos să ai bani şi nici să te căsătoreşti cu o persoană bogată. Majoritatea celor care au bani nu-i merită şi nu ştiu ce să facă cu ei. Dar n-o să mai dureze mult situaţia asta. O să trecem printr-un nou război şi la sfârşitul lui nimeni n-o să mai aibă nici un ban – afară doar de escroci şi de profitori. Toţi ceilalţi o să fim reduşi la zero din cauza impozitelor.

I-am mângâiat părul şi am răsucit o buclă pe deget.

— S-ar putea să ai dreptate.

— Am putea să plecăm la Paris cu avionul şi să ne distrăm pe rupte. Se ridică într-un cot şi mă privi de sus în jos. Îi vedeam ochii strălucind, dar nu le puteam desluşi expresia. Ai ceva împotriva căsătoriei?

— Pentru doi oameni dintr-o sută e o adevărată binecuvântare. Restul, se străduiesc doar. După douăzeci de ani omului nu-i rămâne altceva decât un banc de lucru la un auto-service. Tinerele americane sunt grozave. Soţiile americane ocupă mult prea mult teritoriu. Şi pe urmă...

— Vreau nişte şampanie.

— Şi pe urmă, pentru tine ar fi doar o întâmplare ca oricare alta. Numai primul divorţ e complicat şi dureros. După aceea e doar o problemă economică. Pentru tine nu e nici o problemă. De azi în zece ani s-ar putea să mă întâlneşti pe stradă şi să te întrebi unde naiba m-ai mai văzut. Asta, în cazul fericit în care m-ai observa.

— Vai ce ticălos, încrezut, suficient, satisfăcut de sine şi supărăcios eşti! Vreau niţică şampanie.

— Măcar în felul ăsta o să-ţi aminteşti de mine.

— Eşti un îngâmfat. Un munte de îngâmfare. Puţin ciopârţit în momentul ăsta. Crezi că o să-mi amintesc de tine? Indiferent cu câţi

bărbaţi o să mă mărit sau o să mă culc, crezi că o să-mi amintesc de tine? De ce aş face-o?

— Scuză-mă. Am exagerat în favoarea mea. Îţi aduc şampania.

— Ce zici ce dulci şi rezonabili suntem? zise ea sarcastic. Sunt o femeie bogată, iubitule, şi am să fiu de mii de ori mai bogată. Ţi-aş putea cumpăra lumea întreagă dacă ar merita s-o cumperi. Ce ai tu acum? O casă goală în care să te întorci şi în care nu găseşti nici măcar un câine sau o pisică, şi un prăpădit de birou stătut în care să stai şi să aştepţi. Chiar dacă aş divorţa de tine, tot nu te-aş lăsa niciodată să te întorci acolo.

— Dar cum m-ai putea opri? Doar nu sunt Terry Lennox.

— Vai, te rog! Să nu vorbim despre el. Şi nici despre ţurţurele ăla de aur, madam Wade. Şi nici despre bietul ei soţ beţiv şi maladiv. Vrei să fii singurul bărbat care m-a refuzat? Ce fel de orgoliu mai e şi ăsta? Ţi-am făcut cel mai mare compliment pe care ştiu eu să-l fac. Te-am cerut de bărbat.

— Mi-ai făcut şi un compliment mai mare.

Începu să plângă:

— Prostule! Eşti un prost fără pereche! Avea obrajii umezi. Îi simţeam lacrimile. Şi ce dacă ar dura şase luni, un an sau doi? Ce-ai pierde altceva decât praful din birou şi murdăria de pe jaluzele şi singurătatea unei vieţi destul de pustii?

— Mai vrei şampania aia?

— Bine, e-n regulă.

Am strâns-o mai aproape de mine şi mi-a plâns pe umăr. Nu mă iubea şi asta o ştiam amândoi. Nu plângea pentru mine. Era doar momentul în care trebuia să verse câteva lacrimi.

Apoi s-a tras deoparte şi eu m-am dat jos din pat şi ea s-a dus la baie să-şi aranjeze faţa. Am adus şampania. Când s-a întors zâmbea.

— Îmi pare rău că am dat apă la şoareci, mi-a zis. Peste şase luni n-am să mai ţin minte nici cum te cheamă. Hai în living-room. Vreau să fie lumină.

M-am conformat. S-a aşezat pe canapea ca şi mai înainte. I-am pus şampania în faţă. S-a uitat la pahar dar nu l-a atins.

— Am să mă recomand eu, i-am zis. O să bem un păhărel împreună.

— Ca astă-seară?

— N-o să mai fie niciodată ca astă-seară.

Şi-a ridicat paharul, a sorbit şampania înghiţitură cu înghiţitură, apoi s-a răsucit pe canapea şi mi-a aruncat ultimii stropi în faţă. Apoi a început iar să plângă. Am scos batista, mi-am şters faţa şi i-am şters şi ei lacrimile.

— Nu prea ştiu de ce am făcut asta. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, te rog să nu-mi spui cumva că sunt femeie şi că o femeie

nu ştie niciodată ce face.

I-am mai turnat puţină şampanie şi am râs de ea. A băut-o încetişor şi apoi s-a răsucit iar şi a căzut pe genunchii mei.

— Sunt obosită. De data asta o să trebuiască să mă duci în braţe.

După o vreme, a adormit.

Dimineaţa încă mai dormea când m-am sculat şi am făcut cafeaua. Am făcut duş, m-am bărbierit şi m-am îmbrăcat. Atunci s-a trezit. Am luat micul dejun împreună. Am chemat un taxi şi i-am dus valijoara până la maşină.

Ne-am spus la revedere. Am urmărit taxiul cu privirea până a dispărut. Am urcat scările şi m-am dus în dormitor şi am făcut patul. Pe una din perne rămăsese un fir de păr lung şi negru. Parcă aveam o bucată de plumb în piept.

Franţujii au o vorbă pentru asta. Porcii ăia au câte o vorbă pentru fiecare lucru şi au întotdeauna dreptate.

Orice rămas bun înseamnă să mori puţin.

CAPITOLUL 51

Sewell Endicott zicea că lucrează târziu şi că aş putea eventual să trec pe la el seara pe la şapte jumătate.

Biroul lui era într-un colţ al clădirii. În el era un covor albastru, o masă de scris din mahon roşu cu colţurile sculptate, foarte veche şi în mod evident foarte scumpă, obişnuitele biblioteci cu geamuri glisante, pline de tomuri galbene şi scrieri juridice, obişnuitele caricaturi ale lui Spy reprezentând celebrii judecători englezi şi pe peretele dinspre sud, singur, un portret mare al magistratului şi omului de litere Oliver Wendell Holmes. Scaunul de la masa de lucru era capitonat cu piele neagră. Lângă el era un birouaş cu uşa rabatabilă, înţesat de hârtii. Era o încăpere pe care nici un specialist în decoraţiuni interioare nu apucase încă să o efemineze.

Endicott stătea fără haină şi părea obosit dar avea o figură interesantă. Fuma o ţigară dintr-aia de-a lui fără nici un gest şi-i căzuse puţin scrum pe cravata desfăcută la gât. Părul negru era răvăşit.

Se uită la mine în tăcere, după ce mă aşezasem, apoi îmi zise:

— În viaţa mea nu cred c-am cunoscut o bestie mai încăpăţânată ca dumneata. Să nu-mi spui că tot mai faci săpături în haznaua aia.

— E ceva care nu-mi dă pace. V-aţi supăra dacă măcar acum aş presupune că atunci când aţi venit să mă vedeţi în colivia mea l-aţi reprezentat pe domnul Harlan Potter?

A zis că nu. Mi-am atins uşurel obrazul cu vârfurile degetelor. Se vindecase şi dispăruse şi umflătura, dar probabil că una din lovituri mi-atinsese un nerv, fiindcă o parte din obraz era încă amorţită. Şi parcă tot nu-i puteam da pace. Cu timpul avea oricum să se vindece.

— Şi aş mai putea presupune că atunci când v-aţi dus la Otatoclan aţi primit o misiune temporară ca membru al echipei procurorului şef?

— Da, Marlowe, dar las-o baltă. A fost o legătură foarte preţioasă. Dar poate că am pus eu prea mult accent pe ea.

— Sper că legătura mai există şi-acum.

Clătină din cap:

— Nu. S-a sfârşit. Domnul Potter îşi rezolvă problemele juridice prin firmele din San Francisco, New York şi Washington.

— Bănuiesc că mă urăşte de moarte – dacă s-o fi gândind vreodată la mine.

Endicott zâmbi:

— În mod destul de ciudat, a dat toată vina pe ginerele lui, doctorul Loring. Un om ca Harlan Potter trebuie să arunce vina pe cineva. Ar fi imposibil să fie el de vină. Impresia lui era că dacă Loring nu i-ar fi dat femeii ăleia nişte droguri primejdioase, nu s-ar fi întâmplat nimic rău.

— Se înşeală. Mă rog, acolo la Otatoclan aţi văzut cadavrul lui Terry Lennox, nu?

— Chiar aşa. În cămăruţa dosnică a atelierului unui tâmplar. Acolo n-au propriu-zis morgă, nici pompe funebre. Ăla făcea şi sicriul. Trupul era rece ca gheaţa. I-am văzut rana din tâmplă. Nu se poate pune problema identităţii false – dacă ţi-a trecut cumva prin cap ceva pe linia asta.

— Nu, domnule Endicott. Nu mi-a trecut fiindcă în cazul de faţă ar fi exclus – sau aproape. Dar nu-i aşa că era puţin deghizat?

— Da, avea faţa şi mâinile înnegrite, şi părul vopsit negru. Însă cicatricile se vedeau încă foarte bine. Iar amprentele fireşte că au putut fi uşor verificate cu ajutorul celor de pe lucrurile pe care pusese mâna acasă.

— Cam cum e poliţia pe care o au ăia acolo?

— Primitivă. Aveau un *jefe* care abia dacă ştia să citească şi să scrie. Însă la amprente se pricepea. A, şi ştii, era cald de tot. Teribil de cald. Se încruntă, îşi scoase ţigara din gură şi o aruncă neglijent într-un fel de receptacul enorm din bazalt negru. Au trebuit să aducă gheaţă de la hotel, adăugă el. Multă gheaţă. Se uită la mine. Pe-acolo, îmbălsămarea nu prea se practică. Lucrurile trebuie făcute repede.

— Ştiţi spaniolă, domnule Endicott?

— Doar vreo câteva cuvinte. Mi-a servit de interpret directorul hotelului. Zâmbi. Un tip elegant şi spilcuit, individul ăla. Părea destul de dificil, dar de fapt s-a dovedit foarte politicos şi serviabil. Am terminat foarte repede.

— Am primit o scrisoare de la Terry. Bănuiesc că domnul Potter trebuie să ştie de existenţa ei, fiindcă i-am spus fiicei lui, doamna Loring. I-am şi arătat-o. Era în ea şi un portret al lui Madison.

— Ce-i aia?

— O hârtie de cinci mii de dolari.

Endicott ridică din sprâncene:

— Serios? Mde, cu siguranţă că-i dădea mâna. Nevastă-sa i-a oferit un sfert de milion în ziua când s-au căsătorit a doua oară. Am impresia că oricum avea el de gând să se ducă şi să se instaleze în Mexic – indiferent de ceea ce s-a întâmplat. Nu prea ştiu ce s-a ales de banii ăia, însă. Nu am fost informat în această privinţă.

— Poftim scrisoarea, domnule Endicott, dacă aveţi chef s-o citiţi.

O citi cu atenţie, aşa cum citesc avocaţii totul O lăsă pe birou şi lăsându-se pe spate privi în gol.

— Puţin cam literară, nu? zise el calm. Mă însă de ce a făcut-o?

— De ce s-a sinucis, de ce a mărturisit sau de ce mi-a scris mie scrisoarea?

— Mă refer la mărturisire şi la sinucidere, bineînţeles, zise Endicott sever. Scrisoarea e de înţeles. Cel puţin ai o recompensă rezonabilă pentru ceea ce ai făcut pentru el – chiar şi de atunci încoace.

— Ce mă deranjează, e chestia cu cutia poştală. Acolo unde zice că sub fereastra lui era o cutie poştală şi că chelnerul de la hotel avea s-o ţină în sus înainte de a o băga în cutie, pentru ca Terry să-şi poată da seama că a fost expediată.

În ochii lui Endicott ceva adormi:

— De ce? întrebă el pe un ton indiferent.

Apoi şi-a scos o altă ţigară cu filtru dintr-o cutie pătrată. I-am întins bricheta aprinsă peste birou.

— Într-o localitate ca Otatoclan nu puteau să aibă aşa ceva, i-am zis.

— Continuă.

— La început nu prea înţelegeam chestia asta. P-ormă am căutat informaţii despre localitate. E un biet sat prăpădit. N-are o populaţie mai mare de o mie – o mie două sute de locuitori. Doar o stradă e parţial pavata. Şeful poliţiei are ca automobil oficial o maşină Ford model vechi. Poşta se află în colţul unui magazin, iar *chanceria* la măcelar. Un singur hotel, două birturi, drumuri proaste, un mic aeroport. Pe acolo prin munţi se vânează bine – chiar foarte bine. Asta justifică prezenţa aeroportului. Este singurul mijloc acceptabil de a ajunge acolo.

— Dă-i drumu-nainte. Am auzit de vânătoare.

— Va să zică, au o cutie poştală pe stradă. Aşa cum au şi hipodrom, şi teren pentru cursele de câini, şi teren de golf, şi un *jai alai fronton* şi un parc cu o fântână colorată, şi un chioşc pentru muzica militară.

— Atunci înseamnă că a făcut o greşeală, zise cu răceală Endicott. Poate că era ceva care i s-a părut a fi cutie poştală – de pildă, să zicem, o cutie de gunoi.

M-am ridicat în picioare. Am întins mâna după scrisoare, am împăturit-o la loc şi am băgat-o în buzunar.

— Cutie de gunoi. Da, sigur, asta e. Vopsită în culorile naţionale mexicane – verde-alb-şi-roşu – şi cu o inscripţie cu litere mari şi clare: PĂSTRAŢI CURĂŢENIA ORAŞULUI. În spanioleşte, fireşte. Şi cu vreo şapte corcituri râioase în jurul ei.

— Nu fă prea tare pe deşteptul, Marlowe.

— Scuzaţi-mă dacă mi-am lăsat inteligenţa să mi se manifeste. Mai e şi un alt mic amănunt pe care l-am ridicat deja într-o discuţie cu

Randy Starr. Cum a ajuns scrisoarea să fie totuşi expediată? Conform scrisorii, metoda era stabilită dinainte. Aşadar, cineva i-a spus despre cutia poştală. Aşadar, cineva a minţit. Aşadar, cineva a expediat totuşi scrisoarea cu cinci miare în ea. Uluitor, nu vi se pare?

Pufăi din ţigară şi urmări rotocoalele de fum cum se îndepărtează.

— Ei, şi care ţi-e concluzia? Şi de ce l-ai băgat şi pe Starr în ciorba asta?

— Starr şi cu o jivină scârboasă numită Menendez – îndepărtată acum din mijlocul nostru – au fost camarazi cu Terry în armata britanică. Sunt nişte bandiţi, într-un fel – aş zice chiar aproape în toate felurile – dar încă mai e puţin loc în trupul lor pentru orgoliu personal şi chestii dintr-astea. Aici în oraş a fost vorba de un paravan alcătuit din motive foarte evidente. De asemenea, a fost vorba de un alt paravan la Otatoclan, din motive complet diferite.

— Ei, şi la ce concluzie ai ajuns? mă întrebă el iar şi mult mai sever.

— Dar dumneavoastră?

Nu mi-a răspuns, aşa că i-am mulţumit pentru timpul pe care mi l-a acordat şi l-am părăsit.

Când am deschis uşa, tocmai se încrunta, dar mi s-a părut că de data asta era o încruntare cinstită, de nedumerire. Sau poate că se străduia să-şi amintească înfăţişarea interiorului hotelului şi prezenţa sau absenţa cutiei poştale.

Era doar o altă rotiţă pe care o puteai face să se învârtească – nimic altceva. S-a tot învârtit o lună încheiată până să se mai întâmple ceva.

Iar apoi, într-o vineri dimineaţa am găsit un necunoscut aşteptându-mă la birou. Era un mexican bine îmbrăcat sau poate un sud-american. Şedea lângă fereastra deschisă şi fuma o ţigară rău mirositoare din tutun negru. Era înalt, foarte zvelt şi foarte elegant, şi cu o mustaţă neagră frumos tăiată iar părul negru, ceva mai lung decât se poartă pe la noi. Era îmbrăcat cu un costum uşor de culoarea căprioarei. Pe nas avea ochelari de soare verzi. Se ridică politicos.

— *Señor* Marlowe?

— Cu ce vă pot servi?

Îmi întinse o hârtie împăturită:

— Un *aviso de parte del Señor Starr en Las Vegas, señor. Habla espanol*?

— Mda, dar nu aşa de repede. Mi-ar conveni engleza.

— Bine, atunci engleza. Pentru mine e acelaşi lucru.

Am luat hârtia şi m-am uitat la ea: *„Ţi-l recomand pe prietenul meu, Cisco Maioranos. Cred că o să-ţi poată fi de folos. S."*

— Hai să mergem înăuntru, *señor* Maioranos.

I-am ţinut uşa deschisă. Când a trecut pe lângă mine i-am simţit

mirosul de parfum. Şi sprâncenele erau al dracului de frumos aranjate. Dar probabil că nu era chiar atât de delicat cum părea, fiindcă avea cicatrici pe ambii obraji.

CAPITOLUL 52

S

e aşeză pe scaunul clienţilor şi puse picior peste picior.

— După cât am auzit, doriţi unele informaţii despre *señor* Lennox.

— Doar scena finală.

— Eram acolo în momentul respectiv, *señor*. Aveam o slujbă la hotel. Măruntă şi, bineînţeles, temporară. Eram recepţioner în tura de zi.

Vorbea englezeşte perfect, dar cu un ritm hispanic. Spaniola – adică hispano-americana – are nişte ridicări şi coborâri foarte precise care pentru urechile americanilor nu par să aibă nici o legătură cu înţelesul. Seamănă cu valurile oceanului.

— Nu prea arătaţi a recepţioner.

— Mai are omul şi greutăţi în viaţă.

— Cine mi-a expediat scrisoarea?

Mi-a întins o cutie de ţigări:

— Încercaţi una din astea.

Am clătinat din cap:

— Sunt prea tari pentru mine. Ţigările din Columbia îmi plac, dar alea cubaneze sunt moarte curată.

Zâmbi uşurel, îşi aprinse alt cui de coşciug şi aruncă încet fumul pe gură. Tipul era atât de insuportabil de elegant, încât începea să mă calce pe nervi.

— Ştiu despre scrisoare, *señor*. Lui *mozo* i-a fost frică să se ducă în camera acestui *señor* Lennox după ce s-a instalat *guarda*. Poliţaiul sau detectivul, cum ziceţi dumneavoastră. Aşa că am dus chiar eu scrisoarea la *correo* . După împuşcături, înţelegeţi.

— Trebuia să vă uitaţi înăuntru. Avea o bancnotă mare în ea.

— Scrisoarea era închisă, zise el cu răceală. *El honor nu se mueve de lado como les congrejos.* Adică, cinstea nu umblă strâmb ca crabii, *señor*.

— Îmi cer scuze. Continuaţi, vă rog.

— *Señor* Lennox avea o hârtie de o sută de pesos în mâna stângă când am intrat în cameră şi am închis uşa în nasul gardianului. În dreapta ţinea un pistol. Pe masa în faţa lui era scrisoarea. Şi mai era şi altă hârtie pe care n-am citit-o. Am refuzat bancnota.

— Prea mulţi bani.

Nu reacţionă la sarcasmul meu.

— A insistat. Aşa că în cele din urmă am luat bancnota şi i-am

dat-o mai târziu lui *mozo.* Am luat scrisoarea sub un şervet pe tava pe care se adusese înainte cafeaua. Detectivul s-a uitat sever la mine dar n-a zis nimic. Coborâsem cam jumătate din trepte când am auzit împuşcătura. Am ascuns repede scrisoarea şi am urcat înapoi scările în fugă. Poliţaiul încerca să deschidă uşa cu piciorul. Am deschis-o eu cu cheia. *Señor* Lennox era mort.

Îşi plimbă uşor degetele pe marginea biroului şi oftă.

— Restul, fără îndoială, îl ştiţi.

— Hotelul era plin?

— Nu, nu era plin. Erau vreo cinci-şase oaspeţi.

— Americani?

— Doi *Americanos del Norte.* Vânători.

— Ianchei adevăraţi sau mexicani transplantaţi?

Îşi plimbă încet vârful degetului pe stofa pantalonului:

— Cred că unul din ei ar fi putut să fie de origină spaniolă. Vorbea spanioleşte ca la frontieră. Foarte urât.

— S-au apropiat vreodată de camera lui Lennox?

Ridică repede capul, dar pe mine nu mă impresionară ochelarii verzi:

— De ce ar fi făcut-o, *señor?*

I-am dat dreptate încuviinţând din cap.

— Ei, *señor* Maioranos, în orice caz a fost foarte drăguţ din partea dumneavoastră că v-aţi deranjat până aici să-mi spuneţi toate aceste lucruri. Vă rog să-i comunicaţi lui Randy că-i sunt foarte recunoscător. Da?

— *No hay ele que, señor.* A fost un fleac.

— Şi mai târziu, dacă are timp disponibil, ar putea să-mi trimită pe cineva care să ştie cu adevărat ce vorbeşte.

— *Señor?* Glasul era blând, dar tonul glacial. Cum adică, îmi puneţi cuvintele la îndoială?

— Voi ăştia vorbiţi întotdeauna despre cinste, onoare. Onoarea este un fel de manta a hoţilor – uneori. Stai, nu-ţi ieşi din fire. Stai jos liniştit şi dă-mi voie să-ţi spun povestea într-o altă manieră.

Se lăsă pe speteaza scaunului, cu un aer dispreţuitor, de mare superioritate.

— Bagă de seamă însă, că merg numai şi numai pe ghicite. S-ar putea să mă înşel. Dar s-ar mai putea să nu mă înşel. Ăia doi *Americanos* veniseră acolo cu un anumit scop. Au sosit cu avionul. Ziceau că sunt vânători. Unul din ei se numea Menendez şi se ocupă de jocurile de noroc. Se prea poate să se fi înregistrat la hotel sub un nume de împrumut, sau sub propriul lui nume. Asta n-am de unde să ştiu. Lennox era la curent cu prezenţa lor. Şi ştia şi de ce au venit. Mi-a scris scrisoarea aia fiindcă avea conştiinţa încărcată. Mă luase drept fraier şi era un băiat mult prea delicat ca să stea liniştit după ce a

făcut una ca asta. A pus bancnota – cinci mii de dolari – în scrisoare pentru că avea o groază de bani şi ştia bine că eu n-am. De asemenea, a strecurat acolo un mic fitil, aşa într-o doară, pe care puteam sau nu să-l înregistrez. El era genul de om care dorea întotdeauna să facă ceea ce se cuvine, dar nu ştiu cum se întâmpla că până la urmă făcea cu totul altceva. Dumneata zici c-ai dus scrisoarea la *correo*. De ce n-ai pus-o în cutia din faţa hotelului?

— Cutia, *señor?*

— Cutia poştală. Cred că voi îi ziceţi *cajon cartero,* dacă nu mă-nşel.

Zâmbi:

— Otatoclan nu e un oraş mexican, *señor*. E doar o localitate foarte primitivă. Cutie poştală pe o stradă din Otatoclan? Nimeni de acolo n-ar înţelege la ce serveşte. Nimeni n-ar ridica scrisorile din ea.

— Aha. Bine, mă rog, să trecem peste asta. N-ai dus nici un fel de cafea, pe nici un fel de tavă în camera lui *señor* Lennox. *Señor* Maioranos, dumneata n-ai intrat în odaie trecând pe lângă paznic. Dar au intrat în cameră cei doi *Americanos*. Cu paznicul lucrurile erau aranjate, bineînţeles. La fel şi cu mai multe alte persoane. Unul dintre *Americanos* l-a pocnit pe Lennox pe la spate. Apoi a luat pistolul Mauser şi a scos unul din cartuşe din care a smuls glontele şi a băgat cartuşul înapoi pe ţeavă. Pe urmă a dus pistolul la tâmpla lui Lennox şi a apăsat pe trăgaci. I-a făcut o rană cu o înfăţişare destul de urâtă, dar nu l-a ucis. Apoi Lennox a fost scos pe targă, bine acoperit şi bine ascuns. Şi p-ormă, când a sosit avocatul american, Lennox era drogat şi ambalat în gheaţă şi ţinut într-un colţ întunecat din *carpinteria* unde meseriaşul făcea un sicriu. Avocatul american l-a văzut pe Lennox acolo, era rece ca gheaţa, toropit de un somn adânc, şi avea în tâmplă o rană cu sângele înnegrit. Părea într-adevăr mort. A doua zi, sicriul a fost îngropat cu o încărcătură bună de pietre. Avocatul american s-a întors acasă cu amprentele şi cu un fel de document care făcea cât o ceapă degerată. Ce părere ai de toate astea, *señor* Maioranos?

Dădu din umeri:

— E posibil, la urma urmei, *señor*. Ar fi fost nevoie de bani şi de influenţă. Ar fi fost posibil, eventual, dacă acest *señor* Menendez avea legături cu oamenii importanţi din Otatoclan, cu *alcaldele*, cu proprietarul hotelului şi cu alte mărimi.

— Mda, şi asta e posibil. E o idee bună. Poate că asta ar explica de ce au ales tocmai o localitate atât de măruntă şi de îndepărtată ca Otatoclan.

Se grăbi să zâmbească:

— Atunci poate că *señor* Lennox mai trăieşte, nu?

— Sigur. Sinuciderea trebuia să fie un fals oarecare cu ajutorul căruia să se poată susţine mărturisirea. Falsul trebuia să fie destul de

bine alcătuit ca să-i ia ochii unui jurist care fusese cândva procuror districtual, dar l-ar fi putut pune într-o lumină ridicolă pe actualul procuror şef, dacă lucrurile luau altă întorsătură. Menendez ăsta nu e chiar aşa de tare cum îşi închipuie el că e, dar, oricum, a fost un tip destul de tare ca să mă pocnească cu pistolul peste faţă pentru că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Aşa că era imposibil să nu fi avut el anumite motive serioase. Dacă falsul era dat în vileag, Menendez se trezea în faţa unui scandal de proporţii internaţionale. Nici mexicanilor nu le plac escrocheriile poliţiei, cum nu ne plac nici nouă.

— Se prea poate, *señor,* după cum ştiu şi eu foarte bine. Dar m-aţi acuzat de minciună. Aţi zis că n-am intrat în camera unde era *señor* Lennox şi nu i-am luat scrisoarea.

— Cum să intri, amice, când erai deja acolo şi scriai scrisoarea?

Ridică mâna în sus şi-şi scoase ochelarii de soare. Multe poate schimba chirurgia estetică, dar nimeni nu poate să-i modifice cuiva culoarea ochilor.

— Mă tem că e cam devreme ca să bem un „burghiu”, zise el.

CAPITOLUL 53

Ă

ia din Ciudad de Mexico îi făcuseră o treabă grozavă, dar, la urma urmei, ce-i de mirare în asta? Doctorii, tehnicienii, spitalele, pictorii şi arhitecţii lor – sunt la fel de buni ca şi ai noştri. Ba, uneori, chiar mai buni. Doar un poliţai mexican a inventat testul cu parafină pentru descoperirea urmelor de praf de puşcă. N-au putut să-i facă lui Terry o faţă chiar perfectă, dar, în orice caz, realizaseră foarte mult. Îi schimbaseră chiar şi nasul, mai reduseseră din os şi-i dăduseră o formă mai plată, mai puţin nordică. N-aveau cum să elimine toate cicatricele, aşa că i-au făcut unele şi pe celălalt obraz. În ţările latino-americane, rănile de cuţit nu sunt deloc o raritate.

— Mi-au făcut până şi o grefă de nerv aici sus, zise el atingând partea din faţă care fusese cândva ţeapănă.

— Ia spune-mi, cât de tare m-am apropiat de adevăr?

— Destul de mult. Vreo câteva detalii nu erau exacte, dar n-are importanţă. Treaba a fost făcută la repezeală, unele chestii au fost improvizate şi nici eu nu ştiam exact ce-o să se întâmple. Mi s-a spus să fac anumite lucruri şi să las urme foarte vizibile. Lui Mendy nu i-a prea surâs faptul că ţi-am scris, dar în privinţa asta n-am vrut să cedez. Se pare că te-a cam subestimat. N-a observat pasajul ăla cu cutia de scrisori.

— Ştiai cine a omorât-o pe Sylvia?

Nu-mi răspunse direct la întrebare:

— Nu e chiar aşa uşor să dai o femeie pe mâna poliţiei pentru crimă – chiar dacă n-a însemnat niciodată mare lucru pentru tine.

— Lumea e aspră. Şi Harlan Potter era la curent cu toate astea?

Zâmbi iar:

— Te-ai putea aştepta oare de la el să se dea de gol în vreo privinţă? Părerea mea e că nu ştia. După părerea mea, crede că am murit. Cine i-ar putea spune adevărul – afară doar de tine?

— Ceea ce i-aş spune eu lui ai putea să înveleşti într-un firicel de iarbă. Ce mai face Mendy în ultima vreme – dacă mai face?

— Face bine. E la Acapulco. A şters-o din pricina lui Randy. Dar e drept că băieţii nu prea se apucă să-i ciomăgească pe copoi. Mendy nu e chiar atât de rău cum îţi închipui. Are şi el inimă.

— Parcă şarpele n-are?

— Ei, cum rămâne cu „burghiul” ăla?

M-am ridicat fără să-i răspund şi m-am dus la casa de fier. Am

învârtit discul şi am scos plicul în care era portretul lui Madison şi cele cinci hârtii de o sută care miroseau a cafea. Le-am trântit toate pe birou şi pe urmă am ridicat sutarele.

— Pe astea le păstrez eu. Le-am cheltuit cu vârf şi îndesat pe investigaţii şi tot felul de alte treburi. Cu portretul lui Madison mi-a plăcut să mă joc. Acum e iarăşi al tău.

L-am pus în faţa lui pe marginea biroului. S-a uitat la hârtie dar n-a atins-o.

— Ba e a ta şi te rog s-o păstrezi definitiv, mi-a replicat. Eu am destui bani, slavă domnului. Puteai să laşi lucrurile în pace.

— Ştiu. După ce şi-a ucis soţul şi a scăpat nepedepsită ar fi putut să se apuce de treburi mai serioase. De fapt, el n-avea cine ştie ce importanţă. Era doar o fiinţă omenească, cu sânge, şi creier, şi emoţii. Şi el ştia ce s-a întâmplat şi se străduia din răsputeri să trăiască păstrând secretul. Scria cărţi. Poate c-ai auzit de el.

— Uite ce e, n-am putut să acţionez altfel decât am făcut-o, zise el vorbind rar. Nu voiam să fac rău nimănui. Aici n-aveam nici cea mai mică şansă. Un om nu poate să-şi închipuie chiar toate amănuntele aşa, la repezeală. Eram speriat rău şi mi-am luat tălpăşiţa. De fapt, ce trebuia să fac?

— Nu ştiu.

— A avut şi ea un moment de nebunie. Putea oricum să-l omoare.

— Da, într-adevăr, nu era exclus.

— Ei, las-o baltă. Hai să mergem să bem un păhărel undeva într-un loc răcoros şi liniştit.

— Nu prea am timp în momentul ăsta, *señor* Maioranos.

— Pe vremuri parcă eram prieteni destul de buni, zise el melancolic.

— Serios? Nu prea mai ţin minte. Mă tem că e vorba de ăilalţi doi indivizi. Cred că mă confunzi. Te-ai stabilit permanent în Mexic?

— A da. Nici măcar n-am venit legal aici. Niciodată n-am avut dreptul să stau în Statele Unite. Ţi-am spus că m-am născut la Salt Lake City. De fapt m-am născut la Montreal. Acum o să-mi aranjez destul de curând cetăţenia mexicană. Nu-ţi trebuie altceva decât un avocat de ispravă. Mi-a plăcut întotdeauna Mexicul. Eu cred că n-ar fi chiar aşa riscant să mergem la Victor că bem „burghiul” ăla.

— Ia-ţi banii, *señor* Maioranos. Sunt pătaţi de prea mult sânge.

— Bine, dar eşti sărac.

— De unde ştii?

Luă bancnota, o întinse între degetele subţiri şi şi-o strecură nepăsător într-un buzunar interior. Îşi muşcă buza cu dinţii aceia care par foarte albi când pielea ţi-e negricioasă.

— În dimineaţa aceea, când m-ai condus cu maşina la Tijuana nu-ţi puteam spune mai mult. Dar ţi-am oferit posibilitatea să chemi

autorităţile şi să mă dai pe mâna lor.

— Nu sunt supărat pe tine. Ce să-ţi fac dacă aşa ţi-e felul? Multă vreme n-am izbutit să te înţeleg deloc. Nu-ţi dădeam de rost. Aveai maniere frumoase şi calităţi frumoase, dar ceva nu era în regulă. Aveai anumite principii după care te conduceai şi încercai să le faci faţă onorabil, dar erau numai ale tale. N-aveau nici un fel de legătură cu vreun gen oarecare de etică sau de scrupule. Erai un băiat cumsecade fiindcă aveai o fire cumsecade. Dar te simţeai tot atât de bine alături de fraieri sau huligani ca şi lângă oamenii cinstiţi. Cu condiţia ca huliganii să vorbească destul de bine englezeşte şi să mănânce relativ elegant în lume. Din punct de vedere moral, eşti un defetist. Cred că războiul te-a făcut aşa, sau poate că de fapt aşa te-ai născut.

— Nu înţeleg. Zău că nu înţeleg. Eu încerc să-ţi plătesc datoria, şi tu nu vrei să mă laşi. Înţelege-mă că nu-ţi puteam spune mai mult decât ţi-am zis atunci. Nu m-ai fi crezut, câtuşi de puţin.

— Ăsta e unul din cele mai frumoase complimente pe care le-am primit vreodată.

— Ei, mă bucur că totuşi nu-ţi sunt total antipatic. Am intrat într-o încurcătură îngrozitoare. Întâmplător, cunoşteam genul de oameni care ştiu cum să rezolve încurcăturile îngrozitoare. Îmi erau datori pentru o întâmplare petrecută acum mulţi ani în timpul războiului. Probabil că singura dată în toată viaţa mea când am făcut ceea ce trebuia şi iute ca un şoarece. Iar când am avut eu nevoie de ei, s-au executat. Şi pe gratis. Să ştii, Marlowe, că nu eşti singurul tip de pe lume care nu poartă o etichetă cu preţul.

Se aplecă peste birou şi întinse mâna după o ţigară de-a mea. Deşi avea tenul bronzat, pe dedesubt se vedea că faţa e îmbujorată. Şi cicatricele deveniseră mai vizibile.

M-am uitat la el cum scoate din buzunar o brichetă cu gaz de forma unui cartuş şi-şi aprinde ţigara. Dinspre el răzbătu până la mine o undă de parfum.

— Ai cumpărat o mare parte din mine, Terry. Cu un zâmbet, un semn din cap, un fluturat al mâinii şi câteva păhărele băute în linişte ici-colo, prin câte un bar. A fost drăguţ atâta cât a ţinut. La revedere, *amigo*. Nu vreau să-ţi spun adio. Ţi-am zis când însemna ceva. Ţi-am zis adio când era un lucru trist şi singuratic şi definitiv.

— Am revenit aici prea târziu. zise el. Operaţiile astea de chirurgie plastică iau mult timp.

— Nu te-ai fi întors deloc dacă nu te-aş fi scos eu din vizuină.

Deodată în ochi îi scânteiară nişte lacrimi. Îşi puse repede ochelarii de soare.

— Nu eram prea sigur, reluă el. Încă nu mă hotărâsem. Ei nu mă lăsau să-ţi spun nimic. Iar eu încă nu mă hotărâsem.

— Nu-ţi fă griji din pricina asta, Terry. Se găseşte întotdeauna

cineva care să-ţi facă treaba.

— Am servit în trupele de comando, prietene. Să ştii că ăia nu te angajează dacă eşti o fleaşcă. Am fost grav rănit şi n-a fost chiar aşa o distracţie cu doctorii ăia nazişti. Anii ăia m-au schimbat foarte tare.

— Le ştiu eu pe toate astea, Terry. Eşti un băiat foarte bun dintr-o mulţime de puncte de vedere. Să ştii că eu nu te judec. Nu te-am judecat niciodată. Numai atâta că nu te mai afli aici. Ai dispărut. Ai haine frumoase pe tine, eşti parfumat şi eşti elegant ca o cocotă cu tarif de cincizeci de dolari.

— Toate astea-s numai teatru, izbucni el aproape cu disperare.

— Dar ce, adică nu-ţi place?

Gura i se strâmbă într-un fel de zâmbet acru. Dădu din umeri în modul acela expresiv, specific popoarelor latine.

— Bineînţeles. Teatrul e bun în sine. Altceva nici nu mai există. Aici înăuntru (şi-şi bătu pieptul cu bricheta), nu e nimic. S-a terminat cu mine, Marlowe. S-a terminat de foarte multă vreme. Ei, mă rog... Bănuiesc că aici punem punct.

S-a ridicat în picioare. M-am ridicat şi eu. Mi-a întins o mână delicată. I-am strâns-o.

— Bună ziua, *señor* Maioranos. A fost o plăcere să vă cunosc – măcar că a fost un timp atât de scurt.

— Rămâi cu bine.

S-a răsucit pe călcâie, a străbătut camera şi a ieşit. M-am uitat cum se închide uşa în urma lui. I-am ascultat paşii îndepărtându-se pe coridorul pardosit cu imitaţie de marmură. Zgomotul lor se estompă, apoi se stinse.

Şi totuşi am rămas să-i ascult. De ce? Oare voiam să se oprească brusc, să revină şi să-mi vorbească în aşa fel încât să mă smulgă din dispoziţia în care mă aflam? Ei bine, n-a făcut-o. De atunci nu l-am mai văzut niciodată.

Pe nici unul din ei nu i-am mai revăzut – cu excepţia poliţailor. Încă nu s-a inventat vreun mijloc de a-ţi lua rămas bun de la ei.